

Giới thiệu Thiên Hình Kỹ Convert

Ta tu tiên không phải vì trường sinh, không cầu sự hư vinh phù phiếm.

Ta giương mắt nhìn thiên hình, nhắc tay mở kỷ nguyên để làm gì?! Đơn giản chỉ để trọn kiếp được bên nàng! chỉ thế thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỹ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tiểu sinh đang đến

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

"Phong Hoa cốc buổi sớm mai

Bắt đầu câu chuyện bi hài từ đây

Chàng trai ôm mối thù đây

Một thân thoát khỏi vòng vây quân thù".

Trời đang vào mùa hè, Phong Hoa Cốc âm u và hoang vắng vì vậy nơi đây rất ít người đặt chân đến, xa xa có thể thấy những hàng cây mọc vuron cao như muốn chạm vào chân trời, cỏ mọc um tùm một màu xanh thăm thẳm, cảnh sắc như tranh vẽ.

Ở bên mé sườn đông của sơn cốc, có một chỗ được gọi là Kỳ gia Từ Đường, trong cái sân nhỏ có mấy bụi trúc mọc túm tùm lại với nhau làm khung cảnh nơi đây xanh mon mơn.

Đi khoảng hai ba dặm về hướng tây phía trên sườn núi, chính là khu đất tọa lạc của Kỳ gia thôn, nơi sinh sống của hơn mười hộ gia đình.

Buổi chiều ngày hôm đó, thời tiết nóng nực oi bức, một con gió thổi qua cũng không có, toàn bộ sơn cốc im ắng tĩnh lặng không một tiếng động cảm giác như mọi vật chìm sâu vào trong giấc ngủ.

“Két.....”

Trong khoảng khắc ngắn ngủi, Từ Đường đang yên tĩnh, cánh cửa đột nhiên cửa mở rộng, có người đang ôm theo một đứa bé chạy ra ngoài, bảy mồm tám miệng lớn tiếng quát: “Tiểu Đông, không muốn nghe giảng bài thì thôi, sao lại còn nghịch ngợm quậy quá trong lớp, thước của ta sẽ hầu hạ ngươi...”

Người này tự xưng mình hai chữ tiên sinh, là một thư sinh trẻ về mặt búng ra sữa tuổi tác chừng đôi mươi, tóc trên đầu quấn thành búi, đang mặc một chiếc áo vải dài màu xanh, hai gò má gầy gò, lông mày hình kiếm dài và đậm, mũi phẳng, hai mắt linh hoạt có thần, cộng thêm làn da trắng trẻo, nhìn sơ qua thì thấy có phần thanh tú nhã nhặn, nhưng lúc này sắc mặt của hắn rất khó coi, khuôn mặt méo mó tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. Hải tử đang bị sách lỗ tai khoảng sáu hoặc bảy tuổi thân thể khỏe mạnh mặt mày kháu khỉnh, tay giữ lấy ba bím tóc nhỏ le que đứng đứng trên đầu nhe răng nhếch miệng không chịu khuất phục kêu lên: “Ái da, tiên sinh ngài nếu dám đánh, ta nhất định đi tìm tổ phụ gia gia tố cáo...”

Trong nháy mắt, trước cửa lớn lại chạy ra liên tục bốn năm đứa bé nữa, đứa nào đứa này khuôn mặt đang tươi cười tỏ vẻ tinh nghịch và vô cùng bướng bỉnh.

Thư sinh trên tay phải cầm một thanh thước dài, giơ lên cao, tức giận nói: “Muốn tố cáo thì cứ đi mà tố cáo! Tiên sinh gia gia hôm này mà không dạy dỗ được bọn hư hỏng bất trị các ngươi thì ta cuốn gói xéo đi luôn cho rồi...” Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hải tử muốn tiến hành trừng trị, không ngờ được tiểu giả hóa này rất lanh lợi, thuận thế theo cánh tay vừa đưa lên của thư sinh, đứa bé đột ngột phóng ra một đạo hồng quang bắn thẳng vào khuỷu tay của thư sinh.

Đó là một con rắn nhỏ dài giống như một cây thước kẻ, toàn thân được bao bọc trong hóa điểm rực rỡ, xuất hiện đột ngột đến dọa người!

Thư sinh quá hoảng sợ không kịp suy nghĩ, dưới tình thế cấp bách theo bản năng vội vàng buông đứa bé và cây thước trong tay ra để tránh né thoát thân.

Hải tử thò tay túm miệng huyết sáo, nghe thấy hiệu lệnh con rắn nhỏ như một ánh lửa nhỏ đang lơ lửng trên không nhanh chóng quay ngược trở về, bay vào trong tay áo của đứa bé nó cười đắc ý rồi quay đầu bỏ chạy. Mấy hải tử mồm miệng cười toe toét thấy vậy cũng hòa theo bỏ học, chạy theo tên nhóc đó, bỏ mặc thư sinh vô cùng chật vật ở lại với khôn mặt còn đang sợ hãi, xoa xoa vết thương nơi khuỷu tay nhìn lũ trẻ một cách bất lực.

Có tiếng cười nói đằng sau truyền đến: “Ha ha! Lũ trẻ trên núi này quả thật hồn nhiên không sợ trời sợ đất, lại còn dám đem theo con rắn Xích Diễm coi như món đồ chơi...”

Thư sinh lòng còn đang phiền muộn, hai mắt khẽ đảo: “Kỳ Tán Nhân, thấy bộ dạng ta như vậy ngươi vui lắm hả, không nên cười trên sự đau khổ của người khác chứ!”

Trước cửa Từ Đường, xuất hiện một nam tử khoảng năm mươi tuổi, râu tóc trắng xám, tướng mạo gầy gò, khoác trên mình một bộ đạo bào có phần rách nát. Tay hắn chống cây gậy gỗ, có lẽ là do tuổi tác còn lớn hơn nhiều so với dáng dấp ấy, hoặc cũng có thể là bị thương nên đi đứng vô cùng khó khăn, hắn lắc đầu xem thường nói: “Phải làm tấm gương sáng cho người khác noi theo, phải tùy theo khả năng từng người mà dạy, từng bước giáo dục mới là đạo! Như người tính khí thất thường sáng nắng chiều mưa, tuyệt đối không phải người được dạy dỗ từ nhỏ con nhà gia giáo. Thứ lỗi cho ta nói thẳng, ngươi cần gì phải làm khó chính mình!”

Thư sinh bị người ta đụng trúng điểm yếu, vội vàng buông lời giải thích: “Bổn công tử làm vậy chỉ kiếm miếng ăn, đúng là cuộc sống không dễ dàng chút nào, đành vậy...”

Lão già họ Kỳ, không biết tên gì, tự xưng Tán Nhân, nghe nói lão là một đạo sĩ lang thang khắp nơi, bởi vì am hiểu y đạo cùng thuật bói toán, cũng dựa vào cùng họ với thôn dân Kỳ gia, nên được cất nhắc vào việc trông coi Từ Đường. Thư sinh đồng dạng cũng là dân lang thang từ xứ đến đây, tạm thời không có chỗ để đi, thấy hắn có chút kiến thức vì vậy Kỳ gia thôn mới thu nhận tên thư sinh này làm giáo viên dạy chữ cho bọn trẻ trong thôn, thường ngày cùng với mấy đứa ngoan đồng tiếp xúc. Hai người này cùng chung cảnh ngộ, vốn thường ngày nên qua lại thân thiết với nhau, ai ngờ từ khi quen biết đến nay lại đâm ra chán ghét nhau.

Bất quá vừa mới nói được một nửa, bóng người đứng trước cửa lại không thấy đâu.

Thư sinh hừ một tiếng, hắn quay người nhặt cây thước lên, tiếp tục quay đầu lại nhìn xung quang trong lòng khó chịu mà không thể làm được gì, lúc này hắn như người say rượu bước chân đi vào cửa chính Từ Đường.

Sau một hồi huyền não, tạm thời bốn phía quay về yên tĩnh vốn có của nó.

Đối diện với cửa sân là một gian phòng lớn, đó là sảnh chính của Từ Đường, bên trong đặt mấy cái bàn, làm nơi dạy học của thôn. Sườn đông có hai gian phòng dùng để sinh hoạt, nhà bếp cũng là nơi thư sinh cùng Kỳ Tán Nhân ăn cơm và nghỉ ngơi. Sát bên cạnh nhà bếp, có cây cổ thụ già cằn lá uốn lượn xung quanh che chắn, ở bên trong cành phát ra tiếng ve kêu âm ỉ kéo dài từng đợt liên tục không ngừng. Trong một góc sân nhỏ, có mấy đám hoa cỏ đua nhau khoe sắc. Trong thời tiết oi bức thế này nơi đây đúng là một chỗ yên tĩnh nó làm cho tâm trạng không vui đang có biến mất thay vào đó là một loại cảm giác thanh thoi có phần ung ung tự tại, đây là một loại hưởng thụ vui vẻ nhất ở trên đời.

Phía sau Từ Đường là một cái sân không lớn lắm, còn có một cánh cửa khác nằm ở bên hông đi thông ra ngoài dốc núi.

Thư sinh đi tới nhà bếp nhìn vào thấy Kỳ Tán Nhân đang bận rộn nấu cơm tối. Hắn ôm lấy đầu oán thán trong lòng lặng lẽ đi qua.

Cơm nước trong ngày quá mức đạm bạc không phải canh nấu rau dại, cũng là bánh bột ngô chiên, ngày nào cũng cho ăn vậy khổ không thể nói nên lời. Tiền công dạy học quá ít, dù có muốn bắt mần đi thừa kiện cũng không nên cơm cháo gì chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng. Điều duy nhất hắn cảm thấy may mắn nhất là cùng Kỳ Tán Nhân sống chung, mỗi ngày cơm tối há miệng, có người phục vụ miễn đi một số việc tay chân.

Thư sinh còn muốn oán trách vài câu, bỗng nhiên trời đổ cơn mưa. Đúng lúc tâm tình bất định trời cho mưa xuống. Hắn đi thẳng qua cửa phòng của Kỳ Tán Nhân, về tới phòng của mình.

Trong phòng bày trí khá đơn sơ, có một cái giường cùng cái bàn gỗ nhỏ thôi. Trên vách tường, treo một thanh đoản kiếm dài hơn một thước, vỏ kiếm đã rỉ sét loang lổ, cũ nát không mấy bắt mắt.

Thư sinh sau khi vào phòng trực tiếp nằm lên giường. ánh mắt vô tình nhìn qua cây đoản kiếm, ngay lập tức hắn cảm thấy lo lắng, dứt khoát không suy nghĩ lung tung yên lặng nhắm hai mắt lại trong lòng mang nhiều tâm sự...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Đã là người ai cũng nuôi một mộng tưởng lớn hăng hái lên đường, hắn phiêu bạt ở bên ngoài đã hơn hai năm những giả tâm áp ủ bấy lâu này cũng phai nhạt đi gần như không còn. Cho đến lúc hắn đến Phong Hoa Cốc, trên người lộ phí cũng tiêu hết. Giờ đây đành phải giả bộ làm một người dạy học, ở nơi đây ẩn thân sống qua ngày. Không còn thiết tha gì nay là ngày hay đêm, để cho năm tháng trôi qua một cách rất vô vị...

Tiếng mưa rơi càng lúc một lớn, bầu trời cũng bắt đầu chìm vào bóng tối.

Một tiếng nói quen thuộc từ ngoài cửa truyền đến: “Vô tiên sinh, ăn cơm...”

Thư sinh không buồn đáp lời, thò dài miến cưỡng đứng dậy, cất bước đi xuyên qua mái hiên, tiến vào phòng bên cạnh của Kỳ Tán Nhân, trên cái bàn nhỏ đã có bát đĩa, một bát canh cùng bốn cái bánh bột ngô chiên. Hắn ngồi vào ghế, thò tay cầm lấy bánh bột ngô chiên cắn một cái, lập tức khuôn mặt hiện ra vẻ đầy khổ sở, buồn bã ừ ừ bắt đầu nhai nuốt.

Kỳ Tán Nhân ngồi ăn ở đối diện, tay cầm lấy cái thìa ăn đưa chén súp đến trước mặt hắn, bất mãn nói: “làm thế này cảm thấy đủ chưa, chớ nghĩ rằng lão đạo ta còn phải mớm cơm cho ngươi, tuổi còn trẻ mà cơm bưng nước rót như thế không sợ mình sẽ già tuổi thọ sao...”

Thư sinh không suy nghĩ nhiều, cầm lấy chén canh uống một hơi cạn sạch, sau đó hắn lấy thêm nửa chiếc bánh bột ngô chiên quay người bước đi. Hắn đi ra tới cửa, cảm thấy trong miệng hương vị đáng ghét, nhìn không được phàn nàn nói: “Bổn công tử không có bệnh không có tật, mới không có thêm chén canh của ngươi...”

Trong phòng chỉ còn lại một mình Kỳ Tán Nhân, dưới ánh đèn lờ mờ, hắn cảm thấy quá cô đơn, con mắt đục ngầu buồn bã ừ ừ, rồi ngồi đó chậm rãi

vuốt râu lẩm bẩm tự nói: “Đây là Cửu Diệp thảo, Địa Hoàng, Mã Chi, Thủ Ô, Linh Sâm, hơn nữa còn có cam kỳ tương ứng luyện chế mà thành, có công hiệu bổ thận tráng dương tăng cường sức khỏe! Vô Cửu ơi, Vô tiên sinh, chỉ có thể trách người người phạm mất thịt, không nhìn được công dụng trong đó à...”

Vô Cửu, là tên thật của thư sinh.

Thư sinh trở về phòng không muốn đốt đèn, thuận tay đóng cửa phòng lại, nhanh chóng cắn nuốt cho xong cái bánh bột ngô chiên, sau đó chân mang giày giẫm lên giường gỗ, nằm xuống ngửa mặt lên trời.

Ở trong Kỳ gia thôn được hơn hai tháng nay, tuy cuộc sống hằng ngày còn gặp nhiều khó khăn, nhưng có chỗ nuôi ăn uống ngủ nghỉ coi như cũng tạm sống được. Chỉ ít có chỗ chui ra chui vào tránh gió mưa, trước mắt như vậy là đầy đủ lắm rồi! Thế nhưng, mỗi khi ăn xong đều cảm thấy toàn thân phát nhiệt nóng lên, mà còn....

Hắn lấy tay sờ soạng cái nằm dưới quần, cũng không biết chuyện gì xảy ra, nó vừa cứng và nóng. Ài, trong cuộc sống cô đơn lẻ loi như vậy mà cái nhu cầu cần thiết không có chỗ xả ra, cô gắng chịu đựng kìm nén cảm xúc chết người này!

Sau một hồi suy nghĩ lung tung, thư sinh chìm vào trong giấc mơ...

Bên trong giấc mơ dường như lơ mơ, hắn thấy mình cùng bạn bè đang đi ngắm cảnh du ngoạn ở một vùng ngoại ô của một thủ đô.

Ngày ấy bầu trời rất đẹp. Chỉ thấy đất đai vạn mẫu nước trong hồ xanh ngắt, ven bờ hồ cảnh liễu buông xuống như sợi tơ lụa, du khách cỡi xe ngựa nói cười qua lại như dật, từng trận gió xuân thổi qua nhẹ nhẹ. Chợt có một người cỡi ngựa men theo con đê chạy tới, chưa đến nơi đã ngã “Bịch” xuống đất, là một gia đình toàn thân đầy máu, trước khi lia đời đưa cho hắn một thanh đoản kiếm, nói bằng giọng khàn khàn: “Lão gia gặp nạn, công tử chạy mau...”

Trời vừa tối, đoàn binh mã đã đuổi theo hắn tới sát phía sau. Thư sinh bỏ chạy trốn chết, ngoài ý muốn chạy nhằm vào một chỗ vách núi không có đường thoát. Đồng thời, mấy đạo nhân ảnh cũng đuổi tới. ở đằng xa có mấy người cỡi mây đuổi đến, trong đêm tối kiếm quang chớp động hết sức chói mắt. Hắn “Phanh” một quyền nện lên người một binh sĩ gần đây, rồi một cước đá bay trường thương trong tay binh sĩ đang đâm tới, hắn ngẩn đầu lên trời hú dài, trên nét mặt hiện lên vẻ không cam lòng bất đắc dĩ thả người nhảy xuống vách núi...

Thư sinh này không phải ai khác chính là Vô Cửu, đột nhiên hắn giật mình bừng tỉnh, ngơ ngát nhìn xung quanh một lúc rồi chậm rãi xoay người, muốn tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Đúng lúc này, “Ầm ầm” giống như tiếng của sấm sét từ phía xa chân trời truyền đến, khi thì nghe như ở rất xa lúc thì gần bên tai.

Vô Cửu không muốn nghe, đưa tay bịt hai lỗ tai lại. Nhưng mà trong nháy mắt, hắn lại ngạc nhiên chấn động trong lòng.

Cái âm thanh này, cũng không phải là tiếng sấm sét, mà là tiếng gõ cửa phát ra từ cửa chính của Từ Đường.

Mơ hồ trong đó, còn lẫn tiếng người kêu lên...

Giờ này đã hơn nửa đêm, ai lại làm cái trò quỷ gì thế này?

Phong Hoa Cốc là một nơi vắng vẻ, lâu lâu mới có người ngoài ghé thăm, xưa nay sống có một mình một cõi ở Từ Đường luôn luôn thanh tĩnh vắng lặng nằm ở bên ngoài thôn. Bây giờ trời đã về khuya mưa to gió lớn thế này lại xuất hiện người ở đâu đến quấy rầy? sẽ không phải là sơn tặc yêu quỷ mà tới phá phách a...

“Phanh, phanh.....”

Vô Cửu vẫn còn cảm giác kinh ngạc không thôi, mà kẻ gõ cửa càng lúc càng vội vàng. Hắn không có buồn ngủ, nhấc chân đứng dậy bối rối rồi đốt ngọn đèn lên, giương đôi mắt nhìn xung quanh.

Trên bàn có để một cái Lưu Ly đồng hồ, đúng giờ là đã vào nửa đêm.

Vô Cửu tay cầm ngọn đèn muốn ra ngoài, nghĩ ngợi điều gì đó, hắn rồi quay người tháo đoản kiếm treo trên vách tường xuống, lấy hết dũng khí mở cửa phòng bước ra.

Một con gió thổi qua, làm ngọn đèn đầu chao đảo chấp chôn như muốn bị thổi tắt.

Vô Cửu đưa tay áo che gió không để ngọn đèn bị thổi tắt, cẩn thận từng bước tiến về phía trước.

Tiếng đập cửa “Phanh, phanh” ngày càng lớn, và tiếng gọi mãnh mai dễ nghe càng rõ ràng hơn: “Có ai ở trong không vậy...”

Tiếng gọi cửa, đúng là tiếng thiếu nữ?

Vô Cửu nghe ra tiếng con gái, nhìn không được thờ phào nhẹ nhõm. Vừa nãy dọc đường đi hắn có ghé qua gọi nhỏ vào cửa: “Kỳ Tán Nhân...” căn phòng của Kỳ Tán Nhân nằm bên cạnh nhà bếp, cách cửa sân là gần nhất, có lẽ phát hiện từ sớm mới đứng, nhưng không thấy có động tĩnh gì. Chẳng lẽ lão già hôm nay lỗ tai bị điếc, không nghe thấy tiếng gọi cửa?

Cánh cửa từ từ mở ra từ bên trong, phía trên ngọn đèn dầu lập lòe xuất hiện một gương mặt người dễ sợ. Đột ngột nhìn thấy như vậy, giống ma quỷ hiện về!

“Lão già chết bầm, ngươi có ý dọa ta sợ...”

Vô Cữu vô tình nhìn thấy chưa kịp làm ra chuẩn bị, quả thực rất đáng sợ, không kịp trách móc, thúc dục nói: “này Lão đi ra coi có phải trộm không, hình như có ai đó kêu cửa...”

Kỳ Tán Nhân không có để bị thuyết phục, vẫn đứng nguyên đấy, đưa ngón tay lên bấm quẻ, điềm tĩnh nói: “Giờ Ty, đêm mưa, quẻ tượng sông kiên, trước mặt là sông sau lưng là núi tiền hay lùi đều nguy hiểm. là quẻ đại hung đấy! “Hắn nói xong một câu, đẩy Vô Cữu ra ngoài đóng cửa quát lớn: “Đóng cửa đi ngủ, không quan tâm đến chuyện người khác!”

Vô Cữu bất ngờ bị đẩy ra ngoài cửa mất thăng bằng ngã nghiêng muốn té, cửa phòng “Cót két.. t...ttt” khép lại, mặc dù hắn lấy tay đẩy cửa thật mạnh cũng không nhúc nhích. Hắn dằng bó tay gặp chuyện ngoài ý muốn, khó hiểu nói: “Như thế nào gọi là quẻ đại hung...”

Có lẽ nhận ra trong nhà có ánh sáng, ngoài cửa lại cất tiếng kêu lớn: “ai đó thương tình, mở cửa! cho tỳ muội ta vào dừng chân một lát, tỳ muội chúng ta xin báo đáp!”

Ồ! Thì ra là một đôi tỳ muội, trong lúc gấp gáp lên đường, không may chưa có chỗ đặt chân, nếu như đóng cửa không giúp, là người có tâm làm sao đành lòng cho được!

Ý niệm trong đầu mới hiện lên, đột ngột mưa to gió lớn lại nổi lên. Ngọn đèn bỗng nhiên bị tắt, trong sân lập tức trở nên tối tăm.

Vô Cữu thân hình khẽ run rẩy, trong lòng chần chờ không quyết.

“làm sao bây giờ, tỳ tỷ...”

“Khục khục... tiểu muội, nếu như gia chủ đóng cửa không giúp đỡ, không nên làm phiền người ta nữa...”

Một tiếng thét kinh hãi, ngay sau đó là một loạt câu nói nghe rất nhu mì kèm theo bắt đầu từ bên ngoài cửa truyền vào. Cảm thấy đáng thương cho đôi tỳ muội đi đến bước đường cùng này! Lưu lạc tha phương không có chỗ để về, gặp trời mưa lạnh lẽo càng thêm bi thương. Mà sống ở trên đời, người nào cũng có lúc gặp phải tai nạn rơi vào tình trạng quẩn bách!

Thư sinh không suy nghĩ thêm nữa, đội mưa chạy về phía cửa sân, lớn tiếng nói: “Hai vị cô nương chờ một lát, tiểu sinh ra mở cửa ngay đây..”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Qua cầu rút ván

Quyển 1: Phong Hoa Khôi Vân Yên

"Trời cao đổ xuống mưa rào

Đôi hoa tỳ muội muốn vào trú thân

Thư sinh sẵn đón ân cần

Ngờ đâu kẻ ác đuôi gài tới nơi".

Cửa được mở ra, một tràng mưa gió tạt vào mặt.

Thấp thoáng có bóng dáng mềm mại cùng với âm thanh vang lên có phần khẩn trương: “Tỳ tỷ cẩn thận. ... còn không mau đóng cửa lại, mau mau dẫn đường đi..”

Vô Cữu cũng cảm thấy mất lơ mơ không nhìn rõ lắm, đành phải lẹ mọ đóng cửa cài then lại sau đó đi theo người vừa tiến vào mà nói: “Hai vị cô nương mời đến nghỉ tạm ở nơi này..”

Hai thân hình nữ tử mặc áo trắng đang diu dặt nhau phía trước khi nghe thấy tiếng nói nhất thời cũng dừng lại, dường như đang do dự không biết nên đi về hướng nào.

Vô Cữu nhanh chóng chạy vào phòng của mình ném thanh đoản kiếm đi rồi sau đó đặt cây đèn xuống bàn tìm mồi lửa để thắp sáng. Một hơi còn chưa dứt thì đã nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng vang đến cùng với những tiếng thở gấp. Thất vậy hắn liền quay người nhìn lại.

Điều mà hắn trông thấy là giờ đây trong phòng đã có thêm hai nữ tử mặc áo trắng tinh, một người hơn hai mươi còn một người chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi thôi. Cả hai đều bị mưa làm ướt hết cả thân thể làm lộ ra những đường cong kiều diễm.

Nhất là nữ tử trưởng thành hơn kia, từng hạt mưa nhỏ giọt từ mái tóc đen tuyền của nàng xuống làm lộ ra một dung nhan tuyệt thế, khuôn mặt nhỏ nhắn đang có phần nhợt nhạt, ánh mắt như làn nước mùa thu đang úy khuất, nàng đang lấy hai tay chặn trước ngực mình mà miệng thì một nụ cười như hoa buổi sớm, thân thể yếu kiều mảnh mai như không chịu nổi gió sương khiến cho người ta thương yêu hết mực.

Vô Cữu ngấm nhìn mà hơi thở trở nên dồn dập, tim cũng đồng thời đập nhanh hơn.

Không thể ngờ được rằng trên đời này còn có một giai nhân thanh lệ thoát tục như thế, cho dù trong ba nghìn loài hoa trên đời cũng không thể sánh với nàng được.

“Không biết chủ nhân của nơi này xưng hô thế nào? Tỷ muội ta rất cần một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi...”

Người gọi cửa lúc này cũng với những lời vừa nói đều là cùng một người, chính là nữ tử nhỏ tuổi hơn kia, khuôn mặt nàng ta bầu bĩnh trông rất là xinh đẹp, mọi lời nói và giọng điệu đều là rất đanh đá không chút ý tứ ngại ngùng nào.

Vô Cữu nghe vậy khiến cho tinh thần cũng phục hồi lại, nhanh chóng đáp lại: “Tiểu sinh cũng không phải là chủ nhân ở nơi này, chỉ là một nhà giáo nhỏ, nếu không khách khí có thể gọi tại hạ là Vô Cữu! xin hỏi quý tính đại danh của hai vị cô nương...”

“Tỷ tỷ ta tên Từ Yên, còn ta là Diệp Từ.”

Cô nương có khuôn mặt bầu bĩnh tên là Diệp Từ, sau khi xưng tên gọi xong lại quay sang nói với thư sinh một cách băng quơ: “Nguyên lai là một vị tiên sinh, thất kính rồi!”

Vô Cữu chỉ mỉm cười đáp lại với thái độ nho nhã: “Quả thật không dám nhận, không dám nhận...” Hắn nói chuyện với Diệp Từ nhưng ánh mắt lại không hề rời nữ tử tên Từ Yên, trong lúc nhất thời ho nhẹ một tiếng nói lên một câu văn vè: “Có thơ có mây, ngựa đi ngựa cuốn bụi hồng, thoáng qua thoáng lại chính là Từ Yên...”

Nữ tử tên gọi Từ Yên đang rất là vui mừng đối với những lời tăng bốc của thư sinh không thèm để ý tới vẫn nhìn ngó xung quanh với tâm trạng lo lắng, dung nhan xinh đẹp của nàng lại càng thêm phong nhã động lòng người. Mà trên những ngón tay đang che ngực kia chợt có những vết nứt nhỏ nhẹ chảy ra.

Diệp Từ nghe thấy vậy không chút kiên nhẫn mà gắt gỏng: “Tỷ tỷ của ta thương thế không thể trì hoãn nữa, mọi người nói ít thôi!”

Vô Cữu đang thao thao bất tuyệt về chút ít tài văn thơ ai ngờ lại bị một gáo nước lạnh dội vào mặt như thế, hắn rất là lúng túng mà nói: “Xin lỗi! Từ Yên cô nương thân thể ra sao rồi? ta phải nên làm điều gì để giúp đây...” Vốn hắn định cầm lấy ngọn đèn để xem xét cho rõ nhưng sợ thất lễ chỉ biết gãi đầu xin lỗi rồi nói tiếp: “Trong từ đường này không có phòng thừa nên hai vị cô nương nếu không ngại thì ở lại một đêm...”

Nghe vậy Diệp Từ nhanh nhẩu nói: “Người mau tránh ra đi, không được tự tiện tới gần đây!”

Đây chính là đuổi mình ra khỏi cửa rồi còn gì, trời đang mưa gió thế này biết đi về đâu đây? Cũng không thể ra nằm ở bên ngoài những linh vị của liệt tổ liệt tông Kỳ gia được, như thế quả thật là đáng sợ.

Vô Cữu mang sắc mặt méo xệch mới tìm một cái cốc để nắm lại nhưng Từ Yên liền thở dài một tiếng và mở miệng nói với giọng bất đắc dĩ: “Đã muộn rồi nên...”

Diệp Từ lúc này thần sắc hốt hoảng mở miệng nói: “Nguy rồi, hai tên kia đã đuổi tới!”

Từ Yên nghe thấy liền nhanh nói: “Đa tạ tiên sinh đã cứu mạng, tiếc rằng kẻ gian rất ác để tránh liên lụy người vô can tỷ muội thiếp vẫn nên rời đi...”

Ánh mắt của Vô Cữu từ trước vẫn không rời người Từ Yên, chỉ cảm thấy trên người nữ tử này tràn đầy một vẻ hấp dẫn vô hạn. Nhất là đôi mắt của nàng, chỉ nhìn thoáng qua thôi cứ như chìm vào một làn nước mùa thu êm ái dịu nhẹ khiến cho người người chỉ muốn đắm chìm không rời xa dời.

Nhưng mà khi biết lời nói muốn dời đi của các nàng, hắn lập tức giật nảy mình mà tức giận nói: “Là ai dám khinh dễ hai nữ tử yếu ớt, thật là vô lý mà! không việc gì phải sợ hãi đã có tiểu sinh ở nơi đây!”

Đây chính là anh hùng cứu mỹ nhân, là tỏ rõ khí phách của nam nhi, nếu không gặp thì thôi chứ nếu đã gặp thì đây là việc bổn công tử nên làm!

Vô Cữu xoay người vội cầm thanh đoản kiếm trên giường, trông rất là có trách nhiệm. Nhưng lại nghe Diệp Từ nói nhẹ: “Hừm! chỉ bằng một tên hủ nho yếu đuối đến cầm một thanh kiếm mà cũng muốn chống lại hai kẻ giết người không gớm tay kia sao? Thật là không biết lượng sức mình. Tỷ tỷ! xem ra tỷ

muội ta lãnh ít dữ nhiều rồi..”

Thuốc đắng giả tật sự thật mất lòng mà, cái gì hủ nhỏ yếu đuối, cái gì kiếm mề, điều này làm bồn công tử ta đây tức điên lên rồi!

Vô Cữu nhanh chóng xoay người, muốn dùng những lời lẽ hùng hồn mà phân bua nhưng bỗng nhiên ý thức được điều gì đó mà nhẹ thì thầm: “Giết người không ghê tay, ác bác sao? Chỉ sợ là bồn công tử ta không phải là đối thủ rồi..”

Hai hoa tử muội kia đang diu dắt nhau đi về phía ngoài cửa, trông hình dáng thật là mảnh mai yếu ớt. Trong ánh mắt của Tử Yên đang ngắm nhìn, chờ đón họ là một trời mưa gió. Trước ánh đèn lập lờ nhìn dung nhan tuyệt thế như đang không muốn dời đi của nàng mà xót xa lắm thay.

Vô Cữu trước tình thế nguy cấp liền vội nói: “Hai vị chậm đã, ta có một con đường vòng trốn qua sau núi.” Hắn cũng không muốn nhiều lời mà đi ngang qua hai nàng đến hậu viện, trên tay vẫn còn vậy vậy để bảo các nàng theo sau.

Tử Yên cùng Diệp Tử có chút chần chờ nhưng sau đó cũng đi tới.

Đi ngang qua Tử Đường chính là hậu viện. bên trong hậu viện chính là có một chiếc cửa rất nhỏ.

Vô Cữu rất là quen thuộc đến bên cửa nhỏ mà thò tay cời đám lạt buộc, tiếp theo hắn rút then cửa ra khom người nhẹ nhàng đi ra ngoài. Bóng người hắn bỗng chốc đã biến mất còn trong bóng tối lại vang lên một tiếng “Bịch” truyền lại.

Hai tử muội đang diu nhau đi tới, cũng đi qua cánh cửa nhỏ. Mà dưới chân cô ướt khó mà đặt chân còn trong trận mưa to gió lớn khiến cho hai mắt không nhìn rõ nữa cho nên nhất thời không biết nên đi về hướng nào.

Diệp Tử thò tay lấy ra một viên châu, một ánh huỳnh quang nhẹ nhẹ được phát ra. Trong ánh sáng mờ có thể nhìn thấy cách đó không xa là tên thư sinh đang ngơ chổng vó trên mặt đất. Đi về phía trước là dốc núi còn phía còn là đường đi thông qua sau núi.

“Vô tiên sinh..”

Tử Yên mắt nhìn quanh rồi nhẹ nói một câu, sau đó nhanh chóng giục tiểu muội của nàng: “Diệp Tử, mau cất Minh Châu..”

Diệp Tử như ý thức được điều gì đó liền thu hồi viên châu trong tay.

Vô Cữu ngã chổng vó trên đất trông bộ dạng rất là chật vật, nghe lời hỏi thăm của giai nhân mới cuống quýt từ trong bụi cỏ bò dậy, sau đó vội nói: “Đa tạ cô nương quan tâm, tiểu sinh đã không có việc gì..”

Sau câu trả lời thì ánh sáng của viên châu đã biến mất. Mà nhờ ánh sáng mới lóe lên của viên châu kia mà thấy trong làn mưa gió có hai đạo thân ảnh cách hơn mười trượng bên ngoài đang bay tới!

Ông trời ơi... vậy thật sự là có kẻ xấu, lại còn biết bay nữa, đây không phải là điều bình thường...

Vô Cữu sợ tới mức chân tay luống cuống đứng yên như trời chổng vó.

Nhanh chóng một ánh lửa lập tức hiện lên, tiếp sau một tiếng “phanh” trầm đục vang lên nhanh chóng đem tầng mưa to gió lớn gạt sang hai bên, tiếp theo là hai thân ảnh to lớn đang đánh tới bay ra ngoài. Tiếp sau là một giọng nói nhẹ nhàng thúc giục: “Vô tiên sinh, nhanh nhanh dẫn đường..”

Cái vị Tử Yên với thân hình yếu đuối mềm mại lại có thủ đoạn kinh người như vậy ư?

Vô Cữu vẫn đứng đó mà trợn mắt há hốc mồm, hai bóng áo trắng đang đi tới gần chỗ hắn. Đầu óc hắn giờ đang mông lung không biết làm thế nào rồi bất chợt từ trên đất vùng dậy cong đuôi chạy trước.

Tới phía trước hơn một trăm trượng là phần cuối cùng của dốc núi này. Đường đi rất ngoằn ngoèo lại vắng vẻ âm u, từng tiếng mưa hòa cùng với tiếng suối chảy róc rách vang lên.

Vô Cữu tới chỗ này, vội vàng dừng lại, phát hiện sau lưng có theo tới, chỉ chỉ phía dưới, có ý bảo hai nàng: “Mau mau nhảy xuống, có thể trốn được...”

Diệp Tử không thèm quan tâm mà cao giọng quát lên: “Vô tiên sinh, đây là có ý gì vậy?”

Tử Yên thân hình chuyển động nói nhỏ: “Nếu mà đến bước đường cùng, cứ liều một lần vậy..” Nàng liếc kéo Diệp Tử trong tức khắc nhảy xuống dốc núi.

Vô Cữu liền lau nước mưa dính trên mặt rồi cũng đang muốn nhảy, nhưng trước khi quyết định hắn lại quay đầu nhìn lại xung quang, bỗng trong hốc mắt hiện lên một cảnh tượng sợ hãi.

Hai người truy đuổi phía sau đã tiến đến gần hơn mấy trượng, thanh trường kiếm trong tay lóe lên hào quang sáng bóng. Mà quan trọng nhất là chân không chạm đất tiến đến với tư thế rất hung mãnh.

Vô Cữu không còn suy nghĩ linh tinh nữa liền muốn rút kiếm ra chống lại, nhưng khổ nỗi là không tài nào rút được. Đây là di vật mà phụ thân hắn lưu lại cho hắn, một cây đoản kiếm cũ nát rỉ sét. Lúc cần mà không rút được ra khỏi vỏ thì chỉ là một thanh sắt vụn vô dụng mà thôi. Trời muốn hại hắn rồi, giờ

có khóc cũng không làm gì nổi.

Ngay tức khắc hai đạo kiếm quang gào thét mà bỏ tới.

Vô Cữu bắt lực không thể rút kiếm, hấn không còn dám quay đầu lại nữa tay vút bỏ thanh kiếm mà cắn răng nhảy xuống sườn núi.

Ngay khi hấn nhảy xuống dốc núi thì vỏ của thanh kiếm đồng nát của hấn đột nhiên đáng ra một kích kiếm quang, cũng không hiểu nó đánh đi đâu mà chỉ “phanh” một tiếng rồi chìm xuống trên đất. Mà không hiểu tại sao lại có một màu đen sương mù tràn ra khỏi đám cỏ khiến cho không một ai có thể quan sát chỗ thanh kiếm vừa rơi xuống có thứ gì khác thường.

Hai tên nam tử đã hạ thân từ trên không trung xuống, chúng thu hồi thanh kiếm mà trên mặt đờ đờ sát khí. Hai kẻ đó đuổi khiến cho hai tỷ muội cùng một tên lạ mặt nhảy xuống sườn dốc núi, chúng không vội vã đuổi theo mà ngược lại đang ngạc nhiên mà nhìn nhau, sau đó nhìn xuống đám cỏ nơi có thanh đoản kiếm vừa rơi xuống mà tràn đầy mừng rỡ nhưng ngay tức khắc lại sững sờ lại.

Trong bụi cỏ bắn ra hai tia sương mù nhanh chóng quấn lấy chúng. Sương giống như độc xà đã ẩn nấp lâu đến lúc vỏ mồi khiến cho cả hai không kịp đề phòng!

Hai tên đến lúc phát hiện ra đã muộn rồi, sương mù lạnh lẽo đã chui vào da thịt, theo thất khiếu mà len lỏi vào trong cơ thể liên tục thôn phệ lực phủ ngũ tạng cùng huyết mạch thần hồn. Ngay tức khắc cốt cách đứt rời ra từng khúc, kinh mạch vỡ nát, da thịt nứt nẻ thân hình nhanh chóng đổ gục xuống. Nhanh đến mức mà chúng không kịp kêu lên một tiếng, nguyên trước kia hai nam tử đang sống sờ sờ bỗng bỏ mạng. Còn lại trên mặt đất là hai thi thể héo rũ quắt queo...

“Bịch”

Đây là tiếng động phát ra từ thân hình Vô Cữu rơi xuống mặt đất.

Phía cuối dốc núi không phải là tuyệt địa mà là một hang sâu cao hơn một trượng, rộng hai thước và sâu khoảng ba đến năm thước, cũng vì nơi đây cỏ dại mọc cao nên đã che lấp mất cái hang này, cho dù là ban ngày hay đêm cũng khó lòng phát hiện ra.

Vô Cữu rơi xuống trên một tảng đá, hấn ngã dúi dũi và hướng mũi xuống đất thiếu chút nữa là lộn cổ mà đi, tay hấn nhanh chóng vương ra bắt được một thân cây thấp mới ổn định lại được thân hình, hấn cũng nhanh chóng chần chờ vội vọt đi. Về phía trên núi kia có xảy ra chuyện gì hấn hoàn toàn không hề hay biết.

Từng thân cây xệp ra lộ ra một cửa động cao cỡ nửa người. Xung quanh uốn lượn mấy trượng có bốn đến năm cái huyết động.

Vô Cữu đang muốn đi vào thì bên trong vọng ra tiếng quát mắng: “Nơi này không thể chứa nổi ba người, người ở ngoài đi..”

Ở bên ngoài? Đây không phải là hành động qua cầu rút ván đấy chứ? Trốn ở trong may ra còn thoát được một mạng, đi ra bên ngoài thì khác nào chờ chết!

Vô Cữu không thêm nểm xía đến lời nói mà cứ nhắm mắt xông bừa vào, đột nhiên dưới chân vấp phải cái gì mà ngã nhào xuống dưới, một mùi hương dịu nhẹ tỏa ra cùng với tiếng tiếng thở nhẹ run rẩy vang lên. Tay chân hấn không khỏi luống cuống mà sờ đông nắn tây mà trong lòng cảm thấy lằng lằng. Đang lúc mơ màng bên tai bỗng “Bộp” một tiếng trầm thấp. Hấn bỗng thấy trời đất quay cuồng rồi hai mắt nhắm nghiền lại (bị đánh ngất)...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tiên tử gặp rủi ro

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

"Chàng thư sinh đem lòng ái mộ

Tiên nữ cười chút tạo ngộ thôi

Duyên gặp gỡ như là bèo trôi

Gặp dòng nước cuốn đi xa rồi".

Không biết qua bao lâu...

Nghĩ tới, vì sao Diệp Tử kia phải ra tay hại ta?

Vô Cữu từ trong hôn mê tỉnh lại, dù hần chưa nhìn rõ tình hình bốn phía nhưng liền cảm thấy có mùi thơm ngát tràn khắp người hần, còn có thân thể mềm mại ngồi ở bên. Hần lập tức sốc nặng lâm vào mê muội lần nữa. Lại bởi vì có vết xe đổ lúc trước nên hần động cũng không dám động, chỉ khẽ tách mí mắt ra một khe hở lặng lẽ nhìn trộm.

Liền thấy trong ánh sáng mờ mờ lung lung là hai nữ tử trẻ tuổi đang khoanh chân ngồi, có giọng nói uyển chuyển phát ra.

"Tỷ tỷ! Pháp lực ta đã cạn kiệt, không thể biết thương thế tỷ ra sao?"

"Tình tu mất hai canh giờ khó khăn lắm mới khôi phục ba thành tu vi, nếu giờ gấp rút lên đường cũng không ngại..."

"Vâng làm vậy đi! Mà tên thư sinh chết tiết kia thật sự là cổ hủ đến cực độ, vậy mà dẫn ta và người vào nơi này, nhìn xem lông gà xương gà đầy đất đây này rõ là sào huyệt của chồn hoang chuột lang dơ bẩn ranh mãnh, nhưng cũng không sao cả chỉ sợ nếu như cường địch thừa cơ đuổi đến vậy chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao..."

"May mắn! Hai người kia chắc đã đi xa rồi..."

"Tu sĩ Hữu Hùng quốc thật quá can rở, vậy mà bám theo cả một đoạn đến tận đây..."

"Mà thôi! Linh Hà sơn đất Nam Lăng ta có ân oán với Hữu Hùng quốc, vừa vặn chúng lại gặp chúng ta ra ngoài, chuyện ngoài ý muốn, muốn tránh cũng không thể tránh được. Cũng may thoát được một kiếp, coi như là một lần lịch lãm rèn luyện a..."

"Tỷ tỷ nói đúng! Sắc trời sắp sáng, mưa tạnh gió ngừng, không bằng nên sớm lên đường thôi..."

"Ân!"

Hai nữ tử ra quyết định, liền đứng dậy rời đi.

Nhưng đột nhiên có tiếng nói vang lên: "Hai vị cô nương cần gì vội vã rời đi như vậy, chẳng lẽ không muốn gặp nắng sớm..."

Diệp Tử thò tay tháo mình châu chiếu sáng xuống, quay đầu nhìn lại. Tên thư sinh vốn nên hôn mê lại đang nằm thoải mái, hai mắt nhấp nháy nhấp nháy. Nàng không khỏi nghi hoặc hỏi: "Ý người là gì, ai không muốn gặp nắng sớm?"

Từ Yên cũng ngạc nhiên liền vội vàng nhích người tránh né. Nhưng mà chỗ này thật sự quá chật chội, trong thời gian ngắn thật có chút lộn xộn.

Vô Cữu có chút hối hận bản thân mình lấm mồm, nhưng hần lại không đành lòng nhìn 'giai nhân' rời đi, trong mơ mơ hồ hồ cũng không có nghĩ nhiều liền thuận miệng phân trần nói: "Nhớ đến người xưa từng nói, hễ là quý quái sơn yêu đều không thể lộ ra ngoài ánh sáng sáng, sợ dương khí vọt lên âm thể..."

Diệp Tử lập tức cả giận nói: "Nói nhăng nói bậy, ta giết người..."

Mà thanh âm hiểu kỳ vẫn không ngừng vang lên: "Nếu không phải yêu quái, vậy sao lại biết thần thông yêu thuật?"

Từ Yên nhận ra có điều khác thường, ánh mắt vô ý nhìn thoáng qua chỗ kia, nét mặt cũng là xấu hổ cùng giận dữ, nhưng nàng vẫn cứng rắn kiềm chế, đưa tay ngăn Diệp Tử lại nói: "Không so đo cùng hần làm gì..."

Diệp Tử lại không nghe theo vẫn không buông tha nói: "Hần chỉ là một cái giáo viên dạy học, vốn nên nhã nhặn lịch sự, vậy mà mở miệng lại dơ bẩn như vậy, hơn nữa toàn thân lại lộ ra mùi được vật trắng dương, rõ ràng chính là loại xấu xa mặt người dạ thú, giữ hần lại làm gì..."

Vô Cữu vẫn nằm chổng chơ, hồn nhiên không biết họa sát thân từ đâu mà đến. Nhưng mà ngay lập tức, khuôn mặt hần đỏ bừng bừng lúng túng khó nhìn. Mượn nhờ ánh sáng từ mình châu làm hần thấy rõ ràng, giữa vùng áo choàng nơi hạ thân vậy mà không biết tại sao lại nhô lên một khối, rất là cao vút đầy chướng mắt.

Kỳ tán nhân chết tiết, hần mỗi ngày cho ta húp món súp kia chính là được vật trắng dương ư?

Thật sự là mắc cỡ chết người!

Vô Cữu không dám nằm trên mặt đất giả vờ giả vịt nữa, vội trở mình ngồi dậy, mặt mũi tràn đầy bối rối, liền tục khoát tay nói: "Tiểu sinh chính là chính nhân quân tử! Mặc dù có lòng ngưỡng mộ nhưng tuyệt không có ý nghĩ không an phận..." Hần đang nói, còn chưa dứt lời liền nghe Diệp Tử quát lên: "Chỉ bằng một cái phẩm phu tục tử như người cũng xứng ngưỡng mộ hai người tỷ muội ta, phi..."

Từ Yên vẫn không nói một lời, lôi kéo Diệp Tử đi ra ngoài động.

Vô Cữu xấu hổ vạn phần, trên mặt không nén được giận rồi.

Tất cả đều do Kỳ tán nhân kia bố trí được vật a, bôn công tử oan uổng a! Mà phạm phụ tục tử thì sao? Lòng yêu thích cái đẹp ai chả có! Huống chi bôn công tử còn là anh hùng cứu mỹ nhân đây, sao lại chịu trào phúng như thế này?

Vô Cữu vừa mới lý luận thì hai tỷ muội đã thẳng thừng rời đi. Trong lòng hắn có chút lo lắng liền đứng lên đuổi theo. Nhưng đảo mắt nhìn đến cửa động thì thấy hai bóng người áo trắng bay lên trời. Hắn ngẩng đầu lên đầy kinh hãi, chỉ còn thanh âm thờ dài vắng vắng, cuối cùng hắn lại cẩn thận đi chuyển bước chân.

Từ khe hở dưới lùm cỏ thấp nhìn xuống, ở chỗ sâu trong hơn mười trượng có dòng suối chảy xiết. Tiếng nước "ào ào" xuyên thấu qua, trập trập sương mù tràn ngập truyền đến, tình cảnh thật là quá dọa người đi mà. Ai mà ngờ tới chân tướng ở trong chỗ này, chắc chỉ coi như là đường cùng, gặp sẽ quay người rời đi, rất không ngờ trong bụi cỏ ở một bên vách núi đá còn cất giấu một cái sơn động cực kỳ giấu kín. Mà nếu như nửa đêm đi vào nơi đây sẽ khó tránh khỏi trượt chân gặp vận hạn...

Vô Cữu quay người, dùng cả chân lẫn tay rất dễ dàng liền trèo lên sườn núi, nhưng hắn còn không kịp đứng lên mặt đất đã chột thờ nhẹ ra.

Trời đã sáng, nắng sớm âm đậm, cơn mưa đã qua, làn gió nhỏ tàn sát bừa bãi cũng đã biến tan lợ ra sương mù nhàn nhạt tràn ngập bốn phía. Như là đang bên trong cảnh sắc mộng ảo vậy, mà nơi xa là hai bóng giai nhân tuyệt trần đang đứng mới tuyệt mỹ làm sao.

Hai tỷ muội chưa đi mất...

Vô Cữu mang theo một thân dính bùn đứng lên, nhưng vừa đứng lên hắn lại chột ngây ngẩn cả người.

Ở trong bụi cỏ cách hắn một trượng nằm gọn hai cỗ tử thi khô quắt, bộ dáng rất là đáng sợ, có lẽ chính là hai tên ác nhân lúc ban đêm. Trên mặt đất bên cạnh hai tên này nằm hai thanh kiếm nhỏ dài hơn một xích cùng một thanh kiếm ngắn mang vó.

Nhưng mà, cách ăn mặc quần áo của hai người chết kia cũng không xa lạ gì, chẳng lẽ...

Vô Cữu lập tức cảm thấy sau lưng đầy lạnh lẽo, sâu trong ánh mắt mơ hồ lộ ra một tia đáng chất.

Từ Yên cùng Diệp Từ hai mặt nhìn nhau, thần sắc tỏ vẻ khó hiểu.

Một lát sau, Diệp Từ vẫn còn sợ hãi trong lòng, nói: "Tình hồn cùng huyết mạch của hai người này đều bị thôn phệ, có lẽ là cao nhân đi qua nơi này..." Nàng sợ hãi nhìn chung quanh một lát cũng không thấy dị thường nào khác, lúc này mới vùng tay áo lên cuộn cuộn, hai thanh kiếm nhỏ vậy mà nhẹ nhàng bay lên lập tức rơi vào trong tay nàng. Nàng xem xét tường tận một lần, không khỏi vui vẻ nói: "Pháp khí thượng hạng a..."

Từ Yên thì lấy ra đồ vật giống như một mảnh da thú, rồi sắp xếp nó một cách tùy ý, sau đó nàng thuận tay ném ra. Da thú đón gió cháy bùng lên, thoáng chốc hóa thành hai ánh lửa trong nháy mắt rơi vào trên cây khô, liền có hai tiếng "Phốc phốc" rất nhỏ vang lên, trên mặt đất dĩ nhiên không còn thi hài nữa, chỉ có tro tàn tán lác trong bụi cỏ. Nàng lại đưa tay trào lên hư không, tức khắc thanh kiếm ngắn mang vó đột nhiên bay lên bay về phía nàng. Đoán kiếm nơi tay, thần sắc nàng hiện ra vẻ hoài nghi, nàng chợt muốn rút kiếm ra khỏi vỏ, sau đó lại là lộ ra hơi kinh ngạc: "Kiếm này làm từ sắt thường mà thôi, tại sao lại ẩn chứa sát khí huyết tinh? Mà lại không thể nào rút nó ra khỏi vỏ, rất là cổ quái..."

Vô Cữu thấy hết một màn trước mắt, nhưng như cũ vẫn là sắc mặt khó coi cùng lo sợ khó có thể bình tĩnh. Lát sau, hắn u ám thờ dài, thoáng trấn định lại, nhưng ánh mắt vẫn không được ung dung mà tâm thần vẫn đang nhộn nhào.

Hắn còn tưởng đó là hai nữ tử yếu đuối, ai ngờ hai nàng nhiều lần ra tay bất phàm. Nếu không phải sơn tinh quỷ quái thì chẳng lẽ hắn lại gặp được hai vị 'tiên tử' gặp rủi ro?

Vô Cữu thừa dịp nói ra: "Từ Yên cô nương, cô nương cho tiểu sinh phân trần một hai..." Hắn đi sát vào hai bước, lại nói: "Gia phụ ta chính là người đi lính, cả đời ông ấy giết chóc vô số, chỉ truyền lại đoản kiếm ẩn chứa sát khí cho ta, tất cả đều hợp tình hợp lý, chỉ là nó bởi vì cũ nát rỉ sắt mà khó có thể rút ra khỏi vỏ mà thôi, nó luôn được tiểu sinh giữ bên người để tăng thêm lòng dũng cảm..."

Từ Yên quay đầu thoáng nhìn, nhẹ vùng tay áo lên.

Ánh mắt Vô Cữu đầy thâm tình nhìn chăm chú, bỗng nhiên cảm thấy cảnh sắc trước mắt như làn thu thủy dịu dàng đẹp khôn cùng lướt qua. Cả người hắn lập tức trầm luân trong đó, cảm giác lâng lâng không hiểu kì diệu, chỉ đến khi kiếm ngắn ngưng không bay đến trước người hắn, lúc này hắn mới bỗng nhiên tỉnh lại thờ tay tiếp nhận.

Từ Yên ngẩng đầu nhìn về phía xa, nói khẽ: "Chớ kinh động đến hàng xóm láng giềng, nhanh lên đường quan trọng hơn!" Nói xong, nàng huy động đôi tay áo, quanh thân đột nhiên hiện lên một tầng hào quang yếu ớt. Chiếc áo choàng, mái tóc cùng chiếc quần trắng không phải tơ tằm cũng không phải lụa là không gió lại tung bay, cỏ nhỏ bụi bặm bám trên vật áo yên lặng rơi rụng. Duy nhất là miệng vết thương trước ngực vẫn còn mang theo một vòng đỏ thắm, giống như nhụy hoa sen trắng đầy kiều diễm động lòng người vậy.

Diệp Từ hơi cúi đầu, cũng là hết sức nhỏ nhẹ thút tha gật đầu hiểu ý, tiếp theo nàng thu lại hai thanh tiểu kiếm biến mất vô tung, nàng lại lấy ra một mảnh da thú đặt lên thân rồi vỗ một cái liền có hào quang lập lòe hiện ra, hai chân hai nàng rời khỏi mặt đất như là muốn bay đi...

Đúng vậy, hắn thật sự gặp được hai vị tiên tử.

Vô Cữu thất thanh nói: "Từ Yên tiên tử..."

Giai Nhân ngoái đầu nhìn lại, chớp mắt rung động lòng người, thoáng như ánh sao vụt qua làm cho chàng lưu luyến muôn đời.

Trái tim Vô Cữu nhảy loạn, lại nghĩ một đằng nói một nẻo: "Thuận buồm xuôi gió, sau này sẽ gặp lại..." Hắn còn chưa nói xong đã liền đưa tay tát một cái lên miệng. Hắn vốn định mời nàng ở lại, nếu không cũng muốn biểu đạt thoáng qua tình ý ngưỡng mộ trong lòng mình, ai ngờ lời nói vừa đến miệng lại hù tình giả ý như vậy, căn bản không phải tác phong trước sau như một của bọn công tử a!

Về mặt Diệp Từ hiện rõ khinh thường, hừ nhẹ một tiếng.

Nhưng Từ Yên lại thoáng chần chờ, tiện tay ném ra một khối đồ vật, nhàn nhạt nói: "Nhận được cứu giúp, nên báo đáp. Tiên sinh nếu như gặp khó khăn có thể bằng ngọc bội này đến Linh Hà sơn nhận che chở!" Nàng vừa dứt lời liền không quay đầu lại, thò tay kéo Diệp Từ, hai người song song cách mặt đất đột nhiên bay đi. Trong sáng sớm mộng lung đứng là kính hồng vụt qua, trong nháy mắt đã là mờ ảo không còn tung tích...

Chỉ còn một mình Vô Cữu lặng lẽ nhìn chân trời xa mãi không thôi.

Chàng còn có đòi hỏi gì? Khi đã có hai tiên tử ngủ cùng qua đêm, tiêu dao du sơn ngoạn thủy, đời này sống không có uống phi! Mà hôm nay chàng còn bỏ lỡ dịp may, quả thật làm người tiếc hận!

Nhưng mà, Tiên Từ còn để lại một vật đây này...

Vô Cữu chấn động tinh thần, quay người tìm kiếm trên mặt đất. Một lát sau, một khối ngọc bội màu trắng đã nằm trong tay.

Ngọc bội cỡ ba tấc, điêu khắc hoa văn tô điểm, bên trên có bốn chữ "Linh Hà" cùng với tên húy "Từ Yên" làm vật lưu niệm. Đơn giản nhìn qua là dễ dàng hiểu đây là vật mạng bên người của Từ Yên a!

Vô Cữu cảm ngọc bội, nhin không được nhếch miệng mỉm cười.

Ai nói tiên tử vô tình, lưu lại tín vật để chứng minh là có tình có nghĩa! Nhưng còn không có biết Linh Hà sơn nó nằm phương nào a, khiến cho lòng người hướng về a...

Vô Cữu cắt ngọc bội vào trong ngực, trước mắt vẫn cứ hiển hiện lên đôi mắt sáng động lòng người ấy. Hắn lại cười ngậy ngốc trong chốc lát rồi mới mang theo kiếm ngăn trở về. Hắn đi đến bên bờ vẫn không quên nhìn nhìn tro tàn trong bụi cỏ khiến lòng vẫn còn sợ hãi.

Không biết là ai đã giết hai cái ác quỷ đồ kia, thật sự là liên tục gặp kỳ ngộ! Mà thủ đoạn của hai nàng cũng không để lại gì cả. Đặc biệt là đốt thi không để lại dấu vết gì quả thật là rợn người. Chớp mắt nhớ tới, tất cả giống như thật giống như ảo thoáng như mộng cảnh...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Kẻ ăn trộm gà

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

"Trong thôn mất trộm con gà

Hỏi ra vỡ lẽ ấy là thư sinh

Họ Vô lên tiếng bắt bình

Ta đây thầy giáo mắt hình tượng sao?"

Lúc này mặt trời vừa mới hé lộ, những tia sáng màu đỏ yếu ớt súa đi màn đêm tối tăm. Phong Hoa Cốc hiện ra rực rỡ muôn màu, cảnh sắc mây núi hòa quện cùng cây rừng một màu xanh thẫm, mặt nước hồ trong veo thật thơ mộng.

Vô Cữu từ đường cũ đi trở về, xuyên qua cửa hông về tới sân sau của Từ Đường. Trên người hắn giờ này đầy ắp bùn đất, hắn đi thẳng đến nhà bếp, nhìn thấy Kỳ Tân Nhân đã dậy, hai tay đang bưng chén canh tối hôm qua còn thừa trên bếp lò ăn một cách ngon lành.

Lại là món canh, đồ ăn còn thừa lại để qua đêm ăn vào có thể gây đau bụng!

Vô Cữu vô cùng tức giận như gặp mặt kẻ thù, không khí vô cùng căng thẳng, hắn tiện tay ném đoản kiếm vào mái hiên, nó lăn lóc vài vòng rồi nằm yên ngoài bậc thang, hắn tức giận hết lớn: "Người xuất ngày bỏ âm bỏ dương cũng thôi, đằng này lại còn kéo theo ta gặp họa..."

Kỳ Tán Nhân uống xong bỏ cái chén xuống, đưa tay áo lau miệng, lại tiếp tục dùng tay dụi dụi hai con mắt, sau đó mới cầm cây gậy gõ chậm rãi bước ra khỏi nhà bếp, hắn làm mặt lạnh chằm chằm nói: "Ta tuổi già sức yếu, trong người lại mắc bệnh khó chữa, tằm bỏ một chút, có gì mà không được? Mà hôm nay tiên sinh huyết cường tráng, đó là công lao của lão già này nấu súp tằm bỏ đấy. Liều thuốc dưỡng sinh cường tráng, giúp người mạnh mẽ hơn... Người không thấy được lòng tốt của ta thì thôi, tại sao gặp nạn lại đổ thừa cho ta..."

Biết nói thế nào bây giờ? Đúng lúc đang mắc chuyện riêng tư, lại gặp tình cảnh xấu hổ này đúng là mất mặt quá đi, hắn làm ra vẻ bị hại, định mở miệng so đo một hai với lão!

Vô Cữu cảm thấy có chút yếu lý, muốn nói cũng không được, đành phải lặng lẽ rời đi, nhưng lại không chịu yếu thế khẽ hừ một tiếng rồi đi ra phía sau lấy nước rửa mặt. Phía trước nhà bếp có một lu nước, những vật này đặt ở đây khiến cho sinh hoạt hàng ngày rất thuận tiện.

Kỳ Tán Nhân đứng ở cửa trước nhìn Vô Cữu chăm chú, lộ ra sắc mặt ngạc nhiên lên tiếng: "Người quả nhiên ra tay cứu người, mạng người cũng lớn đây..." Lão tuy trốn trong phòng, nhưng với tình hình của nội viện lại rất rõ ràng. Sau một hồi cân nhắc lão mới nói một câu, chẳng lẽ lão đã sớm tính toán sẽ có biến?

Vô Cữu trừng mắt nhìn lão, hai tay vẫn tiếp tục tẩy rửa vết bẩn trên người.

Kỳ Tán Nhân không nói thêm, chậm rãi đi tới gần hắn, cúi người nhặt đoản kiếm đang nằm trên mặt đất. Hai mắt tập trung xem xét, mắt thấy đoản kiếm bị lấy đi, hắn lên tiếng tránh mặt: "Đây là vật không tầm thường"

Vô Cữu đoạt lại đoản kiếm, hướng phòng ốc tiến vào, lát sau hứn xuất hiện với y phục sạch sẽ, trên tay cầm trường bào dính đầy bùn đất bước ra khỏi phòng, hắn ở vạc nước hình như đang giặt đồ. Ở bên ngoài phiêu bạt hai năm mọi chuyện, ăn, mặc, ở, đi lại điều tự tay làm lấy. Hôm nay hắn sớm đã không còn là công tử sống cuộc sống an nhàn sung sướng nữa, bây giờ hắn chỉ là một cái bần cùng thư sinh, sống qua ngày bằng nghề dạy học mà thôi!"

Dưới mái hiên bên trong nội viện Kỳ Tán Nhân đang ngồi trên ghế đầu, hai tay lựa nhặt mấy nhánh rau cỏ dại được chặt đầy trong sọt tre trước mặt. Lão thấy hắn đang lui giặt rửa xiêm y, lão lại ở một bên cố làm ra vẻ tự đắc hớn hờ cười đùa, rồi lại hiếu kỳ hỏi: "Người nửa đêm đi ra ngoài, trời sáng mới về, còn không biết cứu người phương nào, lại không biết họ đi đâu, ở đâu?"

Vô Cữu đã giặt xong trường bào, dùng lực rũ mạnh tấm áo rồi rồi treo lên sợi dây ở phía từ đường để phơi nắng, làm xong hắn mới nói lại: "Tán nhân có thể xem bói, lại phải hỏi nữa sao?"

Kỳ Tán Nhân lắc đầu nói: "Xem bói quẻ, đơn giản chỉ để biết đường mà tránh tai họa, có điều thế sự hay thay đổi, làm sao có thể thấy rõ mọi chuyện được!"

Vô Cữu kéo tay áo, tiến vào nhà bếp, lấy một thanh củi nhỏ phui đi lớp bụi tro đang vừa tàn trong bếp, lát sau trong tay hắn đã nhiều hơn hai khối than hình tròn, hắn cầm hai vật đó tiến tới chỗ Kỳ Tán Nhân.

Kỳ Tán Nhân kinh ngạc nói kinh ngạc nói: "Đây là vậy gì?"

Vô Cữu lấy một cái ghế tiến lại ngồi bên cạnh lão, hai tay cầm hai khối cầu khê chạm vào nhau, từ trong khối cầu lộ ra hai con gà có vẻ đã chín khối trắng trên thân bốc lên nghi ngút. Hắn tiến hành bốc võ, mang theo vẻ đắc ý nói: "Lấy bùn đất trát kín thân gà rồi chôn sâu trong than đỏ, không sợ cháy thịt. Này nhờ lão chỉ chú nhóm lửa, không chú ý đến thôi, lại đây ném thử nào..."

Kỳ Tán Nhân tận hưởng hương thơm của thịt gà, rất muốn đưa tay nhận lấy, lão giật mình mang theo vẻ nghi ngờ nói: "Gà từ đâu mà đến?"

Vô Cữu gọn gàng dứt khoát nói: "Gà, đương nhiên là từ móng gà mái mà sinh ra, không thì còn có thể thế nào..." Hắn thấy không có ai cảm kích, cũng không khách sáo, liền mở miệng, trong chớp mắt liền đem hai con gà nuốt xuống bụng, nghẹn đến nổi đám ngực giậm chân, một hồi lâu sau mới cảm thấy thoải mái, không quên hỏi: "Lão đạo... Có từng nghe nói qua Linh Hà Sơn?"

Kỳ tán nhân còn muốn truy vấn lai lịch của con gà, lập tức giật mình biến sắc, khó tin nói: "Không lẽ ý của tiên sinh là, tối hôm qua hai nữ tử đến gọi cửa, là người ở Linh Hà Sơn..."

"Hắc hắc, người ở trong phòng, sao biết đó là hai nữ tử?"

"Ta... Bấm ngón tay tính toán..."

"Ồ... Tán nhân biết rõ Linh Hà Sơn?"

"Ta... Đương nhiên biết rõ..."

"Ai ôi!!!, kỳ tán nhân ở trên, xin nhận của tiểu sinh một lạy! Lại nói Linh Hà Sơn..."

"Phanh, phanh ——"

Ngay lúc này, có tiếng gõ cửa vọng vào sân.

Tuy rằng giờ mảo chưa qua(sáng sớm), nhưng trời cũng đã sáng rõ, mà trên trời vẫn có mây đen trầm thấp, xem ra sắc trời cũng không trong.

Bắt quá, còn chưa tới canh giờ mở cửa học đường. Sáng sớm ngày ra, là ai ở ngoài đập cửa?

Vô Cữu cũng bất chấp là đang cùng kỳ tán nhân nói chuyện, đi thẳng đến trước cổng chính gõ xuống then cửa.

Không đợi cửa mở, đại môn đã "Két.." một tiếng bị đẩy mạnh ra, tiếp theo mấy đạo nhân ảnh tràn vào, còn có một tráng hán tay ôm đứa bé, đúng là tên tiểu quý chuyên gây sự trên lớp học, tên là Kỳ Sơn, biệt hiệu Sơn Nha Tử, đang ôm lấy một bên cánh tay, mặt mày nhem nhuốc nước mắt.

Vô Cữu không hiểu rõ ràng tình huống cho lắm, muốn tránh né qua một bên, lại nhận ra lão giả cầm đầu trong đám người xông vào, thờ dài nói: "Kỳ lão tiên sinh..."

Kỳ lão tiên sinh tuy năm nay đã năm, sáu mươi tuổi, râu tóc xám trắng, sắc mặt vẫn hồng nhuận phơn phớt, thân thể cường tráng.

Với sắc mặt lo lắng Kỳ lão tiên sinh, chấp tay, vội vàng nói: "Cháu của ta đang bị thương rất nặng, mong ngài ra tay cứu lấy nó"

Vị lão giả này không chỉ là Kỳ gia thôn tộc trưởng, mà còn là tổ phụ của Sơn Nha Tử. Hẳn là cháu trai bị ngã gãy cánh tay, tổ phụ của hắn liền huy động nhân lực đến đây cầu người xem bệnh.

Vô Cữu nhường mọi người tiến lên, theo sau đi vào.

Kỳ tán nhân đã thả cái sọt trong tay ra, đứng dậy nghênh tiếp, cũng cầm lấy một cuộn băng vải, ôm hài tử ngồi xuống. Hắn một bên cúi đầu xem xét, một bên lên tiếng dò hỏi: "Cái này là..."

Kỳ lão tiên sinh phân trần nói: "Cháu của ta sáng nay không muốn rời giường, nói là tiên sinh muốn dùng gậy đánh hắn. Ta bèn dỗ dành hắn rời giường mặc quần áo, sau đó nó lại khóc suốt suốt mãi mới chịu đi, có điều chưa ra đến cửa, thì bị ngã, sợ là gãy tay rồi. Là cha nó ôm cháu ta từ nhà đến đây, hử..."

Lão đầu nói đến đó trong tâm không nhịn được đau lòng, bàn tay vuốt chòm râu dài, oán giận nói: "Tiểu nhi tính tình không tốt, vốn nên dạy dỗ nhiều hơn, nhưng mà trực tiếp đánh chửi, thì trước giờ chỉ có tiên sinh mới làm. Nếu tiên sinh yêu cầu cao, thì nên có kiên nhẫn nhiều hơn..."

Vô Cữu vẫn đứng ở một bên tham gia náo nhiệt, không nghĩ tới lại gặp phiền toái quần đến thân.

Trẻ em đi học không nghe lời liền bị ăn gậy, đây là đạo lý hiển nhiên. Ai ngờ vị lão tiên sinh này cung chiều cháu mình, lại đem nguyên nhân đứa cháu trai té bị thương liên lụy đến trên đầu tiên sinh dạy học. Mà hài tử kia không may ngã gãy tay, cùng ta có quan hệ gì đâu? Trước đây có nói qua là muốn dùng gậy đánh hắn, đơn giản chỉ là hù dọa bằng miệng, chỉ là hù dọa mà thôi, lại bị tiểu quý thích gây sự kia đem trở thành cái cớ để lười biếng trốn học...

Đã có Kỳ lão tiên sinh lên tiếng, hán tử đang ôm theo hài tử cùng với mấy người bên cạnh đều tại chỗ lác đầu thờ dài, ít nhất nhìn qua trong ánh mắt, đã thiếu đi một phần kính ý trong quá khứ.

Vô Cực phát hiện không ổn, vội nói: "Lão tiên sinh nói rất đúng, tiếc rằng Sơn Nha Tử nghịch ngợm quá mức đến ta cũng không thể chịu nổi..."

Kỳ lão tiên sinh tuy rằng đức cao vọng trọng, nhưng lại nghe không ra trong đó có ý chửi bới cháu của hắn. Hắn khó chịu hừ một tiếng, sắc mặt trở nên khó nhìn. Phụ thân của Sơn Nha Tử tức thì là hướng về phía Vô Cữu áy náy cười cười, muốn nói xin tiên sinh bỏ qua.

Vô Cữu thấy thế, đành tránh qua một bên không nói nữa.

Kỳ Tán Nhân cúi người xem xét một thời gian, đưa tay bắt lấy cánh tay Sơn Nha Tử, không để cho nó khóc rống, tiếp theo chỉ thấy bàn tay lão run lên bần bặc, "răng rắc" một tiếng xương cốt va chạm vang lên, lão ta đứng dậy, vỗ tay cười nói: "Xương vai trật khớp thôi, tốt rồi..."

Sơn Nha Tử nước mắt chảy dài, đung đưa cánh tay bị thương. Xem ra, có lẽ vết thương đã thuyên giảm.

Kỳ lão tiên sinh lộ ra bộ dáng tươi cười, vội khom người cảm tạ: "Tán nhân y thuật cao siêu, đúng là danh bất hư truyền!" Mấy vị tộc nhân đi theo ai nấy đều thờ dài rồi cùng lúc hành lễ.

Kỳ Tán Nhân hoàn lễ luôn miệng nói: "Tiện tay mà thôi, không đáng nhắc đến!"

Biết được Sơn Nha Tử không sao Vô Cữu cũng dễ thở, hán hợp thời lên tiếng: "Kỳ Sơn, ngươi lại búng bình rồi!, để tránh người thân lo lắng, ta cho ngươi về nhà một bữa, sau giờ ăn phải đến học đường..."

Tên đi học của Sơn Nha Tử là Kỳ Sơn, có cha nó ở đây nó bắt đầu ý lại, nó nằm lì trong ngực cha không chịu xuống đất, hai mắt nhắm nghiền luôn miệng gào hét: "Tiên sinh không phải người tốt, ta không muốn đến học đường đâu..."

Với vẻ mặt lúng túng Vô Cữu, ưỡn ngực nói: "Thân là thầy giáo ta luôn gánh trên vai trọng trách nặng nề, ta khổ công truyền đạo chỉ muốn dạy các ngươi thành tài đấy! Tiên sinh ta là một tấm gương sáng cho người khác noi theo, thế nào lại là người xấu được...?"

Cử chỉ tao nhã, ngôn từ nho nhã, khiến cho mọi người ở đây có chút nghi hoặc.

Kỳ Lão tiên sinh lên tiếng khuyên bảo đứa cháu trai bảo bối của mình, không ngờ Sơn Nha Tử lần nữa hô to: "Tiên sinh trộm gà trong thôn, bị ta với Nữu Nhi bắt được, người lại lấy lý do bắt gà để trừu đùa, thảo nào gà trong thôn này ngày một ít đi..."

Diện tích trong sân khá nhỏ, mà có đến sáu bảy người ở chung một chỗ khiến không gian nơi đây có chút chật chội. Đã thế còn có một đứa bé luôn miệng khóc lóc la lối (trầu tre đây mà), làm cho khung cảnh yên tĩnh vốn nơi đây trở nên hỗn loạn.

Có điều không ổn, mọi ánh mắt đều rơi vào Vô Cữu, trong ánh mắt mọi người hiện lên vô vàng cảm xúc, kinh ngạc có, nghi ngờ có, giật mình cũng có...

Tiên sinh dạy học, là kẻ ăn trộm gà? và lừa gạt trẻ nhỏ, xem ra tám chín phần là như thế.

Kỳ lão tiên sinh sắc mặt uy nghiêm kho khan một cái, Sơn Nha tử đang khóc thấy thế lập tức ngoan ngoãn im lặng. Lão ta vừa đưa tay vuốt râu vừa lắc đầu, kèm theo ánh mắt khó tin lên tiếng: "Xưa nay ta và mọi người ở Kỳ Gia thôn luôn kính trọng tiên sinh, vậy mà... vậy mà ngài lại đi trộm gà trong thôn..."

Về mặt Vô Cữu lúc này rất lúng túng, đưa tay vò đầu bứt tai, sự ngượng ngùng xấu hổ hiện rõ trên khuôn mặt, lúc này hẳn không biết phải xử trí ra sao.

Ài! Nếu không muốn người biết, trừ khi mình đừng làm. Nếu không phải trước kia ta sống trong nhung lụa ăn uống xa hoa đã thành thói, bây giờ phải chịu cảnh ngày ngày phải ăn bánh bột ngô, canh súp sau đại nó chẳng khác gì tra tấn à!

Kỳ lão tiên sinh nói tiếp: "Theo tộc quy, người trộm cắp, cho dù tội không nặng, nhưng nó là tai họa cho hàng xóm láng giềng, phải trục xuất khỏi thôn..."

Chỉ là mấy con gà, cần gì phải làm như vậy, tại sao ta lại khó chịu thế này! Huống chi trước mắt bao người, tiên sinh ta còn mặt mũi nào để ở đây nữa!

Vô Cữu ra vẻ trấn định, kiên trì nói: "Chư vị không biết tôn sư trọng đạo thì thôi, làm sao có thể tin vào lời nói một bên của một đứa trẻ..."

Kỳ lão tiên sinh ép hỏi: "Vậy lão hủ hỏi người một câu, có hay không người ở trong thôn trộm gà?"

Vô Cữu chấp tay, thành khẩn nói: "Cho dù thế nào, cũng phải có nhân chứng vật chứng mới kết luận được. Nếu các vị không phân tốt xấu mà vu oan cho người tốt, về sau ắc gặp phải báo ứng!"

Kỳ Tấn Nhân một mực đứng yên quan sát, chứng kiến Vô Cữu bị mọi người gây khó khăn, lão ở cạnh bên, chen vào nói: "Vô tiên sinh thân là người đọc sách, đương nhiên phải hiểu được thế nào là nhân nghĩa, liêm sỉ, lại vất vả dạy dỗ bọn nhỏ đọc sách biết chữ cũng rất vất vả, thỉnh các vị huynh đệ mình xét. Hiện nay tìm thấy giáo không dễ dàng à..." (Sốc)

Rút cuộc đã có người giúp lời, Vô Cữu đưa mắt về phía Kỳ Tấn Nhân trong lòng rất cảm kích lão, có điều suy nghĩ lại lời lão vừa nói... lão già thật đáng hận, lão ta nói chuyện, như chửi bần tiên sinh ta mặt dày vô sỉ.

Kỳ lão tiên sinh chân chờ, đưa mắt nhìn đứa cháu trai bảo bối, lão cảm thấy lời Kỳ Tấn Nhân cũng có lý, liền nói: "Ta Kỳ gia Kỳ gia thôn rất kính trọng tiên sinh, cũng không muốn vu oan cho người tốt, chuyện này cần phải điều tra rõ ràng, rồi kết luận cũng không muộn!" Lão ta chấp tay sau lưng, mang theo mấy tên hậu bối rồi đi.

Vô Cữu lên tiếng nói: "Còn học đường, hôm nay..."

Kỳ lão tiên sinh không thèm quay đầu nhìn lại: "Tiên sinh đã vất vả, học đường tạm đóng cửa một ngày vậy".

Sơn Nha Tử nghe thấy không cần không cần đến trường đến trường, mừng rỡ nhảy cẫng, nó quay đầu lại làm mặt quỷ rồi vượt lên trước ra khỏi từ đường.

Nhìn qua, trong sân chỉ lại một lão già mặc đạo bào cùng một thư sinh đang trừng mắt nhìn nhau...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Sau này gặp lại

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

"Lòng ôm mộng tưởng thành tiên

Không rời từ biệt muốn liền đi ngay

Bắt xem một quẻ cầu may

Tán nhân hốt hoảng quẻ này đại hung".

Một chỗ trong sân của Từ Đường, nơi đây đang có một già một trẻ đang đối diện nhìn nhau...

Không cần suy nghĩ nhiều làm gì, Kỳ Gia thôn muốn trong một ngày nhất định phải điều tra rõ kẻ đã ăn trộm gà. Vì vậy trường học phải tạm nghỉ một hôm. Mà trường học có Vô tiên sinh, một người có học thức đáng được tôn trọng còn là mạng đáng đập của một quân tử đạo mạo, ngày mai sẽ tra ra manh mối.

Kỳ tán nhân trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Hỏi thật, có phải ngươi hay không..."

Vô Cữu không có trả lời ngay mà quay người ra đóng cửa lại rồi quay lại nói: "Lão tính toán được, thì hãy bói một quẻ xem sao..."

Kỳ tán nhân chống gậy rồi ngồi xuống thờ dài nói: "Ngươi hay đi linh tinh, có nhiều việc không chịu an phận! Việc đã đến nước này thì biết làm thế nào đây..."

Vô Cữu bước đi thông thả miệng cười khổ nói: "Tại hạ nào phải là người an phận chứ, đơn giản chỉ tìm niềm vui để giải sầu mà thôi. Nhưng mà sự an nhàn trong cái cốc này quả thực không thể chịu đựng thêm nữa..." Hắn đang giả bộ suy tư, trong hai mắt sáng ngời bước chân bỗng dừng lại mà đến bên cạnh Kỳ tán nhân ngồi xuống móc ra khối ngọc bội mà nói: "Nơi này đã không thể lưu lại, nếu mà chôn muốn đi ta muốn đi Linh Hà sơn, kính xin lão đạo chỉ điểm cho vài câu..."

Kỳ tán nhân ôm cây gậy, cúi đầu nhìn miếng ngọc bội, hai mắt sáng lên có vẻ thần trí lại khôi phục bình thường, lão nhìn đi nơi khác tỏ vẻ tỉnh bơ nói: "Thì ra ngươi đã có ý định rời đi! Mà đi Linh Hà sơn thì... đó không phải là nơi ngươi nên đến..."

Vô Cữu sớm không muốn giấu diếm, còn lý do rời đi thực sự hắn lại cố ý che giấu không muốn nói rõ. Thấy kỳ tán nhân trả lời với thái độ kỳ quặc nên cũng tò mò mà hỏi thêm: "Chẳng lẽ nơi đó là đầm rồng hang hổ sao? Khối ngọc bội này chính là do ta cứu người mà có được, nghĩ đến việc vị tiên tử kia để lại tín vật chắc chắn nàng có ý muốn sau này gặp lại, lúc đó hắc hắc..."

Kỳ tán nhân thấy hắn hiện lên vẻ bi ối, tâm trí tạm thời lâm vào mộng ảo. Lão nhìn hắn hồi lâu, lắc đầu vài cái rồi hỏi tiếp: "Không biết là... hai vị tiên tử trông như thế nào?"

Vô Cữu nhanh chóng trả lời: "Khuôn mặt của các nàng đẹp không tỳ vết, chính là xưa nay hiếm thấy! Ngoài ra còn biết pháp thuật thần thông đúng là một Tiên Tử hẳn hoi..."

Kỳ tán nhân khẽ gật đầu hỏi tiếp: "Đã không phải là người phạm, lại là một đôi vũ sĩ, nếu mà lưu lại cho người tín vật thì tuyệt đối không phải là yêu mến gì đâu..."

Hừ chính là lão ghen ăn tức ố! Bỏ công tử ngọc thụ lâm phong, sao không thể làm cho Tiên tử yêu mến cho được?

Vô Cữu không đồng ý mà nhìn chằm chằm và Kỳ tán nhân, sau đó liền hỏi: "Như thế nào là vũ sĩ?"

Kỳ tán nhân suy nghĩ một chút rồi mới giải thích: "Thế gian này có tu đạo, có tu tiên, được gọi là vũ sĩ hoặc là tán nhân..."

Vô Cữu ngạc nhiên nói: "Lão nói thật không đấy, lão xưng là tán nhân chẳng nhẽ lại là người đồng đạo với bọn họ ư?"

Hắn liền nhanh chóng đứng lên nhìn từ trên xuống dưới Kỳ tán nhân một lượt. Cái lão già tỏ có vẻ ngoài tỏ là một đạo sĩ huyền nhưng thật chất là một lão già yếu và bủn xỉn, không hề có chút tiên khí nào, làm sao mà có thể so sánh được với hai nữ tử hôm qua đây? Mà cái gọi là Yêu Ma Quỷ quái cùng với Tiên nhân tại đô thành ta cũng đã tìm hiểu qua chút ít, chả qua là rất huyền ảo khó lường, nên không có ấn tượng nhiều.

"Làm sao mà giả?"

Kỳ tán nhân hỏi ngược lại hắn một câu, lão ngồi thẳng lưng rồi nhẹ nhàng cầm cây gậy trên tay, trong mắt đầy cảm khái đặt nó xuống cạnh lưng rồi mang theo vẻ ủ dột buồn rầu nói tiếp: "Ta trước kia cũng đã từng đến Linh Hà sơn cầu đạo, nhưng mà cơ duyên đã hết lúc này mới phải lang bạt đến nơi đây sống quãng đời còn lại..."

Ồ, thì ra vị hàng xóm của mình chính là một người có lai lịch sao!

Vô Cữu ánh mắt sáng lên rồi chăm chú lắng nghe.

Có vẻ Kỳ Tán Nhân chỉ bưng bình trong chốc lát, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi: "Ta vừa nói cái gì..."

Vô Cữu cảm thấy kinh ngạc, lấy tay gãi gãi lỗ tai.

Kỳ tán nhân mắc bệnh hay quên, may là lão đã nói được một số vấn đề chủ yếu.

Phong Hoa cốc, ở vào phía bắc của Nam Lăng quốc. Xuôi theo xuống phía nam hai vạn dặm có một toàn linh sơn cao chọc trời, đó chính là Linh Hà Sơn, chính là thánh địa của tu chân giả tại Nam Lăng. Nếu như nhắc tới tu tiên thì không thể không nhắc tới Tiên nhân. Nghe nói Tu Tiên được chia làm nhiều bậc, từ khi Trúc Cơ không thể xưng là Tiên Nhân được, chỉ có thể tự xưng là vũ sĩ, tán nhân hay Trúc Cơ đạo nhân. Chỉ có người tu hành thành Kim Đan thì mới có thể xưng là Tiên Nhân. Ngoài ra còn có Địa Tiên, Phi Tiên cùng Quý Tiên nữa.. Mà theo tu vi mạnh yếu khác nhau thì thọ nguyên cùng pháp thuật thần thông cũng rất khác nhau...

Vô Cữu lắng nghe với vẻ đắm đuối, hân tở vẻ rất hưng phấn.

Không quan tâm đến tuổi tác, lại có pháp thuật thần thông, Từ Yên cô nương đúng là tiên nữ, chắc chắn là vậy, nếu có thể cùng nàng sớm chiều ở chung mơ ước của ta chỉ có vậy. Và lại trước mắt đã đến bước đường cùng, Linh Hà Sơn là địa phương hết sức an toàn đúng là nơi ta cần đến. Quyết định như vậy đi, bốn công tử muốn sống tiếp thì không còn đường thứ hai để chọn rồi.

Có điều, sau nửa ngày nói chuyện kỳ tán nhân, cảm giác như thần trí của lão bắt đầu minh mẫn trở lại, lão mang theo ánh mắt nghi hoặc hỏi: "Ngươi... Thật sự vì hai cô gái kia mà muốn ly khai Phong Hoa Cốc."

Vô Cữu cười hắc hắc nét mặt tươi cười nói: "Ngươi đoán thử coi..."

Kỳ Tán Nhân tay nắm chặt quả trứng, lần nữa lập lại: "Linh Hà Sơn không phải địa phương ngươi có thể đến, nói thế thôi..." Nói xong lão đứng dậy, chậm rãi đi về phòng.

Ta cũng muốn sống an nhàn lắm, tiếc rằng hoàn cảnh không thể so với kẻ mạnh a! Không nói đến chuyện khác, sắp trở thành kẻ ăn trộm gà liền chịu không nổi à. Hậu viện sau sườn núi chính là nơi che giấu huyết động, nó nằm chênh ềnh ra đó chắc chắn một ngày nào đó cũng có người phát hiện. Và lại bên trong học đường bọn nhóc thường ra chỗ đó chơi đùa, một ngày nào đó bọn chúng vô tình tìm ra nó rồi nói cho người trong thôn biết. Nếu đến lúc đó, bản tiền sinh hết đường chối cãi mà danh dự theo đó mất sạch. Cuối cùng cũng bị đuổi khỏi Phong Hoa Cốc mà thôi, chỉ bằng rồi đi...

Vô Cữu bắt đầu suy nghĩ, đứng ngồi không yên, rồi lại suy ngẫm cân nhắc, tiếp đó trở về phòng sửa sang lại túi hành lý, đến cái áo choàng ướt sũng đang phơi nắng trong nội viện cũng được thu vào.

Chỉ giây lát hân đã chuẩn bị ổn thỏa.

Trên lưng Vô Cữu đeo một túi hành lý, bên trong loà ra một cái dù cùng một thanh kiếm mẽ, quay người tiến tới phòng bên. Trong tay còn cầm theo giấy bút.

Kỳ Tán Nhân Kỳ Tán Nhân đang ngồi trên bàn dùng cơm một mình, không nói một lời, chợt thấy Vô Cữu xông vào, thấy hân chuẩn bị hành trang đi xa, lão kinh ngạc nói "Vô tiên sinh, ngươi nói đi là đi..."

Vô Cữu gật đầu nói: "À, đi Linh Hà Sơn, ta muốn tìm Từ Yên". Nói xong, hân đặt giấy bút trước mặt lão, rồi nói tiếp: "Kính xin đạo trưởng, ngài vẽ lại cho vãn bối một bản đồ đường đi đến Linh Hà Sơn, để vãn bối theo đó mà đi, có gì sau này báo đáp..."

Kỳ Tán Nhân vẫn im lặng, sắc mặt không đổi, một lát sau có vẻ nhịn không nổi lại dùng lời nói cũ nhắc lại: "Cái ngọc bội hai cô gái đó lưu lại, nàng ta chỉ sợ tâm ma vướng bận làm ảnh hưởng đến tu luyện thôi, đơn giản là thế nhưng ngươi lại cho là thật, hoang tưởng..." Ánh mắt lão rơi vào đồng giấy bút trên bàn, thuận tay đẩy nó ra. Lão khinh thường nói: "Sau này báo đáp? Chờ ngươi còn sống trở về, rồi nói cũng không muộn!"

"Lão đạo, ta và ngươi từng ở chung hai tháng, dù cho không có giao tình, ít ra cũng là láng giềng à, sao lại dùng lời lẽ độc ác nguyên rủa ta?"

Vô Cữu gặp Kỳ Tán Nhân không chịu chỉ điểm, hân nổi nóng. Nếu đêm đó lão ta không lên tiếng nói ta có điểm xấu. Ta cũng không đại gì mà muốn đi địa phương phương xa xôi như vậy. Còn Linh Hà Sơn là nơi như thế nào hân nữa điểm cũng không biết. Hôm nay nước đã đến chân, đã vậy kéo ta kéo ngươi theo cho bỏ ghét.

"Nếu ta không còn chỗ để đi, liền giao phó cho kỳ lão tiên sinh cái mạng này à, ta sẽ rêu rao mản họa ăn trộm gà đích thực có hai người, đến lúc đó ngươi muốn trốn cũng không thoát, ta không đi được thì ngươi đừng hòng sống yên ổn!"

Vô Cữu cười hành trang ném xuống bàn, tức giận ngồi xuống ghế, không quan tâm đến Kỳ Tán Nhân ngồi ở phía đối diện cố làm ra vẻ bất cần.

Kỳ Tán Nhân sắc mặt lạnh lùng, tỏ ra thái độ không quan tâm nhưng lại chịu không nổi thái độ của hân, lão phùng mang tròn mắt nói: "Ngươi ăn trộm gà thì liên quan gì đến ta?"

Vô Cữu có vẻ đắc ý, lơ đãng nói: "Ta lấy gà nướng chín cùng ngươi thưởng thức..."

Kỳ Tán Nhân nói: "Ta không ăn..."

Vô Cữu với nét mặt nghiêm túc, lạnh lùng nói: "Ăn với không ăn, đều xem như tông phạm cộng thêm chứa chấp bao che, tội thêm một bậc..."

Kỳ tán nhân còn muốn lý luận gì đó, sau khi suy nghĩ một chút, rồi lại thở dài: "Ngươi nào có chỗ nào giống một người đọc sách, rõ ràng là một thiếu gia ăn chơi, thôi thì..." Hân thoáng chần chờ, sau đó từ trong lòng móc ra một mảnh da thú, nói: "Nếu như ngươi lưu lại đây, không biết sẽ còn gây ra bao nhiêu nhiễu loạn. Ngay cả ta còn không chịu nổi sự phá phách của ngươi, huống chi là những hương dân vô tội kia. Đi đi, ngươi đi ngay đi, còn đây là địa

đồ Nam Lăng quốc..."

Vô Cữu trên mặt lộ ra tươi cười vì thực hiện được quý kế, ngẩng đầu nhìn qua.

Da thú hình vuông rộng tầm một xích, có mấy chỗ hơi cũ nát, bên trong phân biệt mặt đất và đồi núi rất rõ ràng, còn có chữ viết đánh dấu.

Kỳ tán nhân chỉ vào mảnh da thú, phân trần nói: "Ở trung tâm có một khối lãnh thổ chính là Nam Lăng Quốc. Người đi về phía nam hai vạn lý, trước vượt qua đầm lầy, sau là hoang mạc, lại vượt qua Vân Lĩnh Sơn mạch, cuối cùng mới đến được Linh Hà Sơn. Nơi này hung hiểm trùng trùng điệp điệp, tạm thời ít ai tới được, người đi thử xem..." Hắn một tay vuốt chòm râu, một tay bấm đốt tính toán, lại bói ra: "Đầm lầy bên trên không có nước, là nơi bị vây khốn; vạn vật không sinh trưởng được, rơi vào thì chỉ có chết!"

Vô Cữu đưa tay cuộn tấm da thú lại, tâm trạng có chút thất vọng: "Nói như người liệu định mọi chuyện, trong cuộc sống còn có gì thú vị để mà làm. Nếu như cả ngày trốn ở trong phòng, chỉ vì cầu an một lúc, có nước buồn chán mà chết cho xong, thả dựa vào đôi chân, đi khám phá thiên địa rộng lớn!"

Lời nói đồng dạc, âm điệu mạnh mẽ, mà trong lòng của hắn so với người khác mới rõ ràng, đơn giản là tìm cho mình cái cớ để rời đi mà thôi. Cũng không thể nói là vì mấy con gà nhép mà lại chạy trốn đến chỗ không người, cứ như vậy mà truyền đi thì quả thật xấu hổ chết ta rồi. Bốn công tử sắp triển khai một phen hành trình, nói không chừng Từ Yên Tiên Từ đang tại Linh Sơn ngẩng đầu ngóng trông mình đây! (cười bí ồ trong lòng)

Kỳ tán nhân lâm bảm: "Luận đạo lý đều là cuồng vọng, loạn thế cầu sinh mới thật thức thời. Mà người đi lần này, chỉ có thành công vượt hung hiểm, mới có thể hóa nguy thành an!"

Vô Cữu đem da thú nhét vào trong ngực, cầm lên túi hành lý buộc chéo trên lưng. Về phần lão đạo trước mặt đang nói cái gì, hắn căn bản không để trong lòng, chỉ muốn làm sao né tránh hương dân Kỳ gia thôn, để khỏi phải đến lúc bị bức bách quá mức mà không chịu nổi.

Kỳ tán nhân còn muốn nói thêm vài lời, ai ngờ chỉ là đàn gảy tai trâu. Hắn chậm rãi đứng dậy, trong ánh mắt lộ ra tia nhìn thương cảm, có chút ít tiếc hận nói: "Đang sống tốt đẹp, mà lại hết lần này tới lần khác muốn đi tìm đường chết..." Hắn chần chờ một lát, trên tay lại biến thêm ra hai khối da thú, ý bảo nói: "Ta năm đó ở bên ngoài du lịch, bên người còn giữ lại hai cái phù lục, một cái là độn phù, một cái là Kiếm Phù, có lẽ có chút ít tác dụng..."

Vô Cữu hai mắt sáng ngời, đưa tay tiếp nhận hai miếng da thú.

Miếng da thú bên trên có mấy hình vẽ cổ quái, chính là phù lục? Hắn nhớ rõ Từ Yên cùng Diệp Từ đã từng thi triển qua, hương trên thân mình vỗ một cái hoặc là phóng ra hỏa lôi, hoặc là cười gió phi hành, bộ dáng rất lợi hại. Đưa mắt nhìn xuống, hắn thấy hai cái này dường như cũng giống lắm. Không thể tưởng được Kỳ tán nhân còn cất giấu bảo bối Tiên gia, đúng là khiến ta có một phen ngoài ý muốn!

Kỳ tán nhân nhìn Vô Cữu liên tục gật đầu, ra vẻ như rất có kiến thức, cố tình dặn dò vài câu, đã thấy đối phương cẩn thận hạo hạo thu vào túi hai cái phù lục, có chút thẹn thùng nói: "Trọng lễ như thế, ta mang trên người thực sợ hãi a! Mà tiểu sinh trên thân không có tài sản gì nên hồn, mặc dù có lòng hồi báo, cũng chỉ có thể nói một tiếng hổ thẹn!"

Vô Cữu không có nói lời bịa đặt, hắn ngoại trừ trên thân mặc một kiện xiêm y, cùng với cây dù, thanh kiếm mẻ bên ngoài, chỉ còn lại có chút ít bạc vụn cùng một số đồ lặt vặt. Trong lúc này lại được tặng hai tấm Phù Lục thần kỳ, không khác trời giáng tiền của phi nghĩa. Mà đã có thứ để cậy vào, cũng tự nhiên cảm thấy tin tưởng tăng gấp đôi.

Kỳ tán nhân ánh mắt rơi vào bao kiếm mẻ, như có điều suy nghĩ nói: "Mặc dù không cầu hồi báo, nhưng ta nghĩ người hãy nghe khuyên một câu. Đây là ta bói ra quẻ tượng, cây đoản kiếm kia của người là đại hung chi vật, không bằng vứt đi..."

"Hừ! Phiền lão đạo suốt ngày xem bói, mà lại chưa từng nói ra lời hữu ích!"

Vô Cữu đeo bao hành lý lên, quay người đi ra ngoài, cất giọng nói: "Vật gia truyền, không dám làm mất."

Kỳ tán nhân nhìn bóng lưng kia rời đi, nhìn không được thăm thò dài một tiếng. Hắn cũng không thích cái người trẻ tuổi hàng xóm kia, rồi lại không đành lòng thấy đối phương lầm đường lạc lối. Vì một cái ý niệm không đâu trong đầu liền muốn tùy tiện đi xa, thật sự là quá mức hoang đường. Thiên mệnh vô thường, mọi việc tùy duyên a! Mà người nọ cũng không phải làm cái gì sai, ít nhất có tính không bị trói buộc, lòng dạ cũng tạm..

Vô Cữu đi thẳng đến nhà bếp, đem hai cái bánh bột ngô còn dư lại nhét vào túi. Thứ này tuy khó nuốt xuống, nhưng lại có thể đỡ đói, mang trên đường, có ít còn hơn không!

Kỳ tán nhân đi ra ngoài, một mình đứng ở dưới mái hiên, nhìn xem người nào đó bận rộn, nhìn không được hỏi: "Người đã là người đọc sách, cũng không giảng đạo lý; tự cho là mình danh xưng công tử, lại mất tinh thần như vậy. lúc sắp chia tay, có thể hay không nói ra lai lịch thân gia của người?"

Vô Cữu đi đến cửa sân trước, thoáng mở ra một khe cửa, lặng lẽ thò đầu ra bên ngoài nhìn quanh, không gặp cái gì dị thường. lúc này mới quay đầu lại cười nói: "Trong mắt lão đạo, ta Vô Cữu tên họ tục danh đều là giả dối. Đã như vậy, ta nghĩ không cần phân trần..."

Kỳ tán nhân đứng lý đáp lại: "Người không danh không tính, xưa nay nào có ai..."

Mà bên này lời còn chưa dứt, bên kia đã khẽ đóng cửa sân, không thấy bóng người, chỉ nghe một tiếng cười cười nói nói truyền đến: "Hắc hắc! Lão đạo, ta sẽ nhớ tới người, sau này còn gặp lại..."

Kỳ tán nhân muốn nói lại thôi, yên lặng chống cây gậy ngồi ở dưới mái hiên, lập tức lại yên lặng bấm ngón tay, ánh mắt thâm sâu theo mây đen đầy trời

mà chậm rãi biến hóa.

Sau này còn gặp lại? Hôm nay tháng năm, ngày tám, giờ Thìn, mưa dầm, có người đi xa. Hắn không ngần ngại tung một đồng xu, bốc quẻ: hạ Cấn thượng Khôn, dưới đất có núi. Ngụ ý công cao mà không tự nhận, tên cao mà không tự khen, chức cao mà không tự ngạo, chính là một đời quân tử, che giấu khiêm tốn. Nhìn như bình thường, rồi lại vô dục vô cầu, được đại cát phù hộ! Hắn lần này đi vốn dĩ là khó tránh khỏi nguy hiểm, chẳng lẽ có biến...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Có người dẫn đường

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

"Phong Hoa lặng ngắm một hồi

Suy đi nghĩ lại quyết rồi cách xa

Trên đường gặp bến dò qua

Liều Tài kẻ xấu ắt là con buôn".

Bên ngoài con đường mòn đi lên Từ Đường, Vô Cữu quay đầu lại nhìn xung quanh...

Bốn phía bát ngát màu xanh, xa xa là những đám mây cùng với sương mù, tất cả sơn cốc này như một bức tranh thủy mặc nhuộm một màu tươi mát làm rung động lòng người, chính giữa bức tranh là Từ Đường quen thuộc, lân cận là những thôn xóm được vẽ lên, còn có mấy mù vùng cao nhẹ nhõm ẩn hiện trong những làn khói bếp lượn lờ khiến cho bức tranh sơn thủy hữu tình này tràn đầy sức sống.

Nhưng mà, hiện tại bốn công tử lại muốn đi!

Chính là đi về phía nam, chỉ cần đi qua Kỳ gia thôn là ra khỏi Phong Hoa Cốc. Sau đó lại đi tiếp mười dặm sẽ gặp một con sông lớn. Lại tiếp bước sẽ đi qua vùng trung bộ của Nam Lăng, đi qua một vùng đầm lầy, hoang mạc, là đến Linh Hà Sơn. Nếu như Từ Yên bất ngờ nhìn thấy bốn công tử cầm tín vật đến nàng sẽ nghĩ như thế nào? Một người si tình vượt qua vạn dặm xa xôi làm cảm động cả đất trời, nàng tất nhiên là sẽ vui mừng khôn siết rồi...

Vô Cữu đang bay bổng đứng trước con đường, chỉ một lát trên mặt hắn đã hiện lên sự vui sướng nét mặt lần lần có vẻ rất mãn nguyện. Men theo con đường mòn, sau một lát đã đến bên ngoài Kỳ gia thôn. Cả ngày hôm qua mưa gió tầm tã khiến cỏ dại mọc lên um tùm đường đi thì lầy lội nhưng hắn vẫn bước đi một cách thoải mái. Nhưng khi vừa đi qua cửa thôn đến cạnh hồ nước thì bỗng hắn liền giật mình.

Từ trong một bụi cây ven hồ bỗng có hai đứa trẻ nhảy ra, là một nam và một nữ, bọn nó là hai đứa hôm nay được nghỉ học tên gọi là Sơn Nha và Nữ Nhi.

Sơn Nha Từ tay cầm mấy con châu châu đang thỏa thích vui đùa, thấy có người đến nó vội quệt nước mũi nhanh miệng nói: "Tiên sinh.."

Nữ Nhi thì hai tay để sau lưng, rụt rè nói: "Kính chào tiên sinh.."

Ngoài hai đứa nhỏ ra, xung quanh không còn một ai khác.

Vô Cữu đi tới, lấy tay gõ gõ lên trán của Sơn Nha Từ và nói: "Xú tiểu tử, ngày ngày ngươi muốn đuổi ta đi, giờ đã toại nguyện rồi nhé..". Hắn cũng thuận tay vuốt cái mũi nhỏ của Nữ Nhi rồi làm mặt quỷ trên nó.

Sơn Nha Từ kêu "Ai ôi!!!" một tiếng rồi ôm đầu tránh đi, Nữ Nhi thì lấy tay che mũi lắc lư búi tóc rồi cười "hì hì".

Vô Cữu không muốn gặp người trong thôn nên chỉ đi ngang qua mấy đứa hài tử này mà thôi.

"Tiên sinh, con chỉ mãi chơi chứ không muốn đuổi người đi đâu mà.."

Vô Cữu theo tiếng nói mà quay lại nhưng chân vẫn tiếp bước.

Son Nha Tử không hề bướng bỉnh mà dùng lời lẽ chân thật giải thích. Tên nhóc này tính ý đã nhìn ra trên lưng tiên sinh có đeo một cái túi nên đã đoán được phần nào. Nhưng nó không ngờ tiên sinh thực sự rồi đi rồi. Nó kim lòng mãi mới chịu nói: "Tiên sinh, về sau con sẽ nghe lời, người chớ rời đi."

Mặc dù không muốn ra đi nhưng tình thế bắt buộc à. Có lẽ vì phía trước là Linh sơn, phía trước có nàng.

Vô Cữu nhìn về phía hai đứa trẻ miệng cười hắc hắc, không nói thêm câu gì mà rũ áo rời đi, hần tiếp tục lên đường.

Hắn đã đi khỏi Phong Hoa Cốc, một đường phía Nam thẳng tiến.

Bầu trời bỗng đổ cơn mưa.

Vô Cữu vội vàng căng dù, mặc cho mưa gió một thân một mình đi về phía trước.

**

Đã ba ngày trôi qua nhưng Mưa vẫn rơi mãi cho đến xế chiều ngày thứ ba mới chịu ngừng, ánh mặt trời xuyên qua những đám mây chiếu xuống mặt đất những tia nắng nhẹ nhàng, xa xa giữa không trung xuất hiện một cái cầu vòng màu sắc rực rỡ, trông khá đẹp mắt.

Có một nam tử từ từ trong đường mòn ven rừng đi ra, trên mình khoác một áo bào xanh, mang theo dù che mưa. Trên tay hắn đang cầm một quả đào đang ăn rất ngon lành, ánh mắt ngơ ngác nhìn quanh.

Đây không phải ai xa lạ mà chính là Vô Cữu vừa mới rời khỏi Phong Hoa Cốc. Hắn từng phiêu bạt bên ngoài cũng hơn hai năm, bao nhiêu nguy hiểm không đề cập tới nhưng hắn cũng học được cách bắt cá bắt tôm, bắt chim tóm thỏ cùng nhiều cách sinh tồn nữa, trên đường thuận tiện hái mấy quả đào ăn, đối với Vô Cữu đây là một việc hết sức bình thường.

Phía trước xuất hiện một con sông lớn chặn ngang đường đi, thấp thoáng trước mặt có bóng dáng một bến đò.

Vô Cữu nhỏ hột đào, đưa tay lau khô miệng rồi đi đến đường mòn băng qua đám cỏ, cứ từng bước chậm rãi mà đi lên phía trước. Trong chốc lát hắn đã đi đến bờ sông, hắn nhắc chân chạm vào đồng bùn, gặp người đi đến liền mỉm cười chào hỏi.

Cách bờ không xa là một hàng cây đại thụ, dưới cây cầu có một lão Hán đang ngồi, cạnh đó là một nam tử tuổi chừng ba mươi đi cùng với hai đứa trẻ.

Lão Hán lưng có đeo gùi, mặc áo vải thô và ngắn, ông quần được xắn lên, chân đi giày cỏ, lưng còng miệng nở nụ cười với hàm răng sáng bóng đáp lại hắn.

Nam tử với thân hình khỏe mạnh, mặc một chiếc áo dài màu đen, tóc búi cao được cuốn bằng một mảnh lụa, bên hông có túi bằng vải bố, là người hay đi lại bên ngoài, mặt tròn da hơi xạm, trên mặt hơi đỏ và có một đôi mắt híp nhìn rất tinh ranh.

Hai đứa trẻ đều là nữ nhi tầm tám đến chín tuổi, nhìn cả hai rất xanh xao vàng vọt, quần áo cũ nát sắc mặt hiện lên vẻ sợ sệt, trông vào thì thấy được hình ảnh đứa bé thôn quê nghèo khổ.

Cô Cữu đến dưới tán cây, lưng đeo túi xách tay cầm dù che mưa, hắn lau sạch mồ hôi trên trán thở phào nói: "trời mưa tầm tã, quả thực làm cho người ta bức bối, cuối cùng cũng nắng lên rồi, ha ha không biết là có thuyền đi qua sông không nữa..."

Lão Hán thấy người thư sinh này cũng hiểu lẽ nghĩa, ăn nói nhẹ nhàng rất có thiện cảm, lão bèn trả lời: "Cầu vòng hiện đằng đông tức mặt trời mọc, cầu vòng hiện đằng tây tức trời có mưa, bình minh có cầu vòng là trời vừa mưa, hoàng hôn mà có thì thừa sương mai. anh bạn trẻ phải đợi thêm một lát, đồ ngang sẽ đến nhanh thôi."

"Nếu nói như thế? sau đó nữa là trời quang mây lạnh, gió ngừng thì thuyền mới qua sông được!"

Vô Cữu ngẩng đầu nhìn hướng cầu vòng, gờ ngón tay cái ra khen ngợi: "Thánh Nhân có câu, nếu ở đâu có ba người tất một người sẽ là người dạy bảo ta! Lão bá lời của người rất đúng, rất chí lý!" Hắn lại nhìn sang bên cạnh chào hỏi: "Vị huynh đài này phong thái bất phàm, xin thỉnh giáo quý tính đại danh..."

"Kẻ hèn tên là Liêu Tài, chính là một người bán hàng nhỏ mà thôi."

Nam tử tự xưng là Liêu Tài, rất điềm tĩnh trả lời, với vẻ mặt tươi cười hỏi lại: "Còn không biết quý tính đại danh của huynh đệ, không biết là sẽ đi đâu?"

Vô Cữu gật đầu nhẹ, thân nhiên cười nói: "Tiểu sinh tên Vô Cữu, chính là một thầy đồ nhỏ ở Kỳ gia thôn, đang có hướng đi khắp nơi học hỏi, hôm nay mới vừa mới lên đường." Hắn sau khi nói xong, lại nhìn xuống bên cạnh tỏ vẻ khó hiểu mà nói: "Còn đây là..."

Một hai hài tử, thì có một đứa tỏ vẻ sợ sệt, ánh mắt mang theo vẻ mờ mịt, không giống như là cùng đi đến nơi đây mà bị người khác cưỡng ép mang đi.

Thấy thế Liêu Tài vội vàng nói: "Hai đứa là họ hàng ở quê tại hạ, chúng muốn lên sống ở thị trấn." Hắn không muốn dài dòng mà nhanh chóng đổi đề tài: "Thì ra huynh đệ là một nhà giáo, thất kính rồi!" Lời tuy nói khách sáo nhưng ánh mắt gã liền lảng tránh mà nhìn đi nơi khác.

Con sông rộng khoảng hai ba mươi trượng, sau cơn mưa làm cho nước đục ngầu. Bên bờ bên kia dường như có một con thuyền nhỏ đang chậm rãi đi

đến.

Vô Cữu cũng không muốn nhiều chuyện liền ngồi cạnh tảng đá nghỉ ngơi. Hắn liền lấy áo vắt ngang cổ để cho mát mẻ, sau đó hiểu kỳ mở miệng: "Hai vị tiểu muội muội không biết xưng hô thế nào?"

Hai đứa không dám lên tiếng, hai mắt nhìn nhau mà trao đổi trong chốc lát, sau đó một đứa có cái lọn tóc buộc trên đầu có vẻ dơ dáy, có một đôi mắt đen run rẩy nói: "Xin thưa tiên sinh, con là Hạnh nhi, còn nó là Tảo nhi."

Tên của chúng đơn giản dễ nhớ, chúng chỉ khai tên chứ không hề nói họ.

Vô Cữu còn muốn nói vài câu nhưng lại nghe thấy có tiếng kêu nhẹ một cái, hai đứa trẻ run rẩy mà cúi đầu không dám nói nữa. Hắn biết là Liêu Tài có ý làm điều đó.

Vị trưởng bối Liêu Tài này xem ra có quá nghiêm khắc, nhìn một cái mà đã khiến cho hai đứa hài tử sợ tái mức đó..

Vô Cữu đầy lòng trắc ẩn, những cũng hiểu được đạo lý không xen vào việc của người khác, chỉ lắc đầu cười rồi ngồi nghỉ ngơi. May mà mấy ngày này trời mưa cho nên không khí cũng dịu mát, từng làn gió nhẹ thổi qua khiến cho con người khoan khoái.

Đang mùa tháng năm, cây cỏ mọc um tùm, mây đen ít có vài ánh mặt trời chọt chiếu xuống làm cho mọi vật sinh sôi nảy nở.

Sau một canh giờ, chiếc đò đã vào đến bờ.

Chiếc đò dài khoảng hai trượng, nhìn thì có vẻ khá cũ, khoang thuyền vẫn còn chút nước đọng lại. Người lái đò là một nam tử quê mùa khoảng hơn bốn mươi tuổi, màu da ngăm đen chân không đi dép nhìn đáng vẻ có vẻ chất phác. Khi đò dừng lại, hắn từ liền mời khách lên trên.

Vô Cữu cũng cất bước theo mọi người lên đò, ngồi một chỗ ở cuối thuyền, tay ôm giỏ đựng đồ mà cảm giác thuyền rất là chòng chành.

Liêu Tài dẫn theo hai đứa nhỏ ngồi ở giữa đò, thoáng nhìn về thanh kiếm của Vô Cữu mà đề phòng, nhưng nhanh chóng thấy đã cất vào giỏ thì lại cười xòa đôi chút.

Sau một nén nhang, con đò nhỏ bắt đầu khởi hành sang bờ bên kia.

Vô Cữu sau khi lên bờ liền thanh toán chi phí đi đò. Phía trước mặt của hắn giờ đây có hai con đường đi, một trái một phải, hắn đang đắn đo không biết nên đi hướng nào.

Lão già cách đó không xa đã chọn con đường đi men theo đê. Còn Liêu Tài thì mang theo hai đứa trẻ cũng đang phân vân về phương hướng đang hỏi bác lái đò..

Khi Vô Cữu đang muốn hỏi đường thì thấy bác lái đò đã lên bờ rồi. Hắn đành phải lấy tấm địa đồ da thú trong ngực ra mà xem, nhưng đang xem bức địa đồ do Kỳ tán nhân để lại thì có tiếng nói: "Vô tiên sinh, vì sao lại lưỡng lự không đi tiếp vậy?"

Liêu Tài đi cách đó không xa thấy lạ nên quay lại hỏi thăm. Hai đứa trẻ đi theo vẫn nheo mắt, tâm lý vẫn còn đang sợ sệt.

Vô Cữu liền trả lời: "Tại hạ muốn đi về phía Nam, muốn xem lộ trình vì phải đi qua Thiết Ngưu trấn, không biết nên đi hướng nào."

Liêu Tài tay vẫn vờ chòm râu cười nói: "Nơi ở của tại hạ là Thiết Ngưu trấn!"

Có người dẫn đường thật là trùng hợp!

Vô Cữu cất địa đồ đi rồi đeo hành lý lên vội đi theo.

Liêu Tài nheo mắt lại suy nghĩ điều gì đó rồi nói: "Ta nghĩ tiên sinh là nho sĩ nên tao hẳn cũng không để ý đến nơi ăn chốn ở, lại không ngờ lại chung đường sớm biết thế này nên thân cận hơn với tiên sinh nhiều rồi." Gã dừng lại một chút rồi hiểu kỳ hỏi: "Tại hạ thấy tiên sinh có mang theo kiếm, phải chăng là người học võ?"

Vô Cữu đi đến gần cười nói: "Nghe nói phía Nam có Linh sơn nên muốn đến đó du lãm một chuyến." Hắn vỗ vỗ vào giỏ sau lưng và nói: "Vật trang trí phòng thân thôi, chỉ mang theo để tăng thêm tự tin!"

"Tiên sinh thật là, ha ha.."

Liêu Tài mở miệng cười lớn, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều sau đó nói tiếp: "Tiên sinh đi lần này, coi như là đi đúng người rồi." Gã quay đầu nhìn lại sau đó không hề giấu diếm mà nói tiếp: "Chỗ tại hạ có Như Ý tửu quán, quanh năm đều có khách Nam Bắc qua lại, trong đó không ít những vị khách kỳ quái, tiên sinh nếu có thể giao lưu cùng đồng hành quả thật là việc hết sức có lợi!"

Vô Cữu gật đầu liên tục, sau đó lại cùng tiếp chuyện.

Hắn biết được từ trong miệng Liêu Tài rằng Thiết Ngưu trấn cách đây tầm ba mươi dặm, lưng quay vào núi trước mặt là sông, phong cảnh hữu tình, có Thiết Ngưu linh nổi tiếng bốn phương, đường đi Nam Lăng đều đi qua đây, cũng là địa điểm gần nhất để nghỉ chân. Mà tửu quán Như Ý lại là rất đông

khách đến...

Sau một canh giờ, bốn người dừng lại nghỉ ngơi.

Đây là một cái đình nhỏ gần núi, bên trong có bàn ghế bằng đá, dùng cho khách qua lại nghỉ chân. Trời đã về chiều, mây đen đang dần kéo đến. Mà nhìn xung quanh vài dặm thì toàn thấy núi non trùng điệp, xa xa thấy có bóng người cùng phố xá nhà cửa mờ hiện ra trước mắt.

Tất nhiên chỗ đó chính là Thiết Ngưu trấn.

Liêu Tài bước vào trong đình ngồi xuống bàn đá vẫy tay gọi: "Đi đường liên tục có phần mệt rồi, với cả trời cũng sắp tối rồi nghỉ ngơi một lát rồi đi cũng không muộn." Hắn tháo bao bị bên hông xuống, nhanh chóng móc ra một số thịt khô, ít hoa quả cùng với chút nước uống, nhanh chóng lấy ra một bình rượu cùng hai cái ly sau đó nhiệt tình mời chào: "Tiên sinh chớ khách khí, lại đây dùng một chút nào."

Vô Cữu từ sáng đến giờ chưa ăn uống gì cả, bụng sớm đã đói cồn cào rồi vừa hay có lời mời nhanh chóng cầm miếng thịt khô lên nhai nhồm nhào.

Liêu Tài vừa mới ăn mà đã có kẻ ăn như chết đói, một bao thịt khô vừa bỏ ra đã hết sạch, tiếp theo chính là trái cây, một chút cũng không để lại. Bàn thân gã nhiều năm gặp gỡ nhiều người nhưng với một người mới gặp mà không lịch sự như vậy vẫn là lần đầu. Gã thấy bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng cầm chén rượu và mỉm cười nói: "Tiên sinh, uống thêm ly rượu."

Một bao trái cây lột bụng xong xuôi Vô Cữu mới ngẩng đầu lên, mở to hai mắt rồi lấy tay vuốt ngực, sắc mặt mới ổn ổn trở lại, sau đó chấp tay không uống, hắn vội quay người chạy ra khỏi đình, thấy có nước đọng ở hồ đá liền vương cổ uống vài ngụm, sau đó mới thấy thoải mái cười nói: "Tại hạ không biết uống rượu, thật sự là cảm ơn Liêu huynh đã giúp ta đỡ được một bữa cơm tối."

Liêu Tài ngồi trong đình mắt chữ O mồm chữ A ngạc nhiên hỏi: "Tiên sinh đi lại bên ngoài vẫn luôn khó khăn đến vậy sao?"

Vô Cữu liền cười to đáp lại: "Tuy là có ăn có uống nhưng cũng không đầy đủ."

Liêu Tài nhẹ nhàng chén rượu lên làm một hớp, ánh mắt nhìn sang tiếp chuyện: "Thật là một người đáng thương, sợ là cuộc đời chưa từng trải sung túc..."

Vô Cữu cảm thấy rất thỏa mãn, mang theo nụ cười mà đi về đình, nhưng đột nhiên lại thấy khuôn mặt đáng thương của Tảo Nhi và Hạnh Nhi đang nuốt nước miếng ừng ực mà lòng đầy trắc ẩn nói: "Có phải hai tiểu muội rất đói bụng không? Liêu huynh, tại sao lại không cho chúng ăn chút gì chứ..."

Hai đứa bé gái không dám mở lời, gật đầu lia lịa sau đó nhớ tới điều gì đó lại liên tục lắc đầu.

Liêu Tài không thêm để ý, vẫn rót cho mình một ly rượu sau đó lạnh lùng nói: "Chúng tiêu tốn của ta không ít tiền rồi, cho dù có đói là người đi nữa cũng là đáng đời!"

Không phải là người thân sao? Sao lại có thể đối xử như vậy với hai đứa trẻ chứ??

Vô Cữu đang nghi ngờ giây lát, sắc mặt cũng bình tĩnh lại, không khuyên bảo nữa mà đi đến đóng hành lý móc ra hai trái đào đưa đến: "Ăn chút gì cho đỡ đói này..."

Hạnh nhi cùng Tảo nhi rất rụt rè sợ hãi vẫn chưa dám cầm.

Liêu Tài không thêm để ý đến mà mặt mày tỏ ra vẻ khinh thường. Đối với gã mà nói thì một tên thư sinh bụng ăn không no nghèo đến kiệt xác, bản thân còn ăn bữa nay lo bữa mai còn muốn đi chu du học hỏi tứ phương có hành động như vậy thật là buồn cười.

Vô Cữu liền đem quả đào dúi hẳn vào tay chúng rồi nói: "Chả nhẽ không thích ăn sao..."

Có thêm còn cầu không được sao lại dám ghét bỏ. Hạnh nhi dùng cùi chỏ huých nhẹ vào người Tảo nhi rồi cả hai cầm lấy trái đào mà ăn, sau đó nhìn về phía Vô Cữu với lòng cảm kích.

Liêu Tài hiếm khi hào phóng đến như vậy, nhân dịp cũng bung chén rượu đi đến mà nói: "Gặp nhau ắt là có duyên, các hạ ngại gì mà không uống một chén này!"

Vô Cữu đang nhìn xem hai đứa trẻ đang ăn nên không chú ý Liêu Tài đang đến, bỗng xoay người lại "Cheng.!" Một tiếng vỡ giòn vang lên, sau đó Liêu Tài hô lên: "Ồi dòi, chén ngọc của ta..."

Thì ra là lúc Vô Cữu xoay người lại không để ý đã đụng vào tay đang cầm chén rượu của Liêu Tài, do gã cũng không ngờ nên mới làm rơi xuống.

Vô Cữu nhìn chén rượu rơi thành nhiều mảnh vụn trên mặt đất mặt tỏ ra áy náy nói: "Liêu huynh, tại hạ đã nói là không uống được rượu mà..."

Liêu Tài liền tức giận nói: "Tiên sinh đã không nhận tình cảm, còn cần gì phải cố ý làm vỡ chén ngọc của ta? Phải biết rằng nó chính là Nam Lăng mỹ ngọc tinh chế mà thành, lần này ta ra ngoài mua hàng một cái thôi cũng giá trị đến trăm kim tệ..."

Ai cố tình làm rơi chén ngọc khi biết nó giá trị đến trăm kim tệ? Là bọn công tử không uống được rượu, còn mời mọc làm gì? còn câu nói đi kèm nữa chứ, đúng là vô sự thì ăn cần còn hành sự tức là đạo chích rồi!

Vô Cữu mặt hốt hoảng nhưng bình tĩnh đáp: "Liều huynh, chuyện này phải nói rõ ràng chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Khi nhục người có văn hóa

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Khi bọn hắn đến Thiết Ngưu trấn, đã là giờ lên đèn.

Tiểu trấn được xây dựng tựa núi kề sông, có đường đi bắc ngang qua. Cửa hàng phòng xá san sát hai bên sườn núi, dần dần sáng lên ánh đèn dầu trông cũng sầm uất.

Nhưng Vô Cữu đứng trong tiểu viện của tiệm rượu Như Ý, vẫn hơi bực mình.

Đôi khi hắn không rõ là vì sao lại gặp xui xẻo.

Chẳng rõ vì sao hắn chỉ làm vỡ một cái chén ngọc, vậy mà dính một khoản nợ kêch xù. Tròn trăm lượng vàng, giá trị hơn nghìn lượng bạc, dù đánh chết một người sống cũng chỉ cần bồi thường bấy nhiêu thôi. May mà tính tình Liều Tài rộng lượng, tuy gã liên tục phàn nàn là cái chén trân quý, nhưng cũng không đòi tiền đền, mà mời hắn tiếp tục đồng hành. Hắn rơi vào tình cảnh này đúng là không thể chối từ. Cuối cùng thì hắn đi theo đến đây.

Tiệm rượu Như Ý ở phía đông, nằm ngay cửa vào tiểu trấn, có hai tầng ba mặt tiền giáp đường, vòng quanh có sân rộng khoảng mười trượng. Một bên cửa ra có treo đèn lồng giấy, phía trên có chữ "Như Ý" màu đen. Người đứng trong nội viện có thể ngửi thấy mùi nước tiểu của ngựa, mùi khói nhà bếp, cùng những mùi vị không rõ, khiến người ta khó mà chịu nổi mà chóng váng đầu óc. Phảng phất, còn có tiếng đàn sáo hòa quện cùng tiếng cười dâm đãng vang lên.

Vô Cữu nhìn nơi lạ lẫm này, hơi có chút suy đoán, hắn không tìm được mà nói ra: "Liều huynh, ta có lẽ nên rời đi".

Liều Tài dẫn người đi đến sân nhỏ, cùng với tên tiểu nhị đang xì xào bàn tán. Trong chớp lát, hắn quay đầu về phía một gian phòng hẻo lánh đưa tay nói: "Tạm thời nghỉ ở chỗ này, sau này sẽ có sắp xếp".

Vô Cữu còn muốn cãi lý, thì hai tên tiểu nhị to khỏe đã chạy đến chặn phía sau hắn với sắc mặt bất thiện, bộ dạng chúng cơ bản là muốn ép khách ở lại.

Hạnh nhi cùng Tảo Nhi nhìn sang hai bên phải trái với đôi mắt mờ mịt.

Vô Cữu muốn đi cũng không còn kịp, nhú mảy, chân chờ một lát, hắn đưa tay đem hai nữ hài bảo hộ ở bên người, một tay nắm cái bọn trên lưng, đi đầu tới phòng nhỏ, nói với tên tiểu nhị cầm đầu: "Không thể nghỉ tới Liều huynh lại là chương quây Như Ý phường, đúng là thịnh tình không thể chối từ rồi! Huynh đài xưng hô như thế nào..."

Tiểu nhị tự xưng Vương Quý, gã lạnh mặt nói: "Hừ, đó cũng không phải chương quây, mà là Liều quán gia của Như Ý phường!"

Tiệm rượu Như Ý phường Như Ý. Liều Tài cũng biến thành Liều quán gia. Không biết tiếp theo sẽ như thế nào, sợ rằng mọi chuyện sẽ không được như ý.

Nhưng Vô Cữu cũng không tỏ ra là thấy có gì sai, thừa dịp trò chuyện vui vẻ cùng ba tên tiểu nhị.

Đối phương ngoại trừ có Vương Quý cầm đầu, còn có tên đều hai mươi tuổi, gọi là Thuận Tử cùng Tiễn Vượng, tên của chúng nghe đều rất tốt lành, chỉ nhìn bộ dạng thô kệch cùng biểu hiện lỗ lã vừa rồi, cũng biết không phải dạng tốt lành gì.

"Cột kẹt.. t.. tttt "

Cửa phòng nhỏ được mở ra, ngọt ngào cùng ẩm ướt phả vào mặt.

Vô Cữu nhếch miệng cười khổ, mang theo hai hài tử đi vào nhà. Hắn vừa nhóm xong đèn thì cửa phòng vang lên một tiếng "Ầm" bị đóng chặt.

Nhờ vào ánh đèn mờ mờ, có thể thấy được là một phòng nhỏ hẹp chứa lẫn lộn các loại hòm gỗ, vò rượu, vại dầu.

Đây đâu phải nơi nghỉ ngơi, mà chính là nhà kho.

Vô Cữu nhìn cửa phòng đã đóng chặt, trố mắt một lát, lập tức hần tìm cái hòm gỗ để ngồi, để cái bọc xuống bên cạnh, thấy bộ dáng Hạnh nhi cùng Tảo Nhi như không biết làm thế nào, liền an ủi: “Liêu quân gia là người thân của hai đứa, chắc sẽ không có ác ý...”

Hai nữ hài tử dính mồ hôi cùng vết bẩn trên mặt, vẫn hoảng loạn như trước. Hạnh nhi sợ hãi nói: “Tiên sinh, hai người chúng ta được mua về, không có quan hệ thân thích với Liêu quân gia.”

Được rồi, ta đã đụng phải bọn buôn người.

Nhưng Như Ý phờnng cũng nhốt bốn công tử ở chỗ này là muốn làm gì?

Vô Cữu không có vì bị nhốt mà khản trương, lại nhìn hai nữ hài với dáng tươi cười, nói ra: “Trường bối trong nhà của hai người thật không tốt! Dù có quần bách cũng không thể bán con gái đi...”

Hạnh nhi cùng Tảo Nhi cúi đầu, càng lộ ra vẻ thảm bất lực.

Vô Cữu không còn tâm trạng mà nói nhiều, thăm thò dài, hần bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, lại cẩn thận dùng mũi người người, đứng dậy mở ra một cái hòm gỗ, trong hộp chứa đầy mực quả hồng, tất cả đều phủ một lớp bột trắng, tỏa ra mùi vị ngọt ngào. Hần lại mở tiếp mấy cái hòm, đều chứa dầu trái cây. Hần cười khà khà vui mừng, thò tay cầm lấy mút quả hồng và trái cây bỏ vào miệng, không quên gọi: “Hạnh nhi, Tảo Nhi, đừng ngại, mau ăn hết mình...”

Hai tỷ muội nháy hai mắt, ngốc tại chỗ, động cũng không dám động.

Vô Cữu lại giống như ở nhà không kiêng nể gì cả, vừa ăn vừa mở bừa các hòm, cũng tự nhủ: “Dám nhốt bốn công tử, hừ hừ...”

Đúng lúc này, cánh cửa bị mở tung ra.

Liêu Tài mang theo hai tên tiểu nhị mới đi vào phòng, gã lập tức sững sốt. rương hòm vốn được đóng lại, đã bị mở ra bốn, năm cái, đồ bên trong đã bị ném khắp nơi, còn có người dẫm lên hòm để vói lên cao. Với tình hình này thì không lật tung nhà kho lên thì không chịu được.

Vô Cữu nghe thấy tiếng động, chậm rãi bò từ hòm cao xuống, miệng vẫn không nhàn rỗi, nói ú ớ: “Nghỉ ngơi ở đây đúng là rất tốt. không lo ăn uống, chỉ là thiếu nước trà thôi.”

Sắc mặt Liêu Tài tối sầm, kim lại nộ khí: “Vô tiên sinh cần rõ như thế, không phải là đã làm nhục người có học?”

Vô Cữu đưa tay lau sạch khóe miệng, bắt đầu nói với vẻ nhẹ nhàng khoan khoái: “Từ khi ta bắt đầu đi học, ta vẫn luôn là người văn nhã lịch sự.” Hần phỉ phỉ những mảnh vụn trái cây trên người, hỏi ngược lại: “Cũng không biết vì sao Liêu huynh nhốt ta ở chỗ này?”

Liêu Tài không thêm đôi co, gã móc ngay ra một tờ giấy và một cây bút rồi lạnh lùng nói: “Người làm vỡ chén ngọc của ta lại không thể bồi thường, mau ký vào giấy tờ này, từ nay về sau người sẽ bán mình làm nô tài cho ta!” Sau đó gã cười đắc ý nói tiếp: “Nể tình người là người có học, ta sẽ giành cho người một công việc liên quan đến sổ sách!”

Lần này tình huống thật quý dị. Liêu Tài trên đường trở về đúng là tự nhiên gặp được Vô Cữu. Vốn thấy hần có vẻ khù khờ dễ lừa nhưng thấy hần là một kẻ thư sinh eo lá nên sinh ra ý đồ đen tối. Gã muốn sắp xếp một cái kế hoạch để dụ Vô Cữu vào tròng ai dè chả tốn công sức thì đã thành công rồi. Người làm sổ sách ở Như Ý Phờnng đang lâm bệnh nghỉ ở nhà, lúc này lại thiếu đi người làm sổ sách tự nhiên vớ được một kẻ biết chữ.

Liêu Tài vẻ mặt thỏa mãn nói ra: “Người thiếu nợ ta một trăm kim tệ là điều không thể chối cãi, thế nào, người đồng ý hay là để ta chặt hai chân của người!” Hần vừa nói xong thì hai tên Vương Quý và Tiền Vượng tiến lên một bước cùng san tay áo, ra vẻ đe dọa.

Vô Cữu ngoái đầu nhìn Liêu Tài, trong lòng suy nghĩ về tờ giấy bán thân, hần cũng ngó hai tên hung ác ăn mặc giống tiểu nhị rồi vội vàng thốt lên: “Chậm đã... Liêu huynh nếu như muốn ta làm sổ sách thì chỉ cần nói thẳng ra đâu cần vẽ vời cho thêm nhiều chuyện...”

Cái mặt đen của Liêu Tài rung rung, gã nhanh chóng cười nói: “Ha ha! Như Ý Phờnng chính là Thanh Lâu, cũng không cho người ngoài vào sổ sách. Chỉ có nô tài mới đem ra sử dụng, mới là tốt hơn cả.”

Trong ánh đèn lờ mờ, nhìn thấy nơi đây mỗi người một sắc thái khác nhau. Hạnh Nhi cùng Tảo Nhi thì lặng yên một góc không dám lên tiếng, còn Liêu Tài và hai tên tiểu nhị thì hung hăng vênh vào.

Không khí trong phòng này thật khiến cho người ta ngột ngạt, Vô Cữu chịu không được mà lau mồ hôi trên trán.

Đúng như dự đoán, Như Ý Phờnng là một cái Thanh Lâu. Mà người gọi là chương quỹ tiên sinh chỉ là một tên nô tài mà thôi. Nếu như vậy thì Hạnh Nhi cùng Tảo Nhi hai đứa bé gái chả khác nào rơi vào địa ngục rồi.

Hay cho một gã Liêu Tài, Liêu quân gia, thì ra là gã đã có mưu đồ từ trước, bốn công tử không thù không oán với người mà lại bày đặt gian kế hãm hại...

Vô Cữu liền đảo mắt, từ từ nói: “Nếu như Liêu huynh đã thương tình cho chén cơm ăn, thì cần gì phải đùa cợt như vậy. Ta đang lo không có chỗ trú thân, đúng lúc này...” Hần nhanh tay nắm lấy cây bút, sau đó giơ cao lên mà viết, nhanh chóng đưa lại cho đối phương sau đó cười nói vui vẻ: “Mong từ nay

về sau Liêu huynh sẽ chiếu cố nhiều hơn đến ta, nếu có kiêu nương nào xinh đẹp thì có thể dẫn đến cho ta, làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật ha ha..”

Hắn cười rất hưng phấn, trong đó còn thấy được sự phóng đảng tò ra.

Liêu Tài vốn nghĩ cần phải giờ phút mới có thể được như ý, nhưng ai ngờ tên thư sinh này không chỉ nhát như chuột lại là một tên chơi bời lêu lỏng phong lưu, gã cầm cái tờ công văn bán mình cười nhạo rồi nói:”Như thế cũng được, mang theo hành lý đi theo ta..”

Vô Cữu cùng ba người đi ra ngoài, hắn cảm hành lý lên đã thấy Hạnh Nhi cùng Tảo Nhi đang khép nép với nhau, ánh mắt của chúng rất hoảng sợ. Hắn cũng chỉ dừng lại nhìn một chút rồi sau đó cất bước tui cười đi ra ngoài. Lúc hắn vừa đi vào trong nội viện thì Vương Quý nhanh tay đóng cửa nhà kho lại, chốt cửa cài then khóa gọn gàng.

Liêu Tài đi trước dẫn đường, gã nhanh chóng đi đến một mái hiên dưới tầng lầu, gã chỉ về phía một gian phòng có cánh cửa khép hờ rồi nói:”Vô tiên sinh, người cùng Vương Quý ở một phòng, đến đêm rồi qua chào hỏi chường quây..” Gã hơi hạ giọng xuống rồi mới dẫn theo Tiễn Vượng nghênh ngang đi ra ngoài.

Vương Quý nhanh chóng đi tới phía trước, gã vừa dùng chân đá cửa vừa nói:”Vào đi..”

Vô Cữu quay lưng nhìn lại Liêu Tài rồi cũng liếc qua nhà kho một cái, sau đó mặt tui cười nói:”Ồ cùng phòng với Vương huynh thật là vinh hạnh cho ta!”

Vương Quý không thềm đề ý đến lời nói của hắn, mặt gã vẫn vênh vênh vào vào.

Vô Cữu từ từ đi vào nhà, trong phòng bỗng nhiên xộc ra một mùi lạ. Hắn lập tức hơi lão đảo, còn tên Vương Quý thì dường như đã quen nên chả thềm quan tâm, gã nhanh chóng nằm kênh lên chiếc giường gỗ rồi vắt hai chân lên đầu nằm gối cánh tay thân nhiên như thường.

Trong phòng có hai cái giường gỗ, nhìn cũng rộng rãi thoải mái, từ ánh nền trên bàn nhìn lại thì trong phòng rất là lộn xộn và dơ bẩn, đúng là mùi vị của sự phóng túng dâm đảng nên chần đệm ném tung tóe, khắp nơi đều bốc mùi hôi chua.

Đây là chỗ cho người ở ư? Phải là chỗ nuôi lợn mới đúng.

Vô Cữu ngắm nhìn toàn bộ căn phòng, rồi sau đó tắc miệng một cách bất đắc dĩ. Hắn đi đến chiếc giường trống rồi để tay nải lên rồi quay sang hỏi:”Vương huynh, có thể chỉ cho ta chỗ nào để rửa mặt không?” Hắn đi đường cả ngày toàn thân nhễ nhại mồ hôi, mặc dù ở bẩn cũng không sao cả nhưng sạch sẽ vẫn thích hơn nhiều.

Vương Quý đảo mắt rồi nói:”Người đọc sách đúng là rắc rối, chúng ta chỉ cần chỗ nào đi vệ sinh được là đủ rồi..”

Được rồi, đã nhập gia thì phải tùy tục thôi!

Vô Cữu đành cười khổ, hắn cúi người xếp lại giường chiếu một chút, rồi hắn nhìn thấy cách đó có một đôi mắt cứ chăm chăm nhìn vào mình như đang theo dõi. Hắn lại hồn nhiên không đề ý đến rồi sau đó nằm xuống nghỉ ngơi. Trong lúc thiêu thiêu ngủ thì nghe có tiếng bước chân chạy đến rồi kêu lên:”Vô tiên sinh, chường quây muốn gặp nài..”

Không phải bảo là mai mới gặp chường quây sao?? Tại sao lại thay đổi nhanh như vậy?

Vô Cữu nhìn Liêu Tài đang đứng ở trước cửa mà nghi ngờ, hắn cũng không hỏi thêm rồi từ từ đi ra khỏi phòng, rồi sau đó không yên lòng ngoái đầu lại nói:”hành lý của ta..”

Vương Quý đi ra theo, đi áp vào lưng hắn nói:”Mấy cái tài sản kia của ngươi thì ném ra đường cũng không có ai thềm nhặt đâu..”

Vô Cữu nhún vai lại rồi mỉm cười nhìn Liêu Tài. Thấy gã hừ một tiếng rồi hai tay chấp sau lưng, bắt đầu bước đi. Hắn vội vàng chạy theo sau, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh.

Đi dọc hành lang hơn mười trượng, rồi đi đến một bậc thang dẫn lên lầu hai. Men theo rồi lên lầu, vừa đi qua mấy cái phòng có ánh đèn lập lòe thì những tiếng kêu rên lọt vào tai, khiến cho tim hắn đập thành thịch. Bất giác bước chân về phía trước, thì tiếng huyền não dần nhỏ lại, cho đến khi kết thúc thì đã đến phía cuối hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Giúp người vô ích.

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

.....

Cuối hành lang, cách bên ngoài hơn mười trượng, Liêu Tài dẫn đường phía trước, chậm rãi dừng bước lại.

Không biết sao, hần đột nhiên cúi cổ thăm dò phía dưới, lúc này quay đầu lại nói nhỏ với Vô Cữu: "Chường quây ở đây, nghe nói ta tìm được một tiên sinh ghi chép trẻ tuổi, nhất thời nảy lòng tham muốn gặp gỡ. Nàng đang trong phòng điều dưỡng, ngươi tạm thời chờ một lát."

Vô Cữu không rõ ràng cho lắm, âm thầm tò mò.

Cái nàng chường quây gì đấy, làm như ta không có kiến thức vậy, không phải là chỉ tú bà thanh lâu sao, thật sự là quá kiêu ngạo mà!

Liêu Tài hình như có chút kiêng kỵ, quay người yên lặng rời đi. Vương Quý xa xa canh giữ ở đầu bậc thang, tiếp tục thủ vững chức trách của hần.

Vô Cữu đứng trong hành lang trước sau nhìn quanh, chốc lát, hần nhấc chân bước đến đoạn cuối hàng lang, nơi căn phòng có ánh sáng duy nhất kia. Mà mới vừa đi tới trước cửa, liền nghe trong phòng có tiếng nữ nhân rên rỉ thống khổ. Hần lại càng hoảng sợ, vội lui về sau hai bước. Tiếng kêu nữ nhân kia bỗng nhiên ré lên rồi dừng lại một chút, tiếp theo chính là tiếng cười của nam tử cùng tiếng thờ đóc vang lên...

Vô Cữu ngạc nhiên một lát, bỗng nhiên minh bạch chuyện đang xảy ra, không khỏi giật giật hai mí mắt, phun một ngụm nước bọt giải xui.

Không sai lệch đúng lúc này, trong phòng có người quát lên --

"Ai ở ngoài cửa, cút ngay..."

"Tiên sinh chậm đã, vừa rồi nhà ta mới mua được một nô tài..."

"Đã như vậy, ta ngày khác lại đến..."

"Tiên sinh thật sự là bản lĩnh, trách không được các cô nương ở Như Ý Phưởng đều ngợi khen không thôi..."

"Ha ha, đây là Tiên gia thủ đoạn, không chỉ có song tu ảo diệu, còn có thể kéo dài tuổi thọ, tiện nghi cho đàn bà dâm đảng nhà ngươi..."

"..."

Vô Cữu nghe động tĩnh trong phòng, nhin không được lắc đầu cười quái dị. Mà bộ dạng hần cười nghiêng răng nghiêng lợi, thấy thế nào như cũng giống như đã đến tình trạng giãn không kìm được.

Trong phòng có vị tiên sinh, mà ngoài phòng tiên sinh đứng canh, tức thì đã thành nô tài?

Theo tiếng cười nói dần dần lắng xuống, cửa phòng "Chi nha" mở ra. Chớp động trong ngọn đèn, có người bước ra.

Vô Cữu lập tức khôi phục thái độ bình thường, thừa cơ ngưng thần nhìn lại.

Từ trong nhà đi ra chính là người trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú, tay áo bông bành, cử chỉ tiêu sái, toàn thân lộ ra nhàn nhạt mùi thơm lạ lùng. Hần đứng ở trước cửa tường tận xem xét, hơi có vẻ diêm dúa lẳng lơ, trong ánh mắt nồng đậm sự khinh thường, lập tức lại ngẩng đầu ha ha cười cười, tiếp theo phiêu nhiên, bông bành mà đi.

"Vào đi..."

Vô Cữu đang đánh giá cái người trẻ tuổi kia rồi đi, nghe tiếng kêu liền có chút chần chờ, sau đó xoay người chậm rãi chuyển động bước chân, đưa tay đẩy cửa phòng, lại không nhìn được hơi hơi ngạc nhiên.

Đây là một gian phòng trang trí đẹp đẽ, theo tầm mắt nhìn đi thấy rõ sự xa hoa phô bày.

Dưới ánh nến sáng ngời, có một nữ tử ba, bốn mươi tuổi nằm nghiêng ở trong giường gấm màn lụa, vẫn để nguyên búi tóc lộn xộn, quần áo không chỉnh tề, mang theo ý vị lười biếng sau cuộc cuồng hoan. Chỉ thấy nàng mặt mày hăm xuân, giống như cười mà không phải cười nói: "Ngươi chính là tiên sinh mới tới phải không, bộ dáng cũng đoạn chính..."

Vô Cữu đứng ở trước cửa, ánh mắt lướt qua nàng một cái, cúi đầu, chấp tay nói: "Đọc qua vài năm sách mà thôi, không dám nhận danh tiếng tiên sinh!". Hần thủy chung cho mình là tiên sinh thân phận vẻ vang, hôm nay bỗng nhiên cảm thấy cái xưng hô này rất không thú vị.

"Khanh khách, ta là người ưa thích hậu bối trẻ trung! Theo Mộc Thân tiên sinh nói, thuần dương bổ âm, mới là lạc thú..."

Nữ tử nằm ở trên giường, cười đến cười run rẩy hết cả người, lại nói tiếp: "Nếu không chê, liền gọi ta Đào Hoa tỷ đi. Từ sáng sớm mai bắt đầu, ngươi

liền đi theo tứ tả hữu, cho ta tiền bề dạy dỗ..."

Mộc Thân tiên sinh, hẳn là nam tử mới rời đi. Hẳn lại là loại người ưa thích khoái hoạt, mặc kệ thi từ ca phú, chuyên dạy thuần dương bổ âm, giữa tiên sinh cùng tiên sinh, thế nào khác biệt lại lớn như vậy đây!

Vô Cữu vừa ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy một cảnh kiều diễm. Kia tay chân trần trụi, nồng đậm mùi thơm, ánh mắt nhộn nhạo, lời nói khiêu khích, làm cho người ta bối rối. Khóe mắt của hắn co quắp xuống, nặn ra vài phần dáng tươi cười, rồi lại vẫn không thể nào hô lên "Hoa Đào tỷ" ba chữ, lập tức thần sắc lại có chút ngưng ngừng giống như né tránh.

Trên giường nữ tử càng đắc ý, lại là một hồi "Khanh khách" cười quyền rũ. Sau đó, nàng vươn ra hai tay ngọc đầy đặn, phân phó nói: "Ta mệt rồi, có chuyện gì sáng mai rồi hãy nói..."

Vô Cữu như được đại xá, cuống quýt nhắc tay vãi chào, quay người lui ra ngoài cửa, nhanh chóng đi được mấy bước, lúc này mới hờn dỗi phun ra một hơi thật dài.

Nghĩ tới, Vô Cữu, đã từng nổi danh là công tử Đô thành, hôm nay lại luân lạc tới tình cảnh như thế, thật đúng là vận mệnh vô thường a!

Trước đây giả vờ giả vịt, bắt quả chỉ là kẻ tạm hoãn. Nô tài của thanh lâu kỹ viện? Làm như ta dễ bị khi dễ hay sao. Dù cho sớm đã nhìn thấu sinh tử vinh nhục, cũng không thể cứ ngốc ở cái địa phương này như vậy, một khắc cũng không thể...

Trong nháy mắt, hắn đã đi đến đầu bậc thang.

Đang chờ đợi ở dưới, Vương Quý quay người xuống lầu, trên mặt thoáng không kiên nhẫn còn mang theo thần sắc đố kỵ. Có lẽ theo hắn nghĩ, đạt được ưu ái của chương quây, đó là chuyện tốt, nàng là người làm cho tất cả đàn ông mong nhớ ngày đêm à!

Vô Cữu chân không dừng, bước vào hành lang, lại đột nhiên thò tay vung lên vạt áo, nâng lên một chân hung hăng giẫm xuống đầu Vương Quý.

Vương Quý không có đề phòng, mãnh liệt cắm đầu xuống dưới, lại "Phanh" một cái đâm vào trên vách tường, tiếp theo "Bịch" ngã sấp xuống trong thang lầu.

Vô Cữu liền nhảy liên tục, đến hết mấy bậc đến đầu cầu thang, mới chạy ra, được vài bước, lại vội vàng quay lại.

Vương Quý ôm cái đầu rên thảm thiết, đầu óc choáng váng, chợt thấy có người tới liền hồi phục tinh thần, gấp gáp giẫy giụa thân thể, làm bộ phản công.

Vô Cữu tiến lên cho hắn thêm một cước, cũng thừa cơ móc lấy một cái chìa khóa rồi quay người chạy như điên. Chỉ tốn công phu mấy nhịp thở dốc, liền đã vào đến trong phòng. Hắn từ trên giường lấy ra bao bọc, ra khỏi phòng, xuyên qua sân nhỏ, thẳng đến nhà kho mà đi.

Lúc này, trong sân có tiếng gào vang lên: "Có kẻ trộm, người đâu, nhanh..."

Giáo viên dạy học, tiên sinh ghi chép, lại đến nô tài, cuối cùng là kẻ trộm, một ngày hôm nay, bốn công tử rốt cuộc hoàn thành một cuộc lột xác khó có thể tưởng tượng. Mà hết thảy những thứ này, đều là vì chuyện bãi phòng cái gã Liêu Tài kia ban tặng. Còn có Vương Quý chết tiệt, vừa rồi đúng là nên một cước đá người thành tàn phế! 006

Vô Cữu đã đến trước nhà kho, đưa tay mở cửa khóa, giật ra then cửa, "Ầm" một cước đá văng ra cánh cửa, hô: "Nhanh theo ta đi..."

Lờ mờ dưới ánh đèn, Hạnh Nhi cùng Tào Nhi đang rúc vào với nhau gật gà ngủ, chợt bừng tỉnh, song song đứng lên không biết làm sao.

Vô Cữu không nói lời gì, tiến lên nắm lấy tay hai hài tử, hướng ngoài cửa chạy ra.

Trong sân dần dần có bóng người lác lác, còn có ánh sáng bó đuốc tại bốn phía chập chờn.

Vô Cữu sắc mặt biến hóa, nhắc chân liền hướng chỗ cửa sân chạy tới, rồi lại đột nhiên quay đầu lại, kinh ngạc nói: "Hạnh nhi, Tào nhi..."

Hai nữ hài tử này vậy mà bỏ tay Vô Cữu ra, hướng lui về phía sau mấy bước. Trong đó Hạnh nhi lắc đầu nói: "Đa tạ hảo ý của tiên sinh! Tỷ muội ta bây giờ đã không có chỗ để đi..."

Vô Cữu vội la lên: "Nha đầu đáng thương, người sẽ không định nhảy ra hồ lửa đấy chứ, cả đời này sẽ bị hủy..."

Hạnh nhi nhưng là đứng im tại chỗ, duỗi tay ôm lấy Tào Nhi, mang theo thần sắc kinh hoàng cầu khẩn nói: "Dù cho làm tỷ làm nô thì như thế nào, như thế còn tốt hơn thời gian đau khổ khi ở nhà, tiên sinh có nhiều chuyện, để tránh gây tai họa cho người vô tội..."

Vô Cữu nhìn hai nữ hài tử nhu nhược không làm được việc gì, không khỏi trở mặt ngạc nhiên. Hắn đành phải than dài, tự nhủ: "Được rồi, tính ta nhiều chuyện..."

Mấy đạo nhân ảnh chạy tới, đều cầm trong tay bó đuốc, hô to gọi nhỏ. Trong đó Vương Quý đang cầm lấy cây côn gỗ, một bên lau cái mũi đang chảy ra máu đen, vẻ mặt tức giận đến khó thở, hùng hùng hổ hổ chạy đến.

Vô Cữu không hề hỏi đến vận mệnh hai hài tử nữa, rồi lại nhịn không được thăm kêu không may.

Lúc này nếu như bị bắt lấy, không bị đánh chết mới là lạ. Mà thôi, bôn công tử nếu như đã thành kẻ trộm, cũng đừng nghĩ đến nói chuyện nhả nhặn, tạm thời quây thỏa thích cho bỏ mắt công giúp người vô ích a!

Vô Cữu cũng không thừa cơ trốn đi, mà lại lần nữa xông vào nhà kho, đến chỗ góc tường đập đổ mấy cái vại dầu bằng đất nung, sau đó tháo xuống ngọn đèn tiện tay ném vào, chỉ một thoáng ánh lửa bùng lên. Hắn thừa cơ nhảy ra khỏi phòng, nhanh chân bỏ chạy.

Vương Quý chính diện đánh tới, vừa mới vung mạnh côn chặn đường, đã thấy nhà kho bùng lên hỏa hoạn, không khỏi dừng lại.

Vô Cữu xem thời cơ thuận lợi, một cước Liêu Âm Thối liền đá tới. Vương Quý thỉnh linh trúng chiêu, rú lên thảm thiết như heo bị chọc tiết ngã xuống đất, khiến cho mấy tiểu nhị tới tới gần lại càng hoảng sợ. Hắn mượn cơ hội đột phá lớp lớp vòng vây, lần nữa chạy tới cửa sân, đã thấy có bàn tay thò ra ngăn trở, đứng là tên Liêu Tài mặt đen, Liêu quân gia, còn đang khó tin hô lên: "Vô tiền sinh, ngươi dám phóng hỏa hành hung..."

Phóng hỏa hành hung? Ngươi dám bức lương dân thành kỹ nữ, bức ta làm nô tài, chính là có chém chết ngươi, đốt Như Ý Phưởng này cũng không hết hận!

Vô Cữu thò tay rút ra đoản kiếm từ trong bao, không nói hai lời, xoay tròn rồi quét ngang, "Đùng" một cái giong vang, vô kiếm hung hăng nện ở bên trên cái mặt đen kia. Chỉ thấy Liêu Tài ngửa cổ lên, miệng phun máu đen, tựa hồ còn có hai cái răng bay ra ngoài, cũng "Oa oa" kêu thảm lui về sau. Tiểu nhị trông coi cửa sân sợ tới mức sững sờ tại chỗ, nhất thời không dám ngăn trở. Vô Cữu thừa cơ nhảy lên đã đến ngoài viện, rồi lại trái phải nhìn quanh mà do dự bất định.

Bên trái là phương hướng lúc tới, phía bên phải đi thông tới bờ sông. Cũng không thể quay về lối cũ, tạm thời mướn thuyền từ từ mà đi.

Vô Cữu so đo thêm chút, men theo phía bờ sông một đường chạy như điên.

Lúc này, nhà kho khói đặc cuộn cuộn, hỏa diễm bốn phía, may mà được xây độc lập, nếu không thể lửa sẽ lan tràn mà gây tai họa bốn phía. Bất quá, toàn bộ Như Ý Phưởng sớm đã gà bay chó chạy, người cứu hỏa, người chạy trốn, người khóc hô, còn có người coi chuông muốn nhảy lầu đấy, liên tiếp mà hỗn loạn không chịu nổi.

Một nữ tử quần áo nửa đầy nửa hở dựa vào lầu hai trên lan can trở mặt hoảng sợ, còn có tiểu nhị ở bên cạnh gấp giọng bẩm báo. Qua trong giây lát được biết ngọn nguồn, nàng lập tức giận không kìm được, quay người trở về phòng, nắm lên văn tự trên bàn gào thét: "Lão nương có văn tự bán mình trong tay, còn sợ hắn chạy trốn hay sao..." Mà tiếng la kia bỗng dừng lại, tựa hồ đã nhận ra cái gì, bèn vội mượn ánh nến cúi thân người mảnh mai xuống nhìn, nhìn không được mãnh liệt vỗ bàn chửi bới nói: "Nam nhân không có một kẻ nào tốt! Nhanh chóng phái người đi bắt, lão nương không tha cho hắn..."

Trên văn tự đồng ý kí tên, viết ngoáy: Vô Thử Nhân.(Không có người này)

Thiết Ngưu trấn đường đi không dài, ước chừng có hơn hai dặm đường. Đi ra khỏi Như Ý Phưởng, rẽ một cái liền đã đến bên cạnh bờ sông. Lòng sông rộng hơn trăm trượng, từ bắc về nam, dưới ánh trăng nhàn nhạt sóng sánh sáng lấp lánh, chậm rãi chảy xuôi.

Vô Cữu một hơi chạy đến bên cạnh bờ, lập tức lại vội vàng dừng lại.

Có lẽ giờ Tuất đã qua, cảnh ban đêm dần dần sâu sắc. Mấy cái thuyền nhỏ bỏ neo tại bên cạnh bờ trong bóng tối, như là ngủ rồi, không hề có động tĩnh gì. Mầu nước xanh nhạt nhìn thấy một cách dễ dàng, hơn nửa đêm căn bản không có người đi thuyền. Nếu muốn qua sông mà đi, thì đường này không qua được a!

"Bắt trộm..."

Theo tiếng gào, trên đường phố dừng hẳn tiến ra một đám người ngựa, đều cầm theo bó đuốc, mang theo côn bổng gia hỏa.

Là đám người Như Ý Phưởng kia đuổi tới! Hào hán không ăn thiệt thòi trước mắt, chạy đã rồi tính!

Vô Cữu không dám lưu lại tại chỗ này, dọc theo bờ đề tiếp tục chạy trốn. Nhìn tình hình này, chỉ có thể trốn đến trong rừng sâu núi thẳm. Mà hắn mới chạy ra không xa lắm, nhìn không được quay đầu nhìn lại.

Đúng lúc này, có một chiếc thuyền nhỏ bỏ neo sáng lên ánh đèn lồng, cũng chậm rãi nhanh chóng cách rời bờ.

Còn có người ban đêm xuất phát?

Thật sự là ngủ gật liền đưa gói đầu, trời không tuyệt đường người a!

Vô Cữu đem đoản kiếm nhét vào bao bọc, quay người chạy hướng bên cạnh bờ, đưa tay kêu gọi nói: "Nhà dò chậm đã, làm ơn mang theo ta một đoạn đường..."

Thuyền nhỏ không ngừng lại, vẫn lao đảo trôi đến giữa dòng sông. Đầu thuyền đèn lồng tùy theo lắc lư, trong bóng đêm rất là chói mắt.

Vô Cữu chạy trốn quá nhanh, một cái chân không kịp thu lại, trực tiếp bước hụt vào dòng sông, lập tức bọt nước văng khắp nơi.

"Kẻ trộm ở đây này, bắt lấy hán..."

Tiếng gào càng lúc càng gần, ánh sáng của bó đuốc đã chiếu lên bờ sông sáng trưng.

Vô Cữu ở trong nước, hoảng hốt như lửa sém lông mày, đúng lúc thấy thuyền nhỏ cách mình không xa, dứt khoát "Bịch, bịch" tiếp tục đi về phía trước. Trong nháy mắt nước sông ngập đến eo, hán mãnh liệt đi hướng thẳng về phía trước, dùng cả tay lẫn chân, liên tục đập nước, lại cũng thừa cơ tiếp cận thuyền nhỏ, chợt ra sức vịn mạn thuyền, ném bao quần áo lên, "Rầm Ào Ào" nước chảy, rốt cuộc bò tới được trên boong thuyền.

Như Ý Phưởng bọn tiểu nhị không chịu từ bỏ ý đồ đuổi bắt, bèn dồn sức lội nước. Mà thuyền nhỏ dần dần đi xa dần, nước sông dần dần sâu hơn. Mọi người đuổi theo không kịp, tiếng chửi bậy vang vọng mấy ngày liền.

Vô Cữu như cũ chống mũi lên nằm ở trên boong phía đuôi thuyền, tuy rằng thở hồng hộc, chật vật không chịu nổi, nhưng trên mặt lộ vẻ tươi cười, thậm chí may mắn. Đám gia hỏa kia đi thuyền đuổi theo đều đã chậm một bước, đêm nay cuối cùng là gặp dữ hóa lành!

Ngay tại lúc này, trên thuyền có người cười nói: "Ha ha! Ta nên xưng hô người là nô tài hay vẫn là tiên sinh ghi chép đây..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Người đồng đạo.

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Trong bóng đêm, một chiếc thuyền nhỏ xuôi dòng mà đi.

Vô Cữu vừa mới rơi xuống dòng nước đang bất ngờ. Bất đầu kéo lê thân thể ướt sũng đang dán chặt trên mạn thuyền đây.

Chiếc thuyền chỉ dài có hơn hai trượng, mũi thuyền có một chỗ che chắn mưa gió. Đầu thuyền có gắn đèn lồng trắng, có một người đang đứng chấp tay. Nhờ ánh trăng cùng chút sáng từ đèn lồng có thể thấy được người này mặc một chiếc áo bào dài trông rất phiêu dật, đây chính là người đã gặp ở Như Ý phường có tên Mộc tiên sinh. Ngoài trừ hai người thì giờ đây trên thuyền không có thêm kẻ thứ ba, mà thuyền vẫn di chuyển bình thường?.

Thật là không tin nổi, sao gã lại lên một cái thuyền nhỏ này? Mà lại nhằm lúc đêm mới rời đi, chả lẽ đi nơi nào bí ẩn chăng?

Nhưng mà bản công ta đây không phải là nô tài, cũng không phải là kẻ hay ký sổ nợ. Việc cấp bách đến bước này chỉ có thể nhảy vào vùng nước đục này thôi...

Vô Cữu chỉ ngạc nhiên giây lát, sau đó liền nở nụ cười chấp tay nói: "Tại hạ Vô Cữu, chính là một thư sinh ra ngoài học hỏi, do duyên số đưa đẩy mới rơi vào hiểm cảnh phải chạy trốn sự truy đuổi của Như Ý phường..." Hán rất từ tốn và e ngại rồi mới nói tiếp: "Đã làm phiền rồi... Mộc Thân tiên sinh xin thứ lỗi ha ha!"

"Ồ.. thì ra là vậy!"

Mộc Thân gật đầu một cái, sau đó đang đắn đo suy nghĩ rồi quay người ngồi xuống nói: "Danh tướng vô tình mới gặp được, hữu ý không bằng có duyên, Vô huynh đệ xin mời lên thuyền nói chuyện."

Vô Cữu còn đang chần chờ, sau đó ôm áo ướt và bao bố đi đến mũi thuyền.

Thuyền nhỏ không có người lái, quả thật là rất mạo hiểm, cũng kỳ lạ là cũng không có mái chèo nữa.

Vô Cữu đi đến chỗ mũi thuyền rồi ngồi xuống, liền có gió nhẹ thổi qua cảm thấy rất sáng khoái. Hán để bọc đồ xuống rồi vén cổ áo, xắn tay áo lên lấy lại phong độ rồi nói: "Đêm tối ngồi thuyền quả là thú vui thật là tao nhã, ha ha..."

Đang ăn nhò ở đậu trên thuyền của người khác cũng phải nịnh nọt mấy câu cho thân thuộc chứ, đây chính là cách đối nhân xử thế mà Hán học được.

Nhưng đêm nay là một đêm sáng trăng, bầu trời lại không hề có một vì sao nào.

Vô Cữu cảm thấy ngượng ngịu quan sát xung quanh bỗng nhiên cảm thấy hơi rùng mình.

Chủ nhân của chiếc thuyền vẫn ngồi ngay ngắn, vừa nãy đi đến có quan sát gần có một làn da trắng bệch, trên mặt như không còn khí huyết. Hai hàng lông mày có vẻ như tỏa ra khí lạnh nhẹ nhẹ, còn ánh mắt có phần lơ đãng không được vui, điều này làm cho người khác cảm thấy có phần gai gai người không biết nên làm thế nào cho phải. Tạm thời cứ đứng cách xa một chút vẫn hay hơn.

“Ha ha..”

Vô Cữu kho nhẹ một tiếng rồi cúi đầu xuống, sau đó giả bộ nhìn qua hướng khác rồi nói: “Mộc tiên sinh, tiên sinh muốn đi đâu?”

Một sóng sóng ánh sáng chiếu xuống nhàn nhạt, chiếc thuyền nhỏ cứ mặc sức trôi đi nhẹ nhàng. Nước hai bên bờ rất đen, thỉnh thoảng đâu đó phát ra tiếng cú mèo kêu đến từ đằng xa... tất cả mọi thứ cộng lại càng làm tăng thêm vẻ quỷ dị.

Mộc Thân đáp lại: “Phía Nam..”

Nói nhảm nhí gì thế, bốn công tử nhắm mắt cũng biết xuôi dòng này chính là phía Nam rồi còn nói thừa hời.

Vô Cữu muốn biết thêm liền nhanh hỏi tiếp: “Không biết là.. tiên sinh sẽ cập bến tại..” Hắn chưa nói hết thì vang lên âm thanh: “Cập bến tại Thiên Minh, đến đó sẽ biết.”

Đúng là nói ít hiểu nhiều!

Vị tiên sinh này khi tại Như Ý phường thì chuyện trò rất vui vẻ hoạt bát, sau khi đến đây lại trở nên rụt rè như vậy?

Vô Cữu cũng chả thèm nhìn nữa, trong lòng còn rất nhiều thắc mắc nhưng thấy đối phương mắt đã khép hờ rồi cũng không muốn nhiều lời. Hắn thấy mình có vẻ mất mặt nên chỉ biết nhếch miệng cười rồi đi vào khoang thuyền, duỗi thẳng chân ra rồi ngồi dựa vào túi đồ ngồi nghỉ ngơi.

Nơi này còn cách Linh Hà Sơn rất xa. Xem ra thì chỉ có thể đi đến đâu tính đến đâu thôi, còn về muốn thoát khỏi sự truy đuổi hay không thì tùy vào ý trời vậy. May mà còn có Tử Yên Tiên Tử mà ngóng trông, nàng tựa như là vàng trắng chỉ lối dẫn đường cho bốn công tử đi tới, hắc hắc....

Chả qua là Hạnh nhi cùng Tảo nhi làm cho ta còn cảm thấy lo lắng...

Mí mắt của Vô Cữu liếc dúi lại, hắn bắt đầu gật gù. Mấy ngày này đều lo chạy trốn, hơn nữa lúc nào cũng nom nớp lo sợ nên tinh thần và thể chất cực kỳ mệt mỏi.

Trong lúc thiêu thiêu ngủ thì một cơn gió thổi qua. Người có vẻ chao đảo giống như đám mây đang đập dờ bất định.

Vô Cữu giật mình tỉnh ngủ, mở to hai mắt mà tràn đầy ngạc nhiên.

Trắng sáng trên cao đã biến mất, thay vào đó là những màn sương mù dày đặc. Thuyền nhỏ vẫn thẳng tiến đi tới, như tên dùi cui mà lướt trong dòng nước trong xanh. Giờ đây sương dày đến mức không còn nhìn thấy mặt nước đâu nữa, chỉ có từng cơn gió lạnh thổi bay những đám sương qua lại.

Vô Cữu ngồi xuống mà thất thần.

Chiếc đèn lồng đầu thuyền hơi lung lay, còn vị Mộc Thân tiên sinh kia vẫn ngồi ngay ngắn bất động, tay của hắn đang cầm một thanh đoản kiếm mà xem xét.

Vô Cữu cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó, vội nắm nắm tay thì cảm giác trống trơn, hắn tức giận nói: “Mộc Thân tiên sinh, ngài đang gì làm vậy?”

Mộc Thân nghe vậy liền cười nói: “Kiếm này rất giống pháp khí, những đáng tiếc chỉ là vật phàm..” Có lẽ hắn không nhìn ra bí mật gì nên chỉ tiện tay cầm lấy sau đó ném về cho Vô Cữu rồi nói: “Vô lão đệ, chẳng lẽ đệ là người tu tiên sao?”

Vô Cữu bắt lấy đoản kiếm rồi nhanh chóng nhét nó vào trong bao cát kỹ, mặt có vẻ không vui vẻ gì. Người tu tiên sao? Ngoại trừ tiên sinh, thân phận nô tài cùng mang danh kẻ trộm ra thì bốn công tử lại có thêm một cái thân phận mới à? Hắn nhanh chóng nghĩ ngợi rồi liếc qua Mộc Thân một cái rồi nói: “Ừ.. đúng vậy!”

Mộc Thân bỗng cảm thấy hứng thú mà ánh mắt chớp động hỏi tiếp: “Lão đệ cảnh giới đã đến trình độ nào rồi? thần thông ra sao? Am hiểu nhất là loại pháp môn nào?”

Đoản kiếm chỉ dài có một xích, nhét vào trong ngực hoặc để dưới hông đều rất dễ dàng. Nếu mà hắn tinh ranh hơn một chút thì có thể tránh được người ta sờ mó đến. Mà câu hỏi của tên kia xem ra gần cũng là người am hiểu về đạo.

Vô Cữu hơi chột dạ mà nói qua loa: “Đầu xuân này mới đi trên con đường tu luyện, thật ra là vẫn chưa nhập môn, tại hạ mới chỉ đang tìm hiểu mà thôi khụ khụ..” Hắn sợ lời đùa xấu ra liền nhanh chóng đổi chủ đề: “Tiên sinh... là cao nhân trong tu đạo sao?”

Mộc Thân ra vẻ cao siêu mà gật đầu, sau đó tươi cười nói: “Ta chỉ gần tìm ra con đường mà thôi, không đáng nhắc tới. Xem lão đệ cũng một lòng hướng đạo nhưng mà vẫn chưa có duyên nhập môn. Nhưng mà ta vẫn xem như người đồng đạo..”

Vô Cữu nhanh chóng ôm tay khiêm tốn nói: “Ha ha, không dám nhận, không dám nhận..”

“Oanh—“

Lúc này một tiếng cộng hưởng truyền lại, có vẻ như chiếc thuyền đã va chạm vào vật gì đó khiến cho chao đảo lắc lư mãnh liệt.

Vô Cữu bị bất ngờ tẹo nữa thì bị văng ra ngoài, hai tay nhanh chóng nắm lấy boong tàu, bắt đầu bối rối nhìn lại.

Đây là một chỗ nước cạn, bốn phía cỏ cây mọc um tùm. Có ánh sáng mờ mờ tỏa ra, còn sương mù vẫn theo gió bay lãng đãng. Thì ra thuyền nhỏ đã lên bờ mà lúc trước do mình ngủ gật nên không để ý thuyền đã đi một nơi khác rồi...

Vô Cữu nhanh chóng cầm lấy tay nải rồi kinh ngạc hỏi: “Mộc tiên sinh, đây là nơi nào?”

Mộc Thân chưa thèm trả lời, tay áo hất lên chiếc thuyền nhỏ tỏa ra ánh sáng nhẹ. Rồi lại vung tay lên cầm lấy một tấm da thú cầm lên từ chiếc thuyền cười nói: “Ta và ngươi không cần phải giữ ý làm gì, đều có thể xưng hô là đạo hữu. Nơi đây là đầm lầy rất nổi tiếng có tên là Vạn Hồn Cốc...” sau khi rời khỏi, ánh đèn lồng sau lưng nhanh chóng bị dập tắt.

Vô Cữu ở đầu thuyền trong lòng đầy suy nghĩ.

Xưng hô là đạo hữu cũng không tệ, nhưng so với cách gọi là tiên sinh thì dễ nghe hơn. Vạn Hồn Cốc là cái chỗ quái nào? Ta chưa từng nghe nói đến. Về phần đầm lầy thì Kỳ tán nhân đã có đánh dấu chính là ngoài Phong Hoa cốc hai đến ba trăm dặm. Thật khó có thể tin được quả thực chiếc thuyền nhỏ lại nhẹ nhàng một đêm đi hơn mấy trăm dặm đường.

Quả nhiên gặp đúng một cao thủ tu tiên rồi. Mà tấm da thú kia cũng không phải là vật lạ lắm mà chính là Phù Lục của người tu đạo, nó để trên thuyền nhỏ làm cho tốc độ của thuyền nhanh đến mức thần dị. Chính là mình đang ngủ mê mang thì đã đi đến chỗ này, đúng là trong lòng của hắn đã hối hận nhưng có vẻ đã muộn...

“Vô đạo hữu, sao chưa lên bờ?”

Mộc Thân cũng không đi vội mà quay lại như chờ đợi Vô Cữu. Hắn còn đang lo lắng cũng không chần chừ nói: “Ngươi nếu là muốn đi một mình thì cứ tự nhiên, nhưng mà nơi này hơn trăm dặm không có người thì cũng nên đi chung cho vui...”

Chiếc thuyền không có mái chèo, không có người lái, nếu không lên bờ thì còn biết phải làm thế nào nữa?

Vô Cữu xuống thuyền một cách chậm chạp, sau đó quan sát xung quanh rồi nói: “Nơi này hoang sơ vắng vẻ, còn không biết tiên sinh... à phải gọi là đạo hữu vì sao lại muốn đến?”

Mộc Thân đã sớm đoán được câu hỏi nên cũng cười nói: “Đã là người đồng đạo thì không cần phải giấu, trước khi đến Linh Hà Sơn ta có thể chỉ còn cách nhất nhạnh...”

Linh Hà Sơn? Không nghe nhầm chứ, gã cũng muốn đến Linh Hà Sơn.

Vô Cữu giật mình, nhưng Mộc Thân đã nói tiếp: “Linh Hà Sơn chính là thánh địa mà người người muốn đến, tiếc rằng đường đi quá xa xôi còn vương đầm lầy hoang mạc nữa, nếu không có Truyền Tống trận thì thật là khó đi lại. Mà muốn thuê Truyền Tống Trận thì rất là tốn kém. Ta đành phải đi mấy cái thôn trấn cố gắng tìm kiếm vàng bạc. Đạo hữu có lẽ đang thắc mắc là tại sao ta lại phải vào thanh lâu phát tiền chưa...”

Mộc Thân nói đến đây thì dừng lại một chút.

Vô Cữu vẫn đang khiêm tốn tươi cười lắng nghe nhưng trong lòng lại chán ốm. Ai muốn quan tâm đến nơi phong lưu thế nào, bọn công tử chi tò mò đến Truyền Tống Trận mà thôi, nó là vật gì mà có cách đi đến Linh Hà Sơn?

Mộc Thân nói tiếp: “Mọi người ai cũng rõ là thanh lâu chính là nơi dâm dăng. Mà ta lại tinh thông thuật song tu nên muốn ra ngoài tiêu khiển muốn kiếm chút vàng bạc một công đôi việc...”

Song tu thuật sao? Nghe rất là hoa mỹ, chẳng phải là nam nữ giao cấu sao? Cái này rất thịnh hành tại vương công quý tộc ở Đô thành, không ngờ lại gặp qua mấy cái Tiên nhân cũng thế.

Vô Cữu không lên tiếng mà cứ yên lặng đi theo.

Mộc Thân vừa đi vừa hỏi: “Hôm nay ta đã quyết tâm đi xa, cũng đã chuẩn bị kỹ càng, đạo hữu có muốn đi cùng để giúp đỡ lẫn nhau không...”

Nguyện ý quá đi chứ!

Không cần biết Mộc Thân là người thế nào, hắn và Kỳ tán nhân không có gì khác biệt, vì đường đến Linh Hà Sơn nguy hiểm khắp nơi. Đã có người dẫn đường lại lại lỡ lòng nào từ chối cơ chứ. Cái này đúng là cầu còn không được nữa là.

Vô Cữu nhanh chóng gật đầu cười nói: “Nếu như đạo hữu đã có lời mời, thì ta đây cung kính không bằng tuân lệnh rồi.”

Mộc Thân cũng tươi cười nhẹ nhõm, rồi nói tiếp: “Tạm thời chúng ta hãy đến động phủ của ta lấy vàng bạc đã, sau đó mới lập tức khởi hành.” Nói xong gã liền nhanh chóng đi lên phía trước.

Son cốc âm u, cỏ cây tươi tốt, mọi thứ khắp nơi đều là thực vật. Sau một nén nhang, đã đi đến cuối son cốc. Trên sườn núi có cửa động cao hơn một trượng hiện ra.

Mộc Thân đi về cửa động sau đó tự nhiên nói to: "Khách quý đến nhà, thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này.."

Vô Cữu đang đi sau vẫn đang nhìn đông ngó tây.

Son cốc thật là tĩnh mịch, chim thú cũng không thấy một con. Vốn là mùa hè nóng bức mà từng hơi lạnh bốn phía ù tới. Nhất là khi đến gần cửa động thì hơi lạnh ngày càng dày đặc.

"Đạo hữu, mời đi đến đây.."

Vô Cữu không để ý nhiều liền đáp lại lời chào hỏi, đập vào đồng cỏ đại mà leo lên sườn núi, thật là khó khăn lắm mới lên được trước cửa động. Hắn thấy Mộc Thân đang mỉm cười mà trong lòng thấy sồn da gà, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra tự nhiên mà nói: "Nơi u ám vắng vẻ này, chắc hẳn là một Động Thiên Phúc địa. Đạo hữu thật là có phong thái cao nhân ẩn dật đó ha ha.."

Lời nói tuy khoa trương nhưng có vẻ gât giọng.

Làm như vậy có vẻ trái lương tâm thì phải, thật là vô sỉ? Đem việc nhờ người mà làm ra vẻ. Nhưng công tử ta là một phạm nhân, không thể trách ta được.

Nhưng mà nơi đây cỏ đại mọc u tùm, hơi lạnh từ trong tỏa ra đâu có giống với Động phủ của Thần Tiên đâu...

Vô Cữu vừa vào son động chưa kịp nhìn rõ xung quanh thì cảm thấy thân thể khó chịu, hai chân không chạm đất mà bay về phía trước, rồi một tiếng "Bịch" vang lên, sau lưng thì một tiếng "Phanh" truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Có ý gì?

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Bị lừa rồi!

Vô Cữu đập mặt xuống đất, tuy hắn chưa nhìn rõ tình hình chung quanh nhưng trong lòng đã biết rõ hoàn cảnh hiện nay của chính mình.

Còn suy nghĩ làm gì nữa? chắc chắn bị lừa rồi!

Cái tên Mộc Thân kia mặt mày trắng trẻo trông rất phúc hậu thực ra bên trong lại là người không tốt. Gã đem bốn công tử đến cái hoang sơn dã lĩnh này chính là để giết người diệt khẩu.

Than ôi trách cho bản thân lỡ bước lên thuyền địch, một lần sẩy chân là ôm hận nghìn thu!

Chỉ là, nơi đây là thâm sơn cùng cốc, vừa rồi còn nghe tiếng cửa đá đóng lại. Nếu hắn muốn giết người thì cần phải ra tay ngay chứ, việc gì phải vẽ vờ cho thêm chuyện...

Vô Cữu nằm rạp trên đất, đưa mắt quan sát chung quanh.

Chỉ thấy trước mặt là một mảnh tối đen như mực, cái gì cũng không thể thấy rõ. Cùng với những khí lạnh ẩm ướt đầy rẫy xung quanh cùng với mùi tanh hôi, ngửi vào khiến cho người ta có cảm giác nôn mửa.

Vô Cữu nhanh tay ôm lấy hành lý bị rơi trên đất loay hoay tìm đá đánh lửa để thắp sáng. Sau một hồi sờ soạng thì dường như chạm phải vật gì đó. Hắn nhanh chóng cầm lên mà xem, hai tay nắm nắm bóp bóp để xem vật mình cầm là gì.

Cảm giác thô ráp khô khan, truyền đến tay.

Cái gì...

Đúng lúc, tiếng gió truyền đến, xa xa còn lấp lóe ánh lửa, nó xua đi cái hắc ám đầy rẫy nơi đây.

Vô Cữu bỗng nhạc nhiên và nhìn rõ vật mình đang cầm trên tay.

Nhờ ánh lửa hắc mới biết rõ trên tay mình đang cầm một cái tử thi khô quắt!

Sắc mặt Vô Cữu vô cùng hoảng sợ, nhanh chóng ngã nhào ra xa. Qua một lúc mới dừng lại, vẻ mặt thất thần hiện ra.

Ông t. r.. ời.. ời bốn phía nơi đây đều là một đồng tử thi bừa bãi.. đây.. đây.. là cái nơi quỷ quái nào vậy?

Ánh lửa chiếu đến từ một chiếc bát màu đỏ, bên cạnh chiếc bát là một cỗ quan tài bằng đá. Nói cách khác cái bát đó chính là cái chong đèn của người chết. Từng đợt sáng âm u lạnh lẽo tỏa ra, giờ đây hắc mới thấy rõ nơi đây là một cái huyết động to chừng hơn mười trượng. Bốn phía ngập tràn tử thi, rõ ràng là một cái mộ tập thể rồi...

Vô Cữu sở hại mà lau mồ hôi lạnh trên trán. Hắc đang cố gắng phục hồi lại tinh thần trong lúc hoảng sợ, hắc đang sợ tới mức sắp vãi hết cả quần.

"Oanh —— "

Một âm thanh nặng nề truyền đến từ chiếc quan tài, ngay sau đó nắp quan tài liền cộc cạch. Chỉ thoáng chốc, một thân hình đạo nhân từ bên trong quan tài bước ra, mái tóc bù xù che kín khuôn mặt, hai tay giang ra đằng trước, mười ngón tay múa may, thân hình lại tung bay, miệng phát ra một tiếng cười rợn người!

Chết rồi, đây không phải là thi biến trong truyền thuyết sao? Hay nó là một con ác quỷ...

Vô Cữu bất chấp tất cả mà lao đầu bỏ chạy, hắc hoảng loạn chạy bừa rồi “Phanh” một tiếng thật lớn đâm sầm vào cửa đá khiến cho hoa mày chóng mặt ngã sầm một cái trên đất.

Lập tức có một tiếng cười vang lên: “Kiệt kiệt.. đệ tử của lão phu rất hiểu thuận.. Lại mang tới một con mồi tươi ngon..”

Tên Mộc Thân chết tiệt, vậy mà dám bái một tên Quỷ vật làm sư phụ.

Mà như thế nào là mồi tươi ngon? Chẳng nhẽ kết cục của bốn công tử cũng giống như vô vàn tử thi trước mặt sao?

Vô Cữu tuyệt vọng mà đập mạnh vào cửa đá, nhưng cửa đá lại không chút sứt mẻ nào. Ngoài trừ cánh cửa là nơi duy nhất ra vào nơi đây không còn lối thoát nào khác. Hắc đang vô vọng mà nhìn ngó xung quanh thì bóng đen mang theo mùi hôi tanh tưởi đã đánh tới.

Đã xong rồi, thế là hết! Ta đây sống còn chưa đủ, chưa biết mùi đời đã bị nạp mạng, chết một cách nhạt nhẽo vậy sao?...

Vô Cữu trong lúc gần kề cái chết mà không hoảng loạn, hắc vội vàng nhảy lên ra sức liều mạng, hắc nhanh chóng móc từ trong ngực ra một mảnh ra thú rồi hướng phía trước mà ném một cái.

Đây chính là bảo bối mà Kỳ tán nhân tặng cho hắc, nghe nói là Ân phù còn chứa cả Kiếm phù. Cái này ném ra chắc chắn là phải có tác dụng gì đó chứ.

Ồ, sao lại không có động tĩnh gì?

Vô Cữu không suy nghĩ được nhiều mà nhanh chóng móc ra một mảnh da nữa đập một cái. Mà tấm da thú cứ như lá cây trực tiếp rơi xuống không có xuất hiện biến hóa gì thêm.

Kỳ tán nhân, người cố tình hại ta sao? Đây là cái Phù Lục chó má gì? Sao mà dùng đây?

Trong lúc hắc đang chửi rủa thì bóng đen đã đến trước mặt...

Vô Cữu kinh hãi muôn phần, đang ra sức tránh né. Nhưng chân vừa động đã bị cứng lại như là trúng tà, toàn thân không thể nhúc nhích được. Hắc đang trở mặt ngạc nhiên, đành chờ dài một tiếng.

Hài! Mặc dù chú ý cẩn thận đến mấy cũng không thoát khỏi số kiếp đã định. Chỉ đáng tiếc là chết ở nơi hoang sơn cùng cốc khó có thể báo được thù nhà và nhất là Tử Yên Tiên Tử cũng không hề biết mình ra đi...

Cái bàn tay đoạt mệnh của hồn quỷ đã chạm vào ngực, móng tay dài hơn một tấc đã phát ánh sáng lạnh buốt. Giờ đây chỉ còn đứng trơ nhìn như cây khô gục ngã tại chỗ. Mà đúng lúc này dị biến chợt nổi lên.

“Phanh” một tiếng, quần áo rách nát. Tiếp theo không phải là lồng ngực bị xé rách mà một đạo ánh sáng đen lóe lên rồi “Oanh” một tiếng đem bàn tay quỷ và bóng thi ma hất mạnh ra xa. Một màn sương mù hiện lên cùng với tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền đến, làn sương mù cứ dây dưa với bóng thi ma không rời, khiến cho cả huyết mộ nơi này đều chìm vào trong làn tranh đấu, cùng với từng tiếng chém giết vang lên khiến người nghe xúc động không thôi.

Một lát sau, một âm thanh bi thảm vang lên, rồi một bóng hình rơi “Bịch” một tiếng xuống đất. Sương mù đã tan, một cây đoản kiếm lắc lư rơi xuống...

Vô Cữu nhìn xem mà há hốc mồm trông như người mất hồn. Thân thể hắn hoàn toàn lạnh lại, nhưng trước tình cảnh khó tin, hắn cứ đứng như trời chồng.

Vốn đã thập tử vô sinh rồi mà trong nguy cấp gặp dữ hóa lành.

Mà cứu bốn công tử lại chính là cây đoản kiếm, phụ thân để lại.

Một thanh kiếm cùn mà thôi, sao lại quý dị đến thế? Trông nó đuôi giết thì ma không ngừng vì lý do gì? Trừ gian diệt ác chẳng?

Chong đèn trước quan tài đá vẫn tỏa ra ánh sáng lập lờ, chói lạt lại bùng sáng lên. Bốn phía lại quay về tĩnh mịch với khí lạnh tràn ngập khắp nơi. Mà động tĩnh trong huyết mộ lớn như thế cũng không có ảnh hưởng gì đến thế giới bên ngoài...

Vô Cữu liếc nhìn chiếc cửa đá đóng kín cửa, sau đó lại cúi đầu nhìn xuống quần áo rách nát ở trước ngực mà vẫn chưa tỉnh táo lại. Hắn đi đi lại lại vài bước sau đó cúi người nhặt thanh đoản kiếm lên rồi xem xét tỉ mỉ.

Vô kiếm vẫn cũ nát như trước, trên phần rỉ sét cũng nhiều hơn ba phần. Trừ cái đó ra thì nó hoàn toàn không có gì khác lạ cả. Cách đó hai trượng, chính là cái Quỷ vật đang nằm, giờ đây nó không còn dữ tợn và đáng sợ nữa mà trở nên giống với những xác chết xung quanh đây, thân thể khô quắt như là bị hút đi tất cả tinh huyết. Trông nó hoàn toàn ăn nhập với huyết mộ nơi đây, chỉ trừ trên cánh tay rất đen và mọc ra chi chít lông mà thôi.

Vô Cữu đang còn khiếp sợ nhưng cũng nhẹ nhàng thở phào một cái.

Vừa rồi chính bốn công tử đã trông thấy rõ, không ngờ rằng đoản kiếm của mình lại có khả năng trừ ma diệt quỷ. Nếu đúng là như thế thì quả là bốn công tử đang ôm bảo vật rồi! Có thể việc này hơi giống với hai cái tử thi hôm trước thì phải?

Vô Cữu đang nghĩ lại, điều làm cho hắn bất ngờ chính là đoản kiếm trên tay, hắn nắm chặt nó miệng còn nói lên may mắn.

Đã có bảo vật trừ quỷ diệt ma, lại có thể tự động bảo vệ chủ, quả là bảo bối rồi! cũng may lúc trước có đem giấu nó ở trước ngực mới có thể thoát được một mạng lần này.

Nhưng mà, cái quỷ vật kia có lai lịch ra sao? Tại sao lại phải sống ở trong quan tài? Còn có một tên đồ đệ bên ngoài, chắc nó rất lợi hại...

Vô Cữu lòng rối bời cũng không thèm tìm kiếm đáp án, hắn liền cắt thanh đoản kiếm vào trong ngực, quay đầu nhìn ngó xung quanh, nhặt lên bọc hành lý đang bị mây cây khô đè lên. Rồi tiện tay cũng nhặt hai cái Phù Lục bằng da thú.

Đây là chứng cứ để về sau, còn tính sổ với Kỳ tán nhân.

Cái cửa đá lớn vẫn không hề di chuyển, có lẽ cái tên Mộc Thân kia đang cười hả hê bên ngoài cũng nên. Trên mặt đất có hơn mười cái cây khô, có phải đây là “Môi ngon” mà tên quỷ vật nói đến? Ta mà ra ngoài được sẽ không tha cho tên này. Bốn công tử có tam quyền lưỡng cước làm sao mà thua được tên nhóc có chút pháp thuật đây! Tạm thời cứ tìm đường ra đã sau đó tính tiếp!

Vô Cữu bình tĩnh lại, chậm rãi đi lại mấy chỗ cây khô, cái con quỷ vật kia chắc chắn sẽ không thể đã thương được người nữa rồi, đây mới là điều may mắn, hắn to gan đi về phía quan tài đá mà quan sát. Kiễng cái chân lên mà nhìn vào bên trong, nhưng chưa nhìn rõ cái gì đã bị hít phải một mùi hôi thối khiến cho hắn phải quay đầu nôn mửa.

Trong quan tài quái thi, quả thực là thối quá đi.

Vô Cữu dừng lại một lúc bịt mũi lại sau đó cầm lấy cái chong đèn mà nhìn lại bên trong quan tài.

Chiếc quan tài bằng đá đặt trên đất, cao hơn nửa người làm bằng Thạch đen, dài hơn một trượng, rộng ba thước, nắp dày ba tấc. Toàn thân áo quan tỏa ra nét âm trầm phức tạp, đứng bên cạnh khiến con người không thấy thoải mái. Nhờ ánh sáng của chong đèn mà Vô Cữu nhìn thấy được bên trong quan tài trống có vung vải mây thứ đồ.

Tất cả chúng đều có màu xanh nhạt, đây hẳn là do quỷ vật kia lưu lại, đồ của của người đã chết chắc chắn là điềm xấu!

Vô Cữu nghĩ như vậy mà lòng bất an.

Quỷ vật ở trong huyết mộ cần tinh huyết của người sống để ăn, còn thu nhận đồ đệ nữa, chắc hẳn là cũng có lai lịch. Hắn lưu lại vật này không phải là ngẫu nhiên thôi chứ?

Vô Cữu hít một hơi thật sâu, đem tay khua khoắng vào trong quan tài đá. Sau mấy hơi liền đi ra ngồi xổm trên đất bên cạnh chiếc chong đèn, sau đó ông tay áo vung lên liên tục.

Từ ống tay áo rơi ra mấy thứ đồ vật, đây là di vật trong quan tài của quỷ vật kia.

Có năm cục đá to chừng cỡ ngón tay cái, không phải là ngọc mà đẹp như Lưu Ly, trông rất tinh xảo, màu sắc lộ ra chút ít ánh sáng, một miếng ngọc phiến màu trắng to bằng ngón tay hai hơn ba tấc, có màu cũ nát tang thương, một tấm da thú màu vàng to hơn một thước phía sau có viết chữ.

Vô Cữu hơi chán chờ mà lật mặt sau của tấm da thú lên xem xét thật kỹ. Chữ viết ở trên rất nhỏ, có khoảng hai ba trăm từ cũng dễ nhìn. Nó có tên là Thiên Hình Phù Kinh.

Kinh văn sao?? Quý vật ăn thịt người cũng là quá đủ rồi chả lẽ lại muốn tụng kinh để sớm siêu độ..

“Phanh..”

Vô Cữu đang quan sát tấm da thú với vẻ khó hiểu chợt nghe thấy tiếng động, hần vội vàng mang tất cả những đồ vật trên đất cát vào trong ống tay áo.

Mà tiếng động là do chiếc cửa đá mở ra, ba bóng người đang từ từ tiến vào. Đi đầu là một nam tử lạ mặt, ánh mắt nhìn từ thi vương vãi khắp nơi còn nhìn thấy một người đang ngồi xôm cạnh chiếc chong đèn mà ngạc nhiên vô cùng. Tay nâng bó đuốc mà quay đầu lại hỏi: “Mộc đạo hữu, sao không đi lên đây...”

Nam tử đang đứng bên ngoài cửa đứng là Mộc Thân. Hai tay hắn đang bấm niệm pháp quyết lập tức gạt mình mà ngăn người ra vội vàng hất tay áo che dấu rồi đi đến với vẻ vui mừng: “Vô đạo hữu có việc gì sao?”

Vô Cữu đang nhìn ba người lạ xuất hiện sau đó lại nhìn về phía Mộc Thân.

Lời như vậy có ý gì? Trốn tránh trách nhiệm sao?

Còn ba người trẻ tuổi kia lại lịch ra sao...?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Sư phụ người là ai?

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Tong huyết động tới tấm da thú không thấy năm ngón. Ánh lửa lóe lên, mọi thứ dần hiện lên rõ ràng.

Vô Cữu vẫn đứng yên, hắn đang quan sát ba người lạ và Mộc Thân. Ở cái nơi chật hẹp này có hơn mười bộ từ thi giờ lại thêm mấy người sống nữa thì muốn chạy cũng khó. Vậy thì ở lại xem tình hình thế nào rồi tính tiếp.

Mộc Thân không để ý kỹ, gã liền nhanh chóng giải thích với hai người kia: “Đây là Vô đạo hữu, lần này cùng ta đến đây để lấy vàng bạc, ai ngờ vừa bước vào động phủ thì mặt đất bỗng biến ra một ánh sáng đen rồi sau đó biến mất. Tại hạ đang định đi tìm hắn ai dè..” Gã nhanh chóng lộ ra nụ cười khổ sở rồi nói tiếp: “Mọi người chắc cũng biết Vạn Hồn cốc từ xưa đến nay rất kỳ dị. Tiểu đệ tinh tu là cách để che giấu thôi còn thực ra thì là kiếm vàng bạc, chỉ là để che giấu tai mắt thiên hạ nên mới không biết làm cách nào chỉ tạm thời vừa đi vừa tính..” Sau đó gã liền vẫy tay với hai người sau rồi nói: “Ta đã nói trước rồi, sau cửa đá chính là có huyết mộ, trong đó có bảo tàng...”

Nói đến đây Mộc Thân liền đảo mắt xung quanh. Khi hắn thấy quan tài bằng đá đã mở một nửa, và nhìn thấy cái cây khô của Quý vật thì sắc mặt liền biến đổi, nhanh chóng đi vài bước cúi người xem xét, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía quan tài. Hô hấp dồn dập nhanh chóng đã trở lại bình thường, hắn nhìn thấy quần áo Vô Cữu rách nát liền tò mò nói tiếp: “Đây là ba vị hảo hữu của ta là Cổ Ly, Đào Tử cùng Hồng Nữ, không ngại thì mọi người có thể làm quen...”

Cổ Ly chính là nam tử tay cầm bó đuốc, gã có vẻ to khỏe, mặt thì vuông đen, sau lưng có đeo một thanh kiếm dài, mà người đầu tiên vào trong huyết động tên là Đào Tử, mặc áo lụa dài có làn da trắng nõn, có vẻ hơi gầy nhưng mắt thì sáng trong. Hồng Nữ chính là nữ tử duy nhất ở đây, nàng không mặc trang phục màu hồng mà là một chiếc váy dài màu xanh, trông rất đơn giản đẹp dễ. Cả ba người đều khoảng hơn hai mươi tuổi, sau lưng đều mang theo tay nải, có lẽ đang trên đường đi xa lần lượt giới thiệu bản thân.

Lúc này Vô Cữu mới an tâm. Tính mạng của hắn tạm thời không có gì đáng ngại. Mà từ cái miệng láo toét của Mộc Thân mà không khó để đoán ra thì gã cùng đám người này không hề thân quen mà chỉ vừa mới gặp mặt.

“Tiểu đệ cùng ba vị không hẹn mà gặp, thật là một niềm vinh hạnh! Tại hạ mong sao sau này sẽ được các vị chi bảo nhiều hơn..”

“Ha ha, đúng vậy, đúng vậy..”

“Vô đạo hữu thật nhã nhặn, khác với những tên mọt sách..”

“Thiên hạ mọi người đều chung một nhà, huynh đệ không cần khách khí. Còn không biết là tại sao huynh đệ lại vào nơi đây, ngay cả Mộc Thân đạo hữu cũng không biết được..”

“Cái này...Ta cũng không biết...”

Hai bên trao đổi qua lại, Cổ Ly đang hỏi thăm về tình hình trong hang động. Vô Cữu giống như một tên ngốc, không nói về những gì đã trải qua. Đối phương không tra hỏi thì tự nhiên nói ra làm gì, sau đó lại tiếp: “Mộc Thân huynh đệ muốn mời ba người chúng ta đến đây chỉ nói là để lấy vàng bạc, lại nói rằng sau cửa đá sẽ là có bảo tàng, quả nhiên là có chỗ kỳ lạ, cũng không nhắc đến Vô huynh đệ nên.. Ồ?”

Mộc Thân cười cười áy náy tạ lỗi, ánh mắt đảo qua, đảo lại.

Vô Cữu sắc mặt vẫn thản nhiên như thường, coi như không có việc gì.

Cổ Ly nói chưa hết câu bỗng nhiên kinh ngạc mà ồ lên một tiếng, sau đó mang bó đuốc đi vài bước nhìn cái thây khô đang nằm trong góc mà kinh ngạc kêu lên: “Trách không được vì sao ở đây Âm khí bức người như vậy, thì ra là sào huyết của Cương Sát..” Hắn tự nói với mình với vẻ vui mừng: “Cái Cương Sát này chết rồi, thật là khó tin..”

Đào Từ cùng Hồng Nữ cũng vô cùng ngạc nhiên, vội vàng lại gần xem xét.

“Chỗ này chỉ có Cổ huynh là am hiểu nhất, tiểu đệ đến đây đã trông thấy tình hình thế này rồi.”

Vô Cữu tranh thủ lùi lại hai bước, sau đó nói với vẻ là người không liên quan đến mình, nhưng hắn vẫn không quên nhún vai về phía Mộc Thân một cái. Hắn rất thành khẩn và ra vẻ ung dung. Mộc Thân thì vẫn như thường nhưng ánh mắt có vẻ thêm âm trầm. Hắn hầu như chưa phát hiện ra nên cũng tò mò nhìn quanh.

Quý vật kia có tên là Cương Sát sao? Nó có gì lợi hại?

Đào Từ thắc mắc rồi nói: “Đã là Cương Sát xem nó vì sao mà chết rồi mới nói tiếp.”

Hồng Nữ cũng nói xen vào: “Đúng vậy, chúng ta ở đây Cổ huynh có tu vi cao nhất, kiến thức cũng uyên thâm xin huynh chỉ giáo cho một chút..”

Cổ Ly lắc đầu nói: “Cương Sát, chỉ là một loại Cương Thi mà thôi. Thi thể của nó biến đổi có thể xưng là Cương Bạch, khắp người toàn là lông đen, dần dần sẽ biến thành màu đen cứng, chuyên đi hút máu để Luyện Khí, chỉ có tu vi tán nhân mà thôi, sau khi những chiếc lông màu đen rút đi thì có thể so sánh với tu vi của Trúc Cơ đạo nhân. Sau khi càn tu luyện thì có thể đi lại như bay tự xưng là Phi thể hoặc Cương phi. Cương thi một khi đã thành ma thì có thể xưng là Bạt, có biến hóa khôn lường thân thông kinh người, cuối cùng nếu tu thành Ma Vương thì có thể phân thắng bại cùng với Thiên Tiên..” Hắn nói với vẻ rất sợ hãi, sau đó tiếp lời: “Cương Sát nơi này có tu vi là Trúc Cơ đạo nhân, có lẽ đã gặp phải thiên địch nên bị hút khô tinh huyết hồn phách, nếu không thì kẻ chết chỉ có thể là chúng ta mà thôi...”

Đạo Từ và Hồng Nữ nghe thấy liền biến sắc.

Cổ Ly nhìn ngọn đèn chong trên mặt đất rồi nói tiếp: “Nếu như ta đoán không nhầm thì cái ngọn đèn dầu kia phát ra ánh xanh, nó hiện ra Âm Sát chi khí rõ ràng là được bố trí rất cầu kì, khi đã thấp lên thì rất khó có thể bị dập tắt, nghe nói nó có thể nhiếp hồn đoạt phách!” Hắn quay người lại nói lớn tiếng: “Nơi này không thể ở lâu được...”

Đào Từ và Hồng Nữ nhanh chóng đi về phía cửa đá.

Vô Cữu lại càng hoảng sợ, sau đó muốn bước đi thì thấy đã có người chặn đường, hắn nhanh chóng nắm chắc bao bố đề phòng.

Mộc Thân ngăn người trước cửa đá cũng không tranh thủ làm khó dễ, mà quay người cười nhạt sau đó từ từ đi ra ngoài.

Vô Cữu thở phào nhẹ nhàng, nhanh chóng rời khỏi cửa đá. Từ sau khi hắn bước ra khỏi mới nhìn rõ ràng cảnh quan.

Son động này lớn có mấy trượng, tuy rằng rất thanh tịnh không nhiễm bụi trần, nhưng lại không hề giống một nơi để tĩnh tu, ở đây có bốn đến năm cái rương gỗ, nắp mỗi cái đều mở to ra trong đó chất đầy vàng bạc châu báu.

Cổ Ly nói: “Mộc Thân huynh đệ, chúng ta nên sớm đi đến Thiên Thủy Trấn thôi..”

Mộc Thân cũng thuận theo mà nói: “Một mình tại hạ thì pháp lực có hạn, chỉ lấy vàng bạc hợp với sức mình thôi.” Nói xong hắn liền chộp tới hai cái rương gỗ nhỏ.

Cổ Ly cũng nhanh chóng làm theo, lập tức ba cái rương lớn liền biến mất.

Mộc Thân liền khen: “Cổ huynh tu lý càn khôn không giống với người thường, tiểu đệ xin bái hạ phong!”

Cổ Ly phát tay khiêm tốn nói: “Chỉ là thuật pháp vật vĩnh mà thôi, không thể nhắc tới những tiền bối kia mới lợi hại, nghe nói họ vung tay lên có thể chứa nổi Trời đất trắng sao.” Hắn cũng hiếu kỳ quay sang hỏi: “Thứ lỗi cho ta tò mò, Vô huynh đệ có tu vi thể nào?”

“Tiểu đệ đang nóng lòng cầu đạo cho nên còn chưa nhập môn.”

Vô Cữu đang hoa mắt mà vội vàng trả lời. Tự Lý cần khôn? Thật là chiêu pháp thuật kỳ diệu có thể cho người ta mở rộng tầm mắt. Mà ta phải mang theo bọc hành lý này thật sự là vẽ vờ lắm chuyện ra. Vô luận thế nào Tu Tiên cũng thú vị hơn nhiều...!

Cổ Ly nhìn hẩn với vẻ khinh thường, sau đó giận mà nói: “Mộc huynh đệ, tại sao lại cho một phạm nhân đi cùng..”

Lúc này Đào Tử cùng Hồng Nữ nhanh chóng nhìn sang với ánh mắt tò mò.

Vô Cữu đương nhiên là bị bài xích, hẩn không khỏi lúng túng rồi, nhưng hẩn cho như vậy là không đúng. Phạm nhân thì sao chứ, ai lại có cái kiêu trời sinh ra ai cũng bắt đầu từ tay trắng mà thôi. Xem ra sau này phải quyết tâm học tu tiên một phen, để thỉnh thoảng còn bay lượn với Từ Yên Tiên Tử chứ.

Hẩn đi khắp bốn phương, cũng có nỗi khổ của mình. Nhưng đột nhiên xuất hiện ý muốn Tu Tiên, việc này đã trở thành mục tiêu số một!

Mộc Thân quay người đi đến cửa đá rồi vung tay tung ra một phù lục bằng da thú. Trong nháy mắt, ánh lửa hùng hực bốc lên từ trong động. Gã nhanh chóng đóng cửa đá lại rồi thở dài một tiếng, sau khi đi ra ngoài cũng không quên liếc Vô Cữu một cái rồi nói bằng khuôn: “Vô đạo hữu, có lẽ là người thâm tàng bất lộ đấy..”

Cổ Ly không nói thêm câu nào, cùng Đào Tử và Hồng Nữ bước ra khỏi sơn động.

Vô Cữu không để ý đến sự biến hóa của ba người vẫn đang còn suy tư.

Gặp biến cố liên tục, phải nói là nguy hiểm khó lường. Hôm nay muốn cùng đồng hành với những người tu sĩ thì tất nhiên phải biết chút ít tiên đạo. Nhớ cái cách mà Mộc Thân tung ra phù lục cũng là da thú, cũng giống như Từ Yên, Diệp Tử nhưng có vẻ hơi khác. Mà gã vùng ngón tay giữa vùng lên vài cái. Chẳng lẽ mỗi cái phù lục lại có cách thi triển khác nhau sao? Chỉ tiếc là mình không thể biết tường tận không thì cũng rõ rồi. Mà tên kia bụng dạ khó lường lại hay xảo trá. Có câu chó cắn là chó không sủa..

Trong giây lát, đoàn năm người đã đi vào trong sơn cốc.

Từ miệng của Cổ Ly một tên ruột ngựa, Vô Cữu biết được gã cùng với Đào Tử, Hồng Nữ muốn cùng đồng hành về Linh Hà Sơn. Mà muốn đi đến Linh Hà Sơn thì trước hết phải đi qua Thiên Thủy Trấn. Thiên Thủy Trấn cách đây ba trăm dặm, trong đó có một nhà Thượng Quan gia, cũng đã từng có một vị Tiên nhân nên xây dựng một tòa Truyền Tống Pháp Trận, nếu muốn dùng phải bỏ ra cả vạn kim tệ. Rất nhiều người muốn đi Linh Hà Sơn mà do kinh tế thiếu thốn mà không đi được. May mà có Mộc Thân tích lũy được đủ vàng bạc nên muốn mời ba người nhóm Cổ Ly cùng đi. Hôm nay đã chuẩn bị đầy đủ rồi nên việc tiếp theo là ngồi lên thuyền mà khởi hành thôi..

Cổ Ly đi đầu ra khỏi sơn cốc, tiếp theo là Đào Tử và Hồng Nữ, Mộc Thân chỉ bước sau vài bước mà thôi, năm người bọn cứ theo đường mòn mà nói đuổi nhau bước tới.

Chẳng biết từ lúc nào sơn cốc lại tràn ngập mây mù. Tiếp theo là một luồng hơi ẩm ướt và từng giọt mưa rơi xuống.

Vô Cữu để quên chiếc ô che mưa ở Như ý phùng rồi cho nên đành phải dùng tay che mưa.

Mà phía trước ba người đều có cách của riêng mình. Cổ Ly cùng Mộc Thân đều vận dụng pháp lực, bên ngoài thân đã hiện lên một tầng vô hình dày ba tấc ngăn mưa lại, mưa chỉ chảy xuống sang hai bên. Đào Tử cùng Hồng Nữ có vẻ yếu hơn nên chỉ có thể dựa hơi mà hưởng thôi.

Tu Tiên không sợ dầm mưa!

Vô Cữu lấy tay lau mấy giọt mưa trên mặt rồi chật vật đối phó với những giọt mưa, hẩn giờ đây lại càng cảm thấy tu tiên càng thêm thú vị.

Bỗng lúc này bên tai hẩn vang lên một giọng nói: “Người.. giết sư phụ ta??”

Cách đó hai đến ba trượng chính là Mộc Thân, hẩn không hề há mồm. Xem ra là không muốn cho ba người Cổ Ly biết, vật thì tiếng nói vừa rồi làm thế nào để phát ra?

Vô Cữu nhìn sau lưng Mộc Thân mà cảm thấy kỳ quái.

Một lần nữa tiếng nói lại vang lên: “Người chẳng lẽ là một tiền bối Trúc Cơ? Vì sao lại muốn trêu đùa ta? Nếu ta có điều mạo muội xin thứ lỗi!”

Hừ bốn công tử chính là một nhân vật cao siêu, trách không được người cứ nói vòng vo đối trá hết lần này đến lần khác, xem ra có điều kiêng sợ.

Vô Cữu rất thoải mái mà đáp lại: “Thân là phạm nhân, cũng là tự tại. Mà trên đời vốn không có gì, nhiều người còn không đáng nhắc tới.”

Mộc Thân quay đầu nhìn lại, mặt càng thêm nghi ngờ, cuối cùng hẩn nghĩ đối phương đang cười nhạo mình, biết rõ rồi còn giả vờ. Gã im lặng một lát, sau đó nói với giọng năn nỉ: “Xin hãy đem di vật của gia sư trả lại cho ta, sau đó ta sẽ hậu tạ.”

Vô Cữu vui mừng nhe răng mà nói: “Không biết lệnh sư là người phương nào? Đã gặp mặt chưa?”

Mộc Thân chân dừng lại, sắc mặt rất giận dữ..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đạo dài đằng đẳng

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Khi trời đã nhá nhem tối, chiếc thuyền nhỏ mới cập bờ.

Nơi có tên gọi là Thiên Thủy trấn cực kỳ vắng vẻ. Thuyền nhỏ cứ men theo sông một cách nhẹ nhàng, bất chợt đã đi tới một nhánh sông nhỏ. Ở bên kia là rừng núi xanh tươi um tùm, trên đó còn thấy mấy căn nhà nhỏ khoảng tầm trăm hộ gia đình, với đường đi được trải đá xanh, một Thiên Thủy trấn đã hiện ra trước mắt.

Nhóm năm người đã lên bờ.

Vô Cữu đi chung với ba người Cổ Ly nên đã quen thuộc hơn rất nhiều. Tuy trong lòng Cổ Ly vẫn có ý khinh thường hấn nhưng cũng không e ngại vì bộ dạng hấn kém cỏi như vậy.

Cổ Ly từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm, lại được cao nhân chỉ dạy nên liên tục tu luyện đến nay. Gã vì muốn tăng thêm đạo hạnh nên lựa chọn đến Linh Hà Sơn.

Đào Từ xuất thân từ một nhà giàu có, không chịu sống an phận mà đi tìm niềm vui bằng cách du lịch bốn phương, gã đối với Tiên đạo càng có hứng thú mà tìm hiểu hăng say. Hôm nay có thể gọi là có chút thành tựu vậy mà an tâm đi trên con đường Tiên lộ này.

Hồng Nữ xuất thân từ nhà nông, đã từng sống cuộc sống bình thường, có cơ duyên nên mới gặp gỡ Đào Từ, cũng nghe theo nên cũng thử sức tu luyện, và cũng bắt đầu có thành tựu nên hứng thú dạt dào quyết một lòng đi đến Linh Hà sơn để bái sư tu Tiên.

Mà trong miệng ba người còn biết thêm rằng, Luyện Khí chi đạo chỉ là bước đầu nhập môn mà thôi, nó được chia làm chín tầng tu luyện. Trong nhóm người thì Cổ Ly có tu vi đến tầng thứ năm là cao nhất, Mộc Thân có hơi kém hơn, xong kế tiếp là Đào Từ, còn Hồng Nữ là cuối cùng. Mà Vô Cữu không hề nhắc đến tu vi của bản thân nên chỉ âm ỉ cho qua mỗi khi nhắc đến. Hấn toàn dùng lời lẽ trên trời dưới biển để lấp liếm!

“Chư vị, sắc trời cũng đã tối, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây một đêm, mọi người thấy sao?”

Cổ Ly dẫn đầu đoàn người đi đến thị trấn nhỏ, thấy không ai nói gì nên đưa ra lời đề nghị, sau đó ngón tay của hấn chỉ về phía trước rồi nói: “Đây nhà cửa trên sườn núi kia chính là của Thượng Quan gia..”

Vô Cữu đang ở cạnh bờ cũng mau chóng ngược đầu lên nhìn.

Từng rặng mây đỏ rực buông xuống bầu trời tạo nên một cảnh sắc vô cùng mỹ lệ. Từng làn sương khói bắt đầu buông xuống vùng cao, thị trấn nhỏ bắt đầu tăng thêm vẻ thanh nhã. Lúc thuyền nhỏ đi đến đoạn sông thì bắt đầu nghiêng nghiêng mình, chỉ là chiếc đèn lồng trắng đen đó trông có vẻ không thuận mắt. Trên đó còn có một người vẫn đứng xem ra bộ dáng rất nhiệt tình!

Vô Cữu nhanh chóng đeo hành lý lên đi đến cạnh Cổ Ly rồi nhẹ hỏi: “Cổ huynh, nơi đây không biết có khách điểm nào để nghỉ ngơi chẳng?” Cổ Ly chưa kịp trả lời thì Mộc Thân đi bên cạnh đã lên tiếng: “Giữa sườn núi có khách điểm, là nơi chuyên dùng cho tu sĩ nghỉ lại..”

Thị trấn nhỏ rất yên bình cho nên người đi lại cũng thưa thớt.

Trên con đường nhỏ chạy dài toàn được lát bằng đá xanh, sau một nén nhang đoàn người đã đến được nơi nghỉ chân.

Khách điểm Thiên Thủy, nó nằm ở cuối ngã tư đường, nó được kết hợp giữa mười căn nhà hợp thành một cái tiểu viện nhỏ. Tuy trông nó rất đơn sơ mộc mạc nhưng đây là một nơi vắng vẻ thì như vậy cũng tính là đông khách rồi. Sau khi được chương quầy sắp xếp xuống thì đoàn người đi đến một gian phòng. Mà tu sĩ không cần quan trọng đến tiểu tiết nên nhanh chóng đi vào để nghỉ qua đêm.

Phòng trọ của mọi người nằm ở phía đông của tiểu viện, cửa ra vào có hai gốc cổ thụ với cành lá đu đưa. Đêm chưa buông xuống mà khắp nơi đã tối. Sau đó tiểu nhị mở cửa phòng, đoàn người gồm năm thành viên cũng theo mà vào. Khi ánh đèn chiếu xuống, nhờ ánh le lói mà thấy được bố trí trong gian phòng rất đơn giản. Có năm cái giường gỗ được kê sát vách, ở giữa là một chiếc bàn và ghế ngồi. Trừ mọi vật có vẻ đơn sơ ra thì nơi đây rất sạch sẽ gọn gàng.

Sau khi bàn bạc, mọi người đều nhất trí rằng sáng ngày mai sẽ đến Thượng Quan gia để nộp vàng bạc sau đó mượn dùng Truyền Tống Trận mà đi. Tiếp theo thì Cổ Ly sẽ trông coi cửa ra vào, Đào Tử, Hồng Nữ và Mộc Thân ở giữa, mỗi người đều nghe theo sự sắp xếp mà không có lời dị nghị, sau đó ngồi lên giường khoanh chân mà nghỉ ngơi. Chỉ riêng có Vô Cữu là chui vào trong góc với sắc mặt khổ sở.

Đến lúc ăn tối rồi, sao mấy người kia lại không ăn uống gì?

Một ngày không có cơm gạo thì chết đói mất. Mà chờ một chút rồi tính tiếp vậy.

Vô Cữu ngồi trên giường mà thất thần. Một lúc sau hắn quay lưng đi thay quần áo rách rưới bằng một bộ đồ mới trong đồng hành lý, sau khi chỉnh đốn xong xuôi hắn mới quay đầu lại.

Mọi người trên giường cũng có người quan sát hắn nhưng sau đó lại làm ra vẻ không để ý mà nhắm mắt lại.

Vô Cữu cầm chiếc áo dài mà đi đến bàn gỗ, sau đó ngồi xuống lấy ra một cây kim mà từ tốn vá quần áo lại. Tình huống như vậy không thể giấu được mấy người đồng hành, Đào Tử cùng Hồng Nữ hai mắt ngó ngác nhìn nhau, Cổ Ly thì lắc đầu. Mộc Thân cũng không giả vờ nhắm mắt nữa mà sắc mặt tỏ ra rất nghỉ ngơi.

Hắn không hề có tác phong của một tu sĩ phải có, mà lại thông thạo công việc của nữ nhi là đi khâu vá lại quần áo, đúng là khó hiểu thật!

Vô Cữu có chút tập trung, hắn chỉ chăm chú vào cây kim khâu. Sau nửa canh giờ, hắn đã vá xong toàn bộ quần áo. Sau đó hắn quan sát một lúc mà cười đắc chí rồi để trên giường, rồi hắn chậm rãi từ tốn mở cửa phòng mà bước ra ngoài.

Trong phòng cả bốn người còn lại nhìn theo voi vẻ không tin nổi, cũng không thể bình tĩnh để tu hành, cả bốn phía mọi người nhìn nhau không ai rõ việc gì đang diễn ra cả. Trong một nhóm thì tất nhiên phải có quý tộc của nó vậy mà hắn ta làm việc không báo với ai một tiếng nào mà cứ thần nhiên đi như không.

Mộc Thân nhân lúc đó liền vội vàng đi ra ngoài: “Vô đạo hữu mới đến nơi này còn lạ nước lạ cái, chỉ sợ có điều gì không hay xảy ra nên ta đi xem hắn một chút..”

Ba người bọn Cổ Ly cũng không xen vào nên mặc kệ, tự bọn họ chọn cho mình một cách nghỉ ngơi riêng.

Mộc Thân vừa bước ra bên ngoài, sau đó chăm chú nhìn ngó xung quanh.

Màn đêm buông xuống lạnh lẽ, tiểu viện chìm trong bóng tối âm u. Nhìn từ xa đều không thể thấy bóng người, khắp bốn phía phòng trọ đều đóng kín cửa, chỉ có sân ở chỗ tửu quán là còn ánh đèn dầu lấp lóe, cũng có tiếng người cười nói vang ra.

Mộc Thân xuất ra một tấm phủ lục cầm trên tay, sau đó liền bước đến.

Trong khách điểm đa phần đều là tu sĩ, đại đa số vì Thượng Quan gia mà tìm đến, ai ai cũng mong chờ chút vận khí mà tìm được Tiên duyên. Ngẫu nhiên ở nơi đây mà khách khứa gặp nhau cũng là điều hợp lý. Mà ai cũng có chí Tu Tiên nên xem nhẹ phần ăn uống, cho nên bên trong tửu quán của khách điểm cũng ít có đồ ăn để phục vụ.

Mộc Thân đi đến trước cửa của tửu quán, gã nhìn vào có chút kinh ngạc.

Tửu quán đúng là rất vắng vẻ, chỉ có bốn đến năm chiếc bàn lớn trong chỉ có một tiểu nhị và một người khách.

Thật là người khách duy nhất đó chính là người đang tìm kiếm Vô đạo hữu, còn trước mặt hắn là một con gà cùng với một chiếc màn thầu, hắn nhìn về phía đồ ăn với ánh mắt sáng rực rồi tâm đắc khen: “Đúng là gà rừng có khác, hương vị thật thơm ngon..”

Tiểu nhị dựa lưng vào quầy hàng cũng vui vẻ cười nói: “Tiên gia thật là hiểu sâu biết rộng!”

“Ha ha, bất kể là đặc sản núi rừng hay món ăn dân dã chỉ vào đến cửa là phân biệt được. Nếu là thịt chó chỉ cần ngửi thôi là ta đã biết được con đực con cái, màu lông của chúng ra sao..”

“Tiên gia quả nhiên là người có nghề, có cần dùng thêm rượu chăng..”

“Ta không uống được rượu! Mộc đạo hữu.. người cũng đói bụng sao? Tiểu Nhị mau mang bát đũa ra đây..”

Mặc kệ người khác ra sao, Vô Cữu đang thực sự rất là đói, sau khi khâu vá cái áo dài xong hắn liền thẳng tiến đến tửu quán. Gà hầm cách thủy vừa mới ra lò chính là thức ăn khuya mà tiểu nhị tự chuẩn bị cho bản thân. Hắn chỉ chăm chăm đòi ăn một bữa thật thả phanh nên thấy bên ngoài có người đến nên mới lên tiếng mời.

Mộc Thân đang đứng bên ngoài quan sát, mặt hắn có chút suy nghĩ. Sau đó gã mới bước vào tửu quán: “Bản thân tích cốc đã không màng đến đồ ăn..” Gã nhanh nhẩu giải thích rồi vẫn đi đến bàn ngồi xuống.

Vô Cữu đang cắn đùi gà rồi nói: “A.. đã hiểu.. Tích cốc có nghĩa là không thèm ăn cái gì cả!” Hắn nhớ rõ ở Đô thành có mấy người tu luyện cũng thường xuyên đói là đến bất tỉnh để được mang tiếng cái danh: Tích Cốc.

Tiểu nhị nhanh chóng đi đến nhìn nọt nói:”Vị tiên gia này, có muốn dùng một chút trà hay không?”

Mộc Thân lạnh nhạt nói:” Chúng ta đang nói chuyện, ngươi tốt nhất chớ nhiều lời.”

Tiểu nhị lắc đầu vội vàng chạy ra một bên.

Vô Cữu nhìn thấy liền cười nói:”Có gì chỉ giáo...” sau đó thuận tay liền cầm chiếc màn thầu mà nhai, tay kia vẫn nhớ cầm bát canh gà húp và nói:”Hương vị thật ngọt ngào...”

Mộc Thân cố tránh để mùi nước canh ám lên người, gãi cau mày lại từ từ nói:” Không cần nói nhiều, ta chỉ cần đi vật của sư phụ để lại...”

Sau khi nuốt màn thầu xuống bụng, hắn lại cầm một cái khác trên tay và tò mò hỏi:” Miệng ngươi không phát ra tiếng, tại sao lại có lời nói?”

Mộc Thân lạnh lùng nói:”Ngươi thậm chí không biết truyền âm sao? Đừng giả bộ nữa.”

A, thì ra đó là truyền âm thuật, thật là thần kỳ, không phải trong nghề nên không thể biết được, sau này phải chăm chỉ học mấy món nghề này mới được!

Vô Cữu cúi đầu làm một ngụm canh, sau đó lại cắn miếng màn thầu cười nói:” Có thể nó cho ta biết về sư phụ ngươi, ta cũng muốn biết thêm kiến thức...”

Mộc Thân ánh mắt lạnh lùng sau đó nói:’ Nếu có thể trả ta đi vật, ta có thể trả lời. Sư phụ của ta..”

Hắn hơi chần chừ sau đó mới chịu nói ra chuyện xưa.

Cách đây ba năm vào lúc đêm tối, Mộc Thân đi đến Vạn Hồn cốc gặp Cương thi, sắp tới lúc chết gã van nài xin tha. Vốn tưởng rằng không thoát khỏi ai ngờ cương thi lại hạ thủ lưu tình, lại có yêu cầu bắt hắn dâng lên máu thịt tươi sống, cũng nghiêm cấm hắn mở lời...

“Ta chỉ còn cách bái ông ta làm thầy mới mong thoát chết. Mà ông ta vốn là một tiên bối trong Tiên đạo, vì một vài lý do ngoài ý nên mới tu luyện Quỷ đạo Cương thi, chỉ sao một thời gian nữa chắc chắn sẽ là một tay đáng gờm trong nước này, không ngờ lại chết trong tay ngươi, hừ...”

Mộc Thân nói đến đây lại nhìn về phía Vô Cữu:” Ta dù sao cũng có duyên thầy trò với ông ta, ta chỉ muốn lấy lại đi vật chứ không có ý đồ gì khác. Kính xin Vô đạo hữu bỏ qua, Mộc mạo xin lấy làm cảm kích.” Hắn tha thiết khẩn cầu, lời nói có vẻ chân thành kết hợp với khuôn mặt trắng trẻo và cử chỉ trang nhã, khiến cho người ta khó lòng mà chối từ.

Vô Cữu ăn xong chiếc màn thầu lại uống cạn bát canh, hắn xoa xoa cái bụng no căng rồi nói:’ Khó khăn lắm mới được một bữa no...” Hắn như kẻ bị bỏ đói nhiều ngày sau đó mới được một bữa cơm no thành ra rất thỏa mãn, có thể thấy đường kẻ sống đầu đường xó chợ mang đủ đắng cay tủi nhục, sau đó hắn nói với giọng cảm khái:” Chỉ chút nữa là chết ở Vạn Hồn cốc rồi, ngươi nói ta đã chọc giận hay đắc tội với ai nào...”

Mộc Thân liền hơi giật mình nói:” Việc đã đến nước này, ngươi muốn thế nào?”

Vô Cữu giơ tay gọi:” Cho thêm chút màn thầu, có thịt bò thì cho ta hai cân, ta muốn mang đi.” Tiểu nhị nghe thấy liền nhanh chóng đi ra ngoài. Hắn sau đó mới nhìn người đối diện mà nói tiếp:” Ngươi thực sự dẫn đám người Cổ Ly đến Linh Hà Sơn?”

Nghe vậy Mộc Thân liền nuôi con giận xuống, lời nói này nhiều ý nên xem lại một chút hành động nhưng đầu óc gã khó có thể biết được lúc này nên làm gì.

Mộc Thân liền vội đáp:” Truyền tông trận của Thượng Quan gia một lần tối đa chỉ có năm người, nếu có ý muốn, tại sao còn giả vờ...”

Vô Cữu lại hỏi tiếp:”Lệnh sư để lại bao nhiêu món đi vật?”

Mộc Thân trầm mặt xuống mà nói:” Thật không thể biết được, nhưng là Tiên gia chỉ bảo thì chắc chắn là không sai...”

Lúc đó tiểu nhị đã mang lên một gói thịt bò và ít màn thầu.

Vô Cữu nhận lấy rồi nói:” Hãy ghi cho phòng số 7 dãy chữ Thiên nhé.” Nói xong hắn liền đứng dậy mà đi.

Mộc Thân nhanh chóng đuổi theo, khi chạy ra đến ngoài viện liền vội nói:” Chờ đã, đưa bảo vật cho ta...”

Vô Cữu cũng dừng lại, từ trong tay tung ra hai tấm Phù Lục bằng da không hề sợ hãi chút nào mà nói:” Ngươi còn không biết, để ta tái hiện lại tình huống xảy ra ở Vạn Hồn cốc thì ngươi mới chịu buông tha sao...”

Tình hình xảy ra ở Vạn Hồn cốc thì Mộc Thân đương nhiên là biết rõ. Đây chính là điều mà gã e ngại cho nên cũng không dám lại gần. Mà sau khi hắn nhìn thấy tấm phù mà kêu lên:” Nhân tiên kiếm phù...”

Vô Cữu cũng bất ngờ nhưng nhanh chóng xoay người rồi đi.

Ta tại sao lại không thể sử dụng được tấm phù này đây? Cái gì gọi là Nhân Tiên kiếm phù, chẳng lẽ nó rất lợi hại sao? Sớm biết như thế thì đã hỏi Kỳ Tán Nhân cách sử dụng rồi, đến giờ chỉ mang theo mà không biết sử dụng thật phí.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chư vị đi chậm.

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Kỳ tán nhân tặng cho hấn hai mảnh da thú Phù Lục, đều lớn cỡ lòng bàn tay, phía trên quanh co khúc khuỷu về lấy kỳ quái phù văn, hai bên thoát nhìn không kém bao nhiêu. Còn tưởng rằng bị hấn lừa, hôm nay nghĩ đến có lẽ cũng không có giả dối, nhưng căn bản không phân biệt mảnh nào là là trốn phù, mảnh nào mới là Kiếm Phù. Mặc dù có phần khác nhau, nhưng hấn không biết dùng thế nào, không biết cách để phát huy tác dụng của nó, ta cảm cái này cũng vô dụng à.

Đúng rồi, nó cũng không phải là đồ bỏ đi, dùng nó hù dọa kẻ hiểu biết vậy.

Cái tên Mộc Thân, đúng là quyết tâm dây dưa, không tha cho ta. Có điều bốn công tử muốn đi Linh Hà Sơn, thì không thể thiếu người dẫn đường. Đã vậy, trước mắt chỉ có phụng bồi đến cùng! Chắc chắn, một thư sinh văn nhã cùng hung ác tu sĩ đầu trí, xem ra có chút khó lường, nhưng khá thú vị à!

Và lại, với hoàn cảnh này nếu ta có động thái khác thường, khác gì có tật giật mình với hoàn cảnh thân cô thế cô như hiện tại, lỡ phóng rồi đánh lao theo vậy. Mộc Thân đối với Cổ Ly ba người kia có chút kiêng kị. Nếu không, hấn đã sớm vạch mặt, báo thù cho thầy từ lâu rồi.

Và lại tên kia cũng e ngại ta ít nhiều, bốn công tử đành cẩn thận đối phó.

Vô Cữu vừa nghĩ tới tình hình tới qua, một bên ngẩng đầu đánh giá trạch viện phía trước, chỉ cảm thấy bốn phương mờ ảo, không chịu nổi, đưa tay vuốt vuốt hai mắt đang sưng tấy của hấn. Trong đêm ngủ không ngon giấc, cả buổi sáng chìm trong uể oải. Không chỉ có tâm sự khó tiêu, lại tập trung phòng bị tiểu nhân âm toán, đúng là đi ra ngoài, thật không dễ dàng..

"Ta cùng với Mộc huynh đệ đi trước bàn bạc, chư vị ở đây, chờ giây lát.

Cái trạch viện làm bằng đá xanh đằng kia, chính là Thượng Quan gia phủ đệ. Trước kia Thượng Quan gia xuất hiện rất nhiều Tiên Nhân, tuy rằng ngày càng suy thoái, nhưng đây vẫn là nơi rất nhiều tu sĩ hướng tới. Thượng quan gia tiếng vang ngàn dặm, không ai không biết. Nhất là cái Truyền Tống Trận được các trưởng bối đời trước lưu lại, nó là một cái đường tắt để tiến về Linh Hà Sơn.

Cổ Ly nói xong, liền cùng Mộc Thân tiến đến sơn trang, chào hỏi.

Vô Cữu cùng Đào Tử, Hồng Nữ ba người, đứng bên ngoài cách đại môn phủ đệ hơn mười trượng chờ đợi. Cùng bọn hấn, còn có mấy vị tu sĩ đứng đợi, nhìn bọn họ có vẻ bối rối.

Tia nắng sớm xuất hiện

Một đám hào quang bao phủ trần nhỏ Thiên Thủy, khói bếp lượn lờ hòa vào mây mù nhân nhật được gió cuốn đi, nơi đây rừng núi kéo dài bất tận, cảnh sắc xanh um. Mà cái trạch viện kia, một mình chiếm giữ chỗ cao quan sát bốn phương, hiện ra vài phần nghiêm trang thần bí.

Đào Tử cùng Hồng Nữ mang theo thần sắc kính sợ im lặng chờ đợi, đối với Vô Cữu là nét mặt khinh thường, không rảnh chào hỏi. Đứng cùng hấn, có thêm một người, có điều cử chỉ quái dị, hoàn toàn không có một chút phong cách của tu sĩ, nên đứng xa hấn ra một chút, tránh rước phiền toái.

Vô Cữu đứng yên tại chỗ, nhìn con đường cái trước mặt, vẻ mặt vô cùng buồn chán. Sau đó hấn lấy trong tay nải ra một cái bánh bao, xé một mảnh thịt bò, bắt đầu ăn. Đào tử cùng Hồng Nữ thấy hấn hở ra là ăn, lại tăng thêm vài phần ghét bỏ.

Sau nửa nén nhang, đại môn luôn đóng chặt của Thượng Quan gia được mở ra, Cổ Ly cùng Mộc Thân từ trong đó đi ra sau lưng nhiều hơn một người trung niên, có chòm râu dê trên mặt. Nét mặt Cổ Ly tươi cười, nhấc tay nói: "Mấy vị đạo, nhanh đến bái kiến Thượng Quan Nghĩa tiên bối.."

Họ là Thượng Quan, tên một chữ Nghĩa. Đã là tiên bối, nhất định có chỗ bất phàm.

Vô Cữu không dám chậm trễ, cùng Đào Tử, Hồng Nữ cùng nhau tiến lên, chấp tay hành lễ.

Cổ Ly lại nói tiếp: "Thượng Quan tiên bối, đây là mấy vị đạo hữu đi cùng văn bối.."

Trung niên hiện lên ánh mắt thận trọng, xem kỹ một hồi, khẽ gật đầu, quay người đi vào trong phủ, nói ra: "Tiểu bối, đi theo ta!"

Cổ Ly vội vàng vẫy tay, mang theo Mộc Thân, Đào Từ, Hồng Nữ đi theo.

Vô Cữu theo đó, đuổi theo.

Bước vào Thượng Quan gia, nhìn phía trên cạnh cửa vào có tám hoàng phi(câu đối),: "Vân Đình Thế Gia" bốn chữ vàng rất nổi bật. Trạch viện phía trước là một mảnh thanh tịnh, không thấy người trông coi, lúc tiến vào cửa sân, mới thấy mấy nam tử tinh anh đứng canh gác ở cửa vào. Khi vượt qua bức bình phong ở cổng, phía trước hiện lên một lâm viên xa hoa, có hoa, có cỏ, suối nhỏ chảy qua hòn non bộ, đúng là non nước hữu tình cảnh sắc như vẽ. Men theo hành lang mà đi, phía trước xuất hiện một tiểu viện độc lập, rộng chừng mười trượng.

"Hồng Nữ nhìn xem, lâm viên đẹp thế này thật là hiếm thấy!"

"Àn! đúng là Vân đình thế gia, Thần Tiên phủ đệ, quả nhiên danh bất hư truyền..."

Đào Từ cùng Hồng Nữ kẻ vai mà đi, kim long không được liên tục tán thưởng. Chợt thấy sau lưng có người lơ đãng, hần không nhận được hiếu kỳ hỏi: "Cảnh đẹp trước mắt, khó mà thấy được, Vô đạo hữu, sao không thừa cơ chiêm ngưỡng?"

Vô Cữu chỉ để ý đánh giá cái tiểu viện đằng trước, thuận miệng đáp: "Chỉ là cái lâm viên nhỏ, không có hứng thú..."

Đào từ chân vẫn bước đều, hình như có chút không vui, bên cạnh Hồng Nữ lắc đầu, xoay người bước tiếp: "Nghĩ một đằng nói một nẻo, không có một chút phong cách tu sĩ!"

Vô Cữu đang đi thì dừng lại, hần có chút không hiểu.

Ta ăn ngay nói thật, như thế nào nghĩ một đằng nói một nẻo? Mà trước mắt xem ra, cái gọi là tu sĩ bất quá chỉ chừng đó, không có phong cách, chẳng lẽ nàng tùy ý xem thường người khác?

Hồng Nữ nhẹ nhàng giặt tay áo Đào Từ, ý nói không cần so đo, theo đó ánh mắt của nàng hiện lên vài phần chán ghét.

Vô Cữu hướng về bóng lưng hai người lắc đầu, tự nhủ: "Nếu ta nói, đã từng thấy lâm viên so với đây càng đẹp đẽ, càng thêm bao la hùng vĩ hơn này nhiều, sợ không ai tin tưởng..."

Đào Từ quay đầu thoáng nhìn: "Ít nhất ta không tin!"

Hồng Nữ bắt đầu dĩ mìn cười, rất ôn nhu lại khéo hiểu lòng người.

Vô Cữu không nói tiếng nào, yên lặng đi theo. Nếu như không tin, cần gì phải dài dòng! Từ Yên tiên tử, nàng thấy chưa, ta uy khuất vất vả lắm, nàng biết không?

Giây lát, đoàn người đã đi vào tiểu viện.

Nơi đây khác với lâm viên đẹp đẽ ngoài kia, tiểu viện này có chút cũ nát. Mà trong nội viện lại phủ kín bằng bạch ngọc, trên bề mặt có khắc lấy cổ quái phù văn, còn có hai nam tử trang phục như nhau đứng gác một bên, họ ngay ngắn hướng Thượng Quan gia tiền bối chấp tay hành lễ.

Thượng Quan Nghĩa đưa tay chỉ, giải thích: "Cái này chính là Truyền Tống Trận của tổ tiên ta để lại, ngàn dặm chi địa, tới liền tức khắc, các ngươi tiến vào vị trí, để ta khởi động trận pháp!"

Cổ Ly khom người đồng ý, kêu gọi mọi người đi đến ở giữa trận pháp.

Vô Cữu âm thầm hưng phấn, liên tục cuối đầu đánh giá.

Cái này là mảnh đất rộng tầm ba trượng, lại là Truyền Tống Trận mà truyền thuyết hay nhắc tới, xem ra cũng chả có gì thần kỳ, chẳng lẽ vật này, có thể trong nháy mắt tốc hành đến Linh Hà Sơn? Không biết làm thế nào để khởi động đây? Quả thực làm cho người ta mong chờ à.

Vô Cữu chậm rãi đi đến bên trong ngọc thạch trận pháp, phát hiện có điều không ổn, hần vội vàng hoạt động vài bước, tiến lại đứng bên cạnh Cổ Ly, rồi hần mới hướng phía cái tên không có ý tốt Mộc Thân trừng mắt. Mà đối phương có ý xem thường nét mặt cười cười, cười đến ngu người(đoạn này chế), nhìn rất mờ ám

Thượng Quan Nghĩa đến gần Truyền Tống trận, bỗng nhiên dừng lại, thân hình hơi nghiêng về phía trước, tay áo tung bay, vung ngón tay làm thành một thủ ấn, tiếp đó hần lại đẩy thủ ấn ra, hào quang theo đó bay tứ tán. Ngọc thạch bốn phía phát sáng rồi bắt đầu phát ra từng đợt màu lần lượt theo hình ngũ sắc, năm cột sáng thuộc năm màu khác nhau dần hội tụ thành một cột sáng lớn, rồi bay thẳng lên không trung.

Vô Cữu nhìn chăm chăm vào màn khởi động của pháp trận, lòng thầm nghĩ quả là tiên gia pháp thuật đúng là mở rộng tầm mắt à. Hần chưa kịp hiểu được chuyện gì đang xảy ra, thì đã bị tia sáng chói mắt bao phủ thấy thân. Sự việc diễn ra rất nhanh, đến mức chưa kịp phản ứng thì đã bị một gánh nặng vô hình phủ xuống, cảm giác như bị đá nặng thay nhau đè lên thân thể, trực tiếp đem gân cốt trong người chèn ép, đến mức hít thở không thông. Ngay sau đó là tiếng gió gào thét, trời đất quay cuồng...

Thời gian cứ thế trôi qua, có lẽ chỉ trong thời gian một hơi thở, tiếng động âm ỉ đột nhiên dừng lại, chỉ chớp mắt đã đến một địa phương khác đúng là

Truyền Tống Trận quá mức thần kỳ rồi.

Đây là một sơn động, ở giữa cũng đồng dạng ngọc thạch phủ kín, cũng là hình dạng trận pháp có điều nơi đây lại toát lên vẻ cổ xưa. Mấy trượng ngoài kia xuất hiện một cái cửa động, không biết thông tới phương nào.

Bên trong động phủ tối tăm, không biết từ đâu xuất hiện mấy đạo nhân ảnh, họ hết nhìn đông rồi tới nhìn tây, còn có người hình siêu vẹo, miệng phun từng ngụm máu.

Cổ Ly dẫn đầu đi ra khỏi trận pháp, thoạt nhìn có chút kinh ngạc lên tiếng: "Vô huynh đệ, chỉ như vậy mà ngươi chịu không nổi..."

Đào Tử ngoài ý muốn nói: "Truyền Tống Trận Pháp, có phá toái hư không pháp tắc; Muốn truyền tống thành công mà không phải chịu ảnh hưởng, cần phải có linh lực hộ thể mới chống cự được Thiên Địa lực lượng. Vô đạo hữu không có pháp lực hộ thể, chỉ là một phạm nhân tục tử." Hắn nói đến đây, thần sắc tỏ ra trào phúng: "Nếu như Truyền Tống mấy vạn dặm, Vô đạo hữu không bị nghiền thành tro bụi mới lạ, ha ha!"

Hồng Nữ gật đầu phụ họa, nhỏ giọng nói: "Theo như lời hắn từng nói, là người chưa từng tu luyện?"

Mộc Thân không nói một lời, im lặng nhìn người nào đó đang chật vật.

Vô Cửu lão đảo vài bước, ngồi bệch xuống đất, hít vào cái ngụm khí, rồi mới nghiêng người dựa vào thành động, đưa tay lau đi vết máu ở khóe miệng, hắn tỏ ra lúng túng, nét mặt cười cười, cất tiếng nói: "Đã bảo, ta là phạm nhân, lấy đâu ra pháp lực hộ thể, có điều..." Ánh mắt hắn nhìn quanh, rồi dừng lại ở chỗ Mộc Thân, lơ đãng nói: "Trảm yêu trừ ma, âu chính là sứ mệnh của ta. Cái ta có là tuổi trẻ, há để cho đám Quỷ Sát lộng hành! Chắc chắn!!!!..."

Lời nói ngược lại là lời nói thật, hay cho câu "Há để cho Quỷ Sát lộng hành" quá mức hào hùng đi, có điều nhìn lại thì có chút không ổn, nguyên nhân vì quá mức đau đớn mà tiếng rên rỉ vang lên, làm cái hình ảnh hào hùng của hắn tiêu tán chỉ trong chớp mắt.

Dù sao cũng là thân thể phạm thai, căn bản chịu không nổi Truyền Tống Trận nghiền yết cùng trói buộc, nếu muốn nhanh chóng đến Linh sơn, thì không thể không có văt vả. Muốn phá bỏ quá trình tất phải chịu trả giá, ông trời tới bây giờ điều như vậy, rất công bằng!

Cổ Ly đưa tay sờ sờ chòm râu, không cho là đúng nói: "Người người trước giờ đều muốn tu tiên, làm sao có thể hành động theo cảm tính được. Nếu như Vô huynh đệ nói như thế, quả thực không nên tùy tiện đi xa. Trên đường đầy rẫy hung hiểm, hơi không cẩn thận là mất mạng như chơi..." Hắn suy nghĩ một chút, nói tiếp: "Ngươi hãy ngay chỗ này truyền tống trở về, để tránh hại người hại mình!" Người này chính là không muốn có người đi theo vướng víu, dứt khoát nói thẳng ra suy nghĩ.

Đào Tử cùng Hồng Nữ âm thầm đồng ý, khẽ gật đầu hòa theo.

Vô Cửu uể oải nằm trên mặt đất, hắn lúc này đến hít thở cũng khó khăn, đúng lúc bị mọi người vứt bỏ, vội hỏi: "Cổ huynh.. Tiểu đệ chưa bao giờ làm gì liên lụy người khác, có sao lại nói như vậy?..."

Đúng lúc đó, có tiếng cười vang lên kèm theo lời nói: "Ha ha, Vô đạo hữu vì luyện công pháp đặc biệt, nên tu vi có chút khác thường. Mà chúng ta là người đồng đạo, canh gác hỗ trợ, mới là chính nghĩa. Huống chi nơi này Truyền Tống Trận khó có thể nghịch chuyển trở lại, quả thực không nỡ để hắn lưu lại chỗ này một mình!"

Tên Mộc Thân vậy mà mở lời nói giúp, vừa nói hắn vừa đi về phía Vô Cửu, lấy trong người một cái bình ngọc, ân cần khuyên nhủ: "Ngươi hãy nuốt vào mấy hạt Hoàn Xuân Đan, để điều dưỡng thể lực trước, tỷ nữa ta giúp ngươi điều trị một chút, chỉ cần như thế sẽ sung như ngựa ngay! Ha ha..." Hắn điềm điềm cười nói, lại hướng về phía Cổ Ly ba người, nói: "Kính xin Cổ huynh mang theo hai vị đạo hữu đi trước một bước, tiểu đệ sẽ theo sau."

Cổ Ly không nói nhiều, hướng cửa động đi đến, không quên khen: "Nếu không có Mộc huynh đệ trọng nghĩa khinh tài, lần này khó có thể

thành hàng, ta lại không nghĩ tới ngươi là loại người có nghĩa, hắc hắc, chúng ta ra ngoài đời..." Đào Tử cùng Hồng nữ liền theo sát phía sau.

Mắt thấy ba người muốn đi ra sơn động. Vô Cửu càng thêm lo lắng, lại liều lĩnh bò lên, nhìn giống cái kiêu rấn rết bò trường, tránh né bình ngọc trước mặt, hắn thất tha thất thiểu phóng tới cửa động, lên tiếng hô: "Chư vị đi chậm, chờ ta..."

Cái gì Hoàn Xuân đan, là đứt ruột lìa gan thì có, còn giúp ta điều trị à, chỉ sợ là có ý đồ ra tay đoạt mệnh. Cái gọi là trọng nghĩa khinh tài, là loại người lừa gạt nữ nhân lấy tiền còn làm ra vẻ ban ơn lấy lòng, hắn biện hộ cho ta, căn bản là có chủ tâm bắt lương. Hơn hai năm qua, bốn công tử đã thường thấy cảnh người lừa ta gạt, cũng rất nhiều chuyện sinh tử hung hiểm. Cái âm mưu đơn giản thế này, làm sao có thể lừa được bốn công tử được!

Mộc Thân tay cầm bình ngọc, chưa kịp phản ứng, thì người trước mắt đã đi ra cửa động. Hắn có chút ngoài ý muốn, trong mắt hiện lên một tia giận dữ.

Vô Cửu trực tiếp đi về phía ba người phía trước, một đường đi thẳng ra ngoài cửa động, vừa chạy vừa vron tay, miệng nói lảm bảm: "Linh Hà Sơn, ta đã đến. Từ Yên Tiên Tử, ta đến rồi!" Có điều vui mừng chỉ trong giây phút, hắn lại lâm vào kinh ngạc, há hốc mồm: "cái này là..."

Chương 14: Phi mây cưới gió

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Đây là một mảnh hoang mạc!

Giương mắt nhìn lên, chỉ có cát vàng cùng phập phồng cồn cát kéo dài không dứt, còn có chói mắt mặt trời ở giữa không trung thiêu đốt lấy, chính là ngẫu nhiên thổi tới gió, cùng với xoáy lên nhàn nhạt cát bụi, đều là như vậy nóng bỏng điều có lại làm cho người hít thở không thông.

Linh Hà Sơn đây?

Thần kỳ Truyền Tống Trận, như thế nào đem người Truyền Tống đến như thế một cái địa phương quý quái?

Vô Cữu trợn mắt há hốc mồm, quay đầu nhìn lại, mới phát giác lúc đến sơn động nửa đây dưới mặt đất, rõ ràng chính là trong biển cát một cái nhỏ đồi núi nhỏ. Trừ lần đó ra, trước mắt hoang vu. Hắn giật mình nhưng sau nửa ngày, ngạc nhiên nói: "Cổ huynh, ta và ngươi không phải muốn đi trước Linh Hà Sơn sao? Chẳng lẽ Truyền Tống sai rồi, lại nên làm thế nào cho phải..."

"Hặc hặc, không sai, cái này là Hoàng Thiên Đẳng!"

Cổ Ly đi ra ngoài động, chân đạp cát vàng, trông mong trông về phía xa, sau khi cười xong, rồi lại ngoài ý muốn nói: "Mộc huynh đệ đan dược rất là bất phàm..." Hắn gặp Vô Cữu vừa rồi hay vẫn là chặt vật không chịu nổi, trong nháy mắt cảm nhận có thể chạy có thể nhảy, căn bản không làm suy nghĩ nhiều, đầu cho là Mộc Thân công lao.

Đào Tử cùng Hồng Nữ lần lượt hiện thân, Mộc Thân người cuối cùng từ cửa động xông ra.

Vô Cữu vẫn như cũ khó có thể tin, thì thào lẩm bẩm: "Hoàng Thiên Đẳng? Như thế nào bỗng xuất hiện một cái Hoàng Thiên Đẳng đây Linh Hà Sơn lại ở phương nào..."

Đào Tử mang theo Hồng Nữ hướng về phía xa xa nhìn quanh, được phép đối phương cũng có làm cho không rõ, hắn có chút kiên nhẫn phân trần nói: "Hoàng Thiên Đẳng, chính là đại mạc trong cuối cùng một đoạn hiểm địa, bởi vì bão cát vô thường điều có nên được gọi như vậy. Qua cửa này, vượt qua Vân Lĩnh, chính là Linh Hà Sơn..." Hắn một bên khoe khoang lấy kiến thức, một bên lại tối mang trào phúng: "Ta và ngươi có thể đi ra đầm lầy đã thuộc vạn hạnh, có người rồi lại lòng tham chưa đủ, Hồng muội, ngươi nói là cũng không là..."

Mộc Thân đi theo phụ họa nói: "Thượng Quan gia Truyền Tống Trận không thể so với trước kia, hôm nay chỉ có thể Truyền Tống đến tận đây. Vô Đạo hữu, mọi thứ không thể một lần là xong, lại chậm rãi, cuối cùng có đạt được ước muốn ngày ấy, ha ha..." Hắn chậm rãi đi đến Vô Cữu bên cạnh, dĩ nhiên khôi phục ngày xưa thái độ bình thường, chỉ là không có huyết sắc trên mặt lộ ra hờ hững, chính là trong tiếng cười cũng mang theo vài phần không hiểu hân ý.

Vô Cữu mặc dù tồn tại nghi hoặc mờ mịt, rồi lại thủy chung đề phòng tâm lẫn nữa. Nhất là quý kia túy tiếng cười, có nâng cao tinh thần tinh nào kỳ diệu quá. Hắn cố gắng né tránh vài bước, lại một lão đảo, hơi kém ngã sắp xuống, quay đầu hướng về phía đề sát vào đến Mộc Thân liếc mắt một cái nói: "Đã như vậy, và lại môi mắt mong chờ..." Hắn cùng với lời của đối phương trong đều hàm ẩn huyền cơ, lại đối chọi gay gắt. Điều có hắn cũng hiểu rõ, hai bên sớm đã kết từ thù. Đã như vậy, thì không cần phải nhượng bộ, lại tiếp tục độ sức xuống dưới, ai lại sợ ai sao!

Cổ Ly tồn tại trên gò núi bồi hồi một lát, thêm chút phân biệt phương hướng sau đó, liền thúc giục khởi hành đã rời đi. Theo hắn theo như lời, Vân Lĩnh còn tại ở ngoài ngàn dặm, đều muốn thuận lợi xuyên qua đại mạc trong đoạn này hiểm địa cũng không dễ dàng.

Mộc Thân cùng Đào Tử, Hồng Nữ đều không dị nghị, điều có Vô Cữu nhắc tay đồng ý thì là không ai để ý tới.

Cổ Ly không trì hoãn nữa, dẫn đầu xông về đại mạc. Vốn là khỏe mạnh hắn, theo trên tay nắm ra pháp quyết, lại chân không chạm đất mà đi xu thế như gió, bất quá trong nháy mắt, người đã tới hơn mười trượng bên ngoài. Mộc Thân cùng Đào Tử, Hồng Nữ như pháp noi theo, đồng dạng là một bước mấy trượng và lại thân hình phiêu dật.

Vô Cữu lưng đeo cái bao, mới chịu bắt đầu hắn biển cát hành trình, chưa khởi hành, lại sững sờ tại nguyên chỗ. Bốn phía không ai rồi, chỉ còn lại có chính mình. Bốn vị đồng bạn thân ảnh dĩ nhiên đi xa, vậy mà không có người nào dừng lại chờ đợi một lát. Như thế nào chạy trốn nhanh như vậy đây chẳng lẽ lại là pháp thuật thần thông? Có tình khoe khoang, hoặc là cố ý mấy chuyện xấu. Biết rõ bốn công từ không hiểu pháp thuật, hừ...

Vô Cữu buồn bực một lát, có điều bất thường đất hừ một tiếng.

Một người đã rời đi lại mạnh hơn hắn tồn tại nhàn hạ trên đường, chung quy để chịu cái kia Mộc Thân ở một bên ngấp nghé không ngớt!

Vô Cữu mắt nhìn làm cho đi phương hướng, giẫm phải cát vàng mờ ra rồi bước chân, nữa không nhiều lắm xa, thờ hồng học. Gặp Truyền Tống Trận

một phen gãy vò sau đó, thân thể chưa phục hồi như cũ. Kế tiếp đường xá xa xa, quả thực có mà làm. Điều có phía trước chính là Linh Hà Sơn, Từ Yên Tiên Từ đang tại vẫy tay. Xem ta ngàn dặm hành trình, bắt đầu tại dưới bàn chân!

Đại mạc trong biển cát, một đạo nhân ảnh tập tễnh mà đi. Tuy rằng không được vì chính mình khuyến khích, hấn hay vẫn là lớn mồ hôi nhỏ giọt điều có đi lại khó khăn.

Cái kia màu vàng đất cát nhìn như bằng phẳng, một cước chính là một cái cạm bẫy, đạp xuống đi không thể nào dựa vào, đi đứng lên rất là cố hết sức. Điều có không trung mặt trời cũng quá mức sắc bén, nếu là mang theo cây dù thì tốt rồi, ít nhất có thể vật che chắn thoáng một phát, như vậy bạo chiếu quả thực bị tội. Và lại khát nước khó nhịn...

Vô Cữu rồi đi tầm hơn mười trượng sau đó, nhìn không được dừng lại trì hoãn khâu khí, điều có mới đưa lau đem mồ hôi trán, liền hướng về phía phía trước hơi hơi trở mặt.

Ước chừng có ngoài mấy trăm trượng, một đạo nhân ảnh bay nhanh mà đến. Nhìn xem quen thuộc, không phải cái kia Mộc Thân lại có thể là ai. Hấn một mình phân hồi, sờ dục như thế nào? Chẳng lẽ là có ý thoát khỏi Cổ Ly ba người, chỉ vì đối phó bốn công tử?

Cái này nguy rồi, nếu là xung đột chính diện, bốn công tử tất nhiên muốn lộ ra nguyên hình a! Điều có giờ này khắc này, lại có thể thế nào, chạy cũng chạy bất quá tên kia, chẳng lẽ muốn chờ chết hay sao?

Vô Cữu thầm hô không ổn, liền muốn quay đầu chạy đi. Mặc dù tránh không khỏi, và lại kéo được trì hoãn một lát coi là trì hoãn một lát. Điều có hấn mới chịu quay người, lại là vẻ mặt khê giạt mình.

Chân có mấy trăm trượng xa, không, hoặc là ngoài mấy trăm dặm, bỗng nhiên bay lên một đạo cự đại vách tường. Có thể nói là không hề dấu hiệu, và lại đột nhiên xuất hiện. Mới có phát hiện, toàn bộ bầu trời đã bị che đi rồi bên. Điều có tường kia vách tường lại đang chậm rãi kéo dài tới, cũng trên dưới bốc lên, quỹ dị tình hình, giống hệt Thiên Địa bình chương vắt ngang dựng lên, lại như Tinh Vũ trời xanh nghiêng sập lập tức!

Tới đồng thời, cái kia Mộc Thân đã ở quay đầu lại nhìn quanh nhập lại thả chậm thế tới. Điều có ngay sau đó lại là ba đạo nhân ảnh từ xa đến gần, cảm đầu Cổ Ly lên tiếng hô lớn: "Còn đây là 'Hoàng Thiên Đãng' mau trở về trận pháp tránh né..."

Lúc trước đã có phân giải, Hoàng Thiên Đãng, chuyên chỉ bảo cát nhiều lần phát chi địa. Điều có cái kia giữa không trung đồ sộ cảnh tượng, đúng là trong truyền thuyết bảo cát, chính là Cổ Ly đều sợ tới mức quay người chạy trốn, trong đó hung hiểm có thể nghĩ.

Vô Cữu không dám chần chờ, xoay người lại bỏ chạy. Trốn chạy để khỏi chết thời điểm, chạy đúng là nhanh. Điều có mới đưa trở lại lúc đến gò núi, Mộc Thân cùng Cổ Ly sau đó tới. Hấn nhìn không được quay đầu nhìn lại, lập tức sắc mặt đại biến.

Đào Từ cùng Hồng Nữ bay nhanh mà đến, được phép tu vi kém hơn một chút, tuy rằng đem hết toàn lực, vẫn còn tồn tại hơn trăm trượng bên ngoài. Điều có hai người sau lưng, dĩ nhiên là ngàn vạn đầu Hoàng Long cuồng vũ, vang vọng rót vào tai Phong Lôi âm thanh, phô thiên cái địa cát bay quét ngang tới.

Hoàng Thiên Đãng, danh bất hư truyền! Táng thân trong đó, thập tử vô sinh a!

Vô Cữu dưới chân liên tục, một đầu đâm vào gò núi sau lưng cửa động. Tiếp theo bên cạnh hơn nhiều hai đạo thân ảnh, lại lại một âm thanh duyên dáng gọi to, Hồng Nữ té nhào vào đấy, đi theo mặc dù là Đào Từ kêu gọi, chỉ một thoáng trong động đen nhánh một mảnh, tùy theo cuồng phong gào thét điều có đất rung núi chuyển!

Cái này thật sự là một lớp đã san bằng, một lớp khác lại khỏi, cái kia đầy trời cát vàng sẽ không đem sơn động cho vui đứng lên đi?

Vô Cữu trốn ở sơn động trong góc, thò tay từ trong lòng móc ra đoản kiếm. Tiếp theo có Minh Châu lóe sáng, là Đào Từ tồn tại chăm sóc trên mặt đất Hồng Nữ. Điều có Cổ Ly cùng Mộc Thân thì là đứng ở cách đó không xa, một cái khăn trương nhìn chăm chăm vào cửa động, một cái quay đầu lại dò xét.

Hồng Nữ tuy rằng phản hồi sơn động, hay vẫn là so với mấy vị đồng bạn đã chạm một bước, cuối cùng không thể tránh thoát bão cát uy lực còn lại, chịu điểm nhẹ vết thương, phun ra một cái tụ huyết sau đó, thân thể cũng không đáng lo. Đào Từ mượn cơ hội hỏi han ân cần, rất là ân cần đầy đủ.

Cổ Ly gặp sơn động không việc gì, yên lòng, may mắn nói: "Nơi này quả nhiên có cấm chế phòng ngự, và lại đẳng cấp bảo cát sau đó rồi đi không muộn..." Hấn đi đến một bên, ngay tại chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, đã thấy Vô Cữu bu lại, mang theo bất đắc dĩ thần sắc thờ dãi: "Ta dưới mắt tu vi đã cạn, khó có thể xuyên qua đại mạc sa mạc. Bởi vì cái gọi là ngựa có thất móng, người có thất ý. Mong rằng Cổ huynh đạo nghĩa làm đầu, dẫn một chút!"

Vô Cữu rất ít cầu người, cho dù là trong lúc nguy cấp, thà rằng xả thân nhảy núi, cũng không chịu hướng cừu gia cúi đầu. Điều có dưới mắt hấn rồi lại thái độ khác thường, vậy mà hướng xem thường chính mình Cổ ly đã đi ra cửa.

Câu cửa miệng nói, nhân lực cùng tức thì Thiên Tâm cách nhìn, đường đường cự tuyệt điều có phong vân thông. Hấn hôm nay đối mặt đại mạc nơi hiểm yếu, cùng với bụng dạ khó lường Mộc Thân, có thể nói không còn lối thoát và lại thúc thủ vô sách, nhưng không thấy Thiên Tâm hân hạnh chiếu cố, cũng không không gío nói thông suốt, duy có chính mình đi tìm kiếm nghĩ cách thoát khỏi khốn cảnh. Điều có nơi này dùng Cổ Ly tu vi cao nhất, vì sống sót, vì đến Linh sơn, và lại bất cứ giá nào một hồi!

Mộc Thân ngồi ở bên cạnh, không mất thời cơ lên tiếng nói: "Vô Đạo hữu hà tất phiến toái Cổ huynh, từ ta mang người đồng hành là được!"

Há lại chỉ có từng đó Cổ Ly xem thường chính mình, chính là Đào Tử cùng Hồng Nữ cũng là như thế. Điều có duy nhất chiếu cố có gia đầy, chính là cái này Mộc Thân, rồi lại hoặc như là một đầu ác lang, từng giây từng phút thậm chí nghĩ đem chính mình cho nuốt vào bụng đi.

Vô Cữu kiên quyết lắc đầu: "Ta là kính nể Cổ huynh làm người, lúc này mới mượn có thân cận, thân cận, kính xin Mộc Thân đạo hữu thành toàn tức thì của..." Hắn chuyển hướng bên cạnh Cổ Ly, nhắc tay nói: "Cổ huynh, người chính là chúng ta mẫu mực, đạo trong tình anh..."

Lời hữu ích người người thích nghe, quỷ thần không có ngoại lệ!

Cổ Ly tuy rằng xem thường trước mắt thư sinh, nhưng vẫn là cười ra tiếng: "Ha ha! Huynh đệ khen trật rồi, quay đầu lại mang người đoạn đường, mà tới được Vân Lĩnh sau đó, lành dữ họa phúc tất cả an số trời..."

Vô Cữu tội nhẹ nhàng thở ra, nhắc tay cảm ơn, thầm nghĩ nói: Trèo đèo lội suối ngược lại cũng không sợ, xuyên qua đại mạc nơi hiểm yếu tự thành. Điều có hán bốn người dùng để đã rồi đi thần thông, gọi là Ngự Phong Thuật, cũng là đúng như kỳ danh, chỉ tiếc bốn công tử hay vẫn là một chữ cũng không biết a!

Cổ Ly phân phó mọi người thừa cơ nghỉ ngơi, sau đó liền nhắm hai mắt tĩnh tọa không nói.

Mộc Thân cũng là giữ im lặng, chỉ là không có huyết sắc khuôn mặt càng lộ ra âm trầm.

Đào Tử giúp đỡ Hồng Nữ đã uống một hạt đan dược, hai người thủ cùng một chỗ thổ nạp điều tức.

Vô Cữu tạm thời không có tâm sự, lạng lẽ giấu đi đoản kiếm, rồi lại không chịu ngồi yên, từ trong bao lấy ra một cái bánh bao, thịt bò bắt đầu ăn. Khoảnh khắc, lại lấy ra một cái quả đào giải khát.

Ngoài động tiếng gió từng trận, bão cát tàn sát bừa bãi như trước. Từ cái kia một cái cao hơn người cửa động nhìn lại, trong bóng tối có mơ hồ hào quang tồn tại hơi hơi rung rung. Cái kia có lẽ chính là Cổ Ly theo như lời cảm chế, vậy mà có thể ngăn ở cuồng mãnh bão cát. Bởi vậy có thể thấy được, tu tiên pháp môn tầng tầng lớp lớp...

Hơn một canh giờ sau đó, ngoài động rốt cuộc biến mất dừng lại.

Đi ra son động, bốn phía hờn nhiên như trước, đã có cảm chế ngăn cản, chính là trước động khẩu cũng là như cũ. Chỗ bắt đồng chẳng qua là lửa kia nóng mặt trời đến đỉnh đầu, khiến người cảm thấy càng thêm vô cùng lo lắng khó nhìn!

Vô Cữu lau mồ hôi mọi nơi nhìn quanh, lại không nhìn được một hồi lúng túng. Như thế cực nóng phía dưới, đồng hành bốn người lại hờn nhiên nhưng chưa phát giác ra, mặc dù là tu vi thấp nhất Hồng Nữ, cũng là nhẹ nhàng như thường bộ dáng. Trái lại chính mình, liền nữ tử đều nhiều hơn có không bằng. Tình cảnh này, làm cho người tình làm sao chịu nổi!

Cổ Ly gặp chùng cũng không dị thường, cất giọng nói: "Chư vị, Khai Trình..." Hắn đến gần Vô Cữu, thò tay liền trao. Trong nháy mắt, hai người cùng một chỗ đi phía trước mà đi. Mộc Thân, Đào Tử cùng Hồng Nữ sau đó, một nhóm năm người lần nữa phóng tới biển cát.

Vô Cữu bị Cổ Ly cầm lấy cánh tay, chân không chạm đất, gió thoảng bên tai vang, gió tri diện tri là hai tên từ pháp phòng còn cát trên xẹt qua. Thế đi cực nhanh, giống hệt đằng vân giá vũ. Hắn không khỏi trừng lớn hai mắt điều có vẻ mặt phấn khởi, nhập lại nhận thức lấy cái này chưa bao giờ có niềm vui thú!

Cái này chính là cười gió mà đi? Hay quá!

Bất quá, phía trước cái kia vốn là nhìn xem bình tĩnh trên đồi cát, đột nhiên tóe lên từng đạo cát bụi, lập tức đã tả hữu thành mảnh điều có trước sau lan tràn, coi như hạt mưa nhanh chóng tình hình, rồi lại lộ ra không hiểu quý dị. Mà lúc này như cũ là mặt trời như lửa, trời quang vạn dặm.

Cổ Ly thế đi thoáng dừng lại, kinh ngạc nói: "Không ổn..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Quái vật hung mãnh

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Vô Cữu đang hưởng thụ lấy cười gió Diệu thú, chợt bị Cổ Ly lên tiếng cắt ngang.

Bất quá lập tức, chung quanh cát bụi nổi lên bốn phía, sàn sạt âm thanh vội vàng không ngớt, lập tức từng đạo màu xám hình ảnh sợi từ cát bụi trong kích xạ mà ra, thẳng đến đang tại chạy đi năm người kéo tới. Kỳ thể mạnh mẽ, và lại đột nhiên, thoáng chốc ngàn vạn bóng xám như mũi tên, giống hệt thiên la địa võng gào thét tới.

Cổ Ly nghẹn ngào hô to: "Sa Xà, không được trì hoãn, tiến lên —— "

Hắn tiếng là không roi, dương tay ném ra một mảnh da thú Phù Lục.

Phù Lục ầm ầm nổ tung, đứng là hóa thành một đoàn bạch sắc quang mang đưa hắn cùng Vô Cữu bao ở trong đó. Thoáng chốc hào quang chấn động, "Phanh phanh" âm thanh nhanh như mưa rào. Ngàn vạn bóng xám tựa như đâm vào rồi trên vách tường, nhao nhao từ ngoài một trượng ngã xuống trở về. Mà cách xa nhau gần như thể thấy rõ ràng, cái kia bóng xám bốn năm thước dài, cánh tay kích thước, toàn thân màu xám tro hạt lân giáp, quả nhiên là một mảnh dài hẹp độc xà bộ dáng!

Vô Cữu đi theo Cổ Ly bên cạnh, thuận theo tiếp tục đi phía trước, kinh hãi ngoài, vì chính mình dự kiến trước mà âm thầm may mắn.

Bất kể là thiên tai, hay vẫn là nhân họa, bằng vào bản lĩnh của mình, đều muốn thuận lợi đến Linh Hà Sơn, không khác người si nói mộng. Chính là cái này Hoàng Thiên Đãng, nói không chừng liền biến thành chính mình nơi táng thân. Xem ra kỳ tán nhân cũng không nói gì nói dối, lão nhân kia là một cái thật sự người!

Thiên tình vạn dặm, nặng gắt như lửa. Mà đại mạc trên nhưng là dâng lên bao quanh cát bụi, như là đất bằng đột khởi gió lốc. Trong gió lốc, thì là cường ép phá vòng vây năm đạo nhân ảnh.

Cổ Ly mang theo Vô Cữu xông vào trước nhất đầu, hắn làm cho té ra hào quang chặn Sa Xà điên cuồng tập kích, nhập lại xuyên thấu tầng tầng vòng vây, liều lĩnh bay về phía trước chạy. Mộc Thân rơi xuống mấy trượng xa, ngoài thân đồng dạng lóc ra hộ thể hào quang. Đào Tử cùng Hồng Nữ sau đó theo sát, lẫn nhau hiệp lực cùng tiến.

Vô Cữu thủy chung bị Cổ Ly mang theo đồng hành, một điểm khí lực đều không cần lấy, mới bắt đầu còn có chút kinh hồn bạt vía, gặp với bản thân an nguy không ngại, cũng tự nhiên trở nên tự nhiên đứng lên, lại như cũ không quên lưu ý tình hình chung quanh.

Cái kia Phù Lục hào quang rất là kỳ dị, nhìn như vô hình, lại hơi hơi chói mắt, lưu ý nhìn, ngược lại không thể nào phân biệt rõ. Giống như là trăng sao ánh sáng cái bóng, đến từ Thiên Địa, hòa tan vào hư vô, bay bổng không đến phạm trần, lại có thể ngăn cản được tà môn ma đạo xâm lấn.

Quay đầu nhìn lại, vậy mà cái gì đều nhìn không thấy. Bốn phía đều là tối tăm mờ mịt một mảnh, không biết sau đó ba người tình hình như thế nào, chỉ mong Mộc Thân tên kia bị Sa Xà ăn tươi...

Cho đến hai canh giờ sau đó, cái kia tàn sát bữa bãi không ngớt Sa Xà bỗng nhiên biến mất vô tung. Lại sau một lúc lâu, vài đạo tinh bi lực tấn bóng người ngã xuống tại một mảnh trên đồi cát.

Vô Cữu đang nhiều hứng thú mặt đất nhận thức lấy Phù Lục thần kỳ, thành linh bị Cổ Ly ném đi đi ra ngoài, mãnh liệt ngã trên mặt đất, lộn mấy vòng, vội vàng phun ra trong miệng hạt cát trở mình bò lên.

Hai trượng bên ngoài, Cổ Ly ngựa mặt chỉ lên trời nằm, cái trán tóc mai thấm mồ hôi đầy, còn lớn hơn cửa thờ hỗn hển, hiển nhiên là mệt mỏi không nhẹ. Cách đó không xa nằm sấp lấy Mộc Thân, không có huyết sắc hai gò má hơn nhiều tầng một xanh mét màu, đồng dạng là ngực phập phồng mà chặt vật không chịu nổi. Chỗ xa hơn thì là Đào Tử cùng Hồng Nữ, hai người dất nhau đỡ, thở hồng hộc, cùng chung hoạn nạn bộ dạng.

Một nhóm trong năm người, chỉ có Vô Cữu không hề mệt mỏi, liền là trước kia nhẹ vết thương cũng đã đều khỏi hẳn, chỉ để ý mang theo về mặt về mặt nhẹ nhóm hướng về phía mọi nơi nhìn quanh.

Bầu trời mặt trời chênh chếch, đã là sau giờ Ngọ thời gian.

Cái kia màu vàng biển cát vẫn như cũ như trước, bốc hơi sóng nhiệt tại chậm rãi mờ mịt không ngớt. Làm cho người ta hoảng hốt cảm thấy, đưa thân vào một mảnh bị di vong trong trời đất, đoạn tuyệt với nhân thế, một chút cũng không có sinh cơ, chỉ có tử vong yên lặng tại không giới hạn trong cắn nuốt tất cả...

Vô Cữu không kịp cảm khái, quay đầu lại thoáng nhìn, âm thầm tỏ ý vui mừng, không khỏi thò tay sờ hướng trong ngực.

Hắc hắc, Mộc Thân cũng là uống một miệng hạt cát. Bất quá, tên kia ngược lại là thần sắc đề phòng.

Vô Cữu hừ một tiếng, cúi người nhặt lên bao bọc đi về hướng Cổ Ly.

Trong ngực đoàn kiếm chính là tịch tà hộ chủ bảo vật, lại không biết nên như thế nào sử dụng. Nếu không có bằng không thì, dưới mắt đứng là giáo huấn cái kia Mộc Thân tốt thời điểm!

"Câu cửa miệng nói, người là thiết com là thép, dừng lại không ăn đói bụng đến phải sợ. Cổ huynh tu vi cao cường, cũng không ngại ăn cái bánh bao kẹp thịt bò đường đường tinh thần, lại đến cái quả đào giải khát..."

Vô Cữu đi đến Cổ Ly bên cạnh, ngay tại chỗ ngồi xuống, tiện tay từ trong bao lấy ra hai cái bánh bao cùng một cái quả đào. Mảnh thầu trở nên hơi khô cứng rắn, quả đào tức thì là có chút ỉu xiu mong. Đây là hần phiếu bạt bên ngoài làm cho đường thành ham mê, còn có cái thuyết pháp, gọi là bên người có lương thực, trong lòng không hoảng hốt.

Cổ Ly ngồi dậy, lại hung hăng thở hỗn hển câu chữ thề, hướng về phía Vô Cữu trên tay liếc mắt, chần chờ xuống, không khách khí nữa, thò tay đã nắm mảnh thầu, quả đào bắt đầu ăn. Hần tuy rằng thân là tu sĩ, và lại thường thường Tích Cốc, cuối cùng không tới món (ăn) hà uống biểu lộ cảnh giới, hơn nữa liên tiếp đem ra sử dụng Pháp lực, mỗi một phía dưới, trong bụng khát khao cũng là không thể tránh được.

Mộc Thân cùng Đào Tử, Hồng Nữ lần lượt đứng dậy, chậm rãi tụ lại tới đây.

Vô Cữu vội hỏi: "Chư vị, ta đã dốc túi tất cả..." Hần là sợ có người hỏi hần yêu cầu thức ăn, lúc này mới nói chuyện nói trước, lại bằng phẳng lay động nói: "Ta là người có ân phải đền, có cừ oán tất báo, Mộc Thân đạo hữu có lẽ biết được!"

Mộc Thân hừ một tiếng không rảnh mà để ý gấp, tại cách đó không xa loạng choạng ngồi xuống, đúng là từ bọc hành lý trong lấy ra một cái bầu rượu đến nút nhẹ chậm chậm uống, mà ánh mắt thỉnh thoảng lườm qua Vô Cữu, trong thân sắc đều là chế nhạo ý vị. Thiu mảnh thầu, nát quả đào cũng có thể lấy ra báo ân, như thế nào không biết xấu hổ nói ra miệng. Bất quá, một cái ký số tiên sinh, trong con tức giận, vậy mà đem như ý phùng cho một mũi lửa đốt đi, cũng là ngoan độc! Kia ý ở ngoài lời, chẳng lẽ là đang gây hấn với?

Đào Tử thì là từ tùy thân trong bao xuất ra một bàn tinh xảo bánh ngọt cùng Hồng Nữ chia sẻ, hai người lẫn nhau lẫn nhau săn sóc, về phần thân sắc đắc ý một vị đạo hữu, căn bản không rảnh mà để ý hội.

Vô Cữu tự quyết định, hiểu rõ không thú vị, trong tay đột nhiên hơn nhiều một vật, là một cái chưa từng gặp qua trái cây, tiểu nhi lớn nhỏ cỡ nắm tay, lộ ra vàng óng ánh màu sắc, nhập lại tản ra nhàn nhạt mùi thơm ngát. Còn có người vỗ đầu vai của hần, cười nói: "Hặc hặc! Huynh đệ đều muốn báo ân không khó, có bản lĩnh thật sự là được! Cái này nhân sâm trà lại người, trò chuyện làm đến bù tổn thất!"

Cổ Ly đã đem mảnh thầu, quả đào nuốt vào rồi bụng, rồi lại tiện tay lấy ra một cái trái cây đến trao đổi.

Vô Cữu muốn nói không cần, rồi lại nhếch miệng cười khổ. Vốn muốn mượn cơ nịnh nọt Cổ Ly, ai ngờ người ta căn bản không lĩnh tình, vẫn cười nhạo mình không có bốn sự. Báo thù có lẽ không dễ, báo ân lại rất khó sao?

Mộc Thân uống rượu cười cười, không mất thời cơ nói: "Nhân sâm há là phạm vật, không chỉ có dừng lại khát sinh tân, còn có Ngưng Khí dưỡng thần ảo diệu dùng, Vô Đạo bạn bè thật sự là khôn khéo, lúc này đã kiếm được, ha ha..."

Nhân sâm, nhìn như không tệ, mùi vị như thế nào?

Vô Cữu giơ tay lên trong trái cây thêm chút tường tận xem xét, há miệng cắn xuống. Nhiều * nhựa vị đẹp, vào miệng sinh tân, và lại lộ ra hương vị ngọt ngào, xem ra cũng không tệ lắm. Hần đem trái cây nhét vào trong miệng, vừa ăn, một bên hướng về phía Cổ Ly ngượng ngập chế cười dùng bày ra lòng biết ơn, mà ánh mắt cũng tại liếc xéo lấy Mộc Thân, hồn nhiên một cái chẳng hề để ý bại hoại bộ dáng.

Bốn công tử nếu như có thể ở gió tanh mưa máu trong sống sót, còn có cái gì chịu không được được. Nhớ rõ sách vở trong có vị trí Thánh Nhân nói hay lắm, bức tức thái thịnh phòng đứt ruột, phong cảnh dài tầm nhìn phải rộng. Cuối cùng có một ngày, buồn cũng báo đầy, ừ cũng báo đầy, đương nhiên, còn muốn cùng Từ Yên Tiên Từ cầm tay giai lão, hừ hừ...

Vị này chưa bao giờ là một cái đa sầu đa cảm người, cho dù là chịu khổ Diệt gia họa, lại lại sống đầu đường xó chợ, cho đến cừu từ nhất sinh, hần thủy chung tin tưởng một cái đạo lý, còn sống, mới đến có mặt trời. Cũng chỉ có còn sống, tài không uống công từng đã là cực khổ!

Vô Cữu đã ăn xong trái cây, vẫn như cũ dư vị vô cùng, còn muốn như vậy hỏi thăm vài câu, đã thấy Cổ Ly cùng Mộc Thân, cùng với Đào Tử, Hồng Nữ đều đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đành phải một mình ngốc tại chỗ mà vô cùng buồn chán.

Cái kia trái cây thật sự ăn ngon, lần tới gặp được nhiều mua mấy cái. Buồn cười chính mình vẫn cầm lấy mảnh thầu, quả đào đến khoe khoang, như là cùng tài chủ so với có tiền, cùng Thần Tiên so với trường thọ, thật sự tốt không có ý nghĩa!

Ngoài ra, những người kia vậy mà không sợ hè nóng bức mà tĩnh tọa nghỉ ngơi, quả thực làm cho người ao ước ghen...

Vô Cữu đem bao bọc đỉnh trên đầu, yên lặng đau khổ chống cự lấy mặt trời bạo chiếu. Sau nửa canh giờ, bốn vị đồng bạn vẫn như cũ không thấy tỉnh dậy.. Hần đã là mồ hôi đầm đìa, lại cũng chỉ có thể tiếp tục chờ đợi các người xuống dưới. Phải biết rằng đã đi ra cái này mấy người tu sĩ, chắc chắn nửa bước khó đi. Nếu là đến trận gió thì tốt rồi, hoặc có thể lạnh mau một chút!

Không biết là tâm tưởng sự thành, mà là ngẫu nhiên bố trí, vẫn thật sự có một đạo nhân nhàn nhạt khói bụi từ xa đến gần, nhập lại mang đến một tia gió mát mẻ. Mà không qua mấy cái thở dốc công phu, cái kia khói bụi vậy mà hóa thành bốn vó chạy trốn thân ảnh, còn có phần nộ trọn tròn mắt cùng mang theo răng nanh miệng lớn dính máu!

Vô Cữu mới có mừng rỡ, lại không khỏi khẽ giật mình. Quái vật kia muốn làm gì?

Tới đồng thời, tĩnh tọa trong Cổ Ly đột nhiên nhảy dựng lên nhập lại nghiêm nghị quát: "Lân báo..."

Mộc Thân đi theo bồng bình, thất thanh nói: "Đó cũng không phải tục vật, chính là Linh Thú, dị thường hung mãnh, đi mau..." Hần lời còn chưa dứt, người đã gấp nhảy lên mà đi.

Đào Tử cùng Hồng Nữ cũng là hoảng sợ biến sắc, nhập lại tại lập tức đã đi ra tại chỗ.

Vô Cữu tuy rằng không biết lân báo lai lịch, đã thấy mấy vị tu sĩ sợ hãi như thế, cũng sợ tới mức đứng dậy, quay người liền muốn chạy trốn, lập tức lại âm thầm kêu khổ. Bốn công tử sẽ không Ngự Phong Thuật, xác định vững chắc rồi phải rơi vào đằng sau chờ chết a!

"Cổ huynh, và lại giúp ta một tay..."

Vô Cữu quay người liền muốn cầu cứu, lập tức lại thần sắc tuyệt vọng. Đã xong, chạy không thoát!

Một trận cuồng phong gấp cuốn tới, tùy theo một tiếng gào rú đỉnh tai nhức óc. Cái kia hai trượng dài hơn quái vật dĩ nhiên lẳng không nhảy lên, nhập lại hung dữ phốc xuống dưới.

Mộc Thân sớm đã dẫn đầu chạy, Đào Tử, Hồng Nữ vội vàng đi theo, tại chỗ chỉ còn lại có mặt như màu đất Vô Cữu, cùng với rớt lại phía sau một bước Cổ Ly. Mà Cổ Ly nhưng là không trốn không né, trong miệng nói lầm bầm nhập lại đưa tay chỉ một cái: "Nhanh ——" tới nháy mắt, một đạo kiếm quang từ sau lưng của hắn vô kiếm trong bỗng nhiên mà ra.

Chỉ nghe "Phanh" một cái trầm đục, tiếp theo có Hoà Tinh thoáng hiện.

Quái vật kia đã bị kiếm quang đánh trúng đầu lâu, "NGAO" một tiếng ngược lại bay đi, đúng là đem đồng cát ném ra một cái hố to, chọt lại bốn vó loạn đập mà đột nhiên trở mình. Nhìn kia hung ác tàn bạo tư thế, rõ ràng còn muốn ngóc đầu trở lại.

Cổ Ly lại là vung tay khẽ vẩy, quỹ dị kiếm quang đột nhiên quay lại nhập lại chớp động xoay quanh. Hắn cũng đã vô tâm ham chiến, té lên Ngự Phong Thuật quay người liền đi. Bất quá trong nháy mắt, người đã tại phía xa bên ngoài hơn mười trượng.

Vô Cữu sắc mặt thảm biến, cũng đã vô lực kêu cứu.

Quái vật hung mãnh, chia rẽ huynh đệ a...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cũng rất dọa người

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Tại mệnh mông biển cát một mảnh trên đồi cát, bốn đạo nhân ảnh trước sau vội vã mà đi. Còn có một người lưu lại tại nguyên chỗ, rồi lại sợ tới mức mặt như màu đất. Khoảng cách hắn nẩy trượng bên ngoài, một đầu lân báo từ hố cát trong trở mình nhảy lên nhập lại ngáng đầu gào rú.

Vô Cữu tại Cổ Ly đi xa trong chốc lát, lập tức tay chân lạnh buốt, thần sắc tuyệt vọng. Mà khi hắn quay đầu lại thoáng nhìn cái kia tàn bạo hung mãnh quái vật, dứt khoát trực tiếp tiến vào tuyệt vọng đáy cốc.

Đầu năm nay dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình, bằng không thì tùy thời đều muốn bị ném bỏ! Chỉ có điều liên đây đủ thì thể cũng khó khăn dùng bảo toàn, cũng thực bị thâm rồi chút ít. Càng quá mức người, còn muốn bị quái vật trở thành điểm tâm ăn tươi.

Như thế nào như vậy không may đâu... Như thế nào cho phải... Ai nha, thiếu chút nữa đã quên rồi, bảo bối cứu ta...

Vô Cữu biết mình chạy không thoát, rồi lại cũng không muốn bị ngoan ngoãn ăn tươi, trong lúc tình thế cấp bách, Linh quang hiện ra, mãnh liệt từ trong lòng mọc ra đoàn kiếm nhập lại liên tục vung vẩy, nghiền răng nghiền lợi nói: "Nếu như bức ta đánh, đến đây đi..."

Tới đồng thời, cái kia lân báo đã nhảy lên thật cao.

Vô Cữu vội vàng cầm lấy mạng vô kiếm đoàn kiếm chém loạn chém lung tung, điên cuồng kêu lên: "Thiên linh linh địa linh linh, bảo bối, bảo bối nhanh hiện linh, trăm yêu trừ ma, giết, giết, giết..."

Một hồi gió tanh gào thét mà qua, xoáy lên bão cát tàn sát bừa bãi híp mắt.

Vô Cữu vẫn liên nhảy mạng nhảy, khoa tay múa chân liên tục, mà đã từng quý dị vô cùng đoàn kiếm rồi lại không hề có động tĩnh gì. Hắn không khỏi

chậm lại, nhập lại ngạc nhiên quay đầu.

Lân báo vậy mà từ đỉnh đầu nhảy lên mà qua, nhập lại nhanh như chớp chạy Cổ Ly đám người đuổi theo.

Thiệt thòi ta sợ đến như vậy rồi, tên kia vì sao không ăn ta?

Còn có cái thanh này mang vỏ kiếm đoản kiếm, rõ ràng có trảm yêu trừ ma bốn sự, chính là tận mắt nhìn thấy a, rồi lại vì sao tại sống chết trước mắt cho ta bỏ gánh. Chẳng lẽ chủ ngữ không đúng? Nhớ rõ Đồ thành các đều là như vậy nhắc tới đây. Mà không quản như thế nào, tốt xấu xem như tránh thoát một kiếp. Kế tiếp lại đem như thế nào, cũng không thể quay về lối sao...

Vô Cữu tìm được đường sống trong chỗ chết, lại lạc tiếp theo đầu sương mù, hướng về phía đoản kiếm trong tay buồn bực một lát, vẫn là không thể giải thích, dứt khoát không hề suy nghĩ nhiều, cầm lên túi xách trên đất khóa liền đánh giá đường đi. Trong nháy mắt, hấn lại là ngạc nhiên không thôi.

Đại mạc vốn là trống trải vô biên, tại bầu trời trong xanh dưới đó có thể thấy được rất xa. Chỉ thấy ba, ngoài năm dặm một cái cồn cát lên, lúc này Chính Quang mang chớp động, cát bụi tràn ngập, nhập lại có bốn đạo nhân ảnh đang cùng một đầu quái vật giao đấu chém giết, rồi lại bởi vì bốc hơi sóng nhiệt che lấp, cái kia hết thấy loáng thoáng, dường như ảo giác!

Vô Cữu thấy rõ ràng, âm thầm ngạc nhiên.

Nghe nói đó là đầu Linh Thú, quả nhiên có Linh khí, vậy mà buông tha bốn công tử, chuyên môn đi đối phó chạy trốn những người kia. Ta bắt quá xếp đặt cái tư thế mà thôi, liền lại để cho con linh thú này lòng có ưu tư?

Vô Cữu tự mình an ủi một phen, công lên bao bọc lại không khỏi chán chờ.

Là như vậy né tránh, vẫn tiếp tục đi phía trước đây? Mà xuyên qua đại mạc, tìm đến Linh Hà Sơn, thật đúng là không có lý khai bốn người kia dẫn đường, nếu như Linh Thú không ăn chính mình, và lại đi xem tình hình lại dự kiến so sánh!

Vô Cữu dừng khí hơi cường tráng, chạy phía trước nhỏ chạy, mặc dù vẫn cực nóng khó nhìn, mà nghỉ ngơi sau đó, lại ăn nhân sâm, dưới chân coi như có chút khí lực. Theo cát sườn núi xuống, lại lại bỏ một cái đặng trước cồn cát, như thế lên mà phục mới, một khắc chưa từng ngừng.

Mà nơi xa đánh nhau vẫn như cũ tiếp tục, nhập lại càng kịch liệt.

Ước chừng có một nén nhang canh giờ sau đó, bốn người kia một thú vật chỗ gò núi đã đến trước mắt.

Vô Cữu tại gò núi dưới dừng bước, không được mặt đất miệng lớn thở hổn hển, một bên vung mồ hôi như mưa, một bên ngẩng đầu nhìn lại.

Lân báo trung tâm, tả xung hữu đột hung mãnh như trước. Cổ Ly, Mộc Thân cùng Đào Tử, Hồng Nữ vờn quanh bốn phía, đều thần sắc ngưng trọng, ra tay không ngừng. Màu xanh nhạt thấy một cách dễ dàng, hấn là Linh Thú chạy trốn nhanh hơn, lúc này mới dồn ép bốn người kia không thể không dừng lại, nhập lại đem hết toàn lực liều chết chống cự.

"Phanh —— "

Theo một đạo lưu huỳnh giống như kiếm quang bố trí, lân báo từ giữa không trung ngã xuống, vẫn gào rú không chỉ có, thân hình lay động, rồi lại tứ chi khuất co lại mà làm bộ muốn phốc. Lại là một đạo hỏa quang đột nhiên tới, và lại nhanh như thiểm điện mà uy thế bất phàm. Lân báo trên nét mặt hình như có kiêng kỵ, bị ép quay thân vung đuôi, "Oanh" thoáng một phát, đem kéo tới hỏa diễm đụng phải bốn phía vẩy ra. Mà ánh lửa hình như có Linh tính bình thường, lại bằng không nghịch chuyển mà trọng chấn thể công. Tiếp theo hai đồng hỏa cầu phá không mà ra, phân biệt từ hai bên gào thét đánh tới.

Linh Thú đều muốn trốn tránh, rồi lại tiến thoái không được, ý đồ phản công, thoáng chốc bị gây nên vây công, dĩ nhiên không còn nữa lúc trước chi dũng, đỡ trái hờ phải, một mối ứng phó...

Vô Cữu đứng ở gò núi xuống, xem trọng hải hùng khiếp vía.

Cái kia lân báo thật sự là uy mãnh hung hãn, sợ là bảy tám đầu Mãnh Hổ cộng lại cũng không có thể tới đánh đồng. Mà bốn vị tu sĩ liên thủ, lại cũng không thua nửa phần, ngược lại hơi chiếm thượng phong. Xem ra chỉ cần chịu dốc sức liều mạng, kết quả còn chưa thể biết được đây!

Nhất là Cổ Ly làm cho té ra kiếm, chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết phi kiếm? Ở ngoài ngàn dặm lấy đầu người, giống như lấy đồ trong túi bình thường, quán trà thoại bản trong đều nói như thế đây, chắc chắn, lợi hại nha! Mộc Thân tên kia cũng có chút bốn sự, làm cho té ra chính là nhất trương phù, chỉ cần bóp thủ quyết, liền thao túng thể công. Đào Tử cùng Hồng Nữ thì là kém hơn một chút, mà thi triển hỏa cầu thực sự cực kỳ lăng lệ ác liệt.

"Oanh —— "

Lại là một tiếng trầm đục, lân báo lần nữa phản công thất bại, lay động toàn thân lân giáp, nghễnh đầu lại là gào rú một cuồng hống, chấn động bốn phía cát mịn tuôn rơi rơi trắng. Mà liền tại bốn phía phòng bị được nữa, nó rồi lại thả người bay xuống cồn cát, nhảy mấy cái sau đó, dĩ nhiên trốn ra mọi người vây công.

Khá lắm, xem thời cơ không ổn, xoay người rồi đi, không chút nào dây dưa dài dòng, làm việc rất có dũng cảm quả quyết phong thái a!

Vô Cữu nhìn xem lân báo đi xa thân ảnh, không khỏi âm thầm tán thưởng. Được phép con linh thú này buông tha chính mình, hấn vậy mà đối với một

đầu súc sinh đã có hảo cảm! Còn nữa nói, có đôi khi súc sinh so với người tốt ở chung, chẳng lẽ không đúng sao...

Trên đồi cát, mới đưa trải qua một cuộc đại chiến bốn vị tu sĩ chậm rãi tiến đến cùng một chỗ. Mỗi người đều là mỗi một không chịu nổi, rồi lại bất chấp nghỉ ngơi, chỉ để ý hướng về phía cồn cát dưới yên lặng nhìn chăm chú, thần sắc khác nhau.

Cái kia đang mặc áo bào xanh thư sinh, hoặc là phòng thu chi tiên sinh, hay là là tu sĩ, tuy rằng lưng đeo cái bao, và lại dấu vết hoạt động không chịu nổi, rồi lại thần sắc nhẹ nhõm, hồn nhiên một cái ra ngoài du ngoạn đức hạnh. Hắn vẫn hướng về phương xa vẫy vẫy tay, như là cho tiễn đưa bạn bè tại cáo biệt. Hắn không phải là bị lân báo ăn chưa, như thế nào bình yên vô sự đâu...

Đang lúc này, cồn cát ở dưới đạo nhân ảnh kia chậm rãi bò lên đi lên: "Chư vị pháp lực vô biên, đừng mảnh thiện chiến, cho dù quái vật hung mãnh, cũng không khỏi không chạy trời chết, ha ha..."

Cồn cát trên bốn người hai mặt nhìn nhau, riêng phần mình im lặng không nói.

Vô Cữu bò lên trên cồn cát, gặp không ai để ý tới chính mình, sớm đã tập mãi thành thói quen, khéo hiểu lòng người nói: "Chư vị nghỉ ngơi một lát rồi đi không muộn, đừng có lại rơi xuống Vô người nào đó giúp đỡ..."

Cổ Ly đã là kiếm quang vào vỏ, vẫn như cũ có chút thờ hờn hển. Hắn tự tay lấy ra một hạt đan dược nuốt vào, thoáng nhai nhai nhắm nuốt một lát, lúc này mới áy náy nói ra: "Sự tình lên đột nhiên, có chỗ sơ hở không thể tránh được. Không được lưu tâm..." Hắn nói còn chưa dứt lời, ngược lại hỏi: "Vô huynh đệ, cái kia lân báo vì sao không có thương tổn người?"

Vô Cữu đứng ở cồn cát lần trước đầu trông về phía xa, cái kia lân báo sớm đã chạy không có hình ảnh, như là chưa từng xuất hiện qua bình thường, chẳng qua là trước mặt bốn người vẫn cứ thần sắc mỗi một, hiển nhiên là tại vừa rồi đại chiến trong đã tiêu hao hết thể lực. Hắn cùng mọi người như là đang nín thở mặt đất một gập đầu một cái thăm hỏi, như là xa cách từ lâu gặp lại lão hữu, trong tươi cười mang theo chân thành tha thiết vui sướng, đứng gặp Cổ Ly hỏi được khẩn thiết, kỳ quái hỏi ngược lại: "Lân báo vì sao phải làm tổn thương ta?"

Còn có lân báo không bị thương người hay sao?

Cổ Ly kinh ngạc xuống, khó hiểu nói: "Cái kia lân báo hung tàn thành tính, mặc dù ta bốn người hợp lực ứng đối, đều là cực kỳ nguy hiểm. Mà huynh đệ nhỡ nhận, không hề Pháp lực..."

Vô Cữu nhún nhún vai đầu, hơi hột cười nói: "Ha ha! Ta không nhỡ nhận cũng có lúc, làm việc rất dọa người!"

Cổ Ly lập tức im lặng, nhìn không được lại ánh mắt dò xét mà nghi hoặc càng đậm. Cùng hắn xem ra, có thể ở lân báo thiết trào rằng nhợn phía dưới bình yên vô sự, điên cuồng. Có lẽ thật sự gặp được một vị thâm tàng bất lộ cao thủ...

Dễ dàng cho lúc này, Mộc Thân nhìn không được khe nói: "Hừ, chớ để ra về mê hoặc! Phải biết rằng cái kia lân báo chính là Linh Thú, đối với tu sĩ trên người Linh khí, Pháp lực nhất cảnh giác, tựa như là..." Kia lời nói dừng lại, mang theo nghiền ngẫm dáng tươi cười hỏi ngược lại: "Giống như là đối mặt nát quả đào cùng nhân sâm, người nói nó nên lựa chọn như thế nào?" Hắn lời tuy như thế, trong ánh mắt đồng dạng là nghi hoặc khó tiêu, lại tựa hồ như lại cảm giận bất bình, coi như không quen nhìn người nào đó đắc ý, ngược lại lại hướng về phía Cổ Ly ba người phân trần nói: "Ngoài ra, điển tịch có ghi, lân báo nhất mang thù..."

Nói ngắn lại, chớ để tin vào người nào đó nói khoác, hắn không nhỡ nhận thời điểm, chưa hẳn rất dọa người. Mà nói đi cũng phải nói lại, ở đây mấy vị tu sĩ bên trong, đối với Vô Cữu bắt đoán không ra, và lại lại có kỳ trùng trùng điệp điệp đấy, liền mấy Mộc Thân chính người đó!

Vô Cữu cũng không một lời phân giải, đầu làm khoan dung độ lượng rộng lượng cười cười.

Cổ Ly có chút lo lắng, không có ý định so đo, không kiên nhẫn mặt đất khoát tay áo, phân phó nói: "Và lại ngay tại chỗ nghỉ trọ một đêm..." Thuận theo ngón tay một điểm, từ phía sau lưng bay ra một chút hơn thước tiểu kiếm, một đầu đâm vào dưới chân cồn cát, sau một lát, phi kiếm trở vào bao. Hắn lại hai tay bấm niệm pháp quyết, xuống hẳn một cái, "Oanh" một tiếng rất nhỏ trầm đục, một cái ngấm đen cửa động xuất hiện ở mọi người trước mắt, nhập lại tiếp theo ý bảo nói: "Ta và người này vậy khổn một mối, không thích hợp mạo hiểm đi về phía trước, và lại 'Hoàng Thiên Đẳng' tùy thời buông xuống, sáng mai chạy đi không muộn..."

Việc đã đến nước này, mọi người gật đầu phụ họa.

Cổ Ly dẫn đầu đi vào cửa động, Vô Cữu đi theo đi vào. Mộc Thân cùng Đào Tử, Hồng Nữ, ba người nối đuôi nhau mà vào. Cửa động chỉ có vài thước cao, khom người mới có thể ra vào. Mượn ngoài động ánh sáng nhìn lại, tạm thời mọc ra huyết động có hai trượng lớn nhỏ, xung bị Pháp lực kháng được rắn chắc, cũng là khô ráo nhẹ nhàng khoan khoái, khô nóng cũng không có, ngược lại có chút râm mát.

Vô Cữu đứng trong động, ngắm nhìn bốn phía. Hắn thấy mọi người tất cả chiếm một chỗ, liền có ý tránh đi Mộc Thân, nhập lại tại Cổ Ly bên cạnh chen lẫn một khối địa phương, nhắm trúng Đào Tử cùng Hồng Nữ rất là không vui. Hắn ngược lại là lơ đãng, học khoanh chân ngồi xếp bằng.

Cổ Ly lại đánh ra một cái pháp quyết, có phải là vì rồi phong bế cửa động.

Sau một lát, toàn bộ địa huyết đột nhiên run rẩy xuống, lập tức cửa động tối sầm lại, gào khóc thảm thiết âm thanh bỗng nhiên tới.

Không cần suy nghĩ nhiều, bão cát đến rồi!

Khoảnh khắc, theo từng trận kịch liệt chấn động, trong động đả là cát bụi tràn ngập, hơn nữa cái kia càng mãnh liệt tiếng rít, phảng phất tùy thời đều muốn trời sập đất sụt bình thường!

"Khục khục... Khục khục..."

Vô Cữu bị sắc đến ho khan, vội vàng dùng ống tay áo bưng chặt rồi miệng mũi.

Cổ Ly liên tiếp té ra mấy cái thủ quyết, bay lên cát bụi rồi cuộc dần dần lắng đọng xuống, hắn tiếp theo lại gia cố rồi cửa động phù kín, lập tức liền nhắm hai mắt lại. Mộc Thân, Đào Tử cùng Hồng Nữ cũng là như thế, riêng phần mình im lặng tĩnh tọa.

"Khục... Khục..."

Vô Cữu lại ho hai tiếng, cuối cùng là tri hoãn qua khí, nhin không được hiểu kỳ, nhìn chung quanh, mà trong bóng tối đưa tay không thấy được năm ngón.

Cái kia gần trong gang tấc bốn vị đồng bạn coi như biến mất, một điểm động tĩnh đều không có. Mà vừa rồi cát bụi thiếu chút nữa không có sắc chết người, chẳng lẽ mấy vị tu sĩ đều không cần thờ dốt sao?

Chốc lát, Vô Cữu cảm thấy ngồi xếp bằng hai chân vừa chua xót lại đau, dứt khoát duỗi thẳng rồi, nhập lại đem sau dựa lưng vào thành động, lúc này mới thư thái rất nhiều. Mà hắn cũng không dám xem thường, hai tay ước lượng vào trong ngực, một bên nghe ngoài động núi thờ biển gầm, một bên lặng yên suy nghĩ tâm sự, mí mắt dần dần trầm thấp...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nằm mơ mà

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Không biết đi qua bao lâu...

Hoa lan xanh biếc bách cao ngút trời cùng mây trắng lượn lờ giữa không trung, một đạo thướt tha thân ảnh đạp kiếm mà đến. Người nàng còn chưa đến, liền tự nhiên cười nói, lập tức lại cắn môi, đôi mắt lưu chuyển, phong tình vạn chủng nói: "Từ khi tao nhả cóc từ biệt, công tử khoẻ mạnh hay không..."

Một khối hoa tươi tím tùm tùm sườn dốc đá phía trên, có người áo bào xanh bông bênh, đúng là ngọc thụ lâm phong giống như anh tuấn bất phàm. Chỉ thấy hắn ngẩng đầu cười cười, không mất ôn nhu đột nhiên nói: "Dù có trăm sông ngàn núi, khó ngăn cản mối tình thâm thiết. Cho ta Từ Yên muội tử, này sinh vĩnh viễn không nói vứt bỏ!"

Tiên Từ bông bênh tới, thần sắc thẹn thùng, muốn ngênh đón vẫn xấu hổ, ngậm răng giọng: "Công tử..."

Áo bào xanh nam tử lòng mang lớn động, vội vàng mở ra hai tay: "Muội tử..."

Mà Tiên Từ chưa lên tiếng, đột nhiên biến thành tóc tai bù xù ác quỷ bộ dáng, dữ tợn cười lạnh nói: "Ngươi một cái kỹ viện phòng thu chi tiên sinh, dám cùng ta đấu? Đưa ta bảo vật..."

Áo bào xanh nam tử bất ngờ không đề phòng, hoảng sợ kêu to: "A..."

Tới đồng thời, một đám ánh nắng xuyên qua cửa động rơi xuống, nguyên bản hắc ám huyết động, rồi cuộc trở nên sáng ngời rất nhiều. Mà mới chịu khỏi hành ra ngoài bốn vị tu sĩ nhưng là sững sờ tại nguyên chỗ, từng cái một không rõ ràng cho lắm. Trong đó Mộc Thân càng là lui về phía sau hai bước, trong tay tối khẩu trừ pháp quyết mà thần sắc đề phòng.

Chỉ thấy nguyên bản ngủ say người nào đó đột nhiên nhảy dựng lên, nhập lại một tay cầm mang vò kiếm đoan kiếm, một tay cầm lấy hai cái phù lục, động kinh giống như kêu to không chỉ có: "Thiên linh linh, địa linh linh, qua lại đại tiên lộ ra Thần Linh..." Cũng may hắn tài kêu hai cuống họng, liền đã thấy rõ chỗ tình hình, lập tức tỉnh táo lại, ngưng ngưng cười cười: "Hắc, nằm mơ kia mà..."

Nguyên lai là sợ bóng sợ gió một cuộc, dọa chết người!

Vô Cữu một mình trong bóng đêm sắc hồi lâu, bất tri bất giác ngủ rồi, lại đột nhiên giật mình tỉnh lại, giờ mới hiểu được là đang nằm mơ. Hắn tối tối nhẹ

nhàng thờ ra, thuận tay giấu đi Phù Lục cùng đoản kiếm, dĩ nhiên khôi phục thông dong, thất chặt có chuyện lạ giống như lại nói: "Trong mộng nhưng nghe thấy tiếng kèn, trăm yêu trừ ma động Lôi Đình, hiệp can nghĩa đảm là chính đạo, xem ta một kiếm phá thương khùng!" Hắn thấy mọi người vẫn như cũ không ra tiếng, lúng túng một lát, ngược lại hiếu kỳ nói: "Lúc này khi nào, có hay không khởi hành?"

Cổ Ly lắc đầu, nói ra: "Một đêm qua, đang lúc lên đường thời gian." Hắn quay người liền muốn đi ra cửa động, lại nhìn không được quay đầu lại nói một câu: "Huynh đệ, ngươi vừa rồi đi niệm khẩu quyết, không phải ta nói trong pháp môn..."

Vô Cữu không đáng giải thích, có chút chột dạ nhún nhún vai đầu. Đương nhiên không phải, đó là phạm tục trong thần côn vụ bà thường niệm chú ngữ, mà bốn công tử chỉ nhớ rõ cái này, không biết làm sao? Hắn thừa cơ liền muốn đi theo đi ra cửa động, sau lưng Mộc Thân lên tiếng cười nói: "Ha ha! Thơ hay câu, tốt tài tình, Vô Đạo hữu quả nhiên là đạo nghĩa làm đầu, hiệp nghĩa là trong lòng, trong mộng cũng không quên trăm yêu trừ ma đầu!"

Hừ, hảo hảo một cái mộng đẹp, cũng làm cho tên kia làm hỏng! Hắn nên may mắn bốn công tử không hiểu pháp thuật, bằng không thì với hắn đẹp mắt!

Vô Cữu không để ý tới Mộc Thân, tiếp tục hướng cửa động đi đến, sau lưng tiếng cười rồi lại đang tiếp tục: "Ha ha, không thể tưởng được ngươi mộng thấy Từ Yên muội tử đã thành yêu ma, thật là hồng nhan Khô Lâu, làm cho người không thắng thốn thức..."

Tên kia thật sự là đáng giận, vậy mà nghe lên nói mớ?

Vô Cữu nhìn không được quay đầu lại trừng mắt liếc, quay người vội vàng đi ra ngoài động..

...

Vào lúc giữa trưa, năm đạo nhân ảnh trước sau rơi vào một mảnh sườn núi hoang phía trên.

Trong đó ngoại trừ Vô Cữu bên ngoài, Cổ Ly, Mộc Thân, cùng với Đào Tử, Hồng Nữ, đều là phong trần mệt mỏi mà lại thần sắc mỗi một. Một nhóm liền tiếp lên đường năm ngày, trên đường lại móc động né hai ngày, rốt cuộc vượt qua ngàn dặm "Hoàng Thiên Đãng" mà đến nơi này.

Đầu thấy phía trước dãy núi non trùng điệp, rừng rậm rạp rậm rạp; lúc đến phương hướng thì là đại mạc sa mạc, cát vàng vạn dặm.

Mà cái kia ngăn trở đường đi núi cao trùng điệp, chính là chuyển này cuối cùng một đạo hiểm cửa quan, Vân Lĩnh.

Nghe nói, Vân Lĩnh tám trăm dặm, kỳ hoa dị thảo vô số, chim quý thú lạ đa dạng, rồi lại núi cao rừng rậm, đường nhỏ gấp ghe. Hơi không cẩn thận, liền sẽ bị lạc phương hướng, vận khí thiếu chút nữa, vứt bỏ tính mạng cũng thuộc bình thường. Và lại nơi này ít ai lui tới, gặp nạn cũng có lúc chỉ có thể tự nhận không may!

Nghỉ ngơi được nửa, Cổ Ly cùng mọi người khai báo tương quan công việc. Mà Mộc Thân cùng Đào Tử, Hồng Nữ cũng là bù đắp nhau, để đuổi dọc đường lẫn nhau chiếu ứng.

Vô Cữu tại được biết rồi Vân Lĩnh đại khái tình hình sau đó, một mình đứng ở sườn núi hoang trên gác tay nhìn về nơi xa. Hắn hưng phấn ngoài, lại không khỏi âm thầm lo lắng.

Hưng phấn chính là, vượt qua Vân Lĩnh liền nhìn thấy Từ Yên Tiên Tử. Còn nếu là mượn cơ hội trốn Linh Hà Sơn, có lẽ liền từ nay về sau tránh đi đuổi giết mà vô tư. Lo lắng là, đều muốn xuyên qua tám trăm dặm rừng sâu núi thẳm cũng không dễ dàng, gặp lại cái con báo, hỏ cái gì đấy, không hẳn như vậy còn có may mắn...

Cổ Ly tại hơi sự tình nghỉ ngơi sau đó, thúc giục mấy vị đồng bạn khởi hành lên đường.

Vô Cữu đang tại cách đó không xa đi bộ, bẻ bộn chạy tới muốn cùng một chỗ đồng hành. Ai ngờ bốn người kia chỉ để ý đi phía trước, căn bản không có ai dừng lại đợi chờ. Hắn vội vàng theo đuổi, hô: "Cổ huynh, và lại chờ thêm một lát..."

Cổ Ly cất giọng nói: "Ta thế nhưng là đã nói trước, chỉ có thể đem ngươi Vô huynh đệ mang đến tận đây chỗ. Kế tiếp lành dữ họa phúc, tất cả an số trời!"

Đào Tử cùng Hồng Nữ thì là cũng không quay đầu lại, song song thế đi như gió.

Mộc Thân ngược lại là quay đầu lại, không có hảo ý cười nói: "Vô Đạo hữu, có muốn hay không ta mang ngươi đoạn đường..."

Vô Cữu chậm rãi ngừng lại, vẻ mặt uể oải.

Cái kia Cổ Ly nhìn như hào sảng, rồi lại khó tránh khỏi không phóng khoáng. Liền đem ta đưa đến Linh Hà Sơn, lại có thể thế nào! Chẳng lẽ thật sự cho là ta thâm tàng bất lộ, lúc này mới có ý như thế? Ta nói ta chưa nhập môn, cần gì chứ...

Mà Mộc Thân tên kia cũng đi theo rồi đi, thì là trong bất hạnh chi vạn hạnh. Hắn hay vẫn là sợ ta vạch trần hắn nội tình, để tránh cùng Cổ Ly ba người vạch mặt. Hừ, không phải là tám trăm dặm Vân Lĩnh ư, mặc dù ngàn dặm vạn dặm, xem ta như giẫm trên đất bằng!

Bất quá, hay vẫn là đi theo những người kia sau lưng mới tốt, chí ít có cái phương hướng...

Vô Cữu châm chước một lát, chạy phía trước nhỏ chạy tới.

Dưới chân đồi đất tảng đá, chạy trốn rất là không tiện. Khe đá lúc giữa cỏ dại dần dần nồng đậm, một mực lan tràn đến vài dặm bên ngoài trong sơn cốc. Từ kia nhìn chung quanh, thì là núi rừng buồn bức mà liên miên chập chùng. Cái gọi là tám trăm dặm Vân Lĩnh, có lẽ chỉ là một cái đại khái xưng hô. Tình hình cụ thể và tỉ mỉ cuối cùng như thế nào, còn không được biết.

Bất quá chén trà nhỏ cạnh giờ, sơn cốc đã đến trước mắt. Phải nhớ rõ Sở, Cổ Ly bốn người đứng là bởi vậy mà vào.

Vô Cữu thở hổn hển, không dám dừng lại nghỉ, bay qua một đạo núi, trong nháy mắt đi vào trong sơn cốc. Mà hắn chưa thấy rõ sơn cốc tình hình, liền đã bị che trời cỏ cây chặn lại đường đi.

Sơn cốc hoặc cũng rộng rãi, rồi lại bởi vì cây cối ngăn cản mà khó phân biệt manh mối, và lại dây leo liên lụy mà bóng rừng che lấp mặt trời, càng có vô số đường mòn bốn phương thông suốt. Mà cái kia bốn vị tu sĩ thân ảnh sớm không thấy, dù cho cố tình đi theo cũng nhất thời không biết đi về phía nào.

Vô Cữu gãi gãi đầu, thần sắc chần chờ, bất quá khoanh khắc, lại ánh mắt sáng ngời.

Phía trước cách đó không xa trong rừng, có bề gãy mới lạ nhánh cỏ. Không cần suy nghĩ nhiều, đích thị là những người kia tại đi nhanh trong vô ý lưu lại.

Ha ha, tại đây trốn chết hơn hai năm qua, bốn công tử thật sự xưa đâu bằng nay. Từ cùng người lui tới trong nhìn mặt mà nói chuyện, đến đặt mình trong hung hiểm lúc gặp thời ứng biến, thậm chí cả theo hình phân biệt dấu vết, cùng với mưu sinh thủ đoạn,..., đều đã có không ít tiến bộ!

Vô Cữu âm thầm đắc ý một phen, nhắc chân đi về hướng trong rừng rậm.

Được phép bóng cây vật che chắn, nơi ở ẩn hơn người cao cỏ dại hơi lộ ra thừa thớt, ở giữa đường mòn tuy rằng giăng khắp nơi, mà đi đi phương hướng cũng là trong sáng. Trên đường đi thỉnh thoảng xuất hiện nhánh cỏ bề gãy, hoặc là bị gió thổi loạn tựa như dấu vết.

Vô Cữu không hề vội vã đuổi theo, mà là nhàn nhã từ đang từ từ đi phía trước. Khoanh khắc, hắn đứng ở một cây dưới cây cổ thụ ngẩng đầu lên.

Cái kia thân cây nên có mấy người ôm hết kích thước, và lại thẳng tắp đứng vững mà cao không thấy đỉnh. Ngẫu nhiên một cái chưa thấy qua chim chóc bay qua, dễ nghe gáy kêu truyền đi thật xa. Mấy cái khéo léo dị thú tại thân cành lúc giữa rụt đầu rụt đuôi, bằng thêm vài phần dã thú dạt dào. Còn có một đầu sắc sỡ cánh tay tại chậm rãi nhúc nhích, hai hạt lạnh như băng trông mất lộ ra âm hàn, con rắn...

Vô Cữu đang tại nhìn lên, chợt thấy một con rắn theo thân cây chậm rãi chảy xuống, sợ tới mức nhắc chân bỏ chạy, vẫn không quên thuận tay gãy rồi một đoạn nhánh cây cầm trong tay tăng thêm lòng dũng cảm. Mà rồi đi không bao xa, hắn lần nữa chậm lại nhập lại âm thầm kêu khổ.

Phía trước là mảnh trong rừng đất trống, có mấy trăm trượng phạm vi, một mảnh xanh tươi, thoát nhìn rất là đường mắt. Mà cái kia cỏ dại dài không quá đầu gối, và lại tự nhiên đổ. Nếu là thường nhân hành tẩu trong đó, không khỏi lưu lại dị thường. Đối lại mấy vị cười gió mà đi tu sĩ, tức thì khó hơn nữa có phát hiện...

Vô Cữu nhìn xem đến chỗ, suy đoán Cổ Ly đám người đích hướng đi, quay người chậm rãi tiếp tục đi phía trước, nhập lại dùng nhánh cây quạt lấy bụi cỏ.

Đây là trong núi lão thợ săn dạy bốn sự, đánh rắn động cỏ!

Chờ một mạch xuyên qua trong rừng đất trống, cũng không xà trùng qua lại. Khiến người ta uể oải chính là, cái kia bốn vị tu sĩ tung tích cũng đi theo biến mất. Dù cho tả hữu tìm kiếm, vẫn là không thu hoạch được gì.

Vô Cữu tả hữu bắt đắc dĩ, đầu phải tiếp tục lên đường. Trong tay hắn nhánh cây gõ gõ đánh, dưới chân tìm kiếm mà đi, ngẩng đầu mọi nơi nhìn quanh, dần dần đi vào sơn cốc ở chỗ sâu trong...

Nửa ngày qua, phía trước dần dần sáng sủa. Sau một lát, một đạo triền núi xuất hiện ở ngoài mấy trăm trượng.

Đi ra Vân Lĩnh? Không thể a, tám trăm dặm đâu rồi, chiếu theo dưới mắt cước trình, ít nhất phải đem gần một tháng mới có thể vượt qua cái này núi non trùng điệp.

Vô Cữu đem trong tay nhánh cây trở thành quả trượng, rất dễ dàng bò lên trên triền núi, vội vàng tìm tảng đá ngồi xuống, nhập lại thở hổn hển, sát mồ hôi.

Trời sắp hoàng hôn, tà dương tây rơi xuống. Lúc đến sơn cốc rốt cuộc hiện lộ cao chói vót, tại nhàn nhạt ráng chiều bao phủ phía dưới mà kiêu diễm như vẽ. Phía trước thì là dãy núi bao la mờ mịt, đen tối vô tận. Mà vô luận trước sau, vẫn như cũ không thấy nửa cái bóng người!

Mấy cái xem thường người gia hỏa, cũng không biết chạy đến địa phương nào đi. Hiểu được mấy chiêu pháp thuật mà thôi, rất rất giỏi nha!

Vô Cữu nghỉ tạm một lát, trong bụng một hồi kêu to. Lại là hơn nửa ngày không có ăn cái gì, đây là đói đấy. Hắn từ trong bao lục lọi một lát, vô lực mặt đất buông tiếng thở dài.

Cuối cùng màn thầu, thịt bò cùng với quả đào, đều bị lấy ra nịnh nọt Cổ Ly. Dưới mắt cái gì cũng không có, chịu đói tư vị không dễ chịu a!

Vô Cữu gấp sắc trời đã tối, vô ý lên đường, buông bao bọc, tại bốn phía tìm kiếm đứng lên.

Khoảnh khắc, hần từ lần cận trong rừng nhặt được mấy cái Tùng Quả phản hồi tại chỗ, lại nhặt lên mấy cây nhánh cây, lá khô, lấy ra hộp quẹt thổi thổi. Đợi dài các người nhen nhóm một đồng nhỏ lửa, đem Tùng Quả ném ở bên trong đồ nướng. Cũng không lâu lắm, bới ra ra đốt trọi trái cây, đập đầu ra trong đó nhân hạt thông, cũng là ăn thơm nức. Nhân hạt thông đã ăn xong, trong bụng đói khát được dễ hóa giải. Chung quanh cũng không thấy có nước uống, tạm thời chỉ có thể nhịn lấy.

Lúc này cảnh ban đêm hàng lâm, trăng rằm như móc câu. Ngoại trừ cái kia âm u tĩnh mịch núi rừng bên ngoài, sơn cốc bốn phía cùng với chùng ngọn núi thì là bao phủ tại mộng lung dưới ánh trăng. Bóp ngón tay tính ra, ly khai tạo nhĩ cốc đã gần đến nửa tháng. Tuy nói trên đường mạo hiểm không ngừng, mà trong một ngắn thì trong cuộc sống liền đã tới chỗ này, chắc hẳn kỳ tán nhân cũng là thật không ngờ sao, hắc hắc!

Vô Cữu đứng ở trên núi trên trông về phía xa cảnh ban đêm, thổi gió núi, hồi tưởng trước đây đủ loại, nhất thời có chút mãn nguyện. Gặp chỗ rất là mát mẻ, liền muốn nằm xuống nghỉ ngơi. Mà hần chân chờ một lát, trong lòng bỗng nhiên có chút bất an, bễ bộn nhắc chân giẫm tất còn đang thiêu đốt đồng lửa, tiếp theo công lên bao bọc, đi đến cách đó không xa một cây dưới cây nhập lại ngừng đầu dò xét. Khoảnh khắc, kia theo thân cây, dụng cả tay chân bò lên.

Đây là một cây cỏ bách cao ngút trời, ôm hết kích thước, bốn năm trượng chỗ có xẻ tà phân cành, đứng dễ dàng nằm xuống một người. Cao như thế chỗ, ít nhất có thể rời xa xà trùng xâm hại. Mà một mình đi ra ngoài bên ngoài, không thể không nhiều tượng tượng!

Vô Cữu bò lên trên chạc cây, an trí xong bao bọc, chưa an ổn xuống, nhìn không được cúi đầu quan sát.

Liền cùng lúc này, trên núi một bên trong rừng, đột nhiên toát ra một đạo lén lén lút lút bóng đen...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Thật không đơn giản

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Mượn nhờ ánh trăng mộng lung nhìn lại, mơ hồ có thể phân biệt được đại khái tình hình của đạo hắc ảnh kia. Ngoài ống tay áo bông bành, rơi xuống đất một cách im ắng, không bao lâu liền đi tới phía lưng núi, mới chịu đi tiếp về phía trước, rồi thân hình bỗng nhiên dừng lại cúi đầu dò xét.

Một đồng tro tàn mới được dập tắt, còn có khói nhỏ bốc lên.

Người nọ từ từ lui về phía sau hai bước rồi cười nói: “Ha ha! Vô đạo hữu, còn không mau hiện thân ra gặp...”

Vô Cữu đang trốn trên tàng cây không nhúc nhích liền không nhìn được mà nhỏ thắm một cái.

Lúc này không cần phải nhìn, chỉ nghe tiếng cười phóng đảng kia cũng có thể biết được người vừa đến là ai. Tên gia hỏa lén lén lút lút đó chính là Mộc Thân. Hần nếu như thấy cánh cánh trong lòng với thứ gọi là bảo vật này thì sao lại chịu từ bỏ ý đồ chứ, hôm nay quả nhiên liền lợi dụng bóng đêm để quay lại, chẳng qua là muốn âm thầm làm chuyện xấu mà thôi. May mắn là bốn công tử kịp thời trốn trên tàng cây nên chưa chắc đã bị hần đã phát hiện ra.

Mộc Thân chấp hai tay sau lưng rồi thông thả đi đi lại lại tại chỗ, đắc ý nói: “Trong rừng dù có thi triển Ngự Phong Thuật cũng chẳng thể nào đi được xa. Cổ Ly, Đào Tử cùng Hồng Nữ kia đang nghỉ ngơi ở cách đây năm mươi dặm, ta giả vờ ra ngoài rồi mới lần theo đường cũ mà trở lại đây, chính là đến vì người đó ha ha...” Hần cười cười rồi nói tiếp: “Vốn ta sợ nhất là người đi nửa đường thì lạc mất phương hướng, hoặc là đi lạc do chuyện ngoài ý muốn nào đó, nếu quả thật như vậy thì ta có hối hận cũng đã muộn rồi! Nhưng không ngờ người lại tới chỗ này, đúng là giúp ta khỏi phải vất vả một phen...”

Vô Cữu vẫn không hề lên tiếng, chỉ yên lặng quan sát những động tĩnh phía dưới. Muốn lừa gạt bốn công tử hiện thân sao? Chỉ là trò chơi trốn tìm của trẻ con!

Mộc Thân tự nói tự trả lời, không hề có ai lên tiếng đáp lại. Hần cũng chẳng quan tâm, chỉ từ từ đi tới gốc cây đại thụ rồi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cười nói: “Chẳng lẽ người cho rằng leo lên trên cây thì có thể né tránh được thần thức của ta sao...”

Vô Cữu đang cảm thấy may mắn thì trong lòng đột nhiên trầm xuống.

Hần không có hứng thú với cái thứ thần thức này, nhưng tên kia đã sớm phát hiện ra hần ngoài dự liệu. Hiện giờ bốn công tử đã bại lộ dấu vết rồi, tuy rằng trốn ở trên cao nhưng hoàn cảnh lại vô cùng bất tiện, nếu hần phóng hỏa thiêu cháy cái cây này thì phải làm sao đây?

Vô Cữu vừa cảm thấy có điềm xấu trong lòng thì liền thấy Mộc Thân ở phía dưới lấy ra một tờ Phù Lục giơ lên cao, hần nỏ một nụ cười đe nẹt vô cùng tà ác và quỷ dị rồi nói: “Ha ha, nhanh chóng trả lại toàn bộ bảo vật đi thì có lẽ còn giữ lại được một mạng. Còn nếu không, ta sẽ cho ngươi hồn vía đều tan...”

Mộc Thân vừa lăm bầm vừa vung tay lên, Phù Lục trong thoáng chốc đã hóa thành một ánh lửa bắn lên trời. Thuận theo sự dẫn dắt của thủ quyết, ánh lửa dài vài thước liền uốn lượn như giao long, vây kín xung quanh cây đại thụ. Ánh sáng chiếu rọi khắp xung quanh khiến cho bóng người đang núp trên chạc cây đã không thể nào ẩn giấu thêm được nữa. Hần lại càng đắc ý, liền giễu cợt nói: “Ngươi có Kiếm Phù trong tay, sao không xuất ra mà độ sức với ta một phen, khặc khặc...”

Vô Cữu đang ngồi dựa vào một cành cây liền lập tức không biết phải làm sao. Ánh lửa cháy bập bùng khắp nơi, bao vây kín trên trời dưới đất, dù muốn tránh đi cũng không có chỗ để mà trốn nữa. Bốn công tử đứng là có Phù Lục trong tay nhưng đâu có biết sử dụng chứ, chẳng lẽ vừa nãy mới ăn quả từng nường thì tiếp theo bản thân lại trở thành đồ nướng luôn sao...

Mộc Thân tự thấy là đã nắm chắc được chiến thắng trong tay, liền cười nói: “Ngươi có lẽ may mắn mới chém chết được sư phụ của ta, nói không chừng tu vi đã sớm bị tiêu hao hết. Ta thấy ngươi trên đường chạy trốn cũng không hề biết ẩn giấu, đúng là hoàn toàn giống một phạm nhân chân chính. Mà ngươi lúc này đã không có sức mạnh thì sao mà sử dụng được Kiếm Phù chứ, khặc khặc...”

Có thể thấy là trên đường đi tên kia không hề nhân rồi, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện hại người! Mà thi triển phù lục còn cần pháp lực nữa, vì sao Kỳ Tán Nhân không nói trước điều này?

Vô Cữu ngồi trên tán cây đã cảm thấy cấp bách đến độ vô đầu bứt tai nhưng vẫn vô kế khả thi (*). Bỗng hần đột nhiên nhớ ra điều gì đó, liền vội vàng cầm thanh đoản kiếm lên. Sóng hay chết đánh mặc cho số phận vậy!

(*) Vô kế khả thi: Chẳng có cách nào dùng được.

Tiếng cười của Mộc Thân ngày càng lạnh lẽo, hần đe dọa: “Đưa ta bảo vật...”

Đúng lúc đó, giữa không trung vang lên một tràng âm thanh “Phạch phạch phạch” như tiếng vỗ cánh, ngay sau đó có vài bóng đen bay tới, phát ra tiếng kêu “Quác quác”, lao thẳng vào trong ánh lửa.

Vô cữu đứng nơi đầu sóng ngọn gió liền sợ tới mức suýt chút nữa ngã lộn cổ, hần cuống quýt tựa người vào thân cây, phải khó khăn lắm mới ổn định lại được thân hình.

Đó là mấy con đại điều (*) mang đầu thú, mắt đỏ, mỏ nhọn, răng sắc, hai chân chúng như những cái móc câu, sải cánh dài chừng hai trượng, mỗi lần đập cánh vù vù là lại tạo ra một trận cuồng phong. Ngoài ra, điều quan trọng là mấy con đại điều kia như không hề nhìn thấy Vô Cữu đang bám trên cành cây, chúng chỉ men theo ánh lửa mà tấn công Mộc Thân.

(*) đại điều: Con chim lớn

Sắc mặt của Mộc Thân liền đại biến, hần liền tiếp lui về phía sau rồi hét lên thất thanh: “Là Linh Bức khát máu chuyên thôn phệ Linh Khí và tinh huyết, chúng ghét nhất là ánh lửa, ta đã quá sơ xuất...” Mà hần vừa mới kịp hiểu chứ chưa kịp hồi hận thì ánh lửa được phóng ra đã bị đánh tan, bốn năm con Linh Bức liền gào thét hạ xuống.

Mấy con Linh Bức hung mãnh này cũng chẳng thua kém gì những tu sĩ thực thụ, nếu bị chúng vây công dây dưa thì có thể đoán được kết cục sẽ thế nào. Tạm thời cho ngươi tiện nghi đó, đợi ta chạy thoát được sẽ tính toán sau!

Mộc Thân không dám chần chừ, lập tức quay người lại dùng Ngự Phong Thuật mà bỏ chạy. Sau lưng có những tiếng “Quác Quác” chói tai, những bóng đen kia đuổi sát theo Mộc Thân không rời...”

Sau một lát, Vô Cữu ngồi trên tàng cây liền kinh ngạc mãi không thôi.

Chẳng lẽ là thánh nhân đãi kẻ khù khờ sao, bằng không vì sao mình lại liên tục tìm được đường sống từ chỗ chết như vậy? Trước thì lân báo hữu tình, giờ lại được Linh Bức che chở, thật là vận khí đã đến thì có muốn ngăn cũng không ngăn nổi. Từ Yên Tiên Tử, chẳng lẽ là nàng đang âm thầm cầu nguyện...

Vô Hưu ngạc nhiên xong lại nhin không được mà tự tác đa tình (*) một phen. Nhưng hần không còn dám tiếp tục trốn trên tàng cây nữa, liền mang theo cái bao trượt xuống dưới, bay thẳng qua sườn núi đi tới vùng rừng rậm phía trước. Sau khoảng một canh giờ mò mẫm bắt kẻ phương hướng, hần lại tìm một cây đại thụ mà treo lên, đợi đến lúc bốn phía không còn động tĩnh gì mới ôm thân cây rồi dần dần ngủ gật.

(*) Tự tác đa tình: tự mình đa tình.

Trên một sườn núi có ba người đang tĩnh tọa nghỉ ngơi. Một người trong đó là Cổ Ly bỗng nhiên mở hai mắt ra rồi quay đầu nhìn lại, ngay sau đó Đào Từ ở đối diện cùng cô gái trẻ kia cũng hơi đổi sắc mặt, như có phát hiện gì.

Trong chốc lát sau, một bóng người thất tha thất thểu chui ra từ trong rừng. Chỉ thấy hần quần áo tả tơi, đầu tóc lộn xộn chứ trên người không hề có vết máu, trông thảm hại đến không chịu nổi.

Cổ Ly liền kinh ngạc hỏi: “Mộc huynh đệ, tại sao lại biến thành bộ dạng như vậy?”

Đào Từ thần nhiên nhìn hắn rồi nói theo: “Mộc đạo hữu nói đi tiểu tiện nhưng lại đi mãi không về, chẳng lẽ là vì không tìm ra chỗ nào thích hợp nên lúc này mới quần bách như thế sao, ha ha...” Hắn tự cảm thấy lời nói của mình rất khôi hài, liền cười ha ha với cô gái trẻ bên cạnh. Nàng ta chỉ hừ một tiếng hờn dỗi, sau đó lại thầm cảm thấy buồn cười.

Mộc Thân đến gần ba người kia rồi ngồi “Bịch” xuống đất, vẫn còn sợ hãi mà lắc đầu: “Chư vị xin chớ cười chê! Ta vừa mới lạc đường, lại gặp vài con Linh Bức khát máu ngoài ý muốn, phải dùng mất mấy tấm Liệt Hỏa phù mới có thể thoát ra khỏi chốn này!”

Cổ Ly hơi ngạc nhiên: “Linh Bức khát máu...”

Đào Từ và cô gái trẻ kia cũng không còn tâm trạng mà nói đùa nữa, thần sắc cùng trở nên khẩn trương.

Nhưng Mộc Thân chỉ khoát tay áo, nói: “Lữ Linh Bức kia đã đi xa, nếu không bị ánh lửa hoặc máu tanh thu hút thì chắc chắn chúng không tới nữa đâu.”

Cổ Ly nhẹ gật đầu: “Mộc huynh đệ kiến thức rộng rãi, có lẽ huynh có một thân thể bất phàm!”

Đào Từ liền phụ họa theo: “Nếu không xuất thân thế gia thì cũng phải được danh sư chỉ điểm...”

Mộc Thân móc ra hai viên đan dược rồi ăn vào, không nhiều lời mà chỉ cười khổ mãi.

Nhưng Cổ Ly vẫn hỏi tiếp: “Người nói người kia thâm tàng bất lộ, vậy sao hắn trước giờ vẫn chỉ như một tên phàm tục chẳng biết gì thế?”

Mộc Thân liền giật mình, vẫn chẳng phản bác được gì.

Trong một vùng sơn cốc khác, cỏ thụ cao ngất trời, cỏ dại mọc khắp nơi.

Lúc này, một bóng người đang chậm rãi đi xuyên qua rừng rậm, tay hắn cũng vạch cây mở đường. Thành thạo hẳn vén những dây leo và cỏ dại đang chặn đường lên, vẫn không quên cẩn thận mà dò xét xung quanh. Đi trong rừng không những phương hướng chẳng rõ ràng mà còn ngột ngạt vì thiếu gió làm cho trán hắn chảy đầy mồ hôi, vạt áo trước sau đều ướt đầm, trên áo còn có hai vết rách do bị bụi gai cào vào, cả người trông thảm hại đến không chịu nổi.

“PHỐC”

Vừa không để ý thì hai chân của hắn đã bị lún xuống đất, khi rút ra thì giày đã dính đầy lá cây mục và đất bùn. Hắn há hốc miệng, lại cẩn thận đi tiếp về phía trước, đưa tay gãi gãi bả vai rồi không nhận được mà thờ dài một tiếng. Trên đường đi liền tiếp gặp phải chuyện ngoài ý muốn khiến cho cả cái túi bọc cũng phải ném đi. Chưa nói tới độc xà mà bất kỳ con dã thú quái dị nào có hình dáng dài dài ở trong rừng đều cực kỳ khó đối phó, may mà tránh né được kịp thời nên tính mạng mới được an toàn. Xem ra vận khí coi như cũng không tệ, ít ra hắn hề chưa gặp phải những mãnh thú mạnh mẽ như sài lang hay hổ báo.

Tuy vậy, đã đi đến hơn mười ngày trời, vượt qua đến vài sơn cốc rồi mà sao vẫn chưa ra được khỏi Vân Lĩnh Sơn mạch đây? Còn tên Mộc Thân kia nữa, từ sau lần gặp nhau trong đêm đó thì không hề thấy hắn quay lại tìm, không biết là đã bị chim ăn hay là đã rời xa khỏi nơi này rồi?

Người này chính là Vô Cữu, nét mặt vốn rất thanh tú của hắn đến giờ trông cũng chẳng còn thanh tú nữa, ngược lại khắp đầu tóc hắn đều bám đầy bụi bặm. Hắn nghỉ tạm một lát rồi lại tiếp tục khó nhọc đi về phía trước.

Một lát sau bỗng có tiếng nước chảy róc rách truyền đến.

Tinh thần của Vô Cữu chấn động, hắn liền đi nhanh hơn.

Nơi này có lẽ là ranh giới của rừng rậm cho nên không gian đã dần dần trở nên thoáng đãng. Hắn loáng thoáng nghe thấy tiếng của một con suối uốn lượn chảy theo sườn núi.

“Hắc hắc, sơn thủy hữu tình, phong cảnh phải như vậy mới đẹp...”

(*) Nguyên bản là hữu sơn hữu thủy, tức là có núi có nước.

Vô Cữu nhảy cẫng lên, chỉ muốn lập tức chạy ra khỏi khu rừng rậm rạp này. Nhưng bỗng nhiên đằng sau như bị ai kéo giật lại, hắn liền ngạc nhiên giãy mạnh ra rồi quay đầu lại nhìn quanh, liền không khỏi méo xệch miệng.

Hóa ra là búi tóc của hắn vướng vào cành cây, vừa rồi hắn đột nhiên dùng sức đã làm cho cái dây buộc tóc bằng vải xanh đứt phứt, da đầu cũng có chút đau đớn, đúng là tự mình hù dọa mình.

Vô Cữu vừa hiểu ra thì liền phát phát ách choàng, hắn không thèm để ý nữa mà quay người nhảy ra khỏi khu rừng rậm.

Trên một sườn núi cách đó không xa, cỏ xanh mềm mại, hoa dại mọc khắp nơi, suối nước róc rách chảy, lại có gió núi thổi qua khiến cho người ta thỏa mãn vô cùng.

Vô Cữu đi vài bước lao vào khe suối bên cạnh rồi cúi xuống uống cho thỏa thích. Hắn lặn cả nửa người xuống nước rồi lại trôi lên khiến cho bọt nước văng tung tóe.

“Thống khoái...”

Hắn không kim được mà rên lên một tiếng, thuận tay vén những lọn tóc dài đang che mặt để quan sát xung quanh.

Suối nước chảy xuôi theo sườn núi, đổ vào một hồ nước ở cách đó tầm hai dặm. Hồ nước kia chu vi khoảng mười dặm đúng là một cái gương sáng ngời tô điểm thêm cho phong cảnh. Bởi vậy, nếu tiếp tục đi về phía trước thì sẽ là một hạp cốc khác. Lúc này mặt trời mới nhô cao, sắc trời tươi đẹp, không gian yên tĩnh, cả ngàn dặm không có vết chân người...

Vô Cữu gội rửa đầu tóc rối bời của mình trong làn nước suối cho sạch sẽ, sau đó liền cởi bỏ quần áo ra, rút thanh đoản kiếm để sang một bên rồi lấy ra vài quả dại bằm đầy bùn đất từ trong lòng ngực. Sau một lát hắn một tay cầm đoản kiếm, một tay mang theo quần áo đã vắt khô, thỏa mãn ngồi xuống trên đồng cỏ.

Hắn vuốt mái tóc rối bời lên rồi xé một mảnh vải trên áo mà buộc lại, hiện giờ tất nhiên là không có tâm trạng mà khâu khâu vá vá nữa.

Vô Cữu thuận tay nhặt một trái cây trên đồng cỏ lên ăn, ngắm nghía thân thể có thể tạm coi là cường tráng của mình một lúc rồi gật đầu, có chút thỏa mãn. Hắn quanh năm bốn ba bên ngoài, ăn gió nằm sương, nhẫn nại chịu đựng cho đến hôm nay vẫn chưa gục ngã, ngược lại tinh thần lại càng thêm phấn khởi. Hắn nhìn xuống hai chân mình rồi nhếch miệng cười, đôi giày vải đã sớm rách nát khiến cả đầu ngón chân cũng lộ ra.

Nếu Từ Yên Tiên Từ nhìn thấy bộ dạng của bốn công tử như vậy thì không biết có xót ruột mà thương cảm hay không, hắc hắc...

Vô Cữu không nhìn được mà thò tay vào lưng quần lấy ra một túi vải, trong đó có chứa ít bạc vụn cùng vài đồ vật mà hắn cho là quý giá.

Sau khi uống no nước suối và ăn thêm một đồng trái cây vào bụng, bao nhiêu đói khát mỗi một trước đó liền lập tức bị quét sạch.

Vô Cữu phần chân mở rộng quần áo ra, trải lên trên đồng cỏ để phơi nắng, sau đó lại tiếp tục lấy ra một tấm da thú từ bên trong lưng quần.

Đây chính là một trong những di vật của lão sư phụ đã chết của Mộc Thân, trông có vẻ không hề đơn giản...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thiên Hình phù kinh

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Da thú hơi lộ ra cổ quái, nước rửa sau đó, vậy mà không thấy bị hao tổn. Trên đó viết mấy hàng chữ dấu vết, mặc dù lộ ra phong cách cổ xưa, tối nghĩa, cũng là nhận ra.

Thiên hình phù kinh, có gì thuyết pháp?

Vô Cữu lấp đầy cái bụng, nằm ngang tại trên đồng cỏ, một bên thổi mát mẻ gió núi, một bên cầm lấy da thú chậm rãi tường tận xem xét.

Từ cái kia bốn chữ mặt chữ đến phân giải, thiên, luật trời; hình phạt, pháp tắc; Diệu hợp Đại Đạo, tên chi là phù; kinh giả, muôn đời chi thường pháp.

Ân, đây là một quyển sách có quan hệ trời cao pháp tắc tu đạo kinh văn.

Có câu: Thiên có hình phạt, địa có đức, mà lên không phải thiên hình, xuống không phải địa đức... Xem thiên chi đạo, chấp thiên hành trình... Vũ Trụ ở tay, vạn hóa phát sinh tại thân thể...

Vô Cữu đem kinh văn nhìn mấy lần, cái hiểu cái không, tự giác không thú vị, dứt khoát đem da thú che ở trên mặt vật che chắn lấy ánh nắng. Kinh văn bất quá rải rác ba lượng trăm đi, thêm chút lưu ý liền đã có thể quen thuộc gì chép tại ngực. Vào trong nói rất hay giống như rất có đạo lý, lại không biết tác dụng ở đâu.

Đễ dàng cho lúc này, che ở trên mặt da thú bỗng nhiên ung dung bay lên.

Vô Cữu không có để ý, chỉ đem hai mắt mở ra một đường nhỏ ke hờ.

Cái kia da thú vậy mà tốt hơn bay tốt hơn cao, lập tức đã đến hơn mười trượng giữa không trung.

Vô Cữu hơi ngẩn ra, hiểu kỳ không thôi.

Quái cái quá thay đây, nơi này gió núi rất nhỏ, còn không đến mức như thế quá tà dị sao, vậy mà đem da thú cho thổi trời cao đi. Càng quá mức giả, vẫn có người nói chuyện: "Thiên hình phù kinh?"

Vô Cữu đột nhiên ngồi dậy, chung quanh rồi lại không thấy bóng dáng.

Thanh âm đàm thoại tiếp theo vang lên: "Trên không phải thiên hình, xuống không phải địa đức. Chỗ vị, trên hợp Thiên Đạo, xuống hợp địa lợi, mới có thể bốn mùa ứng với tự, pháp luật thường tại. Mà xem thiên chi đạo, chấp thiên hành trình, thiên đều bị che, địa đều bị ghi, Diệu..."

Rõ ràng mặt trời đây, gặp quỷ rồi?

Da thú vẫn như cũ ở giữa không trung treo lấy, lại không hề nhẹ nhàng rơi xuống. Mà nói lời nói là ai người, hẳn giống như đối với kinh văn phân giải đọc rất có tâm đắc, lại nói: "Cái này kinh văn nhìn như bình thường, rồi lại huyền diệu vô song, chính là vốn đạo bình sinh làm cho ít thấy, còn không biết đến từ nơi nào..."

Vô Cữu vẫn ngồi dưới đất, hai mắt trợn lên, rồi lại phí công như trước, vẫn là cái gì có mắt nhìn không thấy. Mà người nọ thanh âm đàm thoại cũng là hiền hoà, có lẽ không phải âm hồn ác quỷ. Hắn thoáng trấn định: "Đưa ta kinh văn..."

"Ha ha, người kinh văn?"

Theo một tiếng hỏi lại, hào quang chớp động, có bóng người chậm rãi ngưng thực, lại ở giữa không trung xuất hiện một vị chân đạp kiếm quang, đang mặc áo bào xanh trung niên đạo nhân. Kia lông mày nhỏ nhắn dài mắt, tướng mạo gầy, dưới hàm lưu lại ba túm Thanh sợi râu, nhập lại bay đến kéo con đường, tay áo bông bành, rất là khí độ bất phàm, trong tay chính cầm lấy cái kia tờ da thú. Mà từ hắn lời nói cử chỉ lúc giữa xem ra, toàn bộ người lại lộ ra một loại bại hoại tùy ý.

Vô Cữu vội vàng nhẹ gạt đầu, hai mắt rồi lại chăm chú nhìn người nọ dưới chân kiếm quang. Chớ không phải là nhìn hoa mắt, hôm nay lại gặp gỡ một vị ngự kiếm phi hành Tiên Nhân?

Người nọ cúi đầu quan sát, tiếp theo lại hỏi: "Người là tu sĩ?"

Vô Cữu không có làm suy nghĩ nhiều, lại là gạt đầu như tôi.

Người kia hỏi lời nói được nửa, thân hình chậm rãi hạ xuống, kiếm quang biến mất, hai chân đã bông bành rơi vào trên cỏ. Gặp cách đó không xa người trẻ tuổi mờ mịt ngồi, và lại bên cạnh bày đặt đoản kiếm, quả đại những vật này. Hắn thoáng dò xét, mỉm cười lại nói: "Người là phạm nhân..."

Vô Cữu không dám thất lễ, cuống quýt phủ thêm áo dài, không quên đem đoản kiếm chọc vào vào trong ngực, thoáng ăn mặc thỏa đáng, vẫn nhặt lên mấy cái trái cây giấu đi, lúc này mới khom người nói: "Tiểu sinh Vô Cữu, bái kiến cao nhân. Kinh văn là tại hạ tất cả, kính xin... Hắc hắc..." Hắn vươn tay ra ngưng ngưng cười cười, hết thấy đều ở không nói lời nào. Bốn công tử liền không quan tâm tu sĩ gì, phạm nhân, đưa ta kinh văn là tốt rồi!

"A, nguyên lai là vị trí phạm tặc thư sinh..."

Người nọ thần sắc giật mình, tự giễu lại nói: "Ta mới không phải cái gì cao nhân, gọi ta Thường Tiên đạo trưởng liền..." Hắn ở đây trên đồng cỏ bước đi thông thả cái vài bước, quay đầu lại nhìn hướng tiền phương hồ nước, tự lo nói ra: "Vạn suối thành nước, tụ hợp mà thành cảng, đúng là gương sáng, nổi danh Kính hồ. Trong hồ khuê cá, thịt chất ngon. Ta lần này đến đây thả câu, không muốn có người xâm nhập..."

Vô Cữu thấy kia người không đề cập tới trả kinh văn, cũng không dám cưỡng ép yêu cầu. Thăm nghĩ: Hắn gọi Thường Tiên, là vị đạo trưởng, xem ra rất lợi hại, rồi lại tính tình hiền hoà, ít nhất so với Cổ Ly mấy tên kia muốn mạnh hơn rất nhiều. Mà hắn là đến Kính hồ câu cá đấy, chẳng lẽ trách ta không báo mà vào?

Tự xưng Thường Tiên trung niên nhân làm bầm lâu bầu lấy, bỗng nhiên quay người giơ tay lên trong da thú hỏi: "Cái này kinh văn là nhà ngươi truyền, hay vẫn là ngoài ý muốn đoạt được? Có thể hay không cho ta mượn phỏng đoán tìm hiểu mấy ngày..."

Vô Cữu có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, nhất thời không biết như thế nào trả lời.

Người quản của ta kinh văn là gia truyền đấy, hay vẫn là nhặt được đấy, cũng không thể mạnh mẽ bắt lấy hào đoạt, có nói đạo lý hay không rồi hả? Bất quá, thực muốn như thế, bốn công tử lại có thể thế nào...

Thường Tiên ngược lại là khéo hiểu lòng người, áy náy cười nói: "Chỉ vì thấy cái mình thích là thèm, vừa rồi ra hạ sách này. Ta ở tại Linh Hà Sơn rặng mây đỏ ngọn núi, ngày sau sẽ không không nhận nợ."

Vô Cữu thần sắc khẽ động, nói ra: "Đạo trưởng đến từ Linh Hà Sơn..."

Thường Tiên hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ già bộ?"

Vô Cữu bỗng nhiên trở nên thoải mái mau đứng lên, dứt khoát nói: "Nếu như đạo trưởng mở miệng, tại hạ không dám không từ! Chỉ có điều..." Hắn lời nói dừng lại, chấp tay lại nói: "Chính như đạo trưởng theo như lời, chính là tại hạ muốn đi trước Linh Hà Sơn tìm Tiên tìm hiểu đạo kính xin đạo trưởng dẫn ta lên núi..."

Cùng hắn nghĩ đến, kính vẫn sợ là muốn không trở lại. Đã như vậy, cũng không có thể không công chịu thiệt.

Thường Tiên hơi lộ ra ngoài ý muốn, vậy mà đưa tay chỉ vào cái mũi của mình, lời nói mang uy hiếp, ý vị không rõ nói: "Ngươi một cái phạm phụ tục tử, lại dám cùng ta cò kè mặc cả?"

Vô Cữu chỉ cảm thấy toàn thân đột nhiên phát lạnh, nhìn không được sợ run cả người. Tả hữu cảnh sắc vẫn như cũ, trước sau bình thường như trước, chừng không thấy dị thường, vì sao đã có rơi vào hầm băng giống như không chịu nổi? Hắn cố gắng trấn định, lúng túng cười nói: "Thực không dám giấu giếm, chính người đó bôn ba nửa tháng, thủy chung khốn đốn không tiến, lại như vậy lạc đường xuống dưới, chỉ sợ muốn táng thân tại Vân Lĩnh bên trong..."

Thường Tiên giật mình gật đầu, một đôi dài nhỏ trong mắt chớp động lên nắm lấy bất định thần sắc. Khoảnh khắc, hắn hào phóng nói ra: "Như thế thôi được, ta liền dẫn ngươi đi ra Vân Lĩnh, quyền làm đèn mượn đọc kính vẫn tình cảnh, từ nay về sau hai không thiếu nợ nhau..." Kia bỗng nhiên tay áo nhẹ phẩy, vậy mà đem da thú kính vẫn chậm rãi ném ra.

Hôm nay gặp được một vị người tốt! Hắn không chỉ có muốn dẫn ta đi Xuất Vân lĩnh, còn muốn đem kính vẫn lúc đầu vật hoàn trả?

Vô Cữu mừng thầm, đưa tay đón. Mà cái kia tờ da thú còn tại vài thước bên ngoài, bỗng nhiên dấy lên một đạo hỏa quang nhập lại đốt thiêu cháy. Hắn vội vàng vùng tay áo liền muốn đập, mà rừng rực hỏa diễm bỗng nhiên mặc dù diệt. Tùy theo nháy mắt, có rất nhỏ bảy đạo dị quang bằng không thoáng hiện, trong nháy mắt lại biến mất vô tung!

Còn tưởng là hắn là người tốt, nguyên lai là cố ý trêu đùa?

Vô Cữu luống cuống tay chân, mặt mũi tràn đầy kính ngạc, lập tức xấu hổ giận lên: "Đạo trưởng, vì sao đốt ta kính vẫn?"

Thường Tiên rồi lại giống như cái kẻ điên, đối với chất vấn không rành mà để ý gấp, mà là ngẩng đầu nhìn hướng về phía không trung, giống như đang tìm kiếm, rồi lại không được, kính ngạc ngoài, lâm bâm lâu bầu: "Cái kia kính vẫn nhìn như da thú làm cho sạch, thật là luyện chế mà thành, hơi có không ngờ, tự hành tiêu hủy..."

Đốt đi da thú rồi lại không nhận nợ, quá khi dễ người!

Vô Cữu há miệng ngắt lời nói: "Rõ ràng là ngươi tự tay làm cho hủy..."

Thường trước quay đầu, không cho là đúng cười cười: "Ta chính là đã đoạt trên người của ngươi Linh Thạch, Phù Lục, lại giết người diệt khẩu, ngươi thì phải làm thế nào đây..."

Vô Cữu sắc mặt biến hóa, nhìn không được hai tay vật che chắn nhập lại lạng lẽ bảo vệ bên hông. Hắn vậy mà cách quần áo liền đem người nhìn cái thông thấu, thật sự là bị ô!

Thường Tiên cười đến càng là nhẹ nhõm "Ha ha, ta tại giúp ngươi..."

Vô Cữu vươn thẳng đầu vai, có chút không lời nào để nói. Bán đi ta, còn muốn ta giúp đỡ kiếm tiền, cái này đã không phải đang khi dễ người, mà là trần trụi lăng nhục a! Như thế nào tu tiên mọi người là cái này đức hạnh, bốn công tử xem như dài quá kiến thức! Mà uy bức lợi dụ phía dưới, có khóc cũng không làm gì!

Thường Tiên nói tiếp: "Nếu ta sơ liệu không sai, cái kia kính vẫn cực kỳ bất phạm, nếu là từ ngươi mang theo trên người, chắc chắn rước lấy họa sát thân. Ta tuy rằng hủy kính vẫn, kì thực cứu tính mệnh của ngươi. Phạm tục có câu nói, thất phu vô tội, mang ngọc có tội..." Hắn gặp người nào đó vẫn như cũ trợn trắng mắt, khuôn mặt không cam lòng cùng ủy khuất, cười lại hỏi: "Ngươi có từng đọc thuộc lòng kính vẫn, lại là hay không hiểu được kính trong tinh túy nội dung quan trọng?"

Vô Cữu trong nội tâm không thoải mái, rồi lại cũng không có tiếp tục sỉ diện cãi láo, ý niệm trong đầu vòng mây vòng, đáng thương nói: "Chưa từng..."

"Ha ha, như thế cũng là rồi, lưu lại kính vẫn thì có ích lợi gì đâu rồi, bị phá hủy trừ họa, cũng đến thế mà thôi!"

Thường Tiên như là trong lúc vô tình nhặt được cái tiện nghi, cười đến rất là đắc ý, tiếp theo quơ quơ tay áo, phân phó nói: "Đi thôi, ta mang ngươi ly khai Vân Lĩnh..."

Một đạo khéo léo kiếm quang phá không mà ra, trong nháy mắt rơi trên mặt đất, dĩ nhiên hóa thành bốn năm thước dài, ba tấc đến rộng, vẫn cứ quay tròn hào quang lập loè. Đột nhiên vừa thấy, liền giống như hư ảo cảnh tượng mà rất là thần dị.

Vô Cữu nhìn chăm chăm vào kiếm quang, nhìn không được lui về sau cái hai bước.

Đó chính là phi kiếm, bốn công tử cũng muốn ngự kiếm phi hành? Mà bay cũng có lúc, đến rơi xuống chẳng phải ngã chết!

Bất quá, việc đã đến nước này, lại làm tranh chấp dĩ nhiên vô ích. Hướng hồ cái kia da thú kinh vẫn lai lịch bất chính, hủy liền hủy, có lẽ chính như cái này Thường Tiên đạo trưởng theo như lời, như vậy rồi xa mầm tai vạ có mắt còn chưa thể biết được.

Thường Tiên thẳng bước lên phi kiếm mũi kiếm, hướng về phía chuôi kiếm ý bảo nói: "Sẽ không theo tới, ta liền đi..." Kia lời còn chưa dứt, thân cận năm thước dài kiếm quang chậm rãi khoảng cách đi lên.

Sợ cái cái gì a, bốn công tử chính là gan lớn! Hẳn nếu là có ý định bất lương, cần gì phải vẽ vờ cho thêm chuyện ra!

Vô Cữu thâm hô thở ra một hơi, lưng đeo cái bao, kiên trì nhảy lên kiếm quang, hai chân mới đưa an tâm rồi, một cổ lực đạo từ dưới mà lên, lập tức đã đem toàn bộ người trời buộc kiên cố, lập tức rút cuộc không thể động đậy. Tới đồng thời, tiếng gió gào thét, bốn phía bỗng nhiên rộng rãi, còn có Bạch Vân tại cách đó không xa phiêu đảng. Hắn ngạc nhiên ngoài, cúi đầu quan sát, mới phát giác người đã tới cao cao giữa không trung, lập tức sợ tới mức hai mắt vừa nhắm...

Một đạo kiếm quang chờ hai đạo nhân ảnh vội vã mà đi, sau nửa canh giờ hướng về một mảnh khe núi.

Vô Cữu nơm nớp lo sợ, phát hiện khoẻ mạnh, dần dần yên lòng, đối đãi các người mở hai mắt ra, chỉ thấy mây ánh sáng bao la mà Thiên Địa như vẽ. Nguyên lai cái này chính là ngự kiếm phi hành, sao một cái thoải mái đi rất cao mình a! Mà đang lúc hắn dỗi mắt xa thư mà vui vẻ thoải mái thời điểm, liền cảm thấy thể dục hạ thấp mà cảnh vật biến hóa, lập tức chân bừa tiếp theo, chưa hiểu được, đã bị nhẹ nhàng đẩy ra, không để ý chột hiện cái lão đảo.

Có người cười nói: "Cáo từ..."

Vô Cữu khó khăn lắm đứng vững, lo sợ không yên chung quanh.

Chỗ cô đại bộc phát, ngọn núi tiểu đứng, không thấy Tiên Nhân Phi Thiên, càng Không một cảnh kỳ hoa dị thảo. Rõ ràng chính là dã ngoại hoang vu, toàn bộ không một chút gió Linh sơn khí tượng. Vừa mới ngự kiếm Phi Tiên, thoáng như cảnh trong mơ giống nhau!

Vô Cữu không kịp thấy rõ tình hình chung quanh, cuống quýt hô: "Ta muốn đi Linh Hà Sơn, người rồi lại đem ta ném ở chỗ này là đạo lý gì..."

Thường Tiên liền muốn ly khai, ngược lại lại đang mảy tượng xa bên ngoài ung dung xoay quanh. Kia dưới chân chớp động kiếm quang, cùng với bông bành muốn bay ông tay áo tay áo, hồn nhiên tiên phong đạo cốt, mà nói ra được lời nói nhưng là làm cho người thất vọng đau khổ: "Vốn đạo niệm cùng kính tặng kính văn tình cảnh, cố liền mang người đi đến đoạn đường, nhưng lại chưa bao giờ đã từng nói qua muốn dẫn người lên núi, hôm nay lẫn nhau thanh toán xong, người vẫn đối đãi các người như thế nào?"

Vô Cữu muốn biện bác không nói gì, hai mắt chột trừng.

Thường Tiên hình như có thương cảm, chi tiết lại nói: "Nơi này đã thuộc Linh Sơn chân núi, không phải bốn môn tu sĩ mà không được đi vào. Ta ngược lại là có thể mang người lên núi du lãm một phen, lại không nghĩ rơi xuống đầu đề câu chuyện. Người hoặc là nghĩ cách bái nhập tiên môn, hoặc là như vậy đi xa, là đi hay ở, tự nhiên muốn làm gì cũng được! Bất quá..." Hắn lắc đầu, thở dài: "Người căn bản không phải một cái người tu tiên, cần gì phải làm trể nải tốt thì giờ tuổi tác đâu! Ngại gì tận hưởng lạc thú trước mắt, liền không uổng công làm phát sinh!" Kia lời còn chưa dứt, đập trên kiếm quang phóng lên trời, đã đến mây mù ở chỗ sâu trong, lại là quay đầu lại cười cười: "Ha ha! Tốt một cái cổ hủ không chịu nổi thư sinh..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đường lên Linh sơn

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Tu vi cao, hoặc là tu vi thấp; trên bầu trời bay, hoặc là trên mặt đất chạy, gặp phải mấy cái Tu Tiên gia, vậy mà không có một cái nào người thành thật!

Tựa như cái kia Thường Tiên, rõ ràng đã đoạt của ta kinh văn, không trả thôi được, rồi lại mượn cớ hủy, sau đó lại đem bốn công tử ném ở chỗ này, đẹp kỳ danh viết: Tất cả không thiếu nợ nhau, hai bên thanh toán xong.

Thiếu đạo đức công việc, có thể làm được như thế xinh đẹp. Muốn không phục đều không được, coi như là học được một chiêu sao!

Ngoài ra, hấn vẫn nói cái gì, bốn công tử căn bản không phải người tu tiên? Ta còn cũng không tin, hết lần này tới lần khác muốn leo lên Linh Sơn tu một hồi trước! Không chỉ là vì bốn công tử gia cừu, còn có Tử Yên Tiên Tử vừa thấy đã yêu đầu...

Vô Cữu trở mặt tại chỗ, vẻ mặt căm giận bất bình. Khoảnh khắc, hấn lại vui sướng nhưng mà mọi nơi nhìn quanh.

Linh Thạch dưới chân? Chẳng phải là nói, Tử Yên Tiên Tử liền trên chân núi...

Vô Cữu lập tức tinh thần chấn động, liền muốn lên núi, bắt quả một lát, lại mặt mày ủ rũ.

Khe núi ở vào một mảnh rộng rãi trong sơn cốc, bốn phía quần phong núi non trùng điệp mà mây khói mênh mông. Ngẩng đầu nhìn lên, thì là sương mù lượn lờ và lại quái thạch đá lởm chởm. Chớ nói phân biệt không rõ Linh Hà Sơn chỗ, chính là leo cách cũng không trông thấy một cái. Dù cho cố tình bái nhập tiên môn, dưới mắt cũng là không đường có thể đi a!

Như thế nào cho phải?

Theo sơn cốc hướng đông nhìn lại, giữa rừng núi ngược lại là có mảnh bằng phẳng thung lũng thông hướng xa xa. Cái kia có lẽ chính là rời đi phương hướng, mà rất dễ dàng tới chỗ này, làm sao có thể lời nói nhẹ nhàng buông tha cho!

Vô Cữu tại nguyên chỗ bồi hồi một lát, trong lòng có so đo, lập tức đi xuống khe núi, lại tại lân cận cao nhất dưới ngọn núi chậm rãi đi dạo đứng lên.

Nơi này đã là linh chân núi, liền nên có lên núi đường. Dọc theo chân núi hướng đông, nhưng có trong núi khe hở, liền một đường quẹo trái, nói không chừng có thể vây quanh núi lớn túi cái vòng tròn luân quần. Lại chậm rãi tìm kiếm, công phu chỉ sợ người có ý chí!

Phía trước là đường núi, tiếp theo một mảnh loạn thạch, tiếp theo rừng cây che lấp, đảo mắt khe núi ngang ngăn cản.

Vô Cữu quần áo lại bị xé toang mấy cái lỗ hổng, chính là cánh tay, đôi má có mất thêm mấy vết máu. Lội nước chuyển qua khe núi, đã là gần nửa ngày qua. Cho đến lúc này, vẫn như cũ tìm không thấy lên núi đường. Hấn cảm trong tay mấy cái Thanh Quả Tử, cắn hai phần, chua xót khó nhin, nhin không được một hồi nhe răng nhếch miệng. Đối đãi các ngươi kia lung la lung lay trượt hạ một đạo dốc núi, "Bích" rơi vỡ tại trên đồng cỏ, "Ai ôi!!!" Cái thanh âm, chưa đứng dậy, bỗng nhiên ánh mắt sáng ngời.

Cư trú cao xa nhìn qua, trong vòng hơn mười dặm bên ngoài giống như có bóng người lác lác. Tuy nói thấy không rõ lắm, cũng không giống như lạ lẫm.

Vô Cữu chân chờ một lát, đứng lên liền chạy tới. Trong khi xuyên qua một rừng cây sau đó, xuất hiện trước mặt một cái sơn dã đường mòn. Ô, nơi này thậm chí có đường, chẳng lẽ là đi thông Linh Sơn? Hấn ánh mắt chớp chớp, lập tức ngay tại chỗ ngồi xuống thở hắt hắt.

Một nén nhang canh giờ sau đó, từ đằng xa đi tới bốn đạo nhân ảnh.

Cầm đầu mặt hình vuông nam tử, đứng là Cổ Ly; sau đó thì là Mộc Thân, cùng Đào Tử, Hồng Nữ. Bốn người tại ngày trước xuyên qua Vân Lĩnh sau đó, kết bạn đã tìm đến nơi này. Linh Sơn sắp tới, mọi người hào hứng dạt dào ——

"Hặc hặc! Lên núi sau đó, ta và ngươi liền là đồng môn sư huynh đệ!"

"Như thế nói đến, ta tức thì đã thành Hồng muội sư huynh rồi!"

"Sư huynh..."

"Ha ha, sư muội..."

"Tiên môn từ có quy tắc, hai người các ngươi không cần thiết tùy ý!"

"Mong rằng Cổ sư huynh chiếu cố nhiều hơn!"

"Đó là tự nhiên... Mộc huynh đệ, tại sao rầu rĩ không vui?"

Cổ Ly cùng Đào Tử, Hồng Nữ nói giỡn được nữa, gặp đồng hành mặt khác một vị đồng bạn yên lặng không nói, nhin không được hỏi một câu, lại nói: "Chuyến này toàn bộ lại huynh đệ xuất tiền xuất lực..."

Mộc Thân thì là quay đầu lại nhìn thoáng qua, không tập trung nói: "Vàng bạc tục vật, không đáng giá nhắc tới! Huống hồ ta và ngươi giao tình không giống bình thường..."

Cổ Ly vui mừng mà nói: "Hặc hặc! Huynh đệ nói cực kỳ, ta và ngươi về sau thân cận nhiều hơn..."

Mộc Thân hướng về phía lai lịch buồn vô cớ lắc đầu, chợt tới hướng tiền phương. Mà không qua một lát, nguyên bản buồn bã ỉu xiu thần sắc hấn khẽ động, đột nhiên vừa mừng vừa sợ nói: "Như thế nào là hấn..."

Cổ Ly hợp thời phát hiện, lập tức cùng Đào Tử, Hồng Nữ cùng một chỗ nhìn về phía trước đi.

Ngoài mấy trăm trượng núi kính bên cạnh, có người khoanh chân ngồi ở trên một tảng đá. Chỉ thấy hấn ăn trái cây, rất lộ ra nhàn nhả.

"Vô huynh đệ?"

Cổ Ly thấy rõ ràng, ngạc nhiên ngẹn ngào. Chỉ lo lưu ý tả hữu tình hình, căn bản không nghĩ tới linh chân núi gặp có dị thường. Mà người nọ tuy rằng quần áo rách rưới, dấu vết hoạt động chật vật, mà tự đắc kia vui cười bộ dáng, không phải Vô Cữu, Vô huynh đệ, lại là người nào? Sớm đã đưa hắn đi qua Vân Lĩnh bên trong, hắn như thế nào lại sớm tới chỗ này?

Mộc Thân mừng rỡ, muốn nhiều kinh ngạc. Hắn vội vàng lướt qua Cổ Ly, đoạt trước mà đi, tự đáy lòng phát ra một tiếng kêu gọi: "Vô Đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ hay không..."

Đào Từ cùng Hồng Nữ cũng là khó có thể tin, riêng phần mình mang theo nghi hoặc tiếp tục đi phía trước.

Vô Cữu bùng nổ ở trên một tảng đá, giống như rất là ngoài ý muốn: "Ai nha, đây không phải Cổ huynh cùng mấy vị đạo hữu à..." Hắn hai chân rơi xuống đất đứng dậy, nhặt lại thừa cơ ném trong tay quả đại. Cái kia trái cây không có quen thuộc, khó ăn chết rồi.

Mộc Thân cùng Cổ Ly đã đến phụ cận, Đào Từ cùng Hồng Nữ sau đó tới.

Vô Cữu chấp tay đón chào, không thắng cảm khái: "Vội vàng từ biệt, rất là tưởng niệm..." Hắn như là tự đáy lòng mà phát, tiếp tục thân mật liên tục: "Cổ huynh, vẫn như cũ như vậy uy vũ bất phạm, Đào Từ đạo hữu cùng Hồng Nữ đạo hữu, trai tài gái sắc khiến người ta kính trọng ao ước, Mộc Thân đạo hữu..." Kia cuối cùng nhìn về phía Mộc Thân, ứng phó thờ dãi: "Mộc đạo hữu mặt không còn chút máu, gầy gò rất nhiều, sợ là mấy ngày liền ăn không ngon, ngủ không yên bố trí, bất quá... Cũng là sờ sờ xinh đẹp, ha ha..."

Cổ Ly cùng Đào Từ, Hồng Nữ lòng đầy nghi hoặc, riêng phần mình nhấc tay qua loa.

Mộc Thân nhưng là khuôn mặt tươi cười cứng đờ. Làm sao nói thể cái gì gọi là mặt không còn chút máu, cái gì gọi là sờ sờ xinh đẹp, quả thực chính là đòi lấy biện pháp mắng chửi người. Hắn cười khan hai tiếng, lúc này mới giả bộ như tùy ý mà hỏi: "Đạo hữu rõ ràng là tại Vân Lĩnh bên trong rong chơi lưu luyến, tại sao lại đuổi tại ta bốn người lúc trước đến sớm cái một bước?" Hắn lại cao thấp dò xét, lại nói: "Người thế không cách nào lực lượng, bằng vào đi bộ, quả quyết không thể phát sau mà đến trước, có thể hay không giúp cho phân trần một chút!"

Cổ Ly cùng Đào Từ, Hồng Nữ đi theo gật đầu phụ họa.

Vô Cữu không cần suy nghĩ, đuổi ra vô cùng bản ngón tay hướng về phía xa xa xa xa một điểm, thất chặt có chuyện lạ nói: "Tựa như Mộc đạo hữu theo như lời, ngày ấy ta chính rong chơi cảnh đẹp, bỗng nhiên hào hứng dân dòn, liền chân đạp phi kiếm..." Hắn vừa nói, một bên ngón tay chảy xuống đang lúc mọi người trước mắt, dương dương đắc ý nói: "Một đường bay tới, ha ha..."

Hắn là tại khoa tay múa chân lấy ngự kiếm lúc phi hành tình cảnh, có thể nói âm thanh tình nhập lại mậu mà cẩn thận tỉ mỉ, rồi lại lộ ra như vậy một loại khoe khoang, cùng với quên hết tất cả đặc ý!

Mộc Thân dáng tươi cười càng cứng ngắt, mới có nóng hổi sức mạnh có mắt hể quét là sạch, ánh mắt liếc xéo, như là nhìn xem một con quái vật giống như, nghĩ một đằng nói một nẻo nói: "Ngự kiếm phi hành? Đạo hữu thật sự là mẫn nguyện nha!"

Vô Cữu tự lo vui mừng mà nói: "Quả thật như thế!"

Mộc Thân tối thoải mái một cái hòn dỗi, hướng về phía tả hữu ba vị đồng bạn lắc đầu, trên mặt giễu cợt đi về hướng một bên, lại không nói nhiều nửa câu. Giúp cho thành ý, ngược lại bị trêu đùa hí lộng. Hắn là tại cho thấy phần nộ của mình, cùng với thân là tu sĩ rụt rè.

Cổ Ly thì là lui về phía sau một bước, khoanh tay, vòng tay, thêm chút tường tận xem xét sau đó, chất vấn: "Vô huynh đệ, ngươi là hay không đã khôi phục tu vi Pháp lực?"

Vô Cữu thân nhiên nói: "Ta là phạm phụ tục tử một cái, sao có Pháp lực?"

Cổ Ly sắc mặt có chút không dễ coi: "Ta đây hỏi lại ngươi, ngươi đã không cách nào lực lượng, như thế nào ngự kiếm phi hành..." Không đợi trả lời, hắn nhin không được quát lên: "Mặc dù chúng ta làm việc không chu toàn, có mắt không nên bị ngươi như thế trêu đùa hí lộng. Đồng đạo thể diện ở đâu, về sau lại nên như thế nào ở chung?"

Đào Từ cùng Hồng Nữ sâu chấp nhận, riêng phần mình đối xử lạnh nhạt mà chống đỡ..

Vô Cữu nghĩ tới chính mình lời nói và việc làm sẽ chọc cho đến ghét bỏ, nhưng không nghĩ gây là như thế chánh nghĩa lẫn nhiên giáo huấn. Hắn hai tay mở ra, vội vàng không kịp chuẩn bị nói: "Cái này..."

Cổ Ly có chút không kiên nhẫn, vung tay lên: "Mặc dù tìm lấy được đường tắt, cũng không cần đắc ý. Và lại cùng nhau lên núi, lớn lao giả thần lộng quỷ!" Hắn không dài dòng nữa, dẫn đầu men theo đường mòn trở lên đi đến, rồi biến mất nói hai bước, lại lời nói thắm thía địa vút bỏ một câu: "Huynh đệ, ngươi cái này người thái quá mức lỗ mãng làm ra vẻ, quả thực không được..."

Vô Cữu nhìn xem Cổ Ly bóng lưng, vô lực giải thích: "Bỏ công tử không có nói lời bịa đặt a..."

Bị ngươi cái này mấy cái thiếu đạo đức gia hỏa ném ở rừng sâu núi thẳm bên trong có mắt thì thôi, vẫn phải đề phòng Mộc Thân đánh lén ám toán, nếu không có gặp gỡ Thường Tiên, lúc này vẫn còn Vân Lĩnh lưỡng lự đâu! Mà hôm nay nói thật ra cũng không ai tin rồi, ngược lại bị nhìn thành lỗ mãng làm

ra về. Ta oan a!

Đào Tử cùng Hồng Nữ lần lượt sát vai mà đi, hai người trong ánh mắt lộ ra khó có thể che giấu xem thường.

Mộc Thân ngược lại là hơn nhiều chọn người tình diệu, đi đến bên người cũng có lúc không quên chào hỏi: "Một cái kỹ viện ký sở tiên sinh, còn dám tự xưng là là công tử? Ha ha, nếu như lời nói không ngoa, ngại gì lại bay một cái nhìn một cái..."

Vô Cữu ngược lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, đã đến một cái giả cảm vờ điếc. Khoảnh khắc, trong đầu thoáng thư thả, lúc này mới khởi hành đuổi theo tiến đến. Đúng có nửa cái ăn thừa quả đại nằm ở rìa đường, liền nâng lên một cước hung hăng đá vào, trong miệng hân vẫn lầm bầm "Ta bay ——" ai ngờ một cước nói không, "Bịch" ngã trên mặt đất...

...

Năm đạo nhân ảnh chậm rãi đi xuyên qua núi đá giữa không trung.

Nghe nói, linh chân núi, không cho phép từ bên ngoài đến tu sĩ thi triển pháp thuật. Nếu muốn lên núi, trừ phi có người dẫn đường, nói cách khác, chỉ có thể thành thành thật thật đi bộ.

Nửa nén hương sau đó, sơn dã đường mòn không thấy. Bay qua hai đạo núi sau đó, một cái bàn sơn thềm đá xuất hiện ở phía trước.

Vô Cữu thâm hô may mắn.

Nếu như mò mẫm nói mò mẫm đụng, sợ là khó tìm lên núi cách. Mà Cổ Ly đám người thân là tu sĩ, lịch duyệt kiến thức không thể so với bình thường. Như thế như vậy cùng sau đi theo, quả nhiên tránh khỏi cái không ít thời gian.

Men theo thềm đá, núi vây quanh mà lên, từ từ dần dần cao, chừng cảnh vật có mắt tùy theo sáng tỏ thông suốt. Bầu trời ánh nắng rực rỡ, bốn phía Vân nhi bông bông, trên đường cây thông già ngang nghiêng, thỉnh thoảng một trận gió, lập tức mây mù vùng núi mờ mịt mà cảnh sắc kiều diễm.

Lại là nửa canh giờ qua, thềm đá đã đến phần cuối. Giữa sườn núi một khối núi bình phía trên, có đỉnh đá tám mặt đón gió. Đỉnh bên trên có hai chữ, tiêu dao. Khoảng cách đỉnh đá cách đó không xa trên thạch bích, có khắc bốn cái phong cách cổ xưa chữ to: Linh hà Động Thiên.

"Nơi này chính là Linh Hà Sơn sơn môn chỗ, nếu là không người chỉ đường, mặc dù đặt mình trong ở giữa, đứng là vẫn còn uống công..."

"Ha ha, Cổ huynh nói cực kỳ! Đây cũng là tiểu đệ mời người cùng mấy vị đạo hữu đồng hành thành ý chỗ..."

"Nghe nói, Cổ huynh hiểu được bái sơn môn đạo..."

"Hồng muội có chỗ không biết, Cổ huynh qua được cao nhân chỉ điểm..."

"Hặc hặc! Vị cao nhân kia, chính là ta năm đó vô tình gặp được Linh Hà Sơn một vị đạo trưởng, hân gặp ta cốt cách thanh kỳ, Tiên Duyên sâu, liền để cho ta tới mặt trời bái nhập tiên môn..."

Cổ Ly cùng mấy vị nữa nói giỡn được nữa, tay giờ lên trời lên ném đi, có ngọc phiến bằng không nổ tung, lập tức hóa thành một đạo tinh tế hào quang ngút trời mà đi. Hân không quên phân trần nói: "Còn đây là Linh Hà Sơn chỉ mỗi hân có truyền âm ngọc giản..."

Mộc Thân cùng Đào Tử, Hồng Nữ nhao nhao gật đầu đồng ý, riêng phần mình hưng phấn mà đối đãi.

Vô Cữu đi theo ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhìn không được âm thầm hiếu kỳ.

Linh Sơn có đường người không biết, hoặc có Tiên Từ bầu trời đến?

Cái kia truyền âm ngọc giản, lại là vật gì...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cổ nhân tìm đến.

...

Linh Cao phía trên, bốn đạo nhân ảnh lẳng lặng đứng yên đợi chờ. Mà còn lại một vị, thì là tại cách đó không xa một mình đi bộ.

Vô Cữu vốn định liền nghỉ ngơi trong lòng hỏi thăm vài câu, thí dụ như, truyền âm ngọc giản có tác dụng gì chỗ, tiên môn trong có gì quy định,... . Mà cái kia bốn vị đồng bạn đều không thèm nhìn chính mình, hần đành phải thức thời trốn đến một bên.

Linh cao vừa phải, hơn mười trượng phạm vi; một bên bờ đứng vạn trượng, một bên vách núi dốc đứng; tả hữu hiểm thấy đá gập ghềnh, cỏ cây thưa thớt; xa xa Thiên Địa hân nhiên, mây mù mờ ảo. Còn có đỉnh đá làm đẹp ở giữa, cuối cùng là có thêm vài phần Tiên gia khí tượng!

Cái kia đỉnh làm đá xanh chế tạo, sáu cây cột đá hoàn liệt bốn phía, tuy rằng tạo hình phong cách cổ xưa đơn giản, thực sự vênh lên sừng mái cong mà có phong nhã.

Vô Cữu tại đỉnh đá trước ngừng chân dò xét, hướng về phía trên "Tiêu dao" hai chữ nhẹ gật đầu.

Tu Tiên cũng không tệ lắm, lại có thể Trường Sinh, lại có giai nhân làm bạn, muốn không tiêu dao cũng không được, hai chữ kia rất được lòng ta!

Hắn mới chịu nhắc chân đi vào đỉnh, liền nghe Cổ Ly đám người ngay ngắn hướng lên tiếng: "Bái kiến hai vị tiền bối..."

Tới đồng thời, hai đạo kiếm quang từ trên trời giáng xuống rơi. Trong nháy mắt, hai vị nam tử rơi vào Linh cao phía trên. Trong đó một vị hắc y lão giả, năm mươi niên kỷ, râu tóc xám trắng, thần sắc đờ đẫn mà ăn nói có ý tứ; mặt khác một vị là một cái hai ba mươi tuổi nam tử, lưu lại râu ngắn, màu da hơi đen, mặt mày tuấn lãng, đồng dạng là đang mặc áo đen mà khí độ bất phàm.

Vô Cữu không dám lãnh đạm, lặng lẽ lui ra phía sau vài bước đi theo khom mình hành lễ.

Lão giả đứng lại sau đó, sắc mặt không chút thay đổi nói: "Ta chính là giám sát viện chấp sự, Huyền Thủy!"

Nam tử trẻ tuổi thì là trên mặt mang cười: "Ha ha, ta chính là Vân Thủy đường chấp sự, Huyền Ngọc!"

Tự xưng Huyền Thủy lão giả ánh mắt thoáng nhìn, lạnh lùng lại nói: "Là ai té ra bốn môn truyền âm ngọc giản?"

Cổ Ly vội vàng tiến lên một bước, cung kính đáp: "Là văn bối gây nên, chỉ cầu bái nhập tiên môn!" Hắn thoáng dừng một chút, tiếp theo phân trần nói: "Truyền âm ngọc giản, chính là Huyền Tinh tiền bối tại mười năm trước tặng cho, không biết lão nhân gia người người ở nơi nào, văn bối muốn làm trước mặt bái tạ..."

Huyền Thủy hừ một tiếng, nói: "Hắn đã thọ nguyên hao hết, chết rồi..."

Cổ Ly có thể dễ dàng tìm được Linh sơn, lớn nhất cậy vào liền là năm đó vị tiền bối kia cao nhân, ai ngờ đối phương vậy mà không có ở đây, hắn lập tức có chút không biết làm sao.

Dễ dàng cho lúc này, tự xưng Huyền Thủy nam tử cười nói: "Bọn người cũng là vì bái nhập tiên môn mà đến? Lời ông tiếng ve ít tự, và lại đi tiêu dao đỉnh bước vào khảo sát trường học Linh căn..." Hắn vung tay áo hất lên đi về hướng đỉnh đá, nhập lại đưa tay ý bảo nói: "Năm vị tiểu bối, từng cái một bước vào khảo sát trường học!"

Cổ Ly thở hổn hển câu chữ thê, thoáng trấn định lại, nhắc tay đồng ý, trước tiên đi về hướng đỉnh đá. Mộc Thân, Đào Tử, Hồng Nữ sau đó chờ đợi, từng cái một thần sắc lo sợ.

Vô Cữu đi theo đứng ngoài quan sát, âm thầm hiếu kỳ không thôi.

Còn tưởng rằng tiên nhân đều là cùng Thiên Địa đồng thọ, mà không gì làm không được tồn tại, không thể trường được cũng có hao hết thọ nguyên đi đòi nhà ma thời điểm, quả thực có chút ngoài ý muốn a!

Cái gọi là bước vào khảo sát trường học Linh căn, lại là ý gì?

Không hiểu thứ đồ vật nhiều lắm, hết thấy đều rất mới lạ!

Cổ Ly đi đến trong đỉnh mới đưa đứng lại, bốn phía sáu cây cột đá chính là một hồi hào quang lập loè. Tiếp theo đổi thành rồi Mộc Thân, tiếp theo lại là Đào Tử cùng Hồng Nữ. Mà vô luận là ai, cái kia cột đá đều hoặc nhiều hoặc ít chớp động vài cái. Cuối cùng còn thừa lại Vô Cữu, vẫn đứng sờ tại nguyên chỗ mà không rõ ràng cho lắm.

Huyền Ngọc cái cảm vừa nhắc, ý bảo nói: "Tiểu tử, tới phiên ngươi..."

Vô Cữu làm sơ chân chờ, đành phải tại trước mắt bao người đi vào đỉnh. Mà người đã đứng lại, rồi lại không ánh sáng mang chớp động. Hắn mờ mịt khó hiểu, nhìn không được đập mạnh rồi mấy cước. Mà bốn phía tình hình như trước, sáu cây cột không hề có động tĩnh gì. Quái cái quá thay đấy, người khác đều hào quang bắn ra bốn phía, vì sao quay quay ta, hết lần này tới lần khác liền hờ hững?

Huyền Ngọc đã là nhện không được cười nói: "Ha ha, ngươi một phạm nhân đến xem nào nhiệt gì..."

Huyền Thủy như cũ là sắc mặt âm trầm: "Bốn vị tiểu bối bên trong, dùng Cổ Ly căn cốt tốt nhất. Huyền Tinh sư huynh ngược lại thật tinh mắt, ngươi về sau không ngại đi theo ta đi!"

Thuận theo ngón tay một điểm, kiếm quang bằng không mà ra.

Thoảng qua giữa, Linh cao trên nhiều hơn một thanh hơn trượng dài, hơn thước rộng đích Cự Kiếm mà lẳng lẳng không treo.

Hắn nhắc chân bước lên mũi kiếm, phân phó nói: "Linh Hà Sơn hôm nay thu đồ đệ bốn người, lên núi..."

Cổ Ly chuyển buồn làm vui, vội vàng lại dùng đệ tử chỉ lễ một lần nữa bái kiến vị kia Huyền Thủy. Đào Tử cùng Hồng Nữ không ngừng hâm mộ, chính là Mộc Thân đều trên mặt đỏ ửng. Bốn người trước sau bước lên Cự Kiếm, rồi lại không hẹn mà cùng nhìn về phía vị kia lưu lại tại nguyên chỗ đồng bạn. Trong đó chán ghét người có chỉ, tức giận người có chỉ, khinh thường người có chỉ, đương nhiên, hối hận người cũng có chỉ.

Một người không có linh căn phạm nhân, lại giả vờ làm tu sĩ, còn đem đồng hành người đều lừa gạt rồi. Nếu không có hắn cuối cùng lộ ra nguyên hình, mọi người vẫn như cũ mơ mơ màng màng. Quả thực chính là vô sỉ bỉ ổi, đáng giận đến cực điểm. Sớm biết như thế, động động ngón tay liền thu thập hắn. Mà trước đây rất nhiều dị trạng, lại vì có gì...

Một kiếm năm người, chậm rãi bay lên trời.

Lại lại một đạo kiếm quang bằng không thoáng hiện, có người phát tay áo xua đuổi nói: "Tiểu tử, còn chưa dứt ra..."

Vô Cữu chậm rãi đi ra đỉnh đá, vẫn khó có thể tin mà tả hữu nhìn quanh.

Thân có Linh căn người, mới có thể tu Tiên? Mà cái này đỉnh đá, là bước vào khảo sát nghiệm chi dụng. Chẳng phải là nói, bốn công tử chạy không một chuyển, từ nay về sau cùng Linh sơn vô duyên, cùng Tử Yên Tiên Tử vô duyên? Tu không tu Tiên cũng thế mà thôi rồi, ngươi không thể để cho ta một lời si tình trả giá nước chảy a!

Thật muốn như vậy, thật là làm cho người ta thương tâm!

Hắn ánh mắt xẹt qua cái kia từng đã là bốn vị đồng bạn, tự như: "Ta nói ta là phạm nhân, chứ vị không tin, không biết làm sao..." Lòng hắn suy nghĩ khẽ động, vội vàng chuyển hướng tới cái vênh vào hung hăng Huyền Ngọc nói ra: "Ta nhận ra Thường Tiên đạo trưởng, đang muốn lên núi bái kiến, kính xin dẫn xếp một chút..."

Lão giả Huyền Thủy đem ra sử dụng Cự Kiếm chậm rãi bay lên không, chợt nghe Thường Tiên đạo trưởng bốn chữ, không khỏi cúi đầu thoáng nhìn, lập tức lại hừ lạnh một tiếng, tiếp theo thủ quyết véo, một kiếm năm người xuyên qua mây mù ngút trời mà đi.

Huyền Ngọc thì là chân đạp phi kiếm mà đi xu thế dừng lại, ngoài ý muốn nói: "Ngươi nhận ra Thường Tiên?"

Vô Cữu không kịp suy nghĩ nhiều, luôn miệng nói: "Nhận ra, nhận ra, tự nhiên nhận ra, và lại giao tình không tệ, hắn nói ta... Thiên phú dị bẩm, căn cốt bất phàm, nếu như tu Tiên, chắc chắn... Có lần thành tựu, hắc hắc..." Hắn nói còn chưa dứt lời, nhện không được có chút chột dạ. Khó được tự mình nói khoác một hồi, ngay cả mình cũng không tin.

Huyền Ngọc dáng tươi cười như trước: "Ha ha, Thường Tiên bảo thủ tự phụ, và lại lại trời sinh tính lười nhác, nhân duyên cực kém, xưa nay không lấy đồng môn ưa thích. Ngươi vậy mà cùng hắn giao tình không tệ, càng là mơ tưởng lên núi!" Dưới chân hắn kiếm quang một chứa, liền muốn bay lên không.

Vô Cữu bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, vỗ đầu một cái. Chuyện gặp vội vàng, ngược lại là đã quên mấu chốt một vật. Hắn vội vàng móc ra một vật, dương tay nói: "Tử Yên Tiên Tử mệnh ta trước tìm kiếm che chở, nạp lại lưu lại tín vật làm chứng, ai..." Kia lời còn chưa dứt, làm cho cảm ngọc bội đột nhiên bay lên nhập lại vào mắt thay chủ.

Chỉ thấy Huyền Ngọc đạp trên phi kiếm, trong tay giơ ngọc bội mà thần sắc hiếu kỳ: "Cái này quả nhiên là Tử Yên lệnh bài, ngươi một phạm nhân, có thể cứu nằng tính mạng..."

Xem ra tín vật có ích, sớm nên lấy ra mới là!

Vô Cữu trong lòng dừng một chút, chấp lên hai tay lại cười nói: "Tiểu sinh may mắn..." Mà hắn vẫn không thể nào đem nói cho hết lời, lại là ngậm miệng im lặng.

Một đạo kiếm quang chờ bóng người đột nhiên mà đi, trong nháy mắt biến mất vô tung.

Cái kia Huyền Ngọc vậy mà không chào mà đi, vẫn cầm đi tín vật...

Vô Cữu mau chóng đuổi rồi vài bước, mây mù vất ngang, vách đá cách trở, dĩ nhiên không đường có thể đuổi theo. Hắn trở mắt kinh ngạc, một hồi lâu chưa có lấy lại tinh thần đến.

Ngọc bội kia chính là lên núi cuối cùng một đường cơ hội, cứ như vậy không cánh mà bay rồi hả? Ngược lại là cho cái nguyên do, không nói hai lời, liền

đem bản thân ném ở chỗ này, như thế thiếu đạo đức, không có chút nào mới nói để ý a!

Việc đã đến nước này, lại nên đi về nơi đâu?

Vô Cữu cúi đầu xuống, loạng choạng mỗi như cả người, ánh mắt rơi vào rách rưới quần áo, cùng với lộ ra đầu ngón chân giày vải lên, không khỏi sinh lòng vô lực mà nhếch miệng cười khổ.

Vốn đang đối với Linh Sơn cùng với Tiên Nhân ngưỡng mộ không thôi, và lại trong lòng còn có kính sợ. Hôm nay nghĩ đến, cũng bất quá chỉ như vậy. Gặp được tu sĩ, phần lớn là cao cao tại thượng mà tự cho mình siêu phàm gia hóa. Hay vẫn là Từ Yên Tiên Từ tốt, ít nhất nàng hiểu được biết ơn báo đáp, nhập lại đối với bốn công tử ưu ái có gia, tín vật làm chứng..

Vô Cữu nhớ tới cái kia mảnh ngọc bội, nhìn không được có chút đau lòng, lập tức lại tại nguyên chỗ bước chân đi thông thả, có chút bất đắc dĩ mọi nơi nhìn quanh.

Nơi này không để lại người, đều có chỗ lưu người. Tiếp tục lưu lạc chân trời xa xăm cũng chính là rồi, không lo không có ta dung thân chỗ đặt chân. Chi tiếc rồi Từ Yên Tiên Từ, người rút cuộc gặp không thấy giống ta như vậy si tình loại.

Không biết làm sao, không biết làm sao, nại như thế nào, nếu như vạn dặm xa xôi tìm, liền ở chỗ này cùng người một đêm, trò chuyện biểu lộ tỏ, Ủy lòng ta an...

...

Linh Hà Sơn chiếm diện tích ngàn dặm, cảnh nội quần phong cheo leo, sơn khâu bình liệt, và lại kỳ hoa dị thảo đa dạng, nước rơi nước chảy không dứt, có thể nói thanh quang vĩnh tuần mậu, Thủy Tú Linh Sơn, nhập lại dùng Vân Hà kỳ quan mà lấy xưng nhất thời. Trong đó càng là dùng xa xa giăng co Từ Hà phong, xích hà ngọn núi cùng rừng mây đỏ ngọn núi làm cảnh sắc nhất, thỉnh thoảng động phủ ban công, Vân Chi hiện ra màu xanh biếc, Linh khí nồng đậm, nghiêm nhiên nhân gian Động Thiên Phúc Địa!

Để dành cho lúc này, một vị nam tử chân đạp kiếm quang thẳng đến xích hà ngọn núi mà đi.

Chốc lát, hắn ở đây giữa sườn núi một khối sườn dốc đá phía trên rơi xuống thân hình, cất giọng nói: "Từ Yên, Huyền Ngọc tới chơi!"

Tại lần lượt sườn dốc đá trên vách đá, dây leo hoa cỏ giữa, có hai cái cách xa nhau không xa cửa động, có tất cả một cái cao hơn người, rất đúng yên tĩnh lịch sự tao nhã.

Theo thanh âm đàm thoại, một đạo Bạch y nhân hình ảnh chân thành đi ra cửa động, hạ thấp người hành lễ: "Diệp Từ bái kiến sư thúc!"

Nếu là Vô Cữu lúc này, đối với cái này cái mặt tròn xinh đẹp nữ tử sẽ không lạ lắm, nàng đúng là Diệp Từ.

Huyền Ngọc nhẹ gật đầu, hình như có không vui: "Từ Yên sao không hiện thân gặp ta..."

Diệp Từ áy náy cười cười, cung kính lại nói: "Từ Yên sư tỷ sau khi về núi, trọng thương chưa lành, chữa thương được nữa, khó tránh khỏi có chỗ thất lễ. Sư thúc có chuyện không ngại phân phó, ta quay đầu lại chuyển cáo là được!"

Tới đồng thời, có nhu nhược mà lại thanh thúy thanh âm đàm thoại từ một cái khác lúc giữa trong động khẩu truyền ra: "Kính xin sư thúc thứ tội... Từ Yên có nhiều bất tiện, khục khục..."

Đó là Từ Yên đang nói chuyện, có phần lộ ra vô lực, và lại đứt quãng, hắn là khí tức yếu ớt suy nhược.

Huyền Ngọc thần sắc chậm dần, đi theo âm thanh oán trách: "Từ Yên, ta có ý cùng người chữa thương, người rồi lại thủy chung không chịu, hôm nay Trúc Cơ sắp tới, ngàn vạn trì hoãn không được nha!"

Thanh âm đàm thoại lại lên: "Đa tạ sư thúc thương cảm!"

Huyền Ngọc lắc đầu: "Ta đã đem người coi như muội tử đối đãi, người cần gì phải câu nệ tại tôn ti phân chia. Từ Yên a, về sau gọi huynh trưởng ta liền!"

Từ Yên cách cửa động trả lời: "Trưởng ấu tôn ti, trật tự luân thường, không dám có phi lễ..."

Huyền Ngọc vô tâm lý luận, giọng lên khẩu trừ tại lòng bàn tay ngọc bội báo cho biết xuống, nịnh nọt nói: "Từ Yên, người có cố nhân tìm đến..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bức Tranh vẽ cái gì?

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Đây là một gian khéo léo động phủ, phạm vi hai, ba trượng, bày biện đơn giản, lại không mất thanh lịch.

Góc tường trúc trên kệ, bày đặt da thú cuốn sách, ngọc gián những vật này. Lâm môn đá nhìn lên, thì là bày đặt gương đồng, cùng với Tinh Thạch chế tạo nước rơi. Nhanh nhẹn thẩm thấu nước rơi ở bên trong, có giọt nước tại theo thời gian chậm rãi lưu chuyển. Đinh động khám lấy một hạt Minh Châu, có yếu ớt mà vừa mềm cùng hào quang từ trong từ tràn ra nhập lại chiếu sáng bốn phương.

Tại động phủ lúc đang lúc trên mặt đất, phủ lên một mảnh mềm mại da hươu. Còn có một vị trí áo trắng trắng tuyết nữ tử khoanh chân ngồi ở trong đó, chẳng qua là cái kia hai vai thon gầy, cùng với không có huyết sắc mà lại yếu kiều, tại như thác nước giống như tóc đen phụ trợ xuống, càng lộ ra vài phần nhu nhược không chịu nổi. Nàng ồng tay áo nhẹ phẩy, hai tay nhẹ nắm, hành tây ngọc ngón tay nhẹ nhàng quần giao, lập tức tầm mắt khẽ nhúc nhích, hình như có khó hiểu nói: "Huyền Ngọc sư thúc đi mà quay lại, lại là người nào giống như..."

Cô gái này chính là nơi đây chủ nhân, Từ Yên, bên cạnh của nàng vẫn ngồi một vị nữ tử, Diệp Từ.

Diệp Từ thò tay cầm lấy đá nhìn trên gương đồng nâng tại trước mắt, ngẩng lên cái kia trương tròn nức ních khuôn mặt quan sát một lát, hơi lộ ra bất mãn quệt mồm mong, phản năn nói: "Ta khi nào tài có tỷ tỷ như vậy mỹ mạo..."

Từ Yên không dùng là thích, ngược lại là khe khẽ thờ dài, nhẹ giọng hỏi ngược lại: "Diệp Từ, người hay không còn đồ ký tỷ tỷ tuổi tác đây?"

Diệp Từ buông gương đồng, áy náy cười cười, lúc này mới thành thành thật thật đáp: "Người không đều là nghe nói không, chính là cái giáo thụ tiên sinh tìm được rồi Linh Hà Sơn, cố ý muốn báii nhập tiên môn, rồi lại thân không Linh căn, liền xuất ra tỷ tỷ tặng cho ngọc bội cưỡng ép báii kiến, vừa mới gặp được xuống núi tiếp dẫn môn đồ Huyền Ngọc sư thúc. Hắn không rõ cuối cùng, liền đến đây hỏi thăm. Mà tỷ tỷ được biết sau đó không muốn nhiều chuyện, liền để cho ta tổng xuất một lộ đơn được để báo đáp lại. Ai ngờ sư thúc cũng không đưa hắn đuổi xuống núi..."

Từ Yên khó hiểu: "Hắn... Hắn một cái vẫn nhược thư sinh, thân không Linh căn, rồi lại đặt mình trong tiên môn, chẳng phải hoang đường?"

Nàng lúc trước lưu lại ngọc bội, thêm nữa xuất phát từ qua loa chỉ ý. Nếu như bị người chỉ ân, liền không thể thờ ơ. Mà Linh sơn xa xôi, lẫn nhau căn bản khó có thể gặp lại ngày. Ai ngờ chính mình hai tỷ muội mới đưa phản hồi không lâu, người nọ vậy mà sau đó tìm đã đến. Không chỉ có như thế, hắn còn muốn dùng phạm nhân thân thể gia nhập tiên môn.

Diệp Từ nói: "Tỷ tỷ kia cũng đừng quan tâm, sư thúc đã đem hắn thu xếp tại ngọc giếng linh quán. Huống hồ trên núi cũng không phải là không có phạm nhân, hắn ngược lại cũng không sợ cô đơn lạnh lẽo!"

Chính như theo như lời, Linh Hà Sơn trên thật đúng là không thiếu phạm nhân. Tiên môn làm cho chiêu thu nhận đệ tử bên trong, một ít thân có Linh căn, rồi lại bởi vì tư chất bình thường, hoặc là cái khác nguyên do mà tu luyện chậm chạp, thậm chí còn không hề tu vi người khối người như vậy. Mà những đệ tử này tất bị cái khác thu xếp, chính là thu thập ngọc đào quán. Tại chính thức đệ tử trong mắt, cái kia khổ sai sự tình rõ ràng chính là làm cho người khinh thường ti tiện lao dịch.

Từ Yên hơi ngạc nhiên: "Ngọc giếng linh quán? Sư thúc đưa hắn sung làm ti tiện lao dịch..."

Diệp Từ nói: "Vậy thì như thế nào? Nếu không có sư thúc khai ân, chính là ti tiện lao dịch đều mơ tưởng. Sư thúc cử động lần này rõ ràng tại lấy Hào tỷ tỷ a, tiền bối nhân vật bên trong, liền thuộc hắn anh tuấn tiêu sái, khéo hiểu lòng người..."

"Phi!"

Từ Yên thần sắc hơi thẹn đỏ mặt, phun rồi một tiếng, âm u thở dài: "Ta lần này bị thương, đến nay chưa lành, đều muốn Trúc Cơ khó càng thêm khó, ở đâu còn có tâm nhiều chú ý, ài..."

Nàng nói còn chưa dứt lời, hai đầu lông mày thần sắc lo lắng dần mạnh lên.

...

Một đạo núi phía trên, một nam tử trẻ tuổi người ngẩng đầu ưỡn ngực gác tay mà đứng. Hắn mặc dù quần áo rách rưới, phong trần đầy mặt, chính là giày vải đều lộ ra một đôi đầu ngón chân, lộ ra cực kỳ keo kiệt mà lại chán nản không chịu nổi, lúc này lại là trên mặt đáng tươi cười, thần sắc rực rỡ.

"Thật sự là người đến núi trước tất có đường, liễu ám hoa minh lại một thôn a! Bỏ công từ rút cuộc lên núi, nhập lại trở thành tiên môn đệ tử, ở giữa biến số, thật sự là thoải mái phật phùng. Lúc này nghĩ đến, giống như cảnh trong mơ, hắc hắc!"

Hắn cảm khái khó nói hết, nhin không được hắc hắc vui lên.

Có người từ đằng xa đi tới.

Đó là một cao lớn thô kệch trung niên hán tử, lưu lại râu quai nón, bộ dáng hung ác, chưa tới phụ cận, không kiên nhẫn đất quát lên: "Người chính là Vô Cữu? Bản thân chính là ngọc giếng quán sự Qua kỳ, đi theo ta!"

Trên sườn núi người nghe được triệu hoán, vội vàng khom người con cái, nịnh nọt nói: "Nguyên lai là Qua quán sự, Qua đại ca, a... Không đúng, nếu như đã đến tiên môn bên trong, nên xưng hô người một tiếng Qua sư huynh!"

Người trẻ tuổi đúng là Vô Cữu, hán nguyên bản đã là chán nản, một mình nằm dưới chân núi đỉnh đá trong phiên muộn, chợt bị đi mà quay lại Huyền Ngọc cho mang theo trong núi. Đối phương nói, hán là đang giúp Từ Yên thường trả nhân tình.

Bất quá, Huyền Ngọc đem người ném ở chỗ này, thẳng đi trong sơn cốc dạo qua một vòng, tiếp theo liền nghênh ngang rời đi. Giống như hán không nhận biết Vô Cữu, cũng chưa từng dẫn người đã tới.

Tự xưng Qua kỳ hán tử đi vài bước, bỗng nhiên đứng lại, hai tròng mắt: "Ta cũng không phải là sư huynh, cũng không phải đại ca, hừ!" Hán hừ một tiếng, xoay người rời đi, trong miệng la hét: "Không có tu vi, đang còn muốn tiên môn trong pha trộn..."

Vị này nóng nảy nhìn cũng có chức vị!

Tiên môn trong không nên là thanh tâm quả dục mà tùy tính tự nhiên ư, như thế nào còn có chức quyền cao thấp cùng cao thấp phân chia. Quán sự chức lại rất lợi hại phải không, giống như rất uy phong bộ dạng đâu!

Vô Cữu liên tục đồng ý, lập tức lại không cho là đúng ngừng lên mắt chung quanh.

Vừa lúc Vân Hà quy ẩn, đang lúc hoàng hôn hàng lâm. Chừng bao la mờ mịt, vòm trời đen tối. Một vòng Minh Nguyệt mới lên, bốn phương mờ ảo bát ngát.

Ha ha! Linh Hà Sơn quả nhiên là Tiên gia chỗ, khí tượng bất phàm!

Từ ngày hôm nay, cái kia từng đã là đuổi giết cũng nên đã đi xa. Chẳng qua là không biết Từ Yên Tiên Từ lại ở nơi nào, ngày khác nhất định phải tiến đến bái phỏng một phen. Thử nghĩ, địa địa gặp lại, bốn mắt nhìn nhau, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại nên là như thế nào động lòng người tình cảnh!

"Mỗi ngày giờ mẹo dưới giếng, giờ Dậu kết thúc công việc, kiểm tra soát người, không được bí mật mang theo..."

Vô Cữu vẫn như cũ đắm chìm tại mơ màng bên trong, bỗng nhiên cảm thấy có phần lơ đãn. Cái kia Qua quán sự như thế nào càng kéo càng xa, cái gì dưới giếng, cái gì kết thúc công việc, ta là tới lúc tiên môn đệ tử đấy, không phải đến làm lao công đấy. Hán nhảy hạ sơn cương vị đuổi tới, đối phương tự lo liên tục: "Trong núi đều có nhà bếp, giờ dần tổ chức bữa ăn tập thể, mỗi ngày ngừng một lát, quá hạn không đợi; giữa sườn núi có túp lều, ở cùng không được tùy người. Ngọc giếng quy củ, dùng thu hoạch luận thưởng phạt..."

Được rồi, càng nói càng hư không tưởng nổi rồi, mỗi ngày chỉ có một bữa cơm, trời chưa sáng liền muốn rời giường, bằng không thì không ăn muốn chịu đói. Càng quá mức người, chính là che gió tránh mưa phòng xá đều không có! Liền túp lều đều đi ra, trong nơi này hay vẫn là tiên môn, quả thực một cái cùng khổ lạnh hằm lò a!

Vô Cữu theo dốc núi chạy trốn rất nhanh, vài bước liền đuổi theo Qua kỳ, thò tay ngăn trở, không ngớt lời đặt câu hỏi: "Qua quán sự, chẳng lẽ tiên môn đệ tử không muốn tu luyện sao? Ta là tới tiếp Từ Yên Tiên Từ đấy, vì sao phải làm lao công?"

Qua kỳ đột nhiên dừng bước lại, hai mắt tròng được càn tròn: "Người không có tu vi, còn dám tự xưng tiên môn đệ tử? Người đâu là một gã ti tiện lao dịch, khai thác ngọc thạch mới là bản phận, về phần có hay không tu luyện, lại liên quan gì ta..." Hán tự tay một lay, há miệng thối đạo: "Phì! Còn muốn tiếp Tiên Từ, nằm mơ đi đi!"

Vô Cữu dưới chân lao đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, kinh ngạc nói: "Chỉ giáo cho, ta như vậy xuống núi vẫn không được sao..." Nguyên bản tu Tiên kia mà, lại bị trở thành ti tiện lao dịch; tìm kiếm Tiên Từ, đúng là nằm mơ? Quá khi dễ người, bốn công tử không làm!

Qua kỳ nhưng là cũng không quay đầu lại nói: "Đều muốn xuống núi, không ai ngăn đón người. Phải đi mau cút, tránh khỏi phiền toái!"

Vô Cữu bị lời nói ghen được thờ không nổi, oán hận một đạp chân liền muốn quay người ly khai.

Tới đồng thời, có người lão đảo từ nơi không xa đi qua, hi hi cười nói: "Nơi này bốn phía đều là ngàn trượng vách núi, đã đến liền đi không được!"

Xuyên thấu qua mộng lung cảnh ban đêm nhìn lại, đó là một hơn hai mươi tuổi quang cảnh nam tử, đang mặc áo bào xanh, cái trong đầu đội, sắc mặt vàng gầy, hai mắt ngược lại là tinh thần, nhìn từ trên xuống dưới Vô Cữu, cười lại nói: "Mới tới hay sao? Ta là Tông Bảo..."

Qua kỳ sắc mặt trầm xuống, quát lên: "Tông Bảo, người không khai thác ngọc thạch, tới đây có quan hệ gì đâu?"

Gọi là Tông Bảo nam tử nhún nhún vai đầu, vô tội nói: "Giờ Dậu đã qua, kết thúc công việc thì thôi, trong bụng đói khát, bốn phía đi dạo..." Hán hình như có kiêng kỵ, hướng về phía Vô Cữu lần lượt cái ánh mắt, lại đành chịu cười cười, quay người lung la lung lay đi về hướng xa xa.

Vô Cữu sững sờ tại nguyên chỗ.

Còn tưởng rằng ti tiện lao dịch làm việc cực nhọc đã là vượt quá tưởng tượng, ai ngờ còn có so với đây càng thảm đày. Tới đi không được, cùng nhà giam kẻ tù tội có gì khác nhau đâu! Từ Yên Tiên Từ, người dù sao sẽ không như vậy hại ta sao? Chẳng lẽ là sợ ta thành ý chưa đủ, lúc này mới dụng tâm lương đau khổ...

Qua kỳ tiếp tục đi phía trước, giương giọng khẽ nói: "Hừ, nếu không phải lần, liền cùng ta ta thành thành thật thật tới đây, còn dám dài dòng, môn quy hầu hạ!"

Vô Cữu ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời đêm, nhin không được sức lên cổ.

Dưới núi còn là cực nóng tiết, trên núi cũng đã trời thu mát mẻ như nước. Vừa mới chỉ lo hưng phấn, dưới mắt mới phát giác hàn ý tập kích người!

Ài, Đại lão xa không ngại cực khổ mà đến, bứt tranh cái cái gì! May mà còn có một ti ước mơ, bằng không thì thật muốn bị bức phải nhảy núi rồi.

Mà thôi, ta cũng là có môn quy hầu hạ người. Từ nay về sau, rút cuộc không cần phiêu bạt bốn phương rồi. Mà những ngày kia tuy rằng chờ đợi lo lắng, thắng tại vô câu vô thức a!

Vô Cữu hồi hận thở dài một hơi, sau đó chuyển động bước chân.

Phía trước là mảnh sơn cốc, gập núi xây xong một loạt phòng bỏ. Dưới mái hiên dĩ nhiên sáng lên nhìn chi bó đuốc, gần chỗ chiếu lên thông minh. Bốn phía quần phong vờn quanh, thì là mông lung thấy không rõ lắm.

Chốc lát, phòng bỏ đã đến trước mắt.

Qua kỳ thẳng đi vào một gian phòng ốc, không đợi có người theo tới, liền lạnh lùng vứt bỏ một câu: "Lúc này đang chờ..."

Vô Cữu đành phải như vậy dừng lại, buồn bã ỉu xiu mọi nơi nhìn quanh.

Qua kỳ đến gần cái gian phòng kia phòng còn có bảng hiệu đầu rồi, trên viết ba chữ: Ngọc giếng ngọn núi. Cách đó không xa liền tiếp nhìn gian phòng ốc, theo thứ tự là kho lều, kinh đường cùng nhà bếp đẳng cấp.

Không cần thiết một lát, Qua kỳ xuất hiện ở dưới mái hiên, tiện tay ném dưới một cái túi, lại quay người nhỏ xuống một căn bó đuốc, phân phó nói: "Bỏ vậy đi về phía nam bốn năm dặm, chính là chỗ ở, và lại thẳng tiến đến, sáng mai đến đây đợi mệnh!"

Vô Cữu tiến lên tiếp nhận bó đuốc, còn muốn hỏi thăm vài câu, Qua kỳ đã quay người trở về phòng, "Phanh" một tiếng đóng lại cửa phòng. Hắn cúi người cầm lên cái túi, lập tức thần sắc mờ mịt.

Bốn năm dặm đường ngược lại cũng không xa, mấu chốt là phía nam lại ở phương nào?

Vô Cữu mới có hoang mang, lập tức lại tự giễu cười cười.

Người đến chán nản thời điểm, nội tâm cũng không tốt khiến. Có Minh Nguyệt tại trời, lo gì phương hướng không rõ!

Vô Cữu ước lượng cái túi, trên tay có chút cân lượng. Cũng không biết trong đó chứa cái gì thứ đồ vật, và lại đến địa phương lại mở ra mảnh nhìn không muộn. Hắn đem túi vải lưng trên vai, giờ bó đuốc đi về hướng cảnh ban đêm..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Linh sơn Tiên Duyên

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

.....

Ánh trăng mông lung, gió mát phơ phất, bóng cây eò lả, cảnh ban đêm yên tĩnh.

Cái này vốn nên là một cái rảnh rồi bước chậm, hoặc là dưới ánh trăng độc tư tốt thời điểm, đã có bước chân vội vàng mà đi được tới lúc gấp rút. Bó đuốc ánh sáng trong bóng đêm chập chờn chiếu sáng, mà độc hành thân ảnh thì là hơi lộ ra vài phần cô đơn cùng tịch liêu.

Địa thế dần dần cao, núi rừng dày đặc.

Bất tri bất giác, phía trước trên sườn núi đột nhiên nhiều ra một loạt lều cỏ con cái.

Đó chính là thương kỳ theo như lời túp lều?

Vô Cữu đi đến phụ cận, giờ lên bó đuốc đuổi đầu dò xét.

Một loạt lều cỏ con cái nửa chôn ở trên sườn núi, lại cấp thấp lại thấp, xung là túp lều, cũng là xứng đáng cái tên. Hướng phía nam mở ra hai cánh cửa, tả hữu thì là một dãy cửa sổ nhỏ. Mà vô luận lẫn nhau, đều lộ ra hắc ám lại rất là yên tĩnh.

Vô Cữu chần chờ một lát, nhắc chân đi tới. Khi hần gần đây đẩy cửa ra phía, liền gặp trong đó bày đặt hai hàng giường gỗ. Mặc dù có chút âm u ẩm ướt, mà dài hơn mười trượng, hai ba trượng rộng địa phương thực sự rộng rãi. Chỉ bất quá toàn bộ túp lều bên trong trống rỗng, căn bản không thấy được nửa cái bóng người.

Quái cái quá thay đây! Người đâu?

Chung quanh sẽ không gặp có những thứ khác túp lều, nơi này hẳn là chính mình duy nhất nơi đi. Mặc kệ, tạm thời xây dựng cơ sở tạm thời. Không ai quấy rầy mới tốt, bốn công tử rất thích sống một mình!

Vô Cữu đem bó đuốc cắm ở trong rạp trên cây cột, nhắc chân đi đến trong góc.

Giường gỗ thành sắp xếp, chính là cái lớn giường chung. Phía trên Bồ chỗ ngồi coi như hình thành sạch sẽ, dùng để ngủ là đủ.

Hắn đem cái túi ném ở trên giường, lập tức lại đập mắt giày nhảy lên, tiếp theo khoanh chân mà ngồi, thò tay đem cái túi ngược lại quay tới. Theo "Rầm Áo Áo" thoáng một phát, trước mắt hơn nhiều một đồng đồ vật.

Một đôi giày, hai bộ vải xanh quần áo, một trương da thú, một hạt sáng lên hạt châu, một khối bạch ngọc bài tử, một chút mạng vỏ kiếm đoản kiếm, một cái hai thước lớn nhỏ tinh xảo túi da, còn có đào châu, đào bình, đào bát, dưa trúc, khăn mặt ít hôm nữa thường dùng vật.

"Mở tiệm tạp hóa rồi!"

Vô Cữu thì thầm một tiếng, thoát khỏi trên người phá áo cũng thay đổi mới đây.

Thanh sam có chút ngắn, ăn mặc như một chạy đường tiểu nhị; giày nhưng là lớn nhỏ vừa chân, tạm thời mềm mại thoải mái dễ chịu; da thú bên trên viết Linh Hà Sơn môn quy, cùng với Ngọc Tinh linh quang điều cấm; sáng lên dạ minh châu tử, dùng để chiếu sáng; bạch ngọc bài tử trên có Vân Hà hình dáng trang sức, một mặt có khắc Linh hà Ngọc Tinh chữ, một mặt có khắc tục danh, xác nhận tiền môn lệnh bài, dùng làm thân phận dấu hiệu; đoản kiếm lấy da thú {vì là} vỏ kiếm, hơn một thước dài, có chút tinh xảo, cùng bên hông mình cầm đoản kiếm lớn nhỏ tương tự, rồi lại có thể đơn giản rút kiếm ra khỏi vỏ, lạnh lóng lánh, thoát nhìn rất là sắc bén; về phần túi da lại làm làm gì dùng, tạm thời không biết.

"Làm việc cực nhọc ti tiện lao dịch, còn có như vậy đãi ngộ?"

Vô Cữu nhìn xem trên giường vụn vụn vật vất, có chút ngoài ý muốn lác đầu. Phải biết rằng chính là một hạt dạ minh châu tử, đều giá trị không ít bạc. Nếu như không bị khi dễ, lại có ăn có uống, cũng có túp lều dung thân, như thế thời gian hoặc cũng trôi qua!

Liền tại hần tự mình an ủi thời điểm, có trách cứ: "Đã {vì là} Ngọc Tinh đệ tử, cần gì phải tự coi nhẹ mình đây!"

Có loạn choạng đi đến, cũng không xa lạ gì, đang là trước kia gặp phải chính là cái kia vàng gậy nam tử, tên là Tông Bảo. Hắn lên tiếng về sau, mang theo cao thâm mặt trầm sắc tiếp theo còn nói: "Muốn thành đắc đạo, đều bị đau khổ lệ tâm chí mà mệt mỏi gân cốt. Nhưng có Lăng Vân ngày ấy, cười nhạt nhân sinh nhiều giày vò!"

Vô Cữu thêm chút chinh đốn, liền muốn ngủ lại hành lễ.

Tông Bảo đi đến phụ cận, rất tùy ý mà khoát tay áo: "Không cần khuôn sáo cù!" Tiếng nói mới rơi, người khác đã ngồi ở trên giường, bỗng nhiên trên mặt vui cười, nhìn có chút há hê nói: "Chắc hẳn huynh đệ cũng là khổ tu không có kết quả, lúc này mới bị xử lý đến tận đây, còn không biết như thế nào xưng hô, lại đây từ phương nào nha..."

Có một loại người, gọi là từ trước đến nay quen thuộc, rất dễ dàng giao tiếp, chính như trước mắt vị này.

Vô Cữu gặp đối phương cử chỉ tùy ý, cũng đi theo dễ dàng hơn, liền trên báo nhà mình tính danh, cũng vừa cười vừa nói: "Tiểu đệ mới đến, chỉ giáo nhiều hơn..."

Tông Bảo hai chân lên một lượt rồi giường, khoanh chân ngồi, chút nào không khách khí nói: "Hữu vấn tất đáp, hữu cầu tất ứng, ai bảo ta là sư huynh của ngươi đây!" Hắn da mặt gầy, cười lộ lên về mặt nếp nhăn, chỉ có hai mắt lộ ra sáng trong, toàn bộ người lộ ra rất tinh thần.

Sư huynh đều đi ra, còn không biết sư phụ lại là vị nào.

Vô Cữu hiểu kỳ nói: "Ta và người sư từ đâu?"

Tông Bảo vui vẻ càng lớn: "Hắc hắc, sư đệ thật là có thú..."

Vô Cữu lúng túng buông tay: "Huynh đệ ta vô tâm nói giỡn, quả thật hai mắt ngây thơ mà hoàn toàn không biết gì cả!"

Tông Bảo một vỗ ngực: "Vậy người thật đúng là gặp đúng rồi, Linh Hà Sơn từ trên xuống dưới, liền không có ta không biết địa phương..."

Vô Cữu đang một bụng nghi vấn, bẽ bộn chấp tay đi đầu gửi tới lời cảm ơn, sau đó cũng không khách khí, khiêm tốn lĩnh giáo đứng lên.

Tông Bảo quả nhiên là hữu vấn tất đáp, tạm thời biết ăn nói ——

"Ha ha, phạm là thân cư trú Linh căn người, còn có dẫn tiến, liền bái nhập tiên môn, ta chính là từ trong tộc trưởng bồi dưỡng tiến mà đến, tiếc rằng tu luyện mấy năm không hề khởi sắc, lúc này mới ủy khuất không sai..."

"Người hỏi Linh Hà Sơn nhiều đến bao nhiêu? Linh Hà Sơn không lớn, bất quá ngàn dặm phạm vi mà thôi, rồi lại có khác Động Thiên, huyền diệu nhiều hơn! Trong đó lại lấy Từ Hà phong, Xích Hà Phong cùng Hồng Hà Phong mà nghe tiếng bốn phương, có thể nói ba ngọn núi giằng co mà mỗi người mỗi về. Từ Hà phong chính là Môn Chủ cùng tất cả Đại trưởng lão động phủ chỗ, Linh khí nồng nặc nhất; Xích Hà Phong chính là tất cả cái đường khẩu chỗ, Hồng Hà Phong là phần đông đệ tử tập trung chi địa..."

"Tiên môn có bao nhiêu người? Chừng 400~500 đâu rồi, phần lớn ẩn núp trong động phủ tinh tu, bình thường căn bản không thấy được vài bóng người..."

"Cái gì gọi là Đường Khẩu? Người liền cái này cũng đều không hiểu, đáng thương không sư đệ, thật đúng là một vị tuổi mới non người mới, tạm thời nghe ta nói tới: Linh Hà Sơn chia làm năm cái đường khẩu, có ngũ đại trưởng lão quản hạt, theo thứ tự là giám sát viện, Kinh đường, Lễ viện, công đường cùng Văn Thủy đường, lấy quản giáo đốc điều tra, điển tịch trân tàng, nội ngoại sự vụ, tu luyện truyền thừa cùng chiêu nạp vãng lai mà quyền lực và trách nhiệm khác nhau, tạm thời phân loại khác có bất đồng, như là Tăng Kinh Các, nhà kho, nhà bếp, cùng với Ngọc Tinh lĩnh quảng....."

"Muốn nói ngũ đại trưởng lão, thật sự là không được. Vì sao nói như vậy? Bốn môn không có cửa chủ, tự nhiên liền từ năm vị Trưởng lão đương gia. Trong đó lại lấy giám sát viện cùng công đường hai vị Trưởng lão tu vi cao nhất, nghe nói đã là Tiên Nhân chân chính, tạm thời nhớ kỹ, đó là Diệu nguyên tiên bối cùng Diệu núi tiên bối. Còn lại ba vị Trưởng lão tu vi hơi yếu, rồi lại đồng dạng là Trúc Cơ đạo nhân trong người nổi bật, theo thứ tự là Kinh đường Diệu mẫn, Lễ viện Diệu đoãn cùng Văn Thủy đường Diệu nghiêm..."

"Tại sao không có cửa chủ? Nghe nói là năm vị Trưởng lão không ai phục ai, Môn Chủ một vị liền ghé trống đến nay, nếu muốn truy cứu nguyên do, liền không phải ta và người làm cho có thể biết được..."

"Linh Hà Sơn đệ tử không chỉ có lấy tu vi luận cao thấp, còn có bồi phân tên cửa hiệu đâu rồi, tổng cộng mười bốn chữ: Thiên Địa huyền diệu vô tận ẩn núp, Linh hà Tiên Duyên độ bát phương. Trong môn Trúc Cơ tiên bối, đều là huyền chữ lót, ta và người... Ài, còn không bồi phân!"

"Người nên hỏi rồi, vì sao không có bồi phân nha? Thực không dám giấu giếm, ta và người tuy rằng thân có Linh căn, rồi lại khổ tu không có kết quả. Không có Pháp lực, cùng người phạm không giống a! Duy Luyện Khí thành công, mới là chính thức tu sĩ, cũng mới có thể đạt được tiên môn tiếp nhận. Đương nhiên, theo lý thuyết ta và người nên Diệu chữ lót đệ tử..."

"Như thế nào Linh căn? Người đang ở đây cố tình khảo thí tương đối huynh kiến thức, chẳng phải nghe thấy, Linh căn, vốn cũng, lấy Ngũ Hành bồi chi, chính là Thiên Địa tạo hóa chi căn bản. Có khác thơ này: Ngọc ao nước trong Quán Linh căn, Trường Sinh tiêu dao mới {vì:là} thực..."

"Ta và người sư từ đâu? Hắc hắc, ta không phải đã nói rồi sao, tên là Ngọc Tinh đệ tử, chỉ có thể lấy Thiên Địa vi sư, đã là đồng đạo, lẫn nhau lúc này lấy sư huynh đệ tương xứng thờ ra. Ta vì sao là sư huynh của người? Hiểu hay không thứ tự đến trước và sau quý củ..."

Túp lều trong, hai người ngồi đối diện nhau. Mà một cái dần dần trở nên có chút gấp, một cái thì là ngây thơ không mở mà sự nghi ngờ lại lên.

Dù cho Tông Bảo rất có kiên nhẫn, cũng dần dần chống đỡ không được Vô Cữu luân phiên đặt câu hỏi. Nhất là đối phương lại hỏi rồi luyện khí tồn tại, cùng với Tiên Nhân tu vi cao thấp, hẳn rất cuộc nhảy xuống rồi giường gỗ, liền tục khoát tay nói: "Không sư đệ a, ta rồi hãy nói bên trên ba ngày ba đêm cũng nói không rõ, người vậy mà đối với tiên đạo hoàn toàn không biết gì cả, quả thực khó có thể tưởng tượng..."

Vô Cữu bẽ bộn đuổi theo xuống dưới, cười nói: "Chớ đi a! Ta và người mới quen đã thân, ngại gì nói chuyện trắng đêm, đang muốn lĩnh giáo Ngọc Tinh lĩnh quảng tương quan công việc, mọi người đi nơi nào, cái này túi da thì có ích lợi gì chỗ... Còn có, còn có..."

Tông Bảo vội vàng tránh né, trong nháy mắt chạy tới ngoài cửa: "Đã gần đến nửa đêm thời gian, sáng mai (Mình nhì) còn muốn sáng sớm, có chuyện sau này hãy nói, còn nhiều thời gian, xin dừng bước..." Kìa lời còn chưa dứt, đã biến mất tại trong bóng đêm.

Túp lều trong, chỉ còn lại có Vô Cữu một người. Hắn ở đây giường gỗ giữa đi tới lui vài chuyến, vẫn tinh thần vô cùng phấn chấn.

Từ Tông Bảo trong miệng, cũng coi như đã biết Linh Hà Sơn đại khái tình hình. Nếu như nói, bốn công tử dĩ nhiên là trên núi duy nhất không có Linh căn phạm nhân. Cái này muốn toàn bộ lại tại Từ Yên Tiên Từ ưu ái a, không phải vậy làm sao lấy có thể trà trộn tại tiên môn bên trong. Tu không tu Tiên không sao cả a..., đừng nghĩ phụ lòng Tiên Từ ý tốt là tốt rồi! Đúng rồi, Tiên Từ còn nhờ cậy cái kia Huyền Ngọc đạo trưởng đưa tới lễ vật đâu...

Vô Cữu bẽ bộn lại trở về trên giường, từ hông lúc giữa lấy ra tới một người nho nhỏ bình ngọc. Đi nắp bình mà ngược lại quay tới, một hạt màu xanh viên

đan được xuất hiện ở trong lòng bàn tay, nhìn qua hình cầu tròn bóng tròn bóng, tạm thời lộ ra xông vào mũi mùi thơm ngát.

Tiền Đan? Có phải hay không Từ Yên biết ta không có Linh căn, lúc này mới đưa tới Tiền Đan, tốt bảo ta thoát thai hoá cốt, để cùng nàng đôi tấc song phi...

Vô Cữu khoe miệng cao cao treo lên, xinh đẹp mở cờ trong bụng, không có làm suy nghĩ nhiều, thò tay liền đem đan dược nhét vào trong miệng, không kịp dư vị, đã là "Ứng ực" vào trong bụng. Hắn bẽ bộn học khoan chân mà ngồi, cùng đội biến hóa nghiêng trời lệch đất. Mà chén trà nhỏ thời thần trôi qua, quanh thân cao thấp động tĩnh gì đều không có. Hắn lại kinh ngạc sau nửa ngày, đành phải như vậy thôi, tiếp theo chính đốn xuống giường giường, mới phát giác thiếu đi hai dạng đồ vật, đệm chăn cùng gối đầu.

Túp lều ẩm ướt, nửa đêm Thiên Hàn, không có đệm chăn cùng gối đầu, thì như thế nào ngủ đây?

Một trận gió xuyên thấu qua cửa sổ thổi tới, đốt tới phần cuối bó đuốc chậm rãi dập tắt. Lều trong lập tức lâm vào trong bóng tối, lạnh suu suu hàn ý im ắng tới.

Vô Cữu sợ run cả người, bẽ bộn nhảy đến trên giường ôm đầu gối co lại thành ròi một đoàn.

Khoảnh khắc, vô biên yên tĩnh tràn ngập bốn phương.

Hắn thoáng trấn định lại, lập tức chậm rãi ngồi thẳng. Có lẽ tu sĩ đều không ngủ được, tạm thời học ngồi xuống một hồi.

Ân! Hết thấy đều rất mới lạ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Không hiểu quy củ

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

.....

Từ khi đã đi ra tao nhã cốc về sau, tranh luận phải ngủ cái an tâm. Hôm nay rốt cuộc không hề lo lắng hãi hùng, chỉ mong làm mộng đẹp. Bất quá, còn tại giống như ngủ giống như tỉnh giữa, trong mơ hồ có kêu gọi: "Không sư đệ, mau mau tỉnh lại..."

Ai tại om sòm, để cho hay không ngủ!

Vô Cữu mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, cái này mới phát giác chính mình đã từ khoan chân mà ngồi, biến thành gập tứ chi nằm sấp lấy, cũng tại Bò trên ghế lưu lại một nhò ghèn nước miếng.

Còn tưởng là đang ở trong mộng, nguyên lai là bất tri bất giác ngủ rồi. Từ cửa sổ nhìn lại, sắc trời muốn hiểu. Gìơ gì?

"Giờ dần sắp hết, nếu không rời giường, liền muốn chịu đói, đừng trách ta không đề cập tới tỉnh, đến lúc đó hối hận thì đã muộn..."

Vô Cữu vội vàng chống đỡ đứng người dậy, mới gặp có đứng ở cách đó không xa không ngớt lời thúc giục.

Đó là đêm qua cùng mình nói chuyện phiếm Tông Bảo, vậy mà sớm tới đây gọi mình rời giường. Chẳng qua là bên hông hắn đổi Ngọc Bài cùng túi da, trong tay cầm đoản kiếm.

Vô Cữu đã tỉnh hồn lại, bẽ bộn lên tiếng, thêm chút sửa sang lấy giả bộ, liền muốn đi ra ngoài.

Tông Bảo lắc đầu, cười chỉ điểm nói: "Mang theo Pháp Khí, túi da cùng với chiếu sáng Dạ Minh Châu, lại mang theo khăn mặt, bát đĩa, những thứ khác một mực không cần..."

Pháp Khí, chính là đoản kiếm rồi hà?

Vô Cữu từ dưới giường gỡ kéo ra cái túi, xuất ra như trên mấy thứ đồ, đem túi da buộc tại bên hông, đem đoản kiếm chọc vào vào trong ngực, mới đưa

chính đốn thỏa đáng, liền gặp Tông Bảo đã dẫn đầu đi ra lều. Hắn sau đó theo sát, lại lại theo dốc núi đi xuống dưới đi.

Lúc này, sắc trời dần dần trắng mà sáng sớm ai tràn ngập. Trước sau có bóng người lác lác, xem tình hình xác nhận đồng hành đệ tử không thể nghi ngờ.

Không cần thiết một lát, đã đến một chỗ sơn tuyền lúc trước.

Vô Cữu tại Tông Bảo ý bảo xuống, cầm lấy khăn mặt lau đem mặt. Tiếp theo hai người kết bạn tiếp tục đi phía trước, trên đường gặp phải bóng người cũng càng ngày càng nhiều.

"Ha ha, những cái kia đều là người đồng môn của ta sư huynh đệ, rồi lại không chịu nổi tấp lều âm lãnh ẩm ướt, liền trên chân núi tự quạt sơn động mà đổi thành đi an cư. Người mới đến, tạm thời ủy khuất mấy ngày, đối đãi các người tìm được nơi thích hợp, lại dọn nhà không muộn!"

"Thích hợp sao?"

"Như thế nào không thích hợp? Ta và người tạm thời chưa có tu vi, rồi lại cũng tốt xấu tính làm tu sĩ, nếu không động phủ cư trú, lại tu luyện như thế nào! Quan sự am hiểu sâu này dễ ý, đối với cái này từ không hỏi qua!"

"Đa tạ huynh đài chỉ giáo! Bất quá, ta xem cái kia thương quan sự rất là lợi hại..."

"Ngọc Tinh tổng cộng có năm vị quan sự, rồi đi một vị, dưới mắt chỉ còn lại có bốn vị, đều {vì là} Pháp lực trong người vũ vũ trường tay, rồi lại bởi vì tu vi tiến cảnh chậm chạp, mà bị lưu đây nơi này. Thương kỳ quan sự cũng là như thế, phiền muộn táo bạo còn tại hợp tình lý. Đối với hắn đứng xa mà trông thuận tiện..."

"Ngoại trừ quan sự bên ngoài, nơi này không tiếp tục cao thủ?"

"Có a! Ngọc Tinh chủ quản, chính là Huyền Cát chấp sự, rồi lại nhiều năm bề quan tu luyện mà không để ý rườm rà, Ngọc Tinh lớn nhỏ sự vụ, đều do mấy vị quan sự làm thay..."

"Cái này túi da có tác dụng gì chỗ?"

"Ha ha, huynh đệ người lại tới nữa, đổi thành người khác, sớm bị người hỏi nóng này..."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, dần dần đi tới trong sơn cốc cái kia sắp xếp phòng bỏ trước. Dưới mái hiên bó đuốc dập tắt, hơn nhiều hai cái nồi và bếp, cũng có cảm giữ. Hội tụ tới đệ tử, thì là từng cái tiến lên nhận lấy thức ăn.

Vô Cữu đi theo Tông Bảo sau lưng, mọi nơi dò xét.

Tia nắng ban mai sơ hiện, sơn cốc từ từ sáng ngời. Những cái kia nhận lấy thức ăn đệ tử chừng ba bốn mươi, lần lượt tản ra, có một chỗ, cũng có tốp năm tốp ba. Trong đó đa số nam tử, cũng xen lẫn mấy nữ tử, thần thái tướng mạo khác lạ, mà niên kỷ làm mất đi mười mấy tuổi đến già trên tám mươi tuổi lão già cũng có.

Vô Cữu hơi kinh ngạc, nói nhỏ: "Những cái kia đều là Ngọc Tinh đệ tử? Già như vậy bước..."

Tông Bảo không cho là đúng nói: "Thân có Linh căn người, cũng không có nghĩa là có thể trở thành Tiên Nhân. Vất vả hơn mười năm, hoàn toàn không có làm cho thành người không thiếu kia mấy!"

Vô Cữu im lặng im lặng, bỗng nhiên cảm thấy đêm qua hưng phấn có chút nhớ nhưng đương nhiên. Minh nếu là không thành được Tiên Nhân, chẳng lẽ muốn ở chỗ này sông quang đời còn lại cả đời?

Chốc lát, đã đến dưới mái hiên.

Trên lò hai phần trong nồi lớn, phân biệt nấu nước luộc thịt cùng khối thịt.

Vô Cữu xuất ra đào bát, phân ra một muôi nước luộc thịt cùng hai khối màu vàng nâu khối thịt. Hắn không rõ ràng cho lắm, đi theo Tông Bảo đi đến một bên ngồi chồm hòm trên mặt đất, cũng nghe đối phương phân trần: "Trong súp đựng nhiều vị Linh dược, nhất muôi dưỡng tinh bổ khí. Khối thịt đến từ Linh sơn trùng, có thanh khí bài độc khả năng..."

Cái gì trùng, không phải là dùng làm mồi câu mà còn trùng? Mà nhớ rõ chỉ có to bằng ngón tay, trước mắt tại sao như vậy vừa thô vừa to?

Vô Cữu cầm lấy khối thịt hít hà, mùi tanh xông vào mũi, không khỏi buồn nôn, liền muốn ném đi, chân chờ xuống, ném vào trong túi da.

Tông Bảo nhưng là ăn uống liên tục, cũng sớm có sở liệu giống như cười nói: "Ha ha, có người đói khi đói bụng..."

Vô Cữu thờ ơ, bụng đào bát nhấp một hớp thang. Hương vị đắng chát, ngược lại là cùng kỳ tán nhân đồ ăn thang hiểu được vừa so sánh với. Hắn không khỏi nhe răng nhếch miệng, há miệng liên phun.

"Ai nha nha, phung phí của trời a!"

Có bu lại, là vị râu tóc xám trắng lão già, đồng dạng đang mặc thanh sam, eo buộc túi da, nhưng là cầm lấy cái chén không, có chút ít tiếc hận nói: "Tiểu sư đệ, nếu như ngươi không thích uống canh, từ ta làm thay như thế nào..."

Vô Cữu đứng dậy, hơi hơi ngạc nhiên, cũng không chịu đựng cự tuyệt, thò tay đem nửa bát tàn phế thang ngã tới.

Tông Bảo không kịp ngăn trở, dứt khoát hướng một bên né tránh, ghét bỏ nói: "Lão Vân đầu, ngươi lại đây chiếm tiện nghi..."

Lão già kia cũng không khách khí, tiếp nhận tàn phế thang uống một hơi cạn sạch, lúc này mới mang theo thỏa mãn thần sắc, khép hờ hai mắt, vuốt râu khen: "Lão hủ niên kỷ hơn trăm, rồi lại thân thể cường tráng, tai thính mắt tinh, toàn bộ lại tại chén này trường thọ thang công lao nha! Mặc dù tiên đạo xa vời, mà này sinh là đủ... Là đủ!"

Cái này nếu là trường thọ thang, kỳ tán nhân đồ ăn thang há không được Tiên gia quýnh tương?

Vô Cữu âm thầm trở mắt, thất thanh nói: "Lão tiên sinh đã qua thời hạn di chi thọ?"

Lão già mở hai mắt ra, tao nhã hữu lễ nói: "Lão hủ mây Thánh tử, hoang vắng tốc độ vài năm thời gian mà thôi. Còn không biết tiểu sư đệ thọ bao nhiêu..."

Vô Cữu vội hỏi: "Không dám! Tại hạ mới qua nhược quán chi niên..."

Tự xưng mây Thánh tử lão già ánh mắt thâm trầm: "Theo ta thấy, tiểu sư đệ đại trí giả ngu, thần thái nội liễm, nhất định {làm lúc} xuất thân danh môn thế gia! Mà lão hủ đồng dạng có lần lai lịch, lẫn nhau cũng không phải phương thân cận, thân cận..."

Vô Cữu trong lòng tim đập mạnh một cú, mới chịu trả lời, lại bị Tông Bảo một chút lời đi, cũng bám vào bên tai nói nhỏ: "Hắn là lừa gạt mặt ngươi sinh, chớ để đề ý tới!"

Mây Thánh tử không cam lòng nói: "Tiểu sư đệ, ta xem ngươi tới ngày thành liền không thể hạn lượng, tạm thời cùng nhau luận bàn, luận bàn..."

Vô Cữu áy náy quay đầu lại, vẫn bị Tông Bảo lời kéo xa xa né tránh.

Để dành cho giờ phút này, có nghiêm nghị quát: "Canh giờ đã đến, lên núi!"

Dưới mái hiên nhiều ra hai cái tráng hán, trong đó một vị chính là quân sự thương kỳ, theo hắn ra lệnh một tiếng, hội tụ đến tận đây hơn mười người đi theo vượt qua phòng bỏ hướng bắc đi đến. Hộ tống một vị quân sự, nghe nói gọi là trọng ra

Tiến đến không nhiều lắm xa, có thêm đá dốc đứng. Như vậy nhát cấp mà lên, sau một nén nhang liền đã đến trên đỉnh núi. Không xa bên ngoài, chính là cao vút trong mây Ngọc Tinh ngọn núi ngọn núi chính.

Nhưng thấy mặt trời mới mọc mới lên, mây ánh sáng khép mở, rắng ngũ sắc khắp nơi không, vòm trời bao la. Dõi mắt xa thư, càng có quần phong thấp thoáng tại trong mây. Hoảng hốt nháy mắt, nghiêm nhiên chính là Tiên cảnh mờ ảo khiến người ta hồn nhiên quên mình!

Linh sơn hơn cảnh, quả nhiên bất phàm!

Vô Cữu đang mắt không rảnh cho, liền nghe thương kỳ giọng lần nữa vang lên: "Đừng vội trì hoãn, nhanh chóng sau giềng. Mỗi người trăm cân tinh ngọc, chưa đủ nhất định trừng phạt, hướng quang vinh, câu tuần hai vị sư đệ, cho ta từng cái kiểm tra..."

Theo tiếng nhìn lại, dưới đỉnh núi phương hướng lại là một cái sơn cốc, chỉ có vài dặm phạm vi, {vì là} cỏ cây làm cho thấp thoáng, lộ ra rất là yên lặng. Thung lũng một bên xây dựng có phòng xá, {làm lúc} lúc giữa trên đất trống, thì là lẻ loi lơ lửng một gian lều. Theo lều chỗ phương hướng nhìn về phía trước đi, một cái ngăm đen cửa động thông hướng vách đá ở chỗ sâu trong.

Mà trúc rạp xuống, ngồi hai vị là lão già. Từ kia vừa vận quần áo và trang sức xem ra, có lẽ đều là quân sự không thể nghi ngờ. Xuất công đệ tử theo dốc núi đã đến trong sơn cốc, từ cái kia trước mặt hai người nối đuôi nhau mà qua, lại lại nhao nhao chạy hơn mười trượng bên ngoài cửa động đi đến.

Không cần suy nghĩ nhiều, nơi này hẳn là Ngọc Tinh linh quán. Mà khai thác không được trăm cân tinh ngọc, còn muốn tiếp nhận trừng phạt?

Vô Cữu đi theo Tông Bảo sau lưng, theo đám người chậm rãi đi phía trước.

Cái kia hai cái tuổi già quân sự có lẽ thời gian trôi qua không như ý, cũng đều là về mặt lệ khí, riêng phần mình ngồi ở ghế gỗ lên, cầm trong tay một khối lòng bài tay lớn nhỏ ngọc bội tại tùy ý loạng choạng. Nói là kiểm tra, nhưng không thấy có mặt khác cử động. Rất nhiều đệ tử tự lo đi phía trước, cũng từng cái một bước vào trong sơn động.

Sau một lát, phía trước nhất thời hỗn loạn. Có hô to, còn có mấy cái thanh tráng đệ tử giờ lên một người từ trong động khẩu vội vàng mà ra.

Vô Cữu vừa mới đi đến lều cỏ trước, bề bộn ngừng chân xem thế nào. Phần đông đệ tử cũng bốn phía chung quanh xem, riêng phần mình thần sắc lộ ra có chút ngưng trọng.

được mang lên rồi cách đó không xa trên đất trống, là vị lão già, hai mắt nhắm nghiền, mặt như than chì, hiển nhiên đã chết đã lâu.

Lều cô ở dưới hai vị quân sự ngồi bất động, giống như hết thầy trước mắt sớm đã nhìn quen lắm rồi.

Thương kỳ đi qua thoáng xem xét, không cho là đúng mà hừ một tiếng. Đồng bạn của hắn thì là đưa tay bắn ra một đám ánh lửa, trên mặt đất thi thể lập tức đốt cháy hầu như không còn. Một trận gió, thi hài vô tồn, chính là một điểm tro bụi cũng không có còn lại, đầu tại nguyên chỗ lưu lại hơi hơi thiếu vết tích, có nghĩa là có từ nay về sau đi qua một hồi.

Vô Cữu nhìn tròn mắt há hốc mồm, nhìn không được thò tay vỗ vỗ Tông Bảo đầu vai. Đối phương quay đầu thoáng nhìn, lại im lặng không nói, mà nguyên bản thần thái sáng láng trong hai mắt, vậy mà hơn nhiều một tầng không hiểu âm đạm cùng lãnh ý.

Thương kỳ không kiên nhẫn khoát tay áo, thúc giục hết thầy như cũ.

Vô Cữu bước chân mới động, liền nghe có quát: "Đứng lại —— "

Kêu người nào đứng lại? Tông Bảo không có dừng lại, cũng tại hiểu kỳ nhìn lại. Mà thương kỳ cùng mặt khác một vị quân sự thì là nhìn về phía chính mình, một đôi ánh mắt dọa người.

Vô Cữu chuyển hướng lều cô, mới thấy kia hai cái không có việc gì lão giả bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị lại. Trong đó gọi là hướng quang vinh cái vị kia, thì là nhắc tay ý bảo, làm cho cảm ngọc bội thậm chí có hào quang chớp động, đợi hắn vô cùng xác thực không thể nghi ngờ về sau, lạnh lùng nói: "Người không hiểu quy củ không?"

Nguyên lai là hướng về phía bốn công tử mà đến, ta lại hừ mất cái gì quy củ?

Vô Cữu đang ngây thơ, gọi là câu tuần lão giả bỗng nhiên đứng lên, dừng bước, đã đến trước người, phát tay một trảo, "Xoẹt xoẹt" âm thanh, chính mình khe hở tại bên hông dây lưng áo thùng mà ra, lập tức lại "Phanh" ngã trên mặt đất mà nứt ra phải nát bấy. Trong đó bạc vụn, da thú Phù Lục, năm tảng đá, ngọc phiến {các loại} thứ đáng giá, từng cái bày biện ra đến. Tiếp theo lại là hai đem đoàn kiếm, trước sau rút xuống.

Tới đồng thời, tiếng kinh hô nổi lên bốn phía: "Linh Thạch... Phù Lục... Ngọc giản... Pháp Khí..."

.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Lại là tội gì

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Vô Cữu không nghĩ tới gặp phức tạp, lập tức dừng sờ tại nguyên chỗ.

Ở đây rất nhiều đệ tử đều ánh mắt lửa nóng, dường như tại vây xem lấy một cái đồ tài chủ, chỉ thiếu chút nữa chảy nước miếng, có lẽ sau một khắc liền muốn hung dữ mà nhào đầu về phía trước. Mấy vị quân sự cũng là cảm thấy ngoài ý muốn, rồi lại từng cái một thần sắc không hiểu.

Quân sự Câu Tuấn vẫn còn tại quát mắng: "Sau giềng không được bí mật mang theo âm thầm vật, người đã có làm bất tuân, biết rõ rồi mà còn cố phạm phải, tư tàng Pháp Khí..." Thuận theo thò tay hừ như trảo, một chút mang theo rì sét đoàn kiếm từ trên mặt đất bay lên, tiếp theo liền muốn mãnh nhìn, mà đoàn kiếm rồi lại giống như đồng kiều thiết chú giống như khó có thể ra khỏi vỏ. Hắn không khỏi nghi ngờ nói: "Đây là..."

Trong nháy mắt, còn lại ba vị quân sự cũng vây đi qua. Nhất là cầm đầu Thương Kỳ, như là Dã Lang gặp con mồi bình thường, mọc ra râu quai nón khuôn mặt lên, vậy mà mang theo mơ hồ phấn khởi. Mà bốn phía đệ tử thì là xì xào bàn tán mà nhìn quanh liên tục, đầu cho là một cuộc náo nhiệt đẹp mắt.

Vô Cữu đem tình hình chung quanh nhìn ở trong mắt, ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, vội vàng giải thích: "Tại hạ mới đến, không hiểu quy củ, mong rằng các vị quân sự đại nhân thứ lỗi..." Hắn gặp Câu Tuấn cùng Thương Kỳ đều tại hướng về phía đoàn kiếm hiểu kỳ, tiếp theo phân trần: "Đó là gia phụ di vật, tuy là cũ nát sắt thép, rồi lại không thể tầm thường so sánh, cố mới tùy thân mang theo trên người..."

Việc đã đến nước này, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, tạm thời bất cứ giá nào rồi!

Vô Cữu lại chỉ hướng trên mặt đất: "Trên mặt đất chi vật, chính là Hồng Hà Phong thường trước đạo trưởng lưu lại..." Người nọ đầu hủy diệt rồi da thú

kinh văn, liền không hề cướp đoạt, trên người mình còn lại đồ vật, có thể không phải là hấn cho lưu lại đây. Như thế lấy có tuy rằng có dụng ý khác, rồi lại cũng không có nói mò.

Hắn cúi người nhặt lên một tảng đá, hoặc là Linh Thạch, hai tay giơ lên Thương Kỳ trước mặt, thành khẩn năn nỉ: "Thương quân sự, tại hạ trái với quy củ, cam nguyện bị phạt, còn đây là phạt tiền, còn xin vui lòng nhận!"

Thương Kỳ đang cầm lấy đoản kiếm ném thử ra khỏi vỏ, mà sắc mặt trưởng đến đỏ bừng cũng không thể như nguyện. Hắn có chút nổi giận, rồi lại sắc mặt dừng một chút, thò tay tiếp nhận đưa tới Linh Thạch, nhẹ gật đầu, lúc này mới uy nghiêm quát lên: "Niệm tình ngươi vì phạm lần đầu, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa. Đoản kiếm tùy thân, còn lại vật phẩm tiền đưa về chỗ ở. Không được trì hoãn, nhanh đi mau trở về!"

Hướng Vinh nhìn trên mặt đất Linh Thạch, ngọc giản cùng với Phù Lục, không cam lòng nói: "Bí mật mang theo không tuân theo quy định, lý phải là toàn bộ nhập vào của công mới phải..."

Câu Tuấn cùng mặt khác một vị quân sự sâu sắc chấp nhận, nhao nhao gật đầu phụ họa.

Thương Kỳ lập tức trở nên nôn nóng đứng lên, trợn mắt nói: "Nếu như Huyền Ngọc cùng thường trước hai vị đạo trưởng truy cứu, chứ vị lại nên ứng phó như thế nào?" Hắn vứt bỏ một câu, quay người tránh ra.

Vô Cữu thừa cơ nhặt lên trên mặt đất rơi là tả chi vật, tiếp theo nhanh chân chạy từ trước đến nay chỗ. Quan hấn cái gì bàn bạc kỹ hơn, tạm thời bảo trợ chính mình bảo vật rồi hãy nói. Xem ra ngoại trừ Phù Lục bên ngoài, cái kia Linh Thạch, ngọc giản cũng đều là đồ tốt.

Men theo dưới thềm đá rồi núi, xuyên qua thung lũng. Chốc lát, túp lều chỗ dốc núi đã tại phía trước.

Vô Cữu mới chịu chạy hướng túp lều, rồi lại thở hổn hển chậm lại. Hắn trước sau nhìn quanh, ánh mắt chớp động, thuận đường quẹo vào trong rừng, tìm một cây cây cao bò lên. Tại trên chạc cây dùng đoản kiếm rút cái động, đem Phù Lục, ngọc giản, còn lại bốn cục Linh Thạch, cùng với tự cho là vật hữu dụng đều ẩn núp ở trong đó, cùng sử dụng vỏ cây tiến hành che lấp, lúc này mới theo thân cây tuột xuống, tiếp theo thoát ra cánh rừng, đường cũ phản hồi.

Ngọc Tĩnh chỗ son cốc, trở nên rất yên tĩnh, rất nhiều đệ tử cùng Thương Kỳ bọn người không thấy, chỉ có Hướng Vinh cùng Câu Tuấn hai vị quân sự canh giữ ở lều trong.

Vô Cữu chạy đến lều trước, một bên lau sạch lấy mồ hôi trên đầu, một bên thở hồng hộc gật đầu lấy lòng.

Hai vị quân sự cầm lấy ngọc bội lắc lư xuống, sẽ không gặp có gì dị thường, dương khởi hạ ba nhẹ nhàng hát lên, rất là rụt rè cao ngạo, mà riêng phần mình trong thần sắc, rồi lại nhiều thêm vài phần mập mờ không rõ.

Vô Cữu không có làm lưu ý, chạy cửa động mà đi. Vội vàng chỉ ranh giới, hấn hay vẫn là nhin không được quay đầu lại nhìn về phía cái kia đã từng đốt cháy thi hài địa phương.

Từ cửa động bước vào huyết động, trước mặt một đạo cái giếng sâu, phía trên mang lấy mấy cây vừa thô vừa to côn gỗ, cũng có rờn rọc, dây thừng đôi dây leo giò thắt ở phía dưới.

Vô Cữu chậm rãi đi đến bên cạnh giếng mà mọi nơi dò xét, lập tức bước vào dây leo giỏ, hai chân chưa đứng vững, chính là đột nhiên một roi xuống. Hấn vội vươn tay kéo lấy treo rủ xuống dây thừng, dần dần chày xuống. Không cần thiết một lát, người đã tới sâu sắc trong giếng.

Ngọc Tĩnh linh quang, tên nếu như thực.

Ước chừng trượt rồi ba mươi trượng, dưới chân chấn động. Nên đã đến đáy giếng, hoặc là núi lớn nội địa. Trước mắt càng hắc ám, còn có vô biên âm hàn từ bốn phương tám hướng tràn ngập mà đến.

Vô Cữu bước ra dây leo giỏ, nói lỏng dây thừng. Không người dưới sự thao túng, cái kia dây leo giỏ lại "Chỉ chậm chậm" thăng lên đi lên. Hấn phát hiện không ổn, bèn vội nhảy ra tránh né. Quả nhiên, tại chỗ truyền đến "Phanh" một tiếng vật nặng rơi xuống đất động tĩnh.

Nguyên lai dây leo giỏ phía dưới rơi xuống lấy tảng đá lớn, nổi lên thừa trọng tác dụng. Chỉ cần liên lụy dây thừng, từ trên xuống dưới cũng là tránh khỏi không ít khí lực.

Vô Cữu từ trong túi da lấy ra minh châu, cũng mượn ánh sáng nhìn lại.

Chỗ thân chỗ, là một cái hơn mười trượng lớn nhỏ huyết động. Mà bởi vậy đi phía trước, lại xuất hiện mấy cái hơn người cao cửa động, đều tĩnh mịch khó lường, làm cho người nhất thời không rõ làm cho đi.

"Ha ha! Vô sự đệ..."

Liền lúc này ranh giới, có từ một cái cửa động trong xông ra, cười nói: "Ta sợ ngươi lạc đường, đã đợi chờ đã lâu!"

Đó là Tông Bảo, ngược lại là khéo hiểu lòng người.

Vô Cữu nhẹ nhàng thở ra, nhắc chân nghênh đón: "Nguyên lai là Tông huynh, đa tạ chiếu cố!" Hấn giờ minh châu, không quên hỏi: "Sau giếng thu thập

ngọc mà thôi, sao có lạc đường vừa nói? Trước đây người chết, lại là có gì??"

Tông Bảo đáp: "Nơi này có năm cái đường rẽ, chính là cái kia năm cái cửa động, trong đó bốn phía đều có thể đi được, người cuối cùng nhưng là tuyệt địa. Nếu như ngộ nhập, hoặc có không ngộ. Ta cũng là lời truyền miệng, các loại kỹ càng không rõ lắm..." Hắn một bên phân trần, một bên thò tay ý bảo.

Năm cái cửa động, bốn cái rộng mở, một cái trong đó cũng là bị vỡ đá chặn một nửa, hẳn là theo như lời tuyệt địa. Hạ xuống giếng thời điểm, cái kia hai vị quân sự vì sao không có nói rõ đầu rồi, là đã quên, còn là có tình hay sao?

Vô Cữu âm thầm ghi nhớ từng cái cửa động, liền nghe đối phương lại nói tiếp: "Cái kia người chết chính là một vị thọ nguyên hao hết đạo hữu, chẳng có gì lạ! Có lẽ có ngày, ta và ngươi cũng đem bước hắn theo gót mà đi..."

Lời này nghe được có chút bi thương!

Vô Cữu trầm nghĩ, bốn công tử tuy rằng không cách nào tu tiên, vẫn còn có Từ Yên Tiên Tử có thể chờ mong, không muốn, không thể, cũng sẽ không đi bước ai theo gót!

Đi theo Tông Bảo đi vào một cái cửa động, dưới chân từ từ dần dần cấp thấp, rẽ vào cái phần cong, nguyên bản u ám trong vách động trở nên sáng ngời rất nhiều, tùy ý có thể thấy được trắng muốt ngọc thạch tràn ngập bốn phía. Mà trên đường cũng thỉnh thoảng nhìn thấy Ngọc Tinh đệ tử thân ảnh, rồi lại không người khai thác ngọc thạch, ngược lại là từng cái một ngay tại chỗ tĩnh tọa, giống như tại chỗ nạp hành công.

Hai người lại rẽ vào cái ngoặt, đi vào một cái hơi lộ ra lộn xộn đường hầm trong. {làm lúc} lúc giữa lờ mờ xuống dưới một khối, có thể thấy được ngọc thạch khai thác dấu vết.

Tông Bảo đi đến trong đó một khối bằng phẳng ngọc thạch lên, đứng là ngang nằm xuống, tiếp theo thoải mái mà cười nói: "Cái này chính là ta mỗi ngày nghỉ ngơi địa phương, ha ha!"

Vô Cữu khó hiểu nói: "Đã {vì là} làm việc tay chân, có gì? Như vậy nhàn nhả? Nếu như thu thập chưa đủ trăm cân số lượng, chẳng lẽ không phải cũng bị trách phạt?"

Tông Bảo lấy ra mình châu khảm nhập thành động trong khe hở, khiến cho bốn phía bạch ngọc tăng thêm vài phần vàng sáng. Hắn tập trung tại cánh tay, không cho là đúng cười nói: "Trách phạt lại có thể như thế nào? Quay về nhớ ngày đó, ta cũng tựa như ngươi như vậy cẩn thận chặt chẽ. Về sau nhìn thấy người khác đều tại mượn cơ hội tu luyện, vừa rồi tình ngộ..." Hắn ánh mắt thoáng nhìn, hỏi ngược lại: "Khai thác ngọc thạch, có tác dụng gì chỗ?"

Vô Cữu tìm tảng đá ngồi xuống, thành thành thật thật lắc đầu.

"Luyện chế ngọc giản, hộp ngọc, bình thuốc, Phù Lục, cùng với tương quan đan dược..., đều không có lý khai tinh ngọc. Mà chúng ta mỗi ngày khai thác số lượng, đủ để ứng phó Linh sơn sử dụng. Đã như vậy, tạm thời được chăng hay chớ. Cần biết nơi này Linh khí đầy đủ, đứng là tu luyện tuyệt hảo chỗ..."

Tông Bảo phân trần về sau, tiếp theo lại cảm khái: "Có lẽ... Ta và ngươi tu vi vô vọng, cũng không dám có phần chút nào lười biếng. Nhưng có đại công cáo thành ngày ấy, liền ngự kiếm Phi Tiên... Nếu không có không phải vậy, chỉ có thể hóa thành trong gió một vòng bụi bặm!"

Vô Cữu cười cười, không phản bác được.

Đi vào Linh sơn về sau, coi như là đối với tu tiên một đường đã có thô sơ giản lược nhận thức. Thân có Linh căn người, chẳng qua là có nghĩa là đã có tu tiên tư cách, mà cuối cùng lại có thể trở thành hay không Tiên Nhân, hay vẫn là không có lý khai nhiều loại khổ tu cùng cơ duyên. Nói ngắn lại, con đường này không dễ dàng!

Tông Bảo tiếp tục lời nói thành khẩn nói: "Vô sư đệ, ta khuyên ngươi nhiều hơn tĩnh tọa thể ngộ, cũng tùy thời tu luyện, thắng như không thể trở thành chính thức tu sĩ, liền tổn hại rồi gia tộc tiền bối tha thiết nhắc nhở a!"

Vô Cữu kinh ngạc: "Sao có gia tộc trưởng bối?"

Tông Bảo vẫn thần sắc bại hoại, mà trong hai mắt nhưng là hiện lên một tia khôn khéo: "Nếu như ngươi không trưởng bối che chở, tại sao thân gia phong phú? Ngọc Tinh quân sự, một năm mới bắt quá mấy khối Linh Thạch. Mà ngươi thò tay liền tổng xuất một khối, sao mà hào phóng..."

Thì ra là thế! Cái kia lần kéo đại kỳ {làm lúc} da hồ nói dối, không chỉ có đã lừa gạt rồi mấy vị quân sự, chính là trước mắt vị này Tông Bảo đều là vững tin không sai!

Vô Cữu không đáng giải thích, thò tay rút kiếm ra khỏi vỏ. Mà mũi kiếm mới roi, liền đã sâu sâu sắc chui vào bên cạnh ngọc thạch bên trong. Hắn ghen ngào thở dài: "Thật là sắc bén kiếm!"

Tông Bảo nói: "Không phải kiếm chi lợi! Tảng đá ngộ phong; gặp gió trở thành cứng ngắc, ngọc thạch cũng thế. Nơi này không gió, tựa như đao như cắt đập hủ đơn giản!" Hắn nói đến chỗ này, cười khổ nói: "Huynh đệ ngươi cái gì cũng không hiểu, cùng người phạm có gì khác nhau đâu..."

Vô Cữu áy náy nói: "Ta vốn liền là phạm nhân..."

Tông Bảo đầu cho là trêu chọc, hào hứng đàn độn nói: "Huỳnh đệ chớ để nhụt chí, ai cũng không phải phàm nhân đây..."

Vô Cữu gặp đường hầm còn có nơi đi, liền đứng lên nói: "Ta tạm thời đi thu thập ngọc, Tông huynh tự tiện!" Đối phương vô tình ý ngăn trở, hấn một mình tìm kiếm đi phía trước.

Không có đi rất xa, có vị lão giả ngồi ở một bên vũng hồ trong huyết nhắm mắt tu luyện, nhưng là có chút cảnh giác, vội vàng quay đầu mặt giãn ra cười nói: "Tiểu sư đệ, không thể tưởng được ngươi đúng là người đại phú đại quý, có thể hay không cho ta mượn một khối Linh Thạch, ngày sau nhất định {làm lúc} gấp bội hoàn trả..."

Lão nhân kia nhìn như sáu mươi niên kỷ, rồi lại là đã sống trăm tuổi Vân Thánh Tử!

Vô Cữu có chút ít kính ý mà chấp tay, lập tức lại bày ra một cái lực bất tòng tâm bộ dạng tiếp tục đi phía trước. Trên người chỉ còn lại có bốn cục Linh Thạch, cũng không đủ phân tích a!

Lại đi hơn mười trượng, có một vị ba bốn mươi tuổi phụ nhân ngồi ở đường hầm bên cạnh, đối với bốn phía động tĩnh hoảng như không nghe thấy, tự lo hành công tu luyện không ngừng.

Vô Cữu nhìn xem phụ nhân kia cố chấp thân ảnh, bỗng nhiên có chút nổi lòng lo lắng.

Đường hầm trong những đệ tử này, bất kể là lớn tuổi, hay vẫn là tuổi nhỏ đấy, tất cả đều bận rộn tu luyện. Bởi bạn cô độc cùng cô đơn lạnh lẽo đấy, chỉ có một hạt minh châu làm cho phát ra yếu ớt ánh sáng. Vậy liền giống như trong bầu trời đêm một điểm Tinh Hỏa, hoặc cũng vĩnh cửu, rồi lại xa xôi thê lương, khó có thể chạm đến.

Như thế tu tiên, lại là tội gì khổ như thế chứ!

Đường hầm phần cuối, cố gắng hết sức {vì là} ngọc thạch xây.

Vô Cữu đã đến nơi này thoáng dò xét, vùng kiếm chém lung tung.

Quả nhiên, nguyên bản cứng rắn ngọc thạch vậy mà có thể nhẹ nhõm khai thác. Mà đều muốn thiết cắt thành cục, rồi lại muốn phí một phen trắc trở. Sau nửa canh giờ, rốt cuộc cắt ra hai khối ngọc thạch, chưa đủ một xích vuông, có tất cả sáu, bảy mươi cân nặng.

Mà Vô Cữu nhưng là một mối ngồi dưới đất, thờ một ngum đều cực kỳ khó khăn. Dưới mặt đất không gió, mới bắt đầu chưa phát giác ra, làm việc tay chân về sau, liền chóng vàng đầu hoa mắt. Tạm thời trong bụng đói khát, khiến người càng thêm mệt mỏi, mới đưa nhớ tới trong túi da cái kia hai khối trùng thịt, lại là một hồi buồn nôn...

.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thật không có?

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

.....

Lại là một canh giờ qua, Vô Cữu xách ngọc thạch đi vào Tông Bảo nghỉ ngơi địa phương.

Hắn vốn đã đem hai khối ngọc thạch chứa vào túi da, sau đó lại không thể không buông tha cho. Túi da rất rắn chắc, hoàn toàn chứa nổi hai khối ngọc thạch, mà hơn một trăm cân sức nặng quá nặng đi, chớ nói xách tốn sức, đều muốn dịch bước cũng khó khăn. Hắn đành phải con kiến dọn nhà, từng khối từng khối đến.

Tông Bảo đã từ nằm biến thành ngồi, an tâm tu luyện mà không động tâm vì ngoại vật bộ dạng.

Vô Cữu đem hai khối ngọc thạch đem đến một chỗ, lại mệt mỏi trực tuyến thô khí. Gặp Tông Bảo nhắm mắt tĩnh tọa, nhìn không được hỏi: "Tông huynh không cần thiết vội vàng dụng công, ta có việc lĩnh giáo, nếu như hoàn thành khai thác, có thể hay không sớm ly khai Ngọc Tinh?"

Hắn là một khắc cũng không nguyện tại Ngọc Tinh trong đối đãi các người xuống dưới, thầm nghĩ sớm thoát khỏi âm u rét lạnh mà lại thấy ánh mặt trời.

Tông Bảo chậm rãi dài thở phào một cái, như là tại thu công, lập tức hai mắt nhắm, hiểu kỳ nói: "Vì sao phải sớm rời đi?" Hắn sợ Vô Cữu có chỗ khó hiểu, phân trần nói: "Vân Thánh Tử như vậy niên kỷ đều tại chịu nhục, người ngược lại là lại {vì là} người nào giống như? Mỗi ngày sáng sớm có Linh hải thang nuôi dưỡng thân, có linh nhục đỡ đói, còn có thể Linh khí nồng đậm Ngọc Tinh trong tu luyện, đã là lớn lao cơ duyên..."

Bởi vì cái gọi là, kia chi Quỳnh Dao, ta chi tỷ 0 sương. Người có cơ duyên, ta đã thành vậy khốn thú vật!

Vô Cữu đối mặt bốn phía ngọc quang ban bác, cùng với Tông Bảo cái kia trương nhìn xem trẻ tuổi, rồi lại lộ ra một chút tang thương lỗi đời khuôn mặt, nhất thời im lặng.

Tông Bảo lại như cũ khéo hiểu lòng người giống như cười cười, nói: "Người có Linh Thạch tu luyện làm chơi ăn thật, tự nhiên không cần tại Ngọc Tinh trong chịu khổ, ha ha!" Hắn lấy ra một quyển tập nhìn lại, lại nói: "Huynh đệ người có thể hay không sớm rời đi, còn không tiền lệ mà theo. Kết thúc công việc thời điểm, không ngại đến hỏi hỏi quản sự..." Trong tay hắn tập {vì là} đa thủ chế tạo, hơi mong không có vài trang. Mượn mình châu ánh sáng, có thể thấy được phía trên có 《tiên đạo tập lục》 chữ.

Vô Cữu không muốn hỏi nhiều, gật đầu hiểu ý.

Hôm nay tại trước mắt bao người, được tìm ra Linh Thạch, ngọc giản cùng Phù Lục, của cải run lên cái tinh quang, mình cũng giống như đột nhiên đã thành thổ tài chủ, rước lấy tất cả mọi người chú ý. Mặc kệ cái kia mấy tảng đá có hay không đáng giá, chỉ có thể nói cái này hòa tu sĩ quá nghèo.

Lúc chạng vạng tối, giếng ở dưới các đệ tử trở lại mặt đất, tại Hưởng Vinh cùng Câu Tuấn hai vị quản sự giám sát phía dưới, riêng phần mình nộ lên trên rồi chân đo ngọc thạch, sau đó như vậy kết thúc công việc mà trở lại quay về chỗ ở. Trong đó cũng có ngoại lệ, Vân Thánh Tử thì là hai tay trống trơn, nói tiếp nhận trừng phạt, chính là sáng mai không có thang quét, không có có thịt ăn. Đối với hắn một cái trăm tuổi già người mà nói, cái kia chừng trăm cân ngọc thạch sức nặng có chút quá nặng đi!

Vô Cữu giao nộp rồi ngọc thạch, không có vội vàng rời đi, mà là liền nghi ngờ trong lòng hỏi thăm hai vị quản sự. Đối phương thật bất ngờ mà trừng mắt liếc hắn một cái, bất quá vẫn là đáp ứng nói, chỉ cần thu thập đã đủ rồi ngọc thạch, có hay không đối đãi các người dưới đáy giếng toàn bộ bằng tùy ý.

Mỗi ngày sớm muộn gì, chính là Linh Hà Sơn nhất kiểu điểm mỹ lệ thời điểm.

Nhưng thấy mây ánh sáng vạn dặm, vòm trời mênh mông, còn có quần phong yếu diệu, ráng ngũ sắc huyền động, nghiêm nhiên Thiên Địa họa quyền mà đẹp không sao tả xiết!

Vô Cữu tại trên đỉnh núi trông về phía xa chỉ chốc lát, vội vàng hướng dưới núi đi đến. Hắn lúc này tuy rằng đói khát khó nhịn, mà tâm tình nhưng là không tệ. Sáng mai (Mình thì) sẽ không dùng chịu khổ, chỉ đợi khai thác rồi ngọc thạch về sau liền một mình tiêu dao. Đã có rành rành, không ngại tìm hiểu thoáng một phát Tử Yên tin tức, mà nàng nếu như biết rõ bốn công tử tìm, sao không hiện thân gặp nhau đầu rồi, làm cho người như thế lo lắng, hắc hắc!

Từ đỉnh núi đến sơn cốc, một cái mấy trăm trượng thêm đá uốn lượn hạ xuống. Các đệ tử theo chi mà đi, từng đạo thân ảnh cho cái này hoàng hôn trong Ngọc Tinh phong tăng thêm vài phần khác sinh động.

Tông Bảo sớm đi vài bước, quay đầu lại vẫy vẫy tay.

Vô Cữu vốn định đuổi theo, có một lão giả chặn đường.

Đó là Vân Thánh Tử, thanh sam bóng lưng hơi lộ ra cô đơn lạnh lẽo, bên hông túi da cũng ở đây vắng vẻ lác tẻ lác lủi. Hắn có chỗ phát hiện, chậm rãi dừng lại chuyển đến một bên, tràn ra nếp nhăn trên mặt cười nói: "Quả nhiên là còn trẻ không lo, làm cho người hâm mộ đổ kỵ a! Tiểu sư đệ, người trước hết mời..."

Vô Cữu nhếch miệng cười cười, gặp thoáng qua, rồi lại lại lên tiếng hỏi: "Mấy lão đầu, người sẽ không phải mỗi ngày sáng sớm đều tại ăn xin a?"

Vân Thánh Tử đi theo âm thanh đáp: "Già thân thể suy, tiếp nhận trừng phạt cũng là đạo lý hiển nhiên a! Thích hợp gặp tuổi già thời gian, ai lại không có ở đây lấy ăn lấy quét đây. Mà lấy được hoặc là thiên đạo, hoặc cũng số mệnh!"

Vô Cữu quay đầu lại thoáng nhìn, chỉ thấy lão giả kia mỉm cười như trước, trong lòng của hắn nhưng là không khỏi mà khẽ trầm xuống, không làm suy nghĩ nhiều, tiện tay móc ra trong túi da hai cái khối thịt đưa tới. Đối phương càng là đáng tuổi cười nộ phóng, không ngớt lời cảm khái: "Mỗi khi ta nhìn thấy tiểu sư đệ, liền nhớ tới của ta tiểu tôn tử, đồng dạng hiểu thuận, đồng dạng trọng nghĩa..."

Lão nhân này vừa mới còn làm cho người ta nghiêm nghị bắt đầu kính nể, trong nháy mắt liền vừa cũ thái bắt đầu sinh!

Vô Cữu quay người xuống, liền nghe Tông Bảo cười nói: "Lão Vân đầu, cháu của người không có sáu mươi niên kỷ, cũng nên năm mươi quang cảnh, thì như thế nào cùng Vô sư đệ đánh đồng?"

Vân Thánh Tử áy náy nói: "Nói cực đúng! Ta cái kia cháu trai bởi vì bệnh chết non, sớm đã không có ở đây nhân thế!"

Tông Bảo lắc đầu nói: "Lão nhân này liền thích chiếm tiện nghi, Vô sư đệ chớ để dễ ý đến hắn..." Hắn cùng với Vô Cữu kẻ vai sát cánh nhặt giải hạ xuống, hai người cười cười nói nói xuyên qua sơn cốc đi về hướng đến chỗ.

{làm:lúc} túp lều xuất hiện ở phía trước, đi theo mọi người đã tứ tán mà đi.

Vô Cữu đang muốn cùng Tông Bảo chia tay, đối phương rồi lại đưa ra dẫn hấn đi chỗ phía trước núi đi dạo. Hấn đáp ứng, liền đem túi da thả lại túp lều. Mà hấn bước vào túp lều nháy mắt, đã nhìn không được kinh ngạc nghẹn ngào.

Tông Bảo không rõ ràng cho lắm, sau đó theo tới.

Vô Cữu thì là móc ra mình châu, thẳng chạy về phía chính mình chỗ ở. Chỉ thấy giường nghiêng lật, hũ bình mảnh vỡ khắp nơi đều là, trên mặt đất còn bị móc ra mấy cái hố sâu, càng cái gì người, toàn bộ túp lều trong tùy ý có thể thấy được lật qua lật lại lộn xộn.

Tông Bảo chợt nói: "Vô sư đệ, người đây là bị trộm rồi, có không mất đi..." Hấn lại nói một nửa, muốn nói lại thôi.

Vô Cữu tức thì là kinh ngạc chỉ chốc lát, lập tức hai tay vung vẩy, vô cùng đau đớn nói: "Của ta Linh Thạch, ngọc giản, Phù Lục cũng không có, đưa nào làm..."

Tông Bảo còn tồn tại may mắn, lập tức cũng đi theo như đưa đám, thở dài: "Chỗ vị tiền tài không để ra ngoài, cổ nhân thật không ta lừa gạt đấy!" Hấn trầm ngâm một lát, dần xếp ổn thỏa nói: "Được rồi, quyền cho là rủi ro trừ họa a!"

Vô Cữu quả quyết nói: "Vây cũng không thành, nếu như mặc kệ nó, về sau còn không phải muốn mặc người vuốt ve mà nén giận, ta tìm Thương Kỳ quản sự bẩm báo đi!" Hấn lại chấp tay nói rồi âm thanh xin lỗi không tiếp được, quay người vội vã đi ra túp lều.

Tông Bảo không tiện ngăn trở, tại nguyên chỗ im lặng một lát, bất đắc dĩ lắc đầu, tự nhủ: "Ai làm đấy, vừa lại không cần hỏi nhiều..."

Vô Cữu đã đi ra túp lều về sau, được phép hoảng hốt chạy bừa, vậy mà trực tiếp từ giữa rừng núi xuyên qua mà đi, chẳng qua là tại trên đường thờ đốc chỉ ranh giới, hướng về phía bên cạnh một cây đại thụ ngừng đầu dò xét, tiếp theo lại một đường đi nhanh, rất là lòng như lửa đốt bộ dáng.

Lúc này dĩ nhiên hoàng hôn hàng lâm, từ xa nhìn lại, cái kia sắp xếp phòng bỏ dưới mái hiên làm cho nhen nhóm bó đuốc hết sức sáng ngời.

Bất quá chén trà nhỏ công phu, Vô Cữu liền đã đi tới cái kia sắp xếp phòng bỏ phụ cận. Hấn không có làm chần chờ, thẳng đến Thương Kỳ chỗ phòng mà đi. Mà mới đưa bước lên bậc thang, cửa phòng tự khai, Thương Kỳ từ trong hiện thân, nghiêm nghị thét hỏi: "Chuyện gì vội vàng?"

"Thương quản sự..."

Vô Cữu lui về sau ra vài bước, trở lại dưới bậc thang (tạo lối thoát), chấp tay hành lễ chỉ ranh giới, ánh mắt thoáng nhìn, đã thấy trong phòng lại đi ra ba người. Hấn không dám khinh thường, tiếp theo bái nói: "Bái kiến Hưởng quản sự, Câu quản sự... Còn có Trọng quản sự!"

Ngọc Tĩnh phong bốn đại quản sự vậy mà tề tụ một phòng, quả thực gọi là người bất ngờ. Mà bốn vị này giống như đối với Vô Cữu đến sớm có sở liệu, đều thần sắc hồ hững tạm thời dị thường bình tĩnh.

Vô Cữu ánh mắt một lướt, cúi đầu nói: "Tại hạ phản hồi túp lều, chỗ hỗn loạn, xem xét về sau, mới biết bị trộm; kính xin các vị quản sự cho nghiêm điều tra, để truy hồi mất đi bảo vật..."

Thương Kỳ không có lên tiếng, mà là nhìn về phía bên cạnh ba vị đồng bạn. Tả hữu đều thần sắc hơi ngạc nhiên, riêng phần mình lắc đầu. Hấn ôm lấy hai tay, tay nhờ cậy cái cằm, trầm ngâm một lát, ngược lại hỏi: "Người mất đi vật gì?"

Vô Cữu không cần suy nghĩ, bật thốt lên đáp: "Một trương da thú địa đồ cùng một miếng ngọc giản, còn có bốn cục Linh Thạch, cùng với hai cái phù lục."

Thương Kỳ trầm mặt nói: "Ta đã biết hiểu, đi đi..."

Vô Cữu vội la lên: "Bị trộm một chuyện còn vô định luận, ta như thế nào mới có thể đòi lại mất đi bảo vật?"

Thương Kỳ thần sắc trở nên không kiên nhẫn: "Người tạm thời chỉ ra trộm cướp chỉ nhân, hoặc có phán xét!"

Vô Cữu hai tay một quán, ủy khuất nói: "Ta cả ngày đều dưới đáy giếng thu thập ngọc, thì như thế nào ngón tay chứng nhận kẻ trộm?"

Thương Kỳ chưa lên tiếng, bên cạnh hấn Hưởng Vinh cười lạnh nói: "Đã như vậy, cần gì phải dài dòng, tạm thời chớ để hư mất chúng ta uống rượu nhả hứng, dứt ngay..."

Vô Cữu cái này mới phát giác từ trong nhà tràn ra một hồi rượu thịt mùi thơm, không chỉ có âm thầm nuốt sau nước miếng, rồi lại vẫn không chịu thôi, giận dữ phản nản: "Không thể tưởng được cái này Linh sơn tiền môn bên trong, lại có như thế ác tha hoạt động. Thiên đạo hoa mắt ừ tai, kẻ trộm kiêu ngạo..."

Hưởng Vinh sắc mặt biến hóa, lên tiếng tức giận mắng: "Nói hươu nói vượn! Ngọc Tĩnh phong xưa nay trật tự nghiêm minh, sao có trộm cắp hành vi?"

"Câm miệng hết cho ta!"

Thương Kỳ rút cuộc nhìn không được, phát tay gào to: "Vô Cữu, ngươi nếu như không có bằng chứng, liền không được ăn nói bừa bãi, còn dám dài dòng nửa câu, chờ trách ta đem ngươi đuổi xuống núi. Dù cho Huyền Ngọc đạo trưởng cùng thường trước đạo trưởng lúc này, cũng không để cho như thế lão xược!" Nói xong, kia quay người vào nhà. Hường Vinh vội vàng cùng tới, giống như tại xi xào bàn tán phân đang nói gì đó. Còn lại hai vị quân sự thì là Trương thay đổi ánh mắt, lẫn nhau thần sắc không hiểu.

Phòng bỏ trước trên đất trống, chỉ còn lại có Vô Cữu một người, liền như là bị gây nên vứt bỏ, có chút đáng thương bất lực, cũng tại hết nhìn đồng tới nhìn tây, khoảnh khắc, khí cấp bại phiêu đi đến dưới mái hiên, thò tay rút rời đi một chi bó đuốc, còn đương nhiên nói: "Túp lều không thể ở, ta muốn suốt đêm dọn nhà!" Trong phòng bốn vị quân sự không rảnh mà để ý gặp, từ nào đó hẳn giờ bó đuốc nghênh ngang mà đi.

Trong phòng trên mặt bàn, bày đặt thịt nướng cùng rượu chén nhỏ. Mà ngồi vây quanh cùng một chỗ bốn vị quân sự, nhưng là thần sắc khác nhau.

"Chư vị, ta thật sự không gặp tiểu tử kia đồ vật, càng sẽ không lưu lại động thủ dấu vết, tất nhiên là kết thúc công việc đệ tử gây nên..."

"Hường sư huynh, ngươi lưu lại mấy khối Linh Thạch thì thôi, Phù Lục tiễn đưa ta như thế nào..."

"Hường sư đệ, ta cái gì cũng không muốn, đối với cái kia ngọc giản có hứng thú..."

"Nhớ lại ngươi giao tình của ta lên, độc chiếm bảo vật không được..."

"Chớ đề như vậy xem ta, ta... Ta thật không có..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tranh giành tình nhân

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

.....

Ai trộm đồ vật, không ai nói được rõ ràng. Mà một vị đệ tử gặp bị thảm tạo ngộ, sớm đã truyền khắp toàn bộ Ngọc Tinh phong.

Mà thân là người trong cuộc, đều không có tạo ngộ vận rủi uể oải. Nguyên bản buồn tẻ thời gian, ngược lại được hấn trôi qua có tư có vị.

Túp lều chính nam phương hướng vài dặm bên ngoài, chính là vách núi vách đá. Mà lần lượt vách núi vách đá trên sườn núi, thì là chừng chẳng chịt lấy từng cái một lớn nhỏ không đều son động. Nơi này chính là rất nhiều Ngọc Tinh đệ tử lại một chỗ chỗ ở, đẹp kỳ danh viết: Động phủ.

Vô Cữu suốt đêm dọn nhà tới chỗ này, căn bản không thể nào đặt chân. Trên sườn núi những cái kia son động, bất kể là xưa cũ, hay vẫn là mới đấy, sớm đã có chủ nhân. Cho nên, hấn vị này kẻ đến sau, chỉ có thể ở được thông qua một đêm về sau, liền bắt đầu chính mình xây tổ đại kế.

Ngày hôm đó sau giờ Ngọ, sắc trời vừa vãn. Sương mù như sóng, trời xanh như bích.

Tại dốc núi phía Tây, một tảng đá lớn phía dưới, có khối xanh lượn lờ bay lên, còn có nhân nhật tiêu hương theo gió phiêu lãng. Một vị nam tử trẻ tuổi ngồi ở bên cạnh đồng lửa, đang cúi đầu thổi ngọn lửa, cũng lật qua lại đồ nướng thịt chim, vẫn không quên cầm bốc lên muối ăn, hương liệu rơi, bẻ bộn chết đi được.

Ở phía sau hấn, thì là dùng nhánh cây, Khô Thảo làm thành rồi một vòng hàng rào tường thấp, hoặc là nho nhỏ sân nhỏ. Một người rộng đích cửa sân, thì là dùng nhánh cây, phá áo cho rằng màn cửa. Sân nhỏ bên trong, thì là phủ lên ván giường cùng chiếu, cũng chất đồng lấy xoong chảo chum vại, cùng với vụn vật nhật dụng vật phẩm. Chỗ tuy rằng đơn sơ, tạm thời nhìn xem keo kiệt, rồi lại trên có cự thạch che mưa, dưới có cỏ tranh chắn gió, phía trước mây mù trắng như tuyết, tả hữu phong quang vô hạn. Đối với chủ người mà nói, có như vậy một cái chỗ ngủ, là đủ!

Chủ nhân đương nhiên chính là Vô Cữu, suốt đêm lúc này an cư về sau, hôm sau sớm sau giếng, thu thập xong ngọc thạch sớm kết thúc công việc. Bởi vì đã nói trước, Hường Vinh cùng Câu Tuấn hai vị quân sự cũng không hỏi qua. Vì vậy hấn từ túp lều hủy đi đã đến ván giường, tại trong rừng nhật được rồi nhánh cây, có khô, mang hoạt nửa ngày, cuối cùng là đã có một khối che gió chỗ tránh mưa. Sau đó mấy ngày, lại lễ trắng khí hùng mà tìm kiếm Thương Kỳ đòi hỏi rồi hủ bình những vật này, chạy tới nhà bếp lấy được rồi muối ăn, hương liệu, tiếp theo mang theo đem đoàn kiếm bốn phía tìm kiếm, nhưng có phi cầm thú con, đặc sản miền núi quả đại, chỉ cần là tham ăn toàn bộ không buông tha. Tu Tiên giả lấy tu luyện là trời, hấn thì là lấy nhét đầy cái bao tử làm đầu.

Chốc lát, thịt chim nướng đến khô vàng.

Vô Cữu nắm lên trên nhánh cây thịt nướng, thò tay xé một khối nhét vào trong miệng, lập tức bị phỏng thẳng thối hơi, bẻ bộn lắc lắc tay, lại tiếp tục hưởng thụ mỹ vị. Đói đói các người ăn nghỉ rồi thịt, ném đi xương cốt, hất quay người xuyên qua cửa sân, cầm lấy đào bát từ bình trong mức nước đã uống vài ngụm, lúc này mới vẫn chưa thỏa mãn giống như mà hắc hắc vui lên. Đào bình trong giả bộ là sơn tuyến, rất là mát lạnh ngọt.

Quay người mà quay về, chồng chất Hỏa sớm đã dập tắt đã lâu.

Vô Cữu thò tay đem xứng phát đoán kiếm treo ở bên hông, không quên sờ lên trong ngực mặt khác một cây đoản kiếm. Song kiếm bàng thân, bằng thêm vài phần dũng khí đây. Lấy thêm lên cầm lấy nhánh cây lay lay tro tàn, hai cái chim trứng từ trong lần đi ra. Tạm thời dùng tay áo đem bọc lấy, đi đến mấy trượng bên ngoài một khối trên tảng đá khoanh chân ngồi xuống, tiếp theo gõ có hơon xác mà mở miệng một tiếng. Hoang đại chim trứng chính là không tệ, so với trứng gà còn muốn ngon. Lần tới đổi lại phương pháp ăn, nôi thang như thế nào?

Nơi này phong cảnh cái gì tốt, chỗ mấy trượng bên ngoài, chính là ngàn trượng vách núi, chỗ xa hơn thì là quần phong núi non trùng điệp, thỉnh thoảng thay đổi bất ngờ. Phóng nhãn nhìn lại, khiến người vui vẻ thoải mái mà khoan thai quên mình.

Linh Hà Sơn, nơi tốt!

Tạm thời trăm dặm phạm vi ở trong, hữu sơn hữu thủy. Mấu chốt là còn có thể tìm được ăn, lại không cần để ý tới nhà bếp phải phát những cái kia kỳ lạ quý hiếm cỏ quả nước lược thịt, khối thịt. Vì thế, bị đến Vân Thánh Tử một thông phàn nàn.

Mà địa phương không tệ, rồi lại bốn phía đoạn tuyệt. Dù cho liên tiếp xem xét mấy ngày, cũng không thấy có đường xuống núi. Nghe nói nơi này khoảng cách gần nhất Hồng Hà Phong, cũng có trăm dặm xa. Từng như vậy hỏi thăm qua Tông Bảo, lại nên như thế nào tiến về trước mặt khác mấy ngọn núi. Hắn trả lời dứt khoát, lời ít mà ý nhiều một chữ, bay!

Cảm giác, cảm thấy tên kia tại ra vẻ mê hoặc, hoặc là chính là thân phận thấp kém mà không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, lúc này mới một vị chuyện phẩm. Ngọc Tinh phong bên trên không thấy có ai biết bay, lại nên như thế nào vắng lai? Mà bốn công tử đương nhiên cũng bay không được, chỉ có thể tạm thời nhẫn nại mà tùy cơ ứng biến. Nói không chừng Từ Yên Tiên Tử gặp tới thăm, hắc hắc...

Vô Cữu là một cái tâm rộng dích, ăn uống no đủ về sau, tự mình an ủi một phen, nhịn không được vui cười lên tiếng đến. Khoảnh khắc, hắn giãn ra hai tay duỗi lưng một cái, chậm rãi nằm ở trên tảng đá, cũng dựng lên một chân, hai mắt nửa mở nửa khép mà khòe miệng mỉm cười.

Như thế Thanh Phong thoải mái, xem mây nghe sóng to, không phải Thần Tiên, hơn hẳn Thần Tiên. Những cái kia giếng sau làm việc tay chân các đệ tử, thì là làm trễ nải tốt thời gian a!

Đúng không sai lúc, một đạo kiếm quang từ xa đến gần. Khoảnh khắc, có bóng người từ trên trời giáng xuống.

Đó là một vị đang mặc áo đen nam tử, hai ba mươi tuổi bộ dáng, tướng mạo anh tuấn, khí độ bất phàm. Hắn đem tình hình chung quanh nhìn ở trong mắt, khẽ lắc đầu.

Nơi này cũng là yên lặng, mà cái kia cục mấy trượng dưới tảng đá lớn trước mặt, thì là nhánh cây, cỏ dại lộn xộn không chịu nổi, cong vẹo hàng rào trong còn bày đặt giường chiếu, cùng với xoong chảo chum vại {các loại đồ} vật lộn lộn. Lân cận trên mặt đất, càng là rơi là tả lấy tro tàn, cùng chim lông vũ cùng xương cốt. Đột nhiên nhìn lại, cái kia căn bản không giống tu sĩ chỗ ở, ngược lại giống như cái phạm tục lúc giữa chuồng heo, hoặc là một tên ăn mày cư trú chỗ.

Bất quá, nơi đây chủ nhân nhưng là an nhàn, vẫn nằm ở cách đó không xa trên tảng đá, còn loạng choạng bàn chân. Có trời mới biết hắn là gặp chuyện gì tốt, hay là ở ở mộng tưởng hảo huyền!

Người tới thần sắc nghi hoặc, nhịn không được lên tiếng nói: "Vô Cữu..."

Ai tại kêu gọi? Ôi!!!! Cái kia chậm rãi đi tới đấy, không phải là Huyền Ngọc đạo trưởng ư! Tất nhiên là Từ Yên sợ ta nhớ thương, này mới khiến hắn đến đây thay nhìn. Thật sự là nghĩ cái gì đến cái gì!

Vô Cữu hai mắt tránh ra một đường nhỏ, chợt đột nhiên mở ra: "Nguyên lai là Huyền Ngọc đạo trưởng, nhiều ngày không thấy, không có từ xa tiếp đón..." Hắn cuống quýt đứng dậy, không kìm được vui mừng nhấc tay hành lễ.

Huyền Ngọc tại ngoài hai trượng ngừng bước chân, thần sắc không rõ: "Xem ra người cái này bảy tám ngày trôi qua không tệ, tại sao không có sau giếng thu thập ngọc?"

Vô Cữu đứng lên, không có làm suy nghĩ nhiều, mà là ngón tay bốn phương, đột nhiên cười nói: "Nơi này còn hơn Ngọc Tinh nhiều vậy! Có đạo là, vàng chim tình cảm nhiều, thường hưởng trong mộng thờ ra say khách; mây trắng ý lười, lệch đến tích chỗ quyến rũ âm u, ha ha..." Hắn nhất thời đắc ý, nhịn không được lộ ra lúc trước mới có hào hùng cùng tùy ý.

"Hừ! Người rõ ràng là lười biếng thành tính!"

Huyền Ngọc nhưng là sắc mặt trầm xuống, quát lên: "Một cái phạm phu tục tử, trở thành ti tiện lao dịch cũng không xứng, còn dám lúc này ra vẻ phong nhã mà nói khoác mà không biết ngượng! Nếu không phải là ta giúp người che lấp, người một ngày đều lộn lộn ngoài đời không nổi..."

Vị này như thế nào trở mặt cùng lật sách còn nhanh? Còn tưởng là hần là người tốt, nhìn cũng không phải là như thế a!

Vô Cữu lại càng hoảng sợ, kinh ngạc sau nửa ngày, mờ mịt nói: "Huyền Ngọc đạo trưởng, người đã {vì: là} Từ Yên nhờ vả, cần gì phải như vậy..."

Huyền Ngọc đuôi lông mày gầy nhẹ, bên miệng hiện lên một vòng cười lạnh, lập tức lời nói chậm dần: "Ta đúng là vì thế mà đến..." Hần hai mắt xẹt qua Vô Cữu, ngược lại nhìn về phía phương xa: "Người từng nói qua, người là Từ Yên ân nhân cứu mạng. Còn không biết tình hình cụ thể và tí mĩ như thế nào, lại làm cho nàng để lại cực kỳ quý trọng tiên môn lệnh bài coi như tín vật, tạm thời cho ta thành thật khai báo, không phải vậy chớ trách ta đem người ném xuống núi!"

Lúc này không phải trở mặt, so với trở mặt rất vô tình!

Vô Cữu mới chịu trả lời, lại thoáng chần chờ, gương mặt nhìn về phía Huyền Ngọc bóng lưng, trong lòng không hiểu khẽ run rẩy. Khoảnh khắc, hần đã trở lại ngày xưa vẫn nhọc nhằn gan, mà nói ra được lời nói cũng là lộ ra cổ hủ cùng cố chấp: "Huyền Ngọc đạo trưởng, người tạm thời đem ta ném núi a! Nơi này không ăn không uống, buồn tẻ khó chịu; xem ta cố gắng nụ cười, kì thực sống một ngày bằng một năm, ài..." Hần tiếp theo lại thán: "Tiền cảnh dù có muôn vạn tốt, không kịp Phàm Trần âm nhân tâm....!"

Huyền Ngọc có chút ngoài ý muốn, ánh mắt liếc xéo: "Ném xuống núi, thì hại vô tồn. Người không sợ chết?"

Vô Cữu nhẹ gật đầu, rất là bí tráng mà vừa đáng thương bất lực.

Huyền Ngọc thần sắc khinh thường, khoan dung độ lượng rộng lượng nói: "Tạm thời chi tiết trả lời, ta buông tha người là được."

Vô Cữu rồi lại được một tác lại muốn tiến một bước: "Người đáp ứng trước buông tha ta..." Được phép lực lượng chưa đủ, hần lại cúi đầu xuống mà áp úng không nói.

Huyền Ngọc thì là tối thoải mái một cái hồn dỗi, bực bội nói: "Được rồi, ta đáp ứng trước buông tha người..."

Vô Cữu thò tay vỗ vỗ ngực, mang theo kiếp sau gặp sinh may mắn, đáp: "Kính xin đạo trưởng thứ lỗi, Từ Yên đã nói trước, ta cùng với nàng qua lại đủ loại, chính là ta hai người ở giữa che giấu, không được cùng ngoại nhân đề cập..."

Huyền Ngọc như là đã gặp phải trâu lừa hí lộng, trong hai mắt hàn quang lóe lên.

Vô Cữu hồn nhiên chưa phát giác ra, tự lo lại nói: "Từ Yên còn nói, ta nếu có biến, nàng tất nhiên không chịu sống một mình! Kính xin đạo trưởng chuyển cáo cùng nàng, không cần thiết lo lắng..." Hần nói còn chưa dứt lời, trước người đột nhiên nhắc lên một đạo kinh phong, lập tức một trường vận vẹo mặt người tới gần, phi tinh văng khắp nơi mà giận không kìm được nói: "Từ Yên bằng thanh ngọc khiết mà tính tình cao ngạo, làm sao có thể vừa ý người cái này thấp hèn phàm nhân..."

Vô Cữu hoảng sợ biến sắc, nghẹn ngào kêu to: "Đạo trưởng nói không giữ lời! Ai nha..." Kia thanh âm đàm thoại không rơi, liền đã ngược lại bay ra ngoài. Mà người đang cuộn cuộn, vẫn kêu thảm không thôi: "Từ Yên, quay đầu lại trong mộng gặp nhau, đừng quên thay ta báo thù..."

Tiếng kêu thảm thiết ở giữa không trung thật lâu quanh quẩn, mà trong khi chờ đợi tai nạn cũng không hàng lâm.

Một đạo kiếm quang đột nhiên mà đi, lại đang trên đường thoáng {ngừng lại: một trận}. Kia người trên hình ảnh quay đầu thoáng nhìn, âm thầm thối đạo: "Từ Yên sẽ thích một cái miệng lưỡi tron tru, tạm thời nhất như chuột phàm nhân? Thật sự là chê cười! Ta tạm giữ lại người, để tránh ô uế tay của ta..." Hần lạnh lùng tự phụ cười cười, quay người bồng bênh đi xa.

Vô Cữu vẫn nằm trên mặt đất, lẳng lặng nghe qua tai tiếng gió. Sau một lúc lâu, bốn phía vẫn như cũ không thấy dị thường. Hần rồi mới từ trong ngực rút ra nắm chặt đoản kiếm tay phải, lập tức lại là kinh sợ thở dài âm thanh. Ngoài vài thước, chính là ngàn trượng vách núi. Té xuống, sợ là chỉ có thể cùng Từ Yên đang ở trong mộng gặp nhau!

Bất quá, cái kia Huyền Ngọc đạo trưởng vậy mà đi thật?

Vô Cữu cuống quýt bò lên, rời xa vách núi, phát hiện cao thấp không việc gì, lại không khỏi thảm hô rồi một tiếng may mắn!

Hôm nay xem như lĩnh giáo! Linh sơn tiên môn nhìn như cao cao tại thượng, tạm thời thần bí khó lường, rồi lại loại người gì cũng có, cùng phổ phùng phàm tục không có gì khác nhau!

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Từ Yên chính là thanh lệ thoát tục, tạm thời người gặp người thích Tiên Từ, người ngưỡng mộ tất nhiên phản động. Huyền Ngọc tên kia tức thì là một cái trong số đó, chỉ là vì nịnh nọt Tiên Từ, lúc này mới đem bốn công tử mang theo trong núi, rồi lại độ lượng hẹp hòi mà lòng mang đồ kỵ. Nói trắng ra là, hần chính là đến tranh giành tình nhân đấy. Hừ! Năm đó ở Đồ thành thời điểm, phong hoa tuyết nguyệt thấy cũng nhiều. Tu tiên ta không được, nếu là ở trước khoe khoang văn nhả, đoạt cái danh tiếng, thật đúng là không có thua qua đây!

Mà bốn công tử là ngoài ý muốn cứu được Từ Yên, lại không thể ăn ngay nói thật. Nếu không được tên kia thăm dò rồi chi tiết mà không có kỵ nữa, nói không chừng lúc này sớm được hần ném xuống sườn núi. Phải biết rằng nói thật ra không khó, mà có đôi khi nói thật lại có thể làm cho người đưa mạng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ai không mộng?

Quyển 1: Phong Hoa Khôi Vân Yên

.....

Ngọc Tinh đệ tử đi sớm về trễ, lại không phải quanh năm lao lực mà không mỗi ngày ngày. Chỉ cần hoàn thành khai thác, tùy thời đều có thể tự hành nghi ngơi. Mà mọi người bề bộn nhiều việc tu luyện, hận không thể cả ngày đối đãi các người dưới mặt đất.

Cho nên, phía trước núi trên sườn núi, thủy chung chỉ có một người rảnh rỗi, đó chính là Vô Cữu.

Lại là ráng ngừ sắc nắng chiều, sắc trời dần dần trầm.

Vô Cữu một mình đứng ở vách đá, trông mong trông về phía xa.

Mỗi ngày đối mặt đám kia ngọn núi cạnh thanh tú, hào quang vạn dặm kiêu diễm cảnh sắc, như thế nào cũng xem không đủ. Cái kia hoa mỹ hào quang, cùng với mờ ảo mây mù, khiến người phảng phất đặt mình trong ở giữa mà chạm tay nên, rồi lại luôn xa không thể chạm. Tựa như Từ Yên Tiên Tử, tuy rằng cùng tồn tại Linh hải trong núi, làm sao lúc mới có thể gặp nhau đây?

Vô Cữu hướng về phía hào quang xa xa tìm đến đi thật sâu thoáng nhìn, ngược lại lắc đầu đi về hướng chỗ ở.

Bất tri bất giác, đi qua hơn nửa tháng. Mặc dù cũng tiêu điều tự tại, rồi lại không phải kể lâu dài. Nếu là Từ Yên đem ta đã quên, chẳng lẽ lại muốn ở chỗ này sống quãng đời còn lại cả đời? Đến lúc đó hai chân duỗi thẳng, lại một mồi lửa đun, liền phanh màu xám tro đều không thừa, không nói đến cái kia ngàn vạn tình cảm không chỗ nào ký thác, ta quả thực oan a!

Vô Cữu đi đến dưới tảng đá lớn, lướt qua cửa sân, đi vào trong góc, nhặt lên trên mặt đất đoàn kiếm nhẹ nhàng vung lên, lập tức lại đem đoàn kiếm "Xoảng" ném. Lăn lượt giường chiếu trên thạch bích, nhiều hơn một cái không lớn lỗ thủng.

Đó là mở mấy ngày thành quả, rồi lại tiến triển quá mức bé nhỏ. Vốn định học làm cho cái động phủ, ai ngờ như vậy tốn sức.

Mà thôi, cò tranh ổ cũng không tệ!

Vô Cữu quay người đi ra, ngừng động lên cái mũi mà nhếch miệng cười cười. Cách đó không xa cái chổng chất cháy sạch đang vượng, phía trên đào bình trong mùi thơm bốn phía. Hắn đã đến phụ cận ngồi xỏm xuống, duỗi tay cầm cái thìa quấy lấy.

Dễ dàng cho lúc này, một già một trẻ hai đạo nhân ảnh đi tới.

Tuổi già xa xa chào hỏi: "Tiểu sư đệ, đêm nay chuẩn bị ở dưới lại là bực nào dạng mỹ vị món ngon, lão hủ dĩ nhiên chờ đợi không kịp!"

Còn trẻ ghét bỏ nói: "Người trong ngày thẳng cật thẳng hát (ăn nhờ ở đậu), rất cảm thấy khó xử!" Hắn nhanh đi vài bước, cười nói: "Vô sư đệ, người ngược lại là nòi bát hồ lô chầu đều đủ..."

Già chính là Vân Thánh Tử, tranh công nói: "Phàm là hoặc thiếu, ta liền giúp đỡ tiểu sư đệ mang tới..."

Còn trẻ tự nhiên là được Tông Bảo, đi theo âm thanh giễu cợt nói: "Người ngại gì đem nhà bếp toàn bộ đưa đến..."

Hai người này kết thúc công việc về sau, cũng nên đến đi dạo bên trên một vòng. Nơi này tuy rằng vắng vẻ tạm thời rồi xa mọi người, rồi lại thường có kinh hi. Thí dụ như trên đồng lửa đào bình, cùng với cái kia mê người mùi thơm.

Vô Cữu cười cười, thò tay có lời mời.

Vân Thánh Tử đã đến phụ cận, không chút khách khí, đã nắm cái thìa liền múc cửa thang ném ném, khen: "Ân! Chuy nhưng, tăng thêm son chi, thổ tinh, thủ ô, lại lấy Linh thảo để hương, như thế nấu canh, thật là mỹ vị, còn có nâng cao tinh thần bất mất, kéo dài tuổi thọ chi công hiệu đây!"

Tông Bảo ở một bên chưa ngồi vào chỗ của mình, liền hét lên: "Lão Vân đầu, râu mép của người..."

Vân Thánh Tử chỉ lo uống canh, chòm râu đã tiến vào đào bình, hắn bề bộn áy náy nói: "Ta đi cầm mấy cái bát, hai vị chờ một chút!"

Tông Bảo xùy cười một tiếng, ngược lại hỏi: "Vô sư đệ vậy mà hiểu được ngắt lấy Linh dược, chẳng lẽ am quen thuộc đạo này?"

Vô Cữu đi theo ngồi trên mặt đất, không có trả lời, mà là từ trong lòng móc ra một quyển dày đặc da thú tập, nhờ ánh lửa nhìn lại, trên có 《Bách Linh kinh》chữ.

Vân Thánh Tử đi mà quay lại, phân trần nói: "Ta thấy tiểu sư đệ trong lúc rảnh rỗi, liền đem 《Bách Linh kinh》mượn hẩn tiêu khiển!" Hẩn ngược lại là quen thuộc, trong nháy mắt liền tìm xuất hiện ba con đào bát, lập tức gần đây ngồi xuống mà vội vàng múc canh.

Vô Cữu thì là chút nào không linh tinh, cùng Tông Bảo cười nói: "Vị này Vân lão đầu là chê ta chế biến thang chưa đủ bổ dưỡng, quả thực dụng tâm lương đâu khổ!" Hẩn cúi đầu nhìn về phía trong tay tập, lại tiện tay ước lượng vào trong ngực.

《Bách Linh kinh》, chính là một quyển có quan hệ thiên tài địa bảo cùng nhiều loại Linh Thú tập, trong đó văn hay tranh đẹp, đều là một ít {không là không vì} phạm tục biết kỹ hoa dị thảo, cùng với hiếm quý dị thú, còn có rất nhiều dược lý công hiệu cùng đơn giản luyện chế pháp môn. Thêm chút nghiên cứu về sau, hơi có thu hoạch, chính là cái gọi là Linh dược, cũng có thô sơ giản lược nhận thức. Kể từ đó, có chút ít niềm vui thú. Ít nhất tại giữa rừng núi nhiều thêm vài phần tự bảo vệ mình bốn sự, còn có thể tìm được không ít tham ăn đồ vật.

Vân Thánh Tử giải thích: "Hừ! Bách Linh kinh chính là nhà ta bắt truyền bí mật, bao nhiêu tiểu bối muốn tìm mà không phải, không cần thiết tiết độc hảo ý của ta!" Trong lúc nói chuyện, hẩn đã đem chén canh đựng đầy, đảo khách thành chủ nói: "Đừng lo lắng, nhân lúc còn nóng rồi quất..." Nói qua, hẩn bưng lên một chén liền uống, không có mấy ngụm, lại cầm lấy cái thìa mò lên thổ tinh, thủ ô, liền khô mang hiếm rất là bận rộn.

Vô Cữu cùng Tông Bảo không dám lãnh đạm, song song ra tay.

Trong nháy mắt, một lon con cái thang thấy đầy.

Vân Thánh Tử vẫn cầm lấy cái thìa không buông tay, vẫn chưa thỏa mãn nói: "Ngọc Tinh phong chỗ cao nhất rừng rậm lúc giữa, sinh ra Linh cấp, lớn nhất bổ sung, tiểu sư đệ không ngại nếm thử một chút..."

Tông Bảo nhìn lấy trong tay cái chén không, phân nản nói: "Lão Vân đầu, người đều đã cái thanh này niên kỷ, còn cùng ta hai người giành ăn, thật sự là thật là không có đứng đắn! Không huynh đệ, chớ dễ dễ ý đến hẩn, muốn ăn Linh cấp, chính mình bắt đi!"

"Cướp thức ăn, mới hương đấy!"

Vân Thánh Tử dễ mừng canh xuống, đương nhiên mà đến một câu, lại tay nhặt chòm râu, không cho là đúng cười nói: "Lớn tuổi thì như thế nào? Chẳng phải nghe thấy, thiếu niên nhiều chí khí, trăm tuổi ông trời thực; Linh sơn bản tự tại, tu tiên tạm thời tu!" Kia nguyên bản ôn hòa tùy ý, không hề trưởng lão tự giác, hôm nay hai chén thang uống qua, lập tức nhiều thêm vài phần tinh thần. Chính là nói chuyện lên, cũng là rất có ngụ ý mà khiến người tỉnh ngộ!

Tu tiên tạm thời tu?

Vô Cữu nghiêng đầu rồi nghĩ, lẩm bầm "Rất có đạo lý bộ dạng!" Hẩn ngay tại chỗ bình nằm xuống, cảm thấy thư thái, lại nói: "Bất quá, Vân lão đầu nếu như khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền, làm sao đau khổ mỗi ngày như vậy? Xem mây ngắm trăng cũng là tốt..."

đời này, tâm cảnh theo niên kỷ lịch duyệt biến hóa mà có chỗ bất đồng. Nếu không có sống đến trăm tuổi, sợ là thể ngộ không được Vân Thánh Tử đắm chiêu suy nghĩ. Dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, liền chuyện phiếm nói chuyện phiếm một phen. Mà chính như làm cho mây, biết rất rõ ràng tu tiên vô vọng, vẫn còn mò mẫm chậm trễ công phu, chẳng bằng thừa dịp cuối đời thời gian, nhiều khô chút ít chính mình chuyện thích!

Lúc này, một vòng loan nguyệt bò lên trên chân trời. Ánh xanh rực rỡ tràn ngập, cảnh ban đêm thâm sâu. Mây mù trên vách núi, đồng lửa như sao.

Vân Thánh Tử trầm ngâm một lát, ngược lại nhìn về phía bầu trời đêm: "Nhân sinh trăm năm cuối cùng có mộng, cố chấp dứt khoát {vì là} ước nguyện ban đầu..." Hẩn hơi hơi xuất thần, lại ha ha cười cười: "Tiểu sư đệ đang lúc gió xuân hoa tháng, bất đồng dạng cũng có cảnh trong mơ khó tròn?"

Tông Bảo ngồi khoanh chân tĩnh tọa, yên lặng nghe hai người đối thoại, hẩn vốn không muốn xen vào, nhưng vẫn là lòng có cảm xúc: "Thiên hạ này... Ai không mộng..."

Vô Cữu liếc mắt Vân Thánh Tử cùng Tông Bảo, ngược lại ngửa đầu nhìn bầu trời.

Nói chuyện phiếm đều có thể trò chuyện ra cảm khái cùng cảnh giới, cái này chính là tu sĩ cùng người phàm bất đồng?

Chẳng bao lâu sau, bốn công tử cũng là ngôn từ sắc bén nhân vật. Không nói đến lưỡi đầy hoa sen, ít nhất cùng nói chuyện với nhau không rơi vào thế hạ phong. Mà từ khi gặp được những tu sĩ này về sau, rồi lại luôn có miệng khó trả lời. Dù cho cây thân, cỏ rồi chỉ lưu, cũng làm cho khắp nơi tưng quẩn. Truy cứu nguyên do, là không hài lòng, hay vẫn là trong mắt Thiên Địa khác lạ?

Vân Thánh Tử mộng, là trở thành Tiên Nhân. Một ngày không được như nguyện, hẩn liền ước nguyện ban đầu không thay đổi. Tông Bảo mộng, cũng thế. Mà bốn công tử vì Tử Yên, chẳng lẽ không phải cũng là cố chấp dứt khoát...

Tông Bảo gặp không ai nói chuyện, lên tiếng hỏi: "Lão Vân đầu, người cảnh giới không tầm thường, tạm thời tu luyện nhiều năm, vốn nên thoát thai hoá cốt, tại sao chậm chạp khóa bước không tiến?"

Vân Thánh Tử thẳng thắn thành khẩn nói: "Ta cũng ngây thơ khó hiểu a! Theo lý thuyết, ta không thiếu cảnh giới, chính là học thức tu dưỡng, lịch duyệt

kiến thức, cùng Tiên Nhân so với, cũng là không kịp nhiều nhường. Mà hoàn toàn tại đây nhập môn cửa khẩu, thủy chung không được tiến thêm, cuối cùng vì sao đây..."

Tông Bảo cùng Vân Thánh Tử tính là đồng bệnh tương liên, không khỏi nhẹ giọng thở dài: "Ài! Còn chẳng biết lúc nào mới có thể khám phá huyền quan, thật sự là buồn thất chặt..." Hắn thoáng dừng một chút, lại nói: "Lão Vân đầu, ta thiếu khuyết liên là của ngươi lịch duyệt cùng kiến thức, ngại gì nói nghe một chút, cũng tốt có chỗ tham khảo!"

Vô Cữu tự lo nằm mẩn nguyện, tạm thời nổi lòng phát tán mà buồn ngủ, đột nhiên hứng thú, hợp thời lên tiếng nói: "Vân lão đầu, ngươi lấy qua mấy phòng phu nhân, từng có bao nhiêu con cháu, trải qua bao nhiêu chuyện xấu, từ thực nói tới, hắc hắc..."

Vân Thánh Tử xưa nay không có trường lão rụt rè, tại trái một câu "Lão Vân đầu", phải một tiếng "Vân lão đầu" thúc giục ở bên trong, tràn ra nếp nhăn cười cười: "Ha ha, nói rất dài dòng..."

Tông Bảo rửa tai lắng nghe; Vô Cữu thì là nhắm hai mắt mà thoáng như trong mộng.

Nhân sinh trăm năm, thật đúng là nói rất dài dòng.

Vân Thánh Tử vốn tên là gọi là Vân Tùng, xuất thân từ nam lăng nước danh môn vọng tộc. Kia lúc còn trẻ, hành vi phóng đảng, tiêu sái không bị trói buộc, trôi qua rất là khoái hoạt, càng là lấy phải Vương tộc thiên kim tiểu thư, từng {vì là} lúc ấy tán dương nhất thời giai thoại. Đang lúc hân hăng hái thời điểm, kiếp nạn xoay mình hạ thấp. Cha hắn đắc tội quốc quân, khiến dòng tộc bị diệt. Chính là vợ của hắn cùng sơ sinh, cũng bị chém ngang lưng vứt bỏ thành phố. Hắn may mắn đào thoát, từ nay về sau lang thang bốn phương.

Hai mươi năm về sau, tân quân kế vị. Vân Tùng phản hồi quê cũ, được bình oan giải tội, cũng đã bị trọng dụng, còn lấy phải quân vương muội muội làm vợ. Hắn khô tận cam lai, lập chí chấn hưng cạnh cửa, lại hai mươi năm về sau, rốt cuộc trở thành danh chấn vua và dân quyền quý. Ai ngờ đất cùng Vương tộc chi tranh, lần nữa rước lấy họa diệt môn. Hắn tuy rằng may mắn thoát khỏi một chết, mà cả nhà già trẻ cố gắng hết sức bị tàn sát.

Một năm kia, Vân Tùng đã là sáu mươi lão nhân. Vinh hoa phú quý, quay đầu thành không. Phong hoa tuyết nguyệt, một tràng xuân mộng. Hắn lưu lạc hương dã, dùng thơ văn để giải tỏa nỗi buồn, thăm nghĩ tại trầm luân trong tiêu vong, tại chán nản trong kết thúc này sinh. Như thể điên điên khùng khùng lại mười năm, liền tại hắn đứng ở Giang Biên, đều muốn đi theo nước mà đi một khắc này, bỗng nhiên có lướt sóng mà đến, cũng lấy ca dao đem tặng. Có mây: Nhân sinh thất thập cổ lai hy, đứng là tà dương rơi muộn tuổi. Linh hài một cổ tìm đến sông lớn đi, như vậy Luân Hồi quá đáng tiếc. Trăm tu sửa hàng năm {không là không vì} muộn, phong thanh trắng sáng phải thực thú. Tạm thời nhìn lơ lửng ở thế hệ cả đời không, hướng phía nghe thấy tịch chết biểu lộ dính áo!

Kết quả là, có vị thất tuần lão giả tại tìm đến sông lớn thời điểm, gặp được Tiên Nhân, cũng lấy được tặng phương pháp tu luyện, liền từ này đại triệt đại ngộ. Hắn lấy truy tìm không biết làm vui thú, lấy cảm ngộ Thiên Địa huyền diệu mà cố chấp!

Hắn giống như tìm được rồi chân lý, mà bốn công từ lại là vì sao mà tồn tại..

Trên ánh trăng trong ngày, đêm dài vắng người.

Đá sườn núi lên, chỉ còn lại có Vô Cữu một người, vẫn như cũ nằm ở đá sườn núi lên, vẫn buồn ngủ mông lung. Bỗng nhiên cảm thấy đêm hàn phong mát, liền đứng lên đi về hướng cỏ tranh ô. Một quyển hơi mỏng tập rơi trên mặt đất, đó là Tông Bảo vứt bỏ đây, nói là ăn uống chùa có thiếu nợ công bằng, lợi dụng 《 tiên đạo tập lục 》 trò chuyện làm quà đáp lễ. Hắn đem tập nhặt lên, rồi lại không hề hào hứng.

Tiên đạo cùng ta có quan hệ gì đâu đây?

Ta chỉ nghĩ sáng mai (Minh nhi) ăn cái gì, còn có Từ Yên...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Cho phép hậu trường bấm báo

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

.....

Đỉnh núi, ngày mây thấp nhạt.

Hành tẩu phong điền, tựa như hành tẩu ở trên trời mà biên giới. Một bên núi rừng xanh um, sinh cơ nòng đậm; thứ nhất vách núi tiểu lập, ngàn trượng vực sâu.

Vô Cữu hướng về phía vách núi phía dưới mắt nhìn, sợ tới mức co rụt lại đầu.

Đã ở Ngọc Tinh phong bốn phía tuần tra rồi hơn hai mươi ngày, đến mức, ngoại trừ vách núi vách đá, chính là làm cho người chùn bước vực sâu. Xem ra muốn tìm được một cái đường xuống núi, so với lên trời còn khó hơn!

Vô Cữu vỗ vỗ bên hông túi da, quay người ly khai đỉnh núi. Tuy rằng tìm đường vô vọng, thực sự thu thập phải không ít đặc sản miền núi. Tạm thời tại trước khi trời tối đuổi quay về chỗ ở, để tránh trên đường sinh ra ngoài ý muốn.

Nơi này cây rừng tươi tốt, âm áp của mặt trời. Từ trong xuyên qua, lại vượt qua một đạo sơn lĩnh, liền đến Ngọc Tinh phong phía trước núi.

Vô Cữu đang cúi đầu chạy đi, có vật che chắn cành khô trước mặt quét tới. Hắn mới chịu vung tay đẩy ra, rồi lại mãnh liệt sau này một tháo chạy cũng thò tay móc ra đoản kiếm hung hăng bỏ tới. Lãnh huyết vắng khắp nơi, một đoạn cánh tay kích thước đầu rắn đột nhiên tới. Kia vội vàng nghiêng người tránh né, con rắn kia đầu "Đoạt" một tiếng đâm vào sau lưng thân cây ở bên trong, sâu đạt doanh tắc, cũng theo nọc độc tràn ra, đúng là đem vỏ cây cho đốt đen một lớn cục.

Nguy hiểm thật!

Vô Cữu nổi khiếp sợ vẫn còn chưa tiêu, dài thở phào một cái, cúi đầu thoáng nhìn, hai mắt sáng ngời.

Cái kia bị chém đứt đầu lâu độc xà, còn còn lại bảy tám thước dài một đoạn cành khô giống như thân thể, vẫn còn tại bụi cỏ lúc giữa chậm rãi nhúc nhích, vậy mà chết mà không cứng, tình hình rất là quý dị dọa người. Chó cắn người thường không sủa, chỉ mạng con rắn nó cũng đồng dạng nhìn không ngờ a! Mà người dám đánh lên, ta liền ăn thịt của ngươi!

Vô Cữu kinh hồn hơi xác định, tiến lên thò tay nắm lên đuôi rắn, hất lên liền mãnh liệt rút vài cái, còn phát ra cây roi giống như hơi hơi tiếng vang, lập tức lại dùng năng lực ngã trên mặt đất. Gặp con rắn chết lại không động đậy, lúc này mới cời bỏ túi da ném vào. Hắn đem đoản kiếm còn vỏ kiếm, tiếp tục đi phía trước, mà trong thần sắc rồi lại hơi hơi kinh ngạc, giống như có chút khó có thể tin.

Vừa rồi vội vàng gặp biến, rất là tay mất lạnh lẽ a!

Đi vào Ngọc Tinh phong về sau, mỗi ngày buổi sáng khai thác ngọc thạch, buổi chiều bốn phía loạn đi dạo, buổi chiều hoặc là thiêu con mồi nướng, hoặc là nấu thang. Trừ lần đó ra, chính là cùng Vân Thánh Tử, Tông Bảo nói chuyện phiếm vô nghĩa. Mà chút bất tri bất giác, lại càng sáng khoái tinh thần, chính là tay chân cũng trở nên nhanh nhẹn. Ở giữa cũng không có làm cái gì a, chẳng lẽ Linh sơn nuôi dưỡng?

Sắc trời hoàng hôn, về ở vào mặc dù.

Vô Cữu đi ở phía trước núi đường mòn lên, bước chân nhẹ mau đứng lên, không quên đánh giá trên sườn núi chẳng chịt lớn sơn động nhỏ, hoặc là động phủ. Chính mình cố tranh ở quá mức keo kiệt, mùa hạ còn có thể đối phó, chỉ sợ mùa thu mùa đông tiến đến, đến lúc đó hàn phong gào thét, ngấm lại đều cảm thấy bị thảm!

Khi nào mới có thể có lúc giữa thuộc tại động phủ của mình đây?

Tiếp tục đi phía trước, động phủ thưa thớt đứng lên. Lại đi không nhiều lắm xa, có mấy trượng cự thạch nghiêng ra ngang triển, liền như là ngọn núi nhiều ra đến một thanh lợi kiếm, thẳng tắp đâm về vòm trời Tây Nam. Phía dưới cố tranh ở, liền là chỗ ở của mình.

Chỗ kia tuy nói keo kiệt, rồi lại cũng không tệ, ít nhất cùng Linh Hà Sơn quần phong xa xa tương đối. Mỗi ngày đi tây vừa ý vài lần, liền dường như Từ Yên ở đằng kia Vân Hà ở chỗ sâu trong ngoài đầu nhìn lại an tĩnh đây...

Vô Cữu nổi lòng đang tốt, chân bữa tiếp theo.

Dưới tảng đá lớn phương hướng "Nhà" ngay tại ngoài bốn năm trượng, tình hình thấy rõ ràng. Một cái đào bát ném đi đi ra, "Đùng" một tiếng rơi vỡ hiem vỡ; tiếp theo "Bịch" trầm đục, đúng là giường chiếu bay lên lại đập xuống đất...

Vô Cữu trở mặt một lát, vội vàng quát: "Dừng tay —— "

Hắn cời xuống bên hông túi da ném xuống đất, thuận tay đã là đoản kiếm ra khỏi vỏ, cảm thấy lo lắng, lại đem trong ngực gia truyền đoản kiếm cho rút ra.

Thật sự là lẽ nào lại như vậy! Lúc trước túp lều được trộm, ta né tránh chính là; luân lạc tới dưới mắt cố tranh ở, vẫn như cũ không được yên tĩnh. Xét nhà đây? Cái này ác tha gia hòa là ai a, khi dễ người đâu, xem ta không thu thập người...

Vô Cữu là ác từ trong lòng lên, phần nộ từ gan bên cạnh sinh, đuôi cánh tay kéo tay áo liền xông đi vào đối phó hại dân hại nước, mà chưa triển khai tư thế, đã là ngạc nhiên không thôi, nhìn không được liền lùi về phía sau mấy bước.

Nhánh cây cố tranh làm thành trong tiểu viện, chậm rãi bước đi ra một vị trẻ tuổi. Kia đang mặc lụa mỏng xanh áo dài, tướng mạo tuấn tú, chỉ là không

có tái nhọt hai gò má lộ ra có chút yêu dị: "Vô Đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ hay không..." Hắn ánh mắt thoáng nhìn, thần sắc giọng mỉa mai nói: "Ha ha, vậy mà cầm trong tay song kiếm, còn muốn gạt người?"

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, tên kia làm sao tới rồi hả?

Vô Cữu đem cầm kiếm hai tay vắt chéo sau lưng, ngạc nhiên ghen ngào: "Là người... Mộc Thân..."

Người nọ đứng là Mộc Thân, ánh mắt đùa cợt: "Không nghĩ tới sao? Ta và người lại gặp mặt, ha ha!" Hắn cười lạnh thanh âm, lại nói: "Ta cũng là lớn ra ngoài ý muốn a! Còn muốn lấy xuống núi tìm người, ai ngờ người rồi lại lẩn vào lên Linh Hà Sơn..." Kia đi đến túi da bên cạnh, đưa chân đá đá, tiếp theo thờ dài: "Ai nha! Người vậy mà khô nổi lên sản bản hoạt động, làm cho người tình cảm làm sao chịu nổi! Mà đối mặt khắp núi tu sĩ, người một cái phạm phu tục tử lại có thể thể nào đâu rồi, cũng đành phải ăn tươi nuốt sống, tham sống sợ chết..."

Vô Cữu nhìn xem cái kia xảy ra bất ngờ Mộc Thân, nhin không được tới gần một cái.

Tên kia nào biết ta tại Ngọc Tinh phong, hơn nữa tự mình tìm đi qua đây? Không cần suy nghĩ nhiều, lại giả bất thiện! Mà chừng không thấy bóng dáng, tình hình không ổn a!

Vô Cữu tả hữu nhìn quanh, ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, chợt kinh chợt hãi nói: "YAA.A.A..! Ta nói như thế nào trong đêm ác mộng liên tục, nguyên lai là có cổ nhân gặp lại. Còn không biết cổ rồi, đào con cái cùng cô gái trẻ trôi qua thế nào dạng, tại sao không có cùng nhau đến đây..."

Mộc Thân một cước đá bay rồi trên mặt đất túi da, ánh mắt lạnh xuống: "Người mộng ta làm chi? Chẳng lẽ sợ ta giết người..." Gặp Vô Cữu thần sắc tránh né, hắn khinh thường mà hừ một tiếng, như là nhìn thấu tâm tư của đối phương, châm chọc nói: "Cổ rồi, đào con cái cùng cô gái trẻ đã phân biệt bái sư, đang bề bộn tại tu luyện. Dù cho ba người hắn lúc này, cũng không thể nào cứu được người!"

Vô Cữu thần sắc lúng túng: "Vậy người lại là như thế nào tới chỗ này, chẳng lẽ có trường bối cùng người đồng hành? Còn có... Người nhắc lên giường của ta lót, rơi vỡ ta bát com, lại {vì là} như vậy..."

Mộc Thân giương mắt nhìn sắc trời một chút, không dài dòng nữa xuống dưới, lạnh lùng nói ra: "Thực không dám giấu giếm, ta đã bái Huyền Ngọc đạo trưởng vì sư, trở thành bọn họ ở dưới ký danh đệ tử, được biết người đang ở đây Ngọc Tinh phong về sau, tốn sức rồi trắc trở, lúc này mới lại đã trở thành Ngọc Tinh phong vị thứ năm quản sự..."

Vô Cữu thoáng ngoài ý muốn, lập tức giật mình: "Lại bái sư rồi hả? Chúc mừng a! Người chính là cái kia mà quý sư phụ nếu là biết được, chỉ sợ sẽ không tha thứ người khi sư diệt tổ..." Gặp đối phương sắc mặt khó coi, hắn hỏi vội: "Người... Người vậy mà đã trở thành quản sự? Sẽ không..."

Mộc Thân đề xuống lửa giận, trong thần sắc hơi lộ ra dữ tợn: "Người nói không sai, ta đúng là vì người mà đến. Giao ra sư phụ ta di vật thì thôi, không phải vậy ta liền đem người nghiền xương thành tro!"

"Con cú nhập chỗ ở, vô sự không đến!"

"Còn dám nói năng lỗ mãng..."

Vô Cữu mới đưa lăm bầm lẫu bầu, liền gặp Mộc Thân đã là bộc lộ bộ mặt hung ác. Hắn bề bộn nhún nhún vai đầu, cầu xin tha thứ nói: "Mộc đạo hữu, cây quản sự a, người nên biết được, ta sau giếng không được tự tiện bí mật mang theo, khiến vật tùy thân bị trộm không còn. Thẳng nếu không tin, mời tìm bốn vị quản sự chứng thực. Hôm nay ta đã thân không của nả nên hôn, không còn lối thoát, mong rằng thông cảm tức thì cái..." Kia lời nói thẳng thắn thành khẩn, còn đáng thương mà bồi thường bên trên khuôn mặt tươi cười.

Tên kia là mình đến đây, có nghĩa là Ngọc Tinh phong cùng Linh Hà Sơn giữa có khác vắng lai cách. Mà hắn đến nay chết quản không tha, nói rõ sư phụ hắn đi vật ở bên trong, thật sự có giấu không muốn người biết che giấu, hoặc là hiểm thấy hiểm thấy trọng bảo. Đến tốt cùng là Linh Thạch, là ngọc giản, hay là là da thú? Linh Thạch cũng thể mà thôi rồi, nghe nói tiền môn trong không thiếu vật ấy. Da thú, đã bị hủy diệt rồi. Chẳng lẽ là ngọc giản...

Vô Cữu đang lo sợ bất an, một bàn tay hướng về phía chính mình hư như trượt mà đến. Hắn lại càng hoảng sợ, không cần suy nghĩ lợi dụng ra khỏi vô đoàn kiếm hung hăng bỏ tới. Ai ngờ mới đưa vron tay cánh tay, đoàn kiếm đã rời tay mà đi. Vô hình năng lực dưới đường, vậy mà không hề chống đỡ lực lượng.

"Mặc người như thế nào phô trương thanh thế, hôm nay đều mơ tưởng chạy ra lòng bàn tay của ta!"

Mộc Thân đột nhiên chất vấn, lời nói Vô Tình. Đoàn kiếm nơi tay, Pháp lực thúc nhả. Thoáng chốc mũi kiếm hào quang lập lòe, lẫm lẫm ác liệt sát khí bỗng nhiên tăng vọt. Hắn giơ lên cao kiếm quang, không khỏi đắc ý nói: "Người một cái thấp hèn phạm nhân, dù cho Pháp Khí nơi tay, không được Pháp lực đem ra sử dụng cũng cuối cùng uống công, xem ta cầm người..."

Hắn từ từ gặp phải Vô Cữu về sau, còn không có chiếm qua tiện nghi. Đã như vậy, nhiều lời vô ích. Tạm thời đem người nắm trong tay, để tránh phức tạp.

Vô Cữu đoàn kiếm rời tay, dĩ nhiên kinh hãi biến sắc. Nhìn thấy Mộc Thân thi triển Pháp lực, càng là âm thầm kêu khổ, căn bản không kịp suy nghĩ nhiều, quay đầu liền chạy. Mà sau lưng một cổ lực đạo bỗng nhiên kéo tới, lập tức bước chân lao đảo mà đi xu thế bị ngăn trở. Hắn biết rõ chạy trôi không khỏi nặng, trong lúc nguy cấp, hai tay nắm chặt gia truyền mang vỏ kiếm đoàn kiếm đột nhiên quay người, như rồng mây quát: "Mộc Thân! Cái chết của người quý sư phụ nhớ người..."

Mộc Thân gặp cách đó không xa cái kia từng để cho chính mình có chút cố kỵ đối thủ đã lộ ra nguyên hình, nhìn không được ha ha cười cười, pháp quyết dẫn dắt, liền muốn thống hạ ra tay ác độc, lại không nghĩ đối phương nhưng là đột nhiên gào to, tạm thời nghiêm mặt nghiêm nghị. Hắn bỗng nhiên khẽ giật mình, trước mắt giống như hiện ra Vạn Hồn Cốc trong sơn động tình hình...

Tới đồng thời, một đạo hồng quang từ xa đến gần, mới chịu lướt qua Ngọc Tinh phong nháy mắt, rồi lại bỗng nhiên {ngừng lại:một trận}, đồng phát ra hừ lạnh một tiếng. Uy thế vô hình tùy theo chợt hạ xuống, cự thạch chỗ trên sườn núi lại như muốn yết phía dưới khẽ chấn động.

Vô Cửu mới có phát hiện, "Bích" nằm rạp trên mặt đất, giống như thiên quân bên người mà không thể động đậy, chính là tất cả xương cốt tứ chi cũng ở đây gánh nặng phía dưới chi... chi rung động. Hắn đau đến thắm hừ một tiếng, nước mắt nước mũi hơn người, rồi lại không thể nào giãy giụa, mấy như gần chết tuyệt vọng!

Mộc Thân cũng không có thể may mắn thoát khỏi, "Phanh" hai đầu gối quỳ xuống đất, đoàn kiếm bay ra thật xa, đành phải lấy hai tay mạnh mẽ chống đỡ, cái này mới không còn co quắp ngã xuống, cũng đã mồ hôi lạnh chảy ròng, xanh cả mặt. Mà so với Vô Cửu ngây thơ mờ mịt, hắn hiểu thêm tình cảnh đáng sợ, cắn răng rên rĩ nói: "Trước... Tiền bối tha mạng..."

Trăm trượng không trung, có chấp hai tay sau lưng cười gió mà đứng.

Đó là vị đang mặc Huyền Y trung niên nam tử, cái đầu cao lớn, sắc mặt khẽ biến thành vàng, dưới hàm râu ngắn, ánh mắt âm trầm, thần sắc uy nghiêm. Hắn hoặc là nhìn thấy có đánh nhau, lúc này mới tạm thời này lòng tham mà dừng lại một chút, nhưng là vô tình ý hỏi nhiều, hướng về phía dưới chân ngọn núi tìm đến đi nhân nhạ thoáng nhìn, lập tức hóa thành một đạo lưu quang đột nhiên mà đi.

Bởi vậy đi tây năm ngoài trăm dặm, chính là Linh Hà Sơn ngọn núi chính, Tử Hà phong.

Chốc lát, trung niên nhân trên không trung chậm rãi đã ngừng lại thế đi mà thần thái bề ngễ.

Phía trước dưới chân, chính là ba nghìn trượng Tử Hà phong. Cúi đầu quan sát, ánh nắng chiều lượn lờ, lầu các mơ hồ, cây rừng buồn bực, mây khói bốc hơi.

Bất quá lập tức, có hai đạo thân ảnh lao ra lầu các, cũng đạp trên kiếm quang bay lên trời, chưa đến phụ cận, liền song song cung kính nhắc tay đón chào: "Linh Hà Sơn giám sát viện Diệu Nguyên, công đường Diệu Sơn, bái kiến Thần Châu sử dụng tiền bối!"

Trung niên nhân vẫn hai tay chấp sau lưng mà thần thái kiêu căng, rồi lại vào lúc này sắc mặt trầm xuống: "Linh Hà Sơn tổng cộng có năm vị Trưởng lão, còn lại ba người đi nơi nào?"

Tự xưng Diệu Nguyên, Diệu Sơn chính là hai vị lão giả, đều đang mặc chu sam, tướng mạo gầy gò, râu tóc xám trắng, chỗ bắt đồng chính là một cái mũi ưng con cái mà hai mắt dài nhỏ, một cái lông mày xương xồng ra mà thần sắc bất thường. Hai người gặp người đến không vui, lẫn nhau lặng lẽ thay đổi cái ánh mắt, ngược lại khom người nói: "Mời tiền bối dời bước Tử Hà Các, Cho phép sau tường bẩm báo..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tu tiên vô duyên

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

.....

Tử Hà Các, tọa lạc ở Tử Hà phong vách đá chi đình.

Thứ nhất nửa khám vào núi lúc giữa, một nửa nhờ cây mây mà ra. Nhưng thấy vênh lên góc mái cong, xa hoa. Tạm thời lại lồi lạc đón gió, giống như bầu trời cung khuyết hạ thấp thể gian!

Mà lúc này Tử Hà Các ở bên trong, nhưng là một cái khác lần tình cảnh. Mặc dù là mái vòm cái kia lóe sáng minh châu, cũng rất giống khó có thể xua tán chỗ áp lực cùng nặng nề.

Hơn mười trượng phạm vi chánh đường bên trong, trung niên nhân ngồi một mình ở {lamlúc} lúc giữa chiếc ghế lên, thân hình cao lớn, cùng với dờ dẩn thần sắc, khiến cho hắn càng lộ vẻ vênh vào hung hăng mà lại cao thâm mật trắc.

Bốn phía thì là đứng đầy năm vị nam tử, ngoại trừ lúc trước Diệu Nguyên, Diệu Sơn bên ngoài, còn lại chính là một vị lão giả cùng hai vị trung niên nhân, đồng dạng là đang mặc chu sam, tạm thời thần thái kính cẩn.

"Bản sứ tuần tra Linh Hà Sơn, người ba người vì sao không hiện thân đón chào?"

Trung niên nhân im lặng một lát, bỗng nhiên lạnh lùng lên tiếng.

Diệu Nguyên cùng Diệu Sơn thờ ơ, giống như việc không liên quan đến mình. Còn bên cạnh ba người khác thì là hai mặt nhìn nhau, trong đó lão giả ngắc nhiên nói: "Thượng sứ đã đến chỉ ranh giới, chúng ta trước đó không biết, vẫn còn tại động phủ tĩnh tu, cho nên khoan thai đến chậm!"

Vị lão giả này thân hình hơi mập, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, nhưng là râu tóc ngắn bạc, lộ ra rất là hoạt bát. Hắn tiếng nói mới rói, cách đó không xa một vị cường tráng trung niên nhân đi theo nói ra: "Diệu Mẫn sư huynh nói không uổng, hẳn cùng với Diệu Doãn sư đệ, cùng với bản thân Diệu Nghiêm, đều không biết rõ tình hình, mong rằng thượng sứ chuộc tội!" Kìa bên cạnh được gọi Diệu Doãn nam tử lưu lại ba túm màu xanh sợi râu, thân hình gầy gò, như một văn nhược thư sinh, đi theo âm thanh chấp tay phụ họa.

Ngồi ngay ngắn như trước trung niên nhân hai mắt lóe lên, nhẹ khẽ hừ một tiếng, sắc mặt không chút thay đổi nói: "Tạm thời a! Bản sứ lần này ý đồ đến, hay vẫn là vì Cửu Tinh kiếm. Mà Linh Hà Sơn liền ẩn núp có một thanh, rồi lại đến nay không thấy tung tích. Bọn người còn có dạy ta..."

Không người lên tiếng, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Trung niên nhân sắc mặt hơi hơi trầm xuống, hình như có không kiên nhẫn, cái cảm nhẹ giọng lên: "Diệu Nguyên, người chính là Linh Hà Sơn ngũ đại trưởng lão đứng đầu, đang mang trọng đại, {làm lúc} từ người phân trần..."

Diệu Nguyên đưa tay sờ mũi ung con cái, trên mặt có nặn ra vẻ tươi cười, lập tức tiến lên một bước, cung kính lên tiếng: "Tục truyền, Cửu Tinh kiếm phân thuộc Thần Châu cửu quốc, từng {vị là} tất cả nhà tiên môn trấn sơn chi bảo. Mà thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, sớm đã không còn nữa trước kia. Thượng sứ cũng nên có chỗ biết được, năm đó ta Linh Hà Sơn gặp biến, thế cho nên ẩn núp Kiếm Các bị hủy, hay vẫn là không thấy bảo vật đích hướng đi. Dù cho hôm nay, cũng thế..."

Trung niên nhân từ trong lỗ mũi hừ một tiếng: "Hừ! Có hay không có mang đi Cửu Tinh kiếm, bọn người vì sao không thêm vào truy cứu?"

Diệu Nguyên khẽ lắc đầu, coi như không muốn chuyện xưa nhắc lại, mà chần chờ một lát, hay vẫn là bất đắc dĩ thờ dài: "Một năm kia, Môn Chủ trọng thương, tu vi hoàn toàn biến mất, căn bản mang không đi bất luận cái gì bảo vật..."

Trung niên nhân hùng hồ dọa người: "Làm sao thấy?"

Diệu Nguyên cúi đầu, chậm rãi nói: "Môn Chủ nhảy núi... Thần hồn đều tiêu!"

Diệu Sơn hợp thời nói: "Thiết nghĩ, bốn môn Cửu Tinh kiếm tuy thần kỳ, lại chưa từng có tận mắt nhìn thấy, có lẽ đầu là một loại truyền thuyết..."

Trung niên nhân thần sắc giận dữ, há miệng ngắt lời nói: "Người dám lường gạt bản sứ hay sao?"

Diệu Sơn da mặt run rẩy, vội hỏi: "Không dám..."

Trung niên nhân phát tay áo dựng lên, chân thật đáng tin nói: "Ta lần này đến đây Thần Châu, đã nói trước. Như tại trong vòng trăm năm như không giao ra Cửu Tinh kiếm, liền đem tất cả nhà tiên môn Môn Chủ mang đến Ngọc Sơn nhốt cả đời!"

Diệu Nguyên khùng hoảng ngẩng đầu: "Thượng sứ, ta Linh Hà Sơn còn không môn chủ kế nhiệm..."

Trung niên nhân không cần nghĩ ngợi nói: "Đó chính là năm vị Trưởng lão cùng nhau bị phạt!" Nói xong, hắn nhắc chân đi ra ngoài.

Lúc này không chỉ có là Diệu Nguyên, Diệu Sơn, Diệu Mẫn, Diệu Doãn, Diệu Nghiêm bốn vị Trưởng lão đồng dạng là sắc mặt biến hóa.

Trung niên nhân đi đến lan can lan can bên cạnh, bỗng nhiên lại quay đầu lại cười lạnh nói: "Nếu là có người lấy, bản sứ tất có trọng thưởng, ngày khác Phi Tiên Thiên Ngoại, còn chưa thể biết được đấy!" Kìa lời còn chưa dứt, lập tức hóa thành một đạo hồng quang vội vã mà đi. Đang lúc bóng đêm hàng lâm, vậy liền giống như một đạo sao băng thẳng treo vòm trời...

Từ Hà Các bên trong, năm vị Trưởng lão vẫn như cũ ngồi người tại chỗ mà thần sắc khác nhau.

Diệu Nguyên tay nhặt chòm râu, trầm trầm ngâm không nói.

Diệu Sơn trừng mắt hai mắt, hình như có lo nghĩ.

Diệu Mẫn tức thì là khẽ cười khỏ, lập tức lại yên lặng thờ dài một tiếng, tiếp theo lắc đầu, quay người liền muốn đi ra Từ Hà Các.

Diệu Doãn trong thần sắc có chút u buồn, đi theo chuyển động bước chân.

Diệu Nghiêm vẫn còn tại lo nghĩ bất an, gấp có rồi đi, không có làm suy nghĩ nhiều, khởi hành cùng tới.

Mà dễ dàng cho lúc này, Diệu Nguyên đột nhiên thân hình khẽ động ngăn cản ba người, cũng gượng ép cười cười, lúc này mới hướng về phía cầm đầu Diệu Mẫn hỏi: "Mẫn Trương lão, năm đó Môn Chủ lâm nạn chỉ ranh giới, chỉ có người một người ở đây. Môn Chủ có hay không thật đã chết rồi, hắn lại là hay không lưu lại cho người cái gì, thí dụ như..." Hắn hai mắt chăm chú nhìn đối phương, tiếp theo từng chữ một lại hỏi: "Cửu Tinh kiếm tung tích..."

Diệu Mẫn được chặn đường đi, liền đã không hài lòng, lại bị câu hỏi chột trúng làm việc, trở mặt nói: "Năm xưa chuyện cũ sớm có kết luận, lúc này nhắc lại vô ích!"

Diệu Sơn thừa cơ tới đây hát đệm: "Đang mang trọng đại, tuyệt không phải trò đùa. Diệu Mẫn, người hay vẫn là nói ra tình hình thực tế cho thỏa đáng, để tránh tai họa Linh Hà Sơn..."

Diệu Mẫn nhưng là trả lời lại một cách mỉa mai: "Môn Chủ như còn sống, hai vị sao không thông báo bốn phương cũng phải người đuổi giết? Ta như biết được Cửu Tinh kiếm tung tích, sớm liền cầm lấy đi tranh công, cần gì phải đợi đến lúc hôm nay?" Hắn nói đến chỗ này, giọng đột nhiên biến lớn: "Lần nhau đều là Trương lão, hai vị còn dám lấy mệnh hiếp yếu hay sao!" Gặp cản đường hai người thoáng chần chờ, hần thừa cơ nghênh ngang rời đi. Sau đó Diệu Doãn cùng Diệu Nghiêm không dám lãnh đạm, mượn cơ hội đã đi ra Tử Hà Các.

Diệu Nguyên hình như có băn khoăn, không ngăn trở... nửa ngăn đón, rồi lại hướng về phía cái kia ba đạo bóng lưng rời đi tới hừ một tiếng, trong thần sắc biến ảo bất định.

Diệu Sơn thì là tại nguyên chỗ bước đi thông thả rồi vài bước, bóp cổ tay nói: "Linh Hà Sơn chưa an ổn, lại gặp kiếp nạn. Ta và người như được nhốt, nhiều năm tu hành đem hủy hoại chỉ trong chốc lát, lại nên làm thế nào cho phải a..."

Diệu Nguyên trầm ngâm nói: "Hoặc cũng không sao! Chớ nói Cửu Tinh kiếm sớm đã thất lạc không được đầy đủ, dù cho bình yên vô sự, tất cả nhà tiên môn lại há chịu đơn giản đi vào khuôn khổ. Đến lúc đó thiên hạ đại loạn, tất có chuyện xấu!"

Diệu Sơn có chút vội vàng xao động: "Đến lúc đó quả trách xuống, ta và người đứng mũi chịu sào a! Chỉ có thể hận Diệu Mẫn hồ đồ ngu xuẩn không thay đổi, khiến Diệu Doãn cùng Diệu Nghiêm hai người cũng đi theo đồng lõa làm vậy! Theo ý ta, chẳng bằng..."

Hai người nói đến chỗ này ánh mắt đọng một cái, hình như có thông minh sắc xảo ——

"Người nói là..."

"Vị kia thượng sứ đã nói trước, lấy..."

"Còn phải bàn bạc kỹ hơn..."

"Như {các loại} đợi! Diệu Mẫn tu vi thành công, sợ là càng thêm không coi ai ra gì. Việc này không nên chậm trễ..."

"Àn, cũng có đạo lý..."

...

Cảnh ban đêm dần dần sâu sắc, ánh trăng như nước.

Mà lúc này Vô Cửu nhưng là khó có thể chìm vào giấc ngủ, như trước tại trên giường trần trọc.

Thình thoảng một trận gió, nhánh cây cỏ tranh hơi hơi rung động. Như là đêm nói mê, lại như cô đơn lạnh lẽo trong trẻo nhưng lạnh lùng không nói gì kể ra. Chỉ nói là tháng lạnh bạn cô ngủ, tiếc rằng đêm dài chịu đựng thất chặt!

Vô Cửu dứt khoát mở hai mắt ra, yên lặng hướng về phía đỉnh đầu cự thạch xuất thần. Bỗng nhiên cảm thấy không hiểu gánh nặng như núi ngược lại, hần bẻ bộn thân thể cuộn mà nằm ở trên giường. Rồi lại vẫn tâm thần không yên, trước mắt luôn hiện ra lúc chạng vạng tối tình cảnh.

Vẫn còn còn nhớ rõ, đang lúc trong lúc nguy cấp, hừ lạnh một tiếng từ phía trên bên trên truyền đến, tùy theo uy thế vô hình đột nhiên mà hạ thấp, thoáng chốc liền nhượng đang tại cây mạnh Mộc Thân, cùng với hoảng sợ không liệu chính mình, song song lâm vào khó có thể tưởng tượng tuyệt cảnh. Một khắc này, cùng chờ chết không có cái gì khác nhau. Đúng là đôi mắt huy hoàng Thiên uy, chỉ có thể ở nằm rạp xuống, cứng bái trong tiếp nhận số mệnh!

Cái kia xảy ra bất ngờ trung niên nhân, đã không có ngự kiếm, cũng không làm bộ, liền tùy ý lảng không mà không chế sinh tử, quả thực làm cho người sợ hãi mà vừa sợ sợ không hiểu. Cùng Huyền Ngọc, thường trước so với, có thể nói khác nhau một trời một vực.

Nói cách khác, đó là cho tới nay chứng kiến lợi hại nhất một vị Tiên Nhân! Cũng toàn bộ lại như thế, này mới khiến chính mình lại may mắn tránh thoát một kiếp! Phải biết rằng ngay lúc đó Mộc Thân cũng đồng dạng sợ tới mức không nhẹ, quỳ trên mặt đất thật lâu không có đứng lên. Chờ một mạch Ngọc Tinh đệ tử kết thúc công việc, hần mới thất hồn lạc phách mà đi.

Lúc bóng đêm hàng lâm, Tông Bảo cùng Vân Thánh Tử vội vàng chế biến canh rắn. Mà nơi đây chủ nhân, thì là ít nói quả lời nói mà thái độ khác thường. Hai người không rõ ràng cho lắm, tự giác không thú vị, ăn uống qua bỏ đi, kết bạn cáo từ...

Vô Cửu nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy hàn ý tập kích, chậm rãi ôm hai đầu gối mà cuộn mình một đoàn, nhưng vẫn là nhìn không được nghĩ run.

Dưới mắt bất quá đầu thu tiết, còn không đến mức rét căm căm khó nhịn. Vì sao như vậy rét run, bị bệnh, hay vẫn là hoảng sợ bố trí? Có lẽ, không phải

bị bệnh, cũng không phải sợ tới mức, mà là về u sầu khó tiêu!

Mộc Thân người kia, thật sự là âm hồn bất tán! Một người tu sĩ, một phạm nhân. Lăn nhau khó có thể đánh đồng, chỉ có đứng xa mà trông. Ai ngờ tên kia nhưng là cái hết hy vọng mất, vì vài món di vật mà thủy chung dây dưa không tha, hôm nay đã trở thành Ngọc Tinh phong quân sự, càng thêm không có sợ hãi.

Giờ này khắc này, bốn công tử ngược lại là nghĩ dứt bỏ ân oán mà dần xếp ổn thỏa. Linh Thạch, ngọc giản cho dù tốt, rồi lại đối với chính mình vô dụng. Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu thật lúc đầu vật hoàn trả, dựa vào tên kia âm hiểm ác độc, lại há chịu như vậy bỏ qua. Chỉ sợ hơi không cẩn thận, cuối cùng là hối hận thì đã muộn!

Nói ngắn lại, nói mà tóm lại, cuộc sống sau này còn thế nào qua nha, quả thực buồn chết cá nhân!

Phải biết rằng lúc này không thể so với dĩ vãng, tên kia đã là biết mình biết người, rút cuộc lừa bịp không được, tạm thời còn có một đạo trưởng sư phụ {lâm lúc} chỗ dựa. Bốn công tử vận khí tốt rồi cuộc chấm dứt!

Dưới mắt là chạy không thoát, cũng tránh không khỏi. Chẳng lẽ chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, mặc cho tùy ý bài bố?

Không có khả năng đủ a!

Hai năm qua nhiều đến nay, bốn công tử cái dạng gì đau khổ không có nếm qua, cái dạng gì khốn cảnh không có tao ngộ qua, chẳng lẽ còn thật sự sợ cái kia Mộc Thân hay sao! Mà tuy có hùng tâm tráng chí, không biết làm sao lực bất tòng tâm..

Vô Cữu phun ra một cái hờn dỗi, thò tay từ trong lòng móc ra một quyển tập.

Vật này là Tông Bảo vứt bỏ đến đây, nói là lưu lại làm tiêu khiển sử dụng. 《 tiên đạo tập lục 》, có lẽ chờ lực lấy tu luyện pháp môn đây. Nếu có thể học được mấy chiêu, hoặc có thể dùng để đối phó Mộc Thân!

Vô Cữu lại lấy ra mình châu đặt ở cửa hàng lên, liền muốn thừa dịp ánh sáng đọc qua cái này bản 《 tiên đạo tập lục 》. Mà hắn mới đưa mở ra trang sách, liền lại ừ ừ giống như mà hít một tiếng.

Bốn công tử thân không Linh căn, tu luyện không được, dù cho học được pháp thuật, đúng là vẫn còn Kính Hoa Thủy Nguyệt không vui a!

Ngủ đi, này sinh cùng tu tiên vô duyên!

Mà cái kia Đồ thành Vô Cữu công tử từ lâu không tồn tại, cần gì phải canh cánh trong lòng đây. Từ nay về sau, chính mình chính là một cái cô độc không giúp người đáng thương!

Vô Cữu mới nghĩ vứt bỏ tập, ánh mắt thoáng nhìn, hình như có hiểu kỳ, lập tức lại đem tập nâng tại trước mắt. Trong đó chờ lực cũng không phải là tu luyện công pháp, mà là đối với các đại tiên môn tường thuật tóm lược, cùng với tu tiên tương quan chú giải...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cười về hồng trần

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Sáng sớm.

Vô Cữu đi ra khỏi gian nhà tranh của mình, ngáp, vắn eo bẻ cổ, vắn về mặt buồn ngủ mông lung. Đêm qua khó có thể ngủ yên, liền cảm lấy 《 tiên đạo tập lục 》 dùng để thôi miên, ai ngờ nhìn cái nửa đêm, mơ mơ màng màng mới đưa ngủ gật, liền đã đến sau giếng canh giờ.

Vì một cái Mộc Thân, vậy mà cuộc sống hàng ngày khó có thể bình an. Mà thời gian khó hơn nữa, hay là muốn nghĩ cách qua xuống dưới!

Vô Cữu lấy lại bình tĩnh, vỗ vỗ bên hông túi da bọc đoản kiếm, lại ngửa mặt lên trời phun ra một cái hờn dỗi, lúc này mới mạnh mẽ đánh tỉnh thần mở ra rồi bước chân.

Mây mù vùng núi tràn ngập, Thiên Địa hỗn nhiên. Đặt mình trong ở giữa, thoáng như hành tẩu đám mây.

Tiến đến không nhiều lắm xa, từng đạo thân ảnh lần lượt xuất hiện. Cái kia đều là Ngọc Tinh đệ tử, riêng phần mình yên lặng vội vàng.

"Vị sư huynh này chào buổi sáng nè!"

Vô Cữu đang đi thông thả khoan thai mà không tập trung, một cái mười bảy, tám tuổi người trẻ tuổi đi tới bên cạnh. Hắn khẽ gật đầu, bày ra sư huynh tư thế đi theo âm thanh nói: "Àn, tuổi còn nhỏ, tựa như này cần cù, ngày sau không thể hạn lượng a!" Đối phương tinh thần chấn động, bề bộn nhắc tay nói: "Tiểu đệ lạc núi, nguyện cùng sư huynh cùng nỗ lực!"

Vô Cữu nghe rằng cười cười, mang theo là lạ thần sắc tiếp tục đi phía trước.

Hừ, ta cũng muốn cùng nỗ lực đây! Tiếc rằng không có Linh căn mà không thể nào tu luyện, chính là nghiêm túc đứng đắn phạm nhân một cái. Bằng không mà nói, ta không đánh cho cái kia Mộc Thân quý xuống đất cầu xin tha thứ mà không có thể bỏ qua!

Ài! Hoa có trăm dạng màu đỏ, nhân mạng đều không cùng. Trời cao vì sao không thể chiếu cố một chút, lại làm cho người như thế bất đắc dĩ a!

"Xin ngài đi đầu..."

Phía trước có nghiêng đi thân thể, lời nói nhu hòa tạm thời cử chỉ hữu lễ.

"Điền... Phu nhân... Đại tẩu..."

Vô Cữu vội vàng không kịp chuẩn bị, thò tay khiêm nhượng, gặp đối phương thần sắc không hài lòng, vội vàng sửa lời nói: "Ta nên xưng hô ngài một tiếng Điền tỷ mới là, hắc hắc!"

Đó là vị ba, bốn mươi tuổi nữ tử, búi tóc như mây, màu da trắng nõn, mặc dù một thân áo vải, thực sự lông mày xanh đôi mắt đẹp mà gọn gàng. Chỉ nhớ rõ họ nàng Điền, mặt khác một mực không rõ.

"Ta và ngươi thân là tu sĩ, làm sao có thể lại lấy phạm tục lễ tiết đối đãi, nếu không nguyện xưng hô sư tỷ, gọi ta Điền Tiểu Thanh liền!"

Cái kia tự xưng Điền Tiểu Thanh nữ tử nói chuyện lên đến không nhanh không chậm, tạm thời thần thái uyển chuyển mà lại không mất rụt rè.

Vô Cữu không tiện tùy ý, áy náy nói: "Chúng ta lúc này núi, nhưng không có tu sĩ giác ngộ. Mong rằng Điền sư tỷ không được chú ý, tạm thời đồng hành!" Hắn lúng túng cười làm lành, nhắc tay ý bảo.

Điền Tiểu Thanh cũng là rộng lượng, không hề tính toán, hộ tống kẻ vai sát cánh mà đi, khéo hiểu lòng người lại nói: "Vô sư đệ không nên tự trách, nhớ ngày đó ta cũng là ngây thơ bất an!"

Vô Cữu hiếu kỳ hỏi: "Ta xem Điền sư tỷ lời nói cử chỉ có chút không tầm thường, chắc hẳn có lần lai lịch?"

Điền Tiểu Thanh khoe miệng bĩu một cái, vui vẻ màu xanh nhạt hiện, lập tức lại nhẹ giọng thở dài: "Vô sư đệ, ngươi cảm giác không phải là như thế..."

Ta đang hỏi ngươi, cùng ta có quan hệ gì đâu?

Vô Cữu cúi đầu thoáng nhìn, lập tức lại nhìn không chớp mắt.

Điền Tiểu Thanh tự lo nói ra: "Chỉ khí dụng cụ đo lường bề ngoài, không phải một ngày dưỡng thành. Vô sư đệ nếu không có công tử thế gia, chính là Vương Tôn quý tộc..."

Nhân lực, có đôi khi chính là lịch duyệt thể hiện. Vị này Điền sư tỷ ngược lại cũng có hứng thú, làm người điềm tĩnh nội liễm, rồi lại minh thạo đòi, tạm thời khéo hiểu lòng người, hết lần này tới lần khác lại quy ẩn nơi này mà rời xa hồng trần!

Vô Cữu ánh mắt chớp động, gãi gãi đầu, nói ra: "Ta chỉ là... Phạm phu tục tử..."

Điền Tiểu Thanh nhàn nhạt đáp: "Ai cũng không phải chán nản chi nhân?"

Vô Cữu thừa cơ cười nói: "Điền tỷ tỷ, có gì trải qua, không ngại nói đến chia sẻ một chút!" Hắn tổng cho rằng đối phương là cái ăn nói có ý tứ, tạm thời khó có thể tiếp cận, hôm nay ngoài ý muốn nói chuyện với nhau vài câu, ngược lại cảm thấy lời nói đầu cơ hợp ý. Có thể thấy được người với người quen biết, luôn khó tránh khỏi có vào trước là chủ hiểu lắm.

Điền tỷ tỷ?

Một tiếng tùy ý xưng hô, như là đem người đột nhiên từ cô đơn lạnh lẽo chỗ cao, mãnh liệt túm trở lại đã từng tiếng động lớn rầm rĩ mà lại khó quên trần thế trọc [đục] lưu lạc bên trong.

Điền Tiểu Thanh hơi hơi kinh ngạc, thân thể {ngừng lại một trận}, trong thần sắc hình như có bối rối, chưa kịp bên cạnh đầu, vội vàng tránh né, ngược lại không nói một lời, dưới chân nhanh hơn, đúng là một mình yên lặng đi lên phía trước đi.

Ta nói sai rồi cái gì?

Vô Cữu lắc đầu, có chút buồn bực.

Trong nháy mắt qua phía trước núi, dốc núi hướng bắc, chính là mỗi ngày điểm tâm hội tụ sơn cốc. Bên đường có một lão đầu đang tại quay đầu lại nhìn quanh, hẳn ở đây chờ hần tiểu sư đệ, hoặc là hần trưởng thọ thang.

Đã đến trong sơn cốc cái kia sắp xếp phòng bỏ trước, Thương Kỳ cùng trọng mỗ bên cạnh quả nhiên hơn nhiều một người, Ngọc Tĩnh phong vị thứ năm quản sự, Mộc Thân. Chẳng qua là tên kia đang bị dẫn tiến cho mọi người về sau, liền độc tự rời đi.

Các đệ tử dùng bỏ đi điểm tâm, lần lượt lên núi, lại nối đuôi nhau thành hàng, cùng đợi sau giếng, lại tiếp tục lấy ngày qua ngày làm việc tay chân cùng tu luyện.

Bất quá, so với đã từng yên tĩnh, sáng nay hơi lộ ra khác thường.

Vô Cữu đi qua trúc rạp, tùy ý quản sự Câu Tuấn cầm lấy Ngọc Bài loạn choạng thúc hần đi mau, rồi lại lè mà lè mề không chịu đi phía trước, chỉ lo bên cạnh đầu xem thế nào mà mặt mỉm cười.

Quản sự Hướng Vinh đứng ở trúc rạp cách đó không xa, hình như có tức giận: "Ta nói cùng ta không quan hệ, người còn đối đãi các người như thế nào? Chớ cho rằng đã có Huyền Ngọc đạo trường chỗ dựa liền muốn làm gì thì làm, nhìn qua người tự giải quyết cho tốt!"

Mà cùng hần dây dưa đẩy, đúng là mới tới quản sự Mộc Thân. Được phép muốn tìm mà không phải, đồng dạng là có chút tức giận, rồi lại lực lượng chưa đủ, cười lạnh một ném ống tay áo: "Cuối cùng có tra ra manh mối khi đó, hừ..."

Người kia quả nhiên khôn khéo hơn người, nhanh như vậy liền đã tìm hiểu nguồn gốc biết rõ sự tình ngọn nguồn! Mà hần cũng là có gan, vậy mà không tiếc cùng Hướng Vinh kết xuống thù hận. Hai vị không ngại tiếp theo đầu, tốt nhất đao kiếm Tướng hướng mà đại chiến một trận, ha ha!

"Vô Cữu, người ngược lại là nhìn có chút hả hê a!"

Vô Cữu đang âm thầm thống khoái, vừa mới gặp được một đôi ánh mắt lạnh lùng trừng đi qua. Hần ra vẻ không thấy, nhún nhún vai đầu tiếp tục đi phía trước.

Tên kia nói không sai, ân oán với nhau gút mắc còn đang tiếp tục cũng càng thêm đặc sắc! Mà theo hần vênh vào tự đắc, bản thân thì là phải về chết u linh tối bên trong.

Roi xuống giếng, hết thấy như trước.

Vô Cữu cùng Tông Bảo, Văn Thánh Tử chào hỏi, sau đó buồn bã ỉu xiu mà đi hướng mỗi ngày thu thập ngọc địa phương.

Có nhẹ giọng kêu: "Vô sư đệ..."

Vô Cữu theo tiếng nhìn lại, là Điền Tiểu Thanh lẳng lặng ngồi ở đường hầm bên cạnh, ngọc quang lập loè bên trong, nàng kia thần sắc có chút chán chờ, lập tức lại thoải mái nói: "Ta đòi này, sợ là đi không xuất ra Ngọc Tĩnh phong rồi. Nếu là có thể thổ lộ hết một phen, tổng tốt hơn mang theo rất nhiều tiếc nuối rồi đi..."

Vô Cữu quay người tại vài thước xa xa ngay tại chỗ ngồi xuống, cười nói: "Trở thành Điền tỷ tỷ lắng nghe người, hi vọng!"

Điền Tiểu Thanh hình như có thẹn thùng, khoe miệng bữu một cái, tối thờ dài dưới, nói khẽ: "Nam lăng lấy đồng, có Thanh Khâu nước. Ta vốn là Thanh Khâu một vị bình thường nữ tử, gia đạo giàu có, áo cơm không lo, cũng tại mười sáu tuổi năm đó..."

Vô Cữu dựa lấy sau lưng thạch bích, một chân nghiêng đưa, một chân cong lên rồi đầu gối, cũng lấy tay chống cằm, bày ra một cái rất thoải mái lắng nghe hình dáng. Quả nhiên, trước mắt vị nữ tử này là vị nhà giàu nghìn vàng. Không biết nàng muốn nói gì, tạm thời {lamlúc} lời ong tiếng ve tới nghe một chút.

Nơi này tới gần đường hầm phần cuối, rất là yên lặng, nhỏ giọng nói chuyện, ngược lại không ngờ có nghe thấy.

Điền Tiểu Thanh nói tiếp đi, tại nàng mười sáu tuổi năm đó, đã ngoại đáp thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh), gặp một vị quan lại công tử, cho nên vừa thấy đã yêu. Trong nhà quai dị nàng bại hoại nề nếp gia đình, giúp cho trừng phạt. Nàng trốn ra khỏi nhà, chỉ vì bỏ trốn. Mà công tử theo như lời quê quán, căn bản không có người kia tồn tại. Nàng si tình không thay đổi, tìm kiếm khắp nơi. Mười năm về sau, vẫn như cũ không có kết quả. Lại mười năm, hay vẫn là như thế. Nàng mơn (ăn) gió ngủ ngoài trời, lang bạc kỳ hồ (sống đầu đường xó chợ), chịu nhiều đau khổ, cũng đem xanh miết năm tháng cùng với tốt thì giờ tuột tác, cố gắng hết sức thay đổi tại một cái mơ ước truy tìm bên trong. Bất quá, nàng cuối cùng vẫn còn tuyệt vọng, liền tại nản lòng thoái chí phía dưới bước lên trở lại hương lộ trình. Rồi lại ngoài ý muốn phát sinh...

Nàng tại trên đường gặp một đội xe ngựa, mà trên xe cái kia ý màu đỏ tựa thủy Phong Lưu nam tử, lại chính là nàng mong nhớ ngày đêm người trong lòng! Nàng không thể tin được, cực kỳ bi ai mà đi. Nam tử đuổi theo phân trần nói, hần năm đó cho cha mẹ báo cáo tâm nguyện cùng tồn tại chỉ đón đầu, rồi lại được trục xuất khỏi gia môn, liền một thân một mình quay đầu lại tìm, chỉ muốn cùng vị kia đáp thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh) gặp gỡ bất ngờ nữ tử tướng mạo tư thù, ai ngờ lẫn nhau bỏ qua mà khó hơn nữa gặp nhau. Vì vậy hần ở đây buồn bực không vui rồi mười năm về sau, trở về gia tộc...

Nếu như tìm mười năm, vì sao không thể đợi lát nữa mười năm? Nếu như cả đời chờ yêu, lại có thể nào trên đường buông tha cho mà vi phạm ước nguyện ban đầu?

Nàng nghĩ oán trách đối phương thất thủ, nàng nghĩ quả trách vận mạng bất công, nàng nghĩ thổ lộ hết hai mươi năm đến vất vả, mà nàng cuối cùng nhưng là không nói tiếng nào yên lặng đi xa, tạm thời đem đau buồn số hóa thành năm đó gió thu tại trời cao nứt nở nghẹn ngào, thầm nghĩ chôn ở rìa đường trong đất bùn đi gặp chứng nhận lấy mùa tang thương Luân Hồi!

Vừa gặp thần hồn lưu lạc chi ranh giới, gặp hai vị tìm đạo hữu. Đối phương nói, rời xa hồng trần, liền cách xa buồn rầu. Nếu như thành Tiên, liền tiêu dao...

"Mà ta đi vào Ngọc Tinh phong về sau, rồi lại thủy chung không bỏ xuống được trần duyên chuyện cũ. Hôm nay thổ lộ hết về sau, hoặc đem từ nay về sau tiêu tan!"

Điền Tiểu Thanh nói đến chỗ này, thoáng dừng một chút, âm u trầm lắng: "Hồng trần tình duyên hai mệnh mỏng, nghĩ lại mà kinh ngạc thành hàng, tạm thời thán Minh Nguyệt thu buồn gió, nước mắt mưa từng giọt một đôi..." Kia thần sắc si oán, lập tức lại như trút được gánh nặng giống như mà thở dài: "Chỉ mong từ đó về sau, khí phách Lăng Tiêu không biết buồn, vung tay áo vũ ngày cửu trọng chín..." Nàng trong hai mắt tinh quang lóe lên, cúi đầu mỉm cười, hai tay giơ lên: "Đa tạ không huynh đệ nghe ta lời nhai, nguyện tu luyện thành công!"

Vô Cữu vẫn như cũ dựa tại trên thạch bích, rất là nhân từ mỉm cười gật đầu. Gặp đối phương rốt cuộc nói xong rồi, hắn bề bộn ngồi thẳng, hiểu kỳ hỏi: "Mang người đi vào Linh sơn hai người kia là ai, chẳng lẽ là trên núi tiền bối?"

Hắn thật đúng là đang nghe, cũng nghe được rất kỹ càng. Nếu là vị này Điền Tiểu Thanh nhận ra trên núi cao nhân, có lẽ có thể giúp đỡ trò chuyện, dù cho xin giúp đỡ không được, có thể làm cho Mộc Thân có chỗ thu liễm cũng là tốt. Tên kia luôn khi dễ chính mình, lại thái quá mức cường đại. Như thế độ sức, thật sự rất không công bằng!

"Cái kia hai vị hảo hữu, một cái đã chết tại trên đường, một cái khác thì là táng thân nơi này, chính là ngày trước vị kia hao hết thọ nguyên lão giả, từng vì người tận mắt nhìn thấy!" Điền Tiểu Thanh đi theo âm thanh trả lời, rồi lại đôi mắt sáng đối xử từ tế lễ, khó hiểu nói: "Đây chẳng qua là hai vị bình thường đạo hữu, có gì không ổn?"

Vô Cữu khoát tay áo, cười nói: "Điền tỷ tỷ vận mệnh làm nhiều điều sai trái, rồi lại si tình không thay đổi, quả thực làm cho người kính nể, mà lại không thẳng thắn thức nha! Nghĩ như thế, mỗi người sau lưng, đều có một đoạn bất phạm chuyện cũ..."

Điền Tiểu Thanh khẽ lắc đầu, dần dần khôi phục lúc trước rụt rè cùng lãnh ngạo, lạnh lẽo lên tiếng: "Hồng trần qua lại, không cần nói thêm. Vô sự đệ, người hay vẫn là xưng hô ta là sư tỷ a!"

Vô Cữu hơi ngạc nhiên, đành phải đứng dậy.

Còn tưởng rằng tiếp nhận thổ lộ hết là một cái cộc rất rất giỏi sự tình, ít nhất chính mình giá trị đối phương tín nhiệm. Ai ngờ người ta chỉ là muốn tìm người trò chuyện, không hơn! Mà đem chuyện cũ cho một tia ý thức nghiêng đổ ra, liền từ nay về sau một chút cũng không có lo lắng?

Vô Cữu cảm thấy không thú vị, quay người liền đi, mà mới đưa dịch bước, lại nhin không được quay đầu lại nói: "Hồng trần có gì không tốt?"

Điền Tiểu Thanh hai mắt hơi khép, căn bản là thờ ơ. Cùng hấn xem ra, làm cho kết bạn người trẻ tuổi này tuy rằng ôn hòa tùy ý, rồi lại một thân quần áo lụa là tạt. Lại nói dĩ nhiên quá nhiều, tạm thời có chừng có mực!

Vô Cữu tự đòi mất mặt, đầu phải tiếp tục đi phía trước, rồi lại hắng giọng một cái, ngừng đầu ngâm nói: "Mây xanh cô đơn lạnh lẽo khóa thiên thu, Cửu Thiên cười gió độc ánh boi, không bằng cười về hồng trần đi, xem ta tơ bồng mang theo đây tay áo!"

Hừ! Ta cũng hiểu được thi từ a, thêu dệt vô có tiện tay sẽ tới!

Điền Tiểu Thanh thần sắc hơi động, trước mắt đã không còn bóng người...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ngọc Tỉnh tuyệt địa

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Vô Cữu đi vào miệng giếng và leo xuống, đem hai khối ngọc thạch bỏ vào sọt, sau đó đi vào, thò tay lôi kéo dây thừng chậm rãi bay lên.

Hôm nay sáng sớm liền vội vàng nghe người ta kể chuyện xưa, làm trễ nải không ít thời gian. Hoặc đã sau giờ Ngọ thời gian, tạm thời kết thúc công việc quay về đi tìm thức ăn.

Mỗi ngày liền giống như đầu chim chóc, bề bộn đến bề bộn đi chỉ vì nhét đầy cái bao tử.

Chốc lát, sọt, rỏ lên tới mặt đất. Tạm thời cầm dây trói hệ lao, chuyển ra ngọc thạch, lại cởi bỏ dây thừng, sau đó lại xách tảng đá đi trúc rập sau báo cáo kết quả công tác.

Ngày qua ngày, tình hình như trước.

Vô Cữu mới đưa hết bận, một đạo bóng người quen thuộc chắn phía trước.

"Kết thúc công việc canh giờ chưa tới, không được tự tiện rời đi!"

Cái kia tựa là u linh xuất hiện đúng là Mộc Thân. Chỉ thấy hấn hai tay chấp sau lưng, mặt mỉm cười, hai trong mắt, nhưng là lộ ra khó lường hàn ý!

Vô Cữu sắc mặt biến hóa, vội vàng quay đầu nói ra: "Ta không có tự ý tự rời đi a, đã nói trước..."

Trúc rập ngồi xuống lấy hai vị lão giả, Hường Vinh cùng Câu Tuấn, rồi lại một cái âm trầm ngâm không nói, một cái mắt diếc tai ngo, rõ ràng không muốn xen vào việc của người khác.

Vô Cữu âm thầm kêu khổ, ngược lại chấp lên hai tay: "Cây quản sự, ta sợ người rời rồi, cái này liền sau giếng, vẫn không được sao..."

Mộc Thân há miệng ngắt lời nói: "Người đã xúc phạm rồi Ngọc Tĩnh phong điều cấm, làm sao có thể khinh xuất tha thứ?"

Vô Cữu trở mặt nói: "Ngọc Tĩnh phong khi nào sửa lại điều cấm, ta như thế nào không biết?"

Mộc Thân tiếng cười lạnh lên: "Ha ha! Ta nói sửa lại liền sửa lại, người dưới mắt biết được {không là không vì} muộn đấy!"

Vô Cữu còn muốn tranh luận, á khẩu không trả lời được, nhìn nhìn trúc rập sau hai cái già cầm vò diếc quản sự, lại nhìn một chút chỗ sơn cốc, chỉ cảm thấy một hồi tuyệt vọng cùng bất đắc dĩ.

Tên kia không yên lòng, lại ở chỗ này thiết lập cạm bẫy chờ đây! Mà đi đường đã mất, chẳng lẽ ta chỉ có thể ngoan ngoãn cam chịu số phận?

Vô Cữu ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, hoảng loạn nói: "Người đối đãi các người như thế nào? Dưới ban ngày ban mặt, há lại cho lão xược..." Hấn liền nói được kiên cường, mà dưới chân cũng tại lui về sau đi.

Mộc Thân đi thông thả khoan thai chậm rãi tới gần, thanh âm đàm thoại lộ ra vài phần không hiểu mỉa hoặc: "Vô Đạo hữu, không cần thiết kinh hoảng! Đơn giản đem người trói buộc nửa ngày, hơi sự tình khiến trách mà thôi..."

Còn mà thôi, ta như tin người, sớm liền thành rồi oan hồn đã quý!

Vô Cữu hướng về phía tới gần Mộc Thân báo lấy mỉm cười, cũng đưa tay vẫy vẫy, muốn nói lời nói bộ dạng, thừa dịp đối phó thoáng chậm chạp, hấn thừa cơ quay người bỏ chạy, một đầu vọt vào lúc đến sơn động, nhảy vào sọt, rỏ liền trực tiếp rơi xuống hướng trong giếng. Đối đãi các người "Bịch" rơi xuống đất, hấn đã bị rơi đầu óc choáng váng, rồi lại liều lĩnh đứng lên, mà mới đưa thất tha thất thểu vài bước, lập tức lại lấy tay thêm trán mà gọi là hồi hận cuồng quất.

Chỗ trong huyết động, có năm cái cửa động. Trong đó bốn cái, theo thứ tự là các đệ tử khai thác ngọc thạch đường hầm. Mà vô luận dài ngắn, có lẽ đều có phần cuối. Như được Mộc Thân chắn ở trong đó, không khác bắt rùa trong hũ mà tự mình chuốc lấy cực khổ.

Như thế nào cho phải, ai làm cho mình không đường có thể trốn đây...

Tới đồng thời, một đạo nhân ảnh theo giếng đạo bằng bình hạ xuống, lạnh lạnh mà lại dắc ý thanh âm đàm thoại vang lên: "Hừ! Người trốn không thoát lòng bàn tay của ta!"

Vô Cữu không dám quay đầu lại, thẳng đến gần đây cửa động, cũng búng vỡ đá, một cái ngư được nhảy đi vào. Mà hấn lật ra cái té ngã đứng lên, trong đầu đột nhiên xiết chặt.

Nhớ rõ Tông Bảo đã từng nói qua, năm cái trong động khẩu, chỉ có cái này cửa động đi không được, nếu không liền có lo lắng tính mạng. Mà tình hình cụ thể và tỉ mỉ như thế nào, hấn cũng không thể nào biết được.

Qua cửa động, cũng không dị dạng.

Một cái đường hầm, thông hướng ngầm đen ở chỗ sâu trong.

Nặng nề bước âm thanh "Phanh phanh" rung động, một đường đạp võ u tĩnh mà lại đi về phía khó lường.

Vô Cữu xuất ra mình châu chiếu sáng, chạy như điên vượt quá. Lại đi tầm hơn mười trượng, đường hầm quẹo phải, thuận theo chuyển hướng, không quên quay đầu lại thoáng nhìn, hình như có bóng đen đánh tới. Hấn sợ tới mức thẳm kêu rồi một tiếng, mãnh liệt sau này dương tay ném đi: "Thiên Địa mụ pháp, sắc —— "

Mộc Thân đuổi đến tới lúc gấp rút, vội vàng không kịp chuẩn bị, chưa kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng thúc giục hộ thể Pháp lực. Kéo tới chi vật "Phanh" ngược lại bắn đi ra, còn trên mặt đất chuyển động liên tục. Hấn tiến lên vài bước ngưng thần xem xét, nhin không được cả giận hừ một tiếng. Đây chẳng qua là một khối đùn sôi thịt khô, lại làm cho mình như lâm đại địch!

Vô Cữu chạy trốn đang vui mừng, dưới chân đột nhiên một hồi "Rầm Ào Ào" tiếng nước chảy, hấn không quan tâm, liền nhảy mang nhảy, tứ chi cuồng loạn nhảy múa, một hơi chuyển qua đường hầm trong giọt nước. Kia chật vật tứ thế, liền giống như một cái thất kinh cốc, tại hắc ám trong khe nước một mình xinh đẹp, rồi lại qua một con đường, trước sau đều tuyệt cảnh.

Tiếp theo thuận đường quẹo trái, địa thế dần dần trầm. Lại qua một đoạn tầm hơn mười trượng đường hầm, trước mắt sáng tỏ thông suốt.

Vô Cữu lao đảo vài bước, ngừng lại, lập tức giương mắt chung quanh, không khỏi một hồi kinh ngạc.

Đây là một cái dưới mặt đất huyết động, ba, năm trượng cao, vài chục trượng phạm vi, cố gắng hết sức {vì: là} bạch ngọc xây, tùy ý có thể thấy được khai thác dấu vết. Tạm thời ngọc quang lập loè, khiến cho bốn phía sáng như ban ngày. {làm: lúc} lúc giữa thì là dựng thẳng lên một căn bạch ngọc thạch trụ, chừng hai ba trượng kích thước, cao nữa là đỉnh đây, khởi động rồi toàn bộ cái huyết động. Trừ lần đó ra, chính là trong góc gỗ ghè, hiển nhiên là mở về sau, lại đã buông tha đường hầm. Trừ lần đó ra, còn có đỉnh động nhũ thạch, trên mặt đất giọt nước, cùng với tí tách tiếng nước...

Vô Cữu không kịp nhìn nhiều, trong lòng trầm xuống.

Thật đúng là sợ cái gì, đến cái gì. Bốn phía phong bế mà không thấy ra đường, nghiễm nhiên một chỗ tuyệt địa! Cái này tựa như con chuột rơi vào thùng sắt trong, rút cuộc không có lối để chui! Mà tên kia đuổi theo có tới không, vì sao nghe không được một tia động tĩnh?

Vô Cữu tuyệt vọng quay đầu lại, sợ tới mức mãnh liệt nhảy dựng lên.

Lúc đến đường hầm ở bên trong, một đạo nhân ảnh chân không dính đất bồng bênh tới. Nhất là cái kia trương không có huyết sắc mặt, cùng với âm trầm vui vẻ, tựa như ác quỷ dạ hành, muốn nhiều dọa người có bao nhiêu dọa người!

Vô Cữu rút chân bỏ chạy, thẳm nghĩ trốn xa một chút. Ngọc thạch trên mặt đất phủ lên một tầng nhẹ nhàng giọt nước, theo bước chân đạp đi mà bọt nước văng khắp nơi. Đúng là chuẩn chuẩn lướt nước, nhưng là bao nhiêu thương hoảng sợ, bao nhiêu chật vật. Hấn mới chịu từ lướt qua trong động cột đá, mà còn tại mấy trượng bên ngoài, liền nhin không được nghiêng nghiêng dựa vào tới, như là uống rượu say rượu mà khó có thể chính mình. Kỳ tài có phát hiện, đã không cách nào ứng biến, kinh hoảng bên trong, hai tay mở ra nằm ở cột đá lên, gấp vội giấy giữa lấy cuốn thân thể, lại là mãnh liệt tựa ở cột đá bên trên mà khó có thể nhúc nhích.

Hoảng hốt cảm thấy, cột đá trên có một cổ vô hình mà lại quỷ dị cường đại lực đạo, đem người chăm chú trôi buộc, cũng tại xé rách nhai phệ lấy tất cả xương cốt tứ chi...

"Vô Đạo hữu, ngươi đúng là vẫn còn trốn không thoát lòng bàn tay của ta! Đây là của ngươi này số mệnh, mà ta Mộc Thân, chính là mạng ngươi khắc tinh!"

Dễ dàng cho lúc này, Mộc Thân thân ảnh xuất hiện trong huyết động.

Hấn gặp Vô Cữu lưng dựa cột đá, tạm thời ghen hòng nhìn trần trời bộ dáng, đầu cho là sợ choáng váng, đặc ý ngoài lại nhin không được giấu cột: "Ha ha, ngươi ngược lại là sẽ chọn địa phương, nơi này âm u tịch tạm thời không người quấy rầy, đúng là cô hồn dã quỷ cư trú chỗ!" Kia tả hữu nhìn quanh, nhắc chân đi lên phía trước đi: "Nhớ lại lẫn nhau giao tình lên, ta sẽ hảo hảo tiêu khiển ngươi!"

Vô Cữu vẫn như cũ không thể nhúc nhích, chỉ cảm thấy dày đặc từ ý tràn ngập mà đến. Từ cột đá trong không tập trung xuất lực nói, tuy rằng nhìn không thấy, sờ không được, rồi lại giống như một chút bạo ngược Vô Tình kiếm, điên cuồng xông vào trong cơ thể, tàn phá lấy, nhai phệ lấy, cũng thu gặt lấy tất cả xương cốt tứ chi sinh cơ. Chỉ sợ chống đỡ không đến nhất thời một lát, cả người liền muốn hóa thành một cổ tử thi.

Cái này thật sự đã xong, căn bản không cần Mộc Thân tên kia động thủ liền muốn đi đòi nhà ma!

Chết liền chết rồi, tính ta không may! Mà sắp chết đến nơi còn muốn được này tra tấn, ông trời dui mù....! Chỉ tiếc gia cừ không báo, Từ Yên Tiên Từ không thấy, ta chết tốt lắm oan, thật thê thảm, thật đáng thương..

Vô Cữu hai chân giang rộng ra, hai cánh tay ngang triển, ngang cái đầu dựa vào cột đá lên, giống hệt nghiền cổ đợi giết, tạm thời vừa thương xót cường tráng không hiểu. Mà liền tại hấn tuyệt vọng chờ chết chỉ ranh giới, khôn cảnh hình như có biến hóa.

Cái kia vô hình lực đạo dĩ nhiên tràn ngập toàn thân, sắp phá hủy trong cơ thể huyết nhục đúc thành toàn bộ sinh cơ, rồi lại lại đột nhiên đình trệ xuống, tiếp theo liền giống như thủy triều chậm rãi thối lui, cũng hợp thành đến một chỗ, lại dần dần biến mất vô tung..

Mộc Thân đi lại nhẹ nhàng, thần sắc nhẹ nhõm. Ngoài bốn năm trượng dưới cột đá, chính là cái kia cái chạy trời không khỏi nắng cừu gia.

Một cái phàm phu tục tử, một cái kỹ viện ký sở tiên sinh, lại dám cùng ta đấu, không biết tự lượng sức mình. Mặc ngươi xảo trá gian xảo, cuối cùng vẫn còn chạy trời không khỏi nắng!

Mộc Thân vẫn còn tại đắc ý, đột nhiên dưới chân lão đảo, nguyên bản nhẹ nhàng thân hình cũng ở đây trong chốc lát trở nên chậm chạp trầm trọng, càng có vô hình khó lường uy thế bỗng nhiên bức tới. Hắn biến sắc, sau này nhanh lùi lại, cho đến trước động khẩu lão đảo rơi xuống đất, không khỏi lo sợ không yên chung quanh mà sợ hãi không thôi. Vừa mới liền hình như là bị độc con rắn cắn một cái, căn bản không thể nào phát hiện, mà trong cơ thể dĩ nhiên khí tức không khoái, hoặc đã gặp gây nên trọng thương!

Là tiểu tử kia mấy chuyện xấu? Không đúng, vừa mới tình hình, hình như là một loại không hiểu tức giận đến bố trí, có lẽ cùng huyết động có quan hệ, cùng cái kia căn cột đá có quan hệ.

Mà nơi đây như thế cổ quái, tại sao không ai nhắc tới qua?

Mộc Thân hồ nghi trùng trùng điệp điệp, trong ánh mắt hiện lên một tia hận ý. Khoảnh khắc, hắn vội mà chậm rãi lui về sau đi...

Tới đồng thời, Vô Cữu đột nhiên từ dựa cột đá bên trên chậm rãi co quắp ngồi xuống. Hoảng hốt lập tức, tất cả khí lực đều đã được hấp thu hầu như không còn. Cả người liền như một đồng bùn nhão, lại cũng không thể nào chèo chống. Tạm thời hai mắt kinh ngạc mà thần sắc dờ dẫn, giống như thất hồn lạc phách bình thường. Cho đến chỉ chốc lát sau, trông mắt của hắn mới chuyển động dưới.

Mộc Thân người kia đi như thế nào?

Vô Cữu bất chấp đi để ý tới Mộc Thân, cúi đầu nhìn về phía bản thân. Bờ mông cùng hai cái đùi đều thấm tại giọt nước ở bên trong, lạnh buốt lạnh buốt đây. Mà từng đã là thân bất do kỷ, hôm nay đã hơi dần dần tự nhiên đứng lên. Chẳng qua là tay chân không có khí lực, dường như bệnh nặng mới khỏi lúc tình cảnh.

Vừa mới làm sao vậy, lại phát sinh qua cái gì?

Vô Cữu thở dốc một hơi, nhắm hai mắt lại hồi tưởng đến làm cho tào ngộ qua hết thảy.

Lờ mờ dường như bên trong, sau lưng cột đá bên trong, ẩn chứa một loại không hiểu lực đạo, rất là cường đại, cường đại đến đủ để đem người chăm chú cuốn lấy, cũng cuối cùng giết chết. Liền tại bản thân chờ chết chỉ ranh giới, cổ lực đạo kia bỗng nhiên thối lui, nhưng lại chưa tiêu không tập trung, mà là giống như nhận lấy hấp dẫn, lập tức hội tụ một chỗ. Cùng hắn lập tức, tất cả gánh nặng bỗng nhiên giảm bớt...

Vô Cữu đột nhiên mở hai mắt ra, thò tay từ trong lòng móc ra một vật.

Phải nhớ rõ sở, cổ lực đạo kia đúng là được cái thanh này gia truyền đoản kiếm hút lấy nạp. Mà giờ này khắc này, trên đoản kiếm từng đã là rỉ sét ban bác đã biến mất hầu như không còn. Mới tình da thú vô kiếm, kim ngọc khảm liền chuỗi kiếm, đều bị lộ ra không hiểu tình xảo cùng xa hoa, mặc dù là nhẹ nhàng nắm trong tay, đều có thể cảm nhận được một loại phá vỡ kiếm mà ra lẫm liệt ác liệt sát khí!

Trong lúc nguy cấp, lại là cây đoản kiếm này giúp đại ân?

Vô Cữu tuy rằng không rõ cuối cùng, nhưng vẫn là âm thầm mừng rỡ, hai tay nhẹ nhàng dùng sức, lập tức lại đành chịu buông thả cho. Được phép khí lực bất lực, vẫn như cũ không thể rút kiếm ra khỏi vỏ.

Bất quá, bảo bối này cũng là Thông Linh, mỗi che chở chủ về sau đều có biến hóa, còn không biết cuối cùng lại đem như thế nào! Không cầu ngươi lên trời xuống đất, giúp ta đối phó cái kia Mộc Thân là tốt rồi..

Vô Cữu lần nữa tránh thoát một kiếp, lại không khỏi âm thầm hy vọng xa vời đứng lên.

Mọi người là như thế này, lòng tham chưa đủ đây!

Hắn cảm thấy thân thể khôi phục vài phần khí lực, buông đoản kiếm liền muốn đứng lên. Bờ mông lạnh buốt, rất không thoải mái. Mà chưa đứng dậy, về này biến mất lực đạo đột nhiên tới, thoáng chốc đem người sau này mãnh liệt tùm, "Phanh" thoáng một phát lách vào tại cột đá bên trên.

Hắn kinh hãi chỉ ranh giới, bừng tỉnh đại ngộ, gấp vội vuron tay chụp vào đoản kiếm..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tiểu tử, tạm thời chờ xem

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

Trong huyết động, vẫn như cũ. Bốn phía lóe lên ngọc quang, như trước tại tản ra âm u Thanh Hàn.

Lúc giữa cái kia căn dưới cột đá, ngồi một đạo người áo xanh hình ảnh, sẽ không chú ý bờ móng lạnh buốt, chỉ để ý nắm thật chặt đoản kiếm không buông tay. Chốc lát, hần dài thở phào một cái, kinh ngạc trong hai mắt cuối cùng là khôi phục mấy phần thần thái.

Vừa mới nháy mắt, hung hiểm lần nữa hàng lâm. May mà kịp thời bắt lại đoản kiếm, cái kia cuộn cuộn không dứt đáng sợ lực đạo mới rút cuộc buông tha chính mình. Nếu không có như thế, sinh tử khó liệu!

Màu xanh nhật thấy một cách dễ dàng, là đoản kiếm tại dẫn dắt, cũng hút vào cột đá lực đạo, lúc này mới giúp đỡ chính mình tránh thoát một kiếp! Bảo bối a, người luôn như vậy bình thường, tạm thời không ngờ, rồi lại mỗi lần ngăn con sóng dữ!

Vô Cữu nắm thật chặt đoản kiếm mà yên lặng giặt mình nhưng. Khoảnh khắc, hần đem đoản kiếm thiếp thân chọc vào vào trong ngực, chậm rãi rời tay, không hề dị thường, tâm thần hơi chậm, chậm rãi đứng dậy.

Cột đá bốn phía mặt đất, có chút bằng phẳng. Từ nhũ thạch nhỏ nước, trong huyết động tích thành nửa xích sâu sắc, như là một vũng nhẹ nhàng ngọc tuyến, ngẫu nhiên có tí tách tiếng nước đập nát u tĩnh, lại rung động lay động đi, có rời xa huyền ảo khác sinh động.

Trong nước còn có mấy khối nhô lên ngọc thạch, cao thấp không đồng nhất, cũng cùng đỉnh động thạch nhũ cao thấp tương đối, giữa lẫn nhau trắng muốt chiếu sáng, tích thủy tương liên, tự thành cảnh quan. Mà sau lưng cột đá, tựa như ngọc sóng xây, tầng sóng trùng trùng điệp điệp; lại như nồn nà hàng nhưng, hần khí đập vào mặt, làm cho người ngạc nhiên ngoài trông đã khiếp sợ!

Vô Cữu ngắm nhìn bốn phía, lặng lẽ chuyển động bước chân. Thân thể tuy rằng còn có chút hư thoát không còn chút sức lực nào, ít nhất hành động không ngại.

Như thế nói đến, bản thân có thể ly khai nơi này rồi hả?

Vô Cữu ngẩng đầu nhìn hướng bảy tám trượng bên ngoài cửa động, lần nữa chậm rãi đi phía trước phóng ra một bước. Vẫn như cũ không việc gì, chẳng qua là trong cơ thể tựa hồ hơn nhiều một loại không hiểu liên quan đến, làm cho người không thể nào thoát khỏi, mà lại cảm thụ không hiểu. Hần tự tay sờ hướng đoản kiếm bên hông, quay đầu lại nhìn về phía cái kia quý dị cột đá.

Đúng rồi, chính mình vẫn không có thoát khỏi trời buộc. Cái kia lực đạo hần là xuyên thấu qua tứ chi của mình bách hải, lại liên tục không ngừng dừng mãnh vào đoản kiếm.

Thảm rồi cái quá thay đấy, đứng mũi chịu sào phía dưới, tất nhiên có chỗ tai họa a! Ngàn vạn đừng cho làm bị thương, bệnh, bản thân đã là nhiều tai nạn, thật sự không chịu nổi!

Vô Cữu biết rõ rồi ngọn nguồn, về mặt đau khổ bữu môi, tiếp theo mở ra bước chân, liền muốn đi về hướng lúc đến đường hầm.

Dễ dàng cho lúc này, một đạo bóng người quen thuộc hợp thời xuất hiện. Tên kia cũng là Thanh y, rồi lại cùng mình mặc vài thô khác lạ, người ta là lựa móng áo dài, hiển lộ rõ ràng thân phận bất đồng.

"Hừ! Vô Cữu, người nhất định phải chết!"

Mộc Thân đi mà quay lại, người đang cửa động đứng lại, nhìn có chút hã hê giống như mà gắt một cái, trên mặt tái nhợt mang theo cười lạnh: "Nơi này dĩ nhiên là chỗ vớt đi linh quang, ha ha..." Mà hần tiếng cười không rơi, không khỏi thần sắc hồ nghi.

Vô Cữu nhìn thấy Mộc Thân, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, hai tay một quán, mẫn bắt tại hồ nhún nhún vai đầu. Hần mặc dù không nói lời nào, cũng đã không nói từ dụ. Ta sống phải hảo hảo đấy, chẳng lẽ người mất mù hay sao!

Tên kia hồng lăm, lại há chịu từ bỏ ý đồ! Có lẽ hần đã từ mấy cái quán sự chỗ lên tiếng hỏi rồi nguyên do, hần lúc này mới mang theo tất thắng nắm chắc chạy trở về, rồi lại xa xa trốn ở cửa động mà không dám phụ cận, hần là có chỗ cố kỵ. Hần là muốn lúc này làm bạn, hay là muốn chặn cửa động không cho ta đi ra ngoài?

Vô Cữu cúi người từ trên mặt đất nhặt lên đã từng vớt bỏ mình châu, lau lau rồi xuống, bỏ vào trong túi, ánh mắt liếc xéo, đã thấy Mộc Thân đang tại ngưng thần nhìn quanh. Hần đứng lên, chào hỏi: "Cây quán sự, người không phải muốn bắt ta sao, đến nhà..."

"Người không sợ Linh hải uy?"

"Linh hải uy? Thiên uy làm sao làm cho sợ quá thay..."

"Người... Một cái phạm phu tục tử, ngu ngốc không sợ!"

Vô Cữu gặp Mộc Thân không chịu qua, lại hỏi trong lời nói lộ ra nghi hoặc, âm thầm có chỗ suy đoán, vì thế dừng khí tăng lên không ít. Hần hoạt động

vài bước, ngồi ở bên cạnh nhô lên nhũ thạch lên, lại bị tích thủy kích phải khẽ run rẩy, cố gắng thông dong nói: "Hừ, nói nghe một chút, liền biết thiệt giả..."

Mộc Thân đánh giá Vô Cữu nhất cử nhất động, lúc đầu: "Thiên Địa có Linh hải, lấy Ngũ Hành lực lượng mà thai nghén thành tinh, chính là Linh Thạch đây! Đòi ta tu luyện chi ranh giới, tự hành thổ nạp ngoài, như phải Linh Thạch trợ lực, đem làm chơi ăn thật. Trong đó khí ngũ hành, đối với luyện đan, luyện khí, pháp thuật, thần thông, cùng với cảnh giới cảm ngộ, đều không thể thiếu. Mà Ngũ Hành bên ngoài, có khác tinh hoa tạo hóa, tạm thời ngưng kết thành đá, {vì: là} ngọc, cũng lấy tình trạng chia làm Càn óng ánh, hoặc là Khôn óng ánh, rồi lại không tầm thường tu sĩ có khả năng thu nạp hoặc không chế..."

Hắn như cũ là khó có thể tin, nhưng vẫn là rất có kiên nhẫn lại nói tiếp: "Nói ngắn gọn, Ngũ Hành Linh Thạch có thể cung cấp tu sĩ thu nạp, cũng mượn lần này tăng lên Pháp lực cùng tu vi. Mà loại này Càn Khôn Tinh Thạch, đã có thôn phệ huyết nhục, sinh cơ đáng sợ, trừ phi tu vi của ngươi đầy đủ cường đại, mới có thể {vì: là} mình sử dụng..."

Vô Cữu gặp được không hiểu đồ vật, từ trước đến nay rất khiêm tốn, một bên nghe, một bên gật đầu.

Mộc Thân nói tiếp: "Mà Ngọc Tinh vốn là Linh Hà Sơn tổ tiên khai thác Linh Thạch lưu lại, chỉ vì gặp hiểm thấy Tinh Thạch, liền tại xử trí về sau, vứt đi đến nay. Lại bởi vậy chỗ Tinh Thạch uy lực còn lại còn tồn tại, không ai dám đơn giản mạo hiểm, cho nên đã thành một chỗ cấm địa, chắc hẳn ngươi đang ở đây sau giêng mới bắt đầu, có quan sự chuyên môn nhắc tới..."

Vô Cữu không có lên tiếng, rồi lại oán thầm không thôi. Cái kia hai cái quan sự mới không gặp hảo tâm như thế, còn nhiều hơn thua lỗ Tông Bảo nhắc nhở đây!

Mộc Thân nói đến chỗ này, trở về chính đề: "Cái kia Tinh Thạch uy lực còn lại, liền tên gọi tắt {vì: là} Linh hải uy, Trúc Cơ đạo nhân có thể chống cự, Luyện Khí vũ sĩ tức thì không chịu nổi ứng phó..." Hắn thoáng dừng một chút, ngược lại hỏi: "Ngươi một cái phạm phu tục tử, tuyệt không may mắn thoát khỏi đạo lý. Cuối cùng vì sao, có thể hay không nói ra huyền cơ?"

Vô Cữu không có vội vàng trả lời, mà là ngóc đầu lên hé miệng. Vừa mới nhũ thạch tích thủy, vũng vàng rơi vào trong miệng. Thần sắc hắn đặc ý, chặc chặc lấy dư vị nói: "Àn, cũng là mát lạnh giải khát..."

Mộc Thân sắc mặt âm trầm

Vô Cữu lại cúi đầu nhìn nhìn, rất nhân nhả mà dựng lên một chân đến. Mặc ủng da con cái thắm vào trong nước, ướt đầm hơn phân nửa, dưới chân rất không thoải mái. Hắn ngồi vững vàng rồi, lúc này mới dù bận vẫn ung dung nói: "Cây quan sự đọc nhiều mệnh mẽ nhớ, kiến thức siêu phàm, thật không đơn giản, quả thực nhượng tiểu sinh thụ giáo. Mà ngươi chưa đủ chỗ..." Hắn lay động giày bên trên vệt nước, tiếc nuối nói: "Lại là bái ma quỷ vì sư, lại là lừa gạt nữ nhân tiền tài, còn ức hiếp lương thiện, tạm thời tâm địa ác độc, ta chỉ có thể nói..." Khóe miệng của hắn một phát, khinh thường nói: "Ngươi cái này người xấu!"

Mộc Thân vẫn chờ giải thích nghi hoặc, không ngờ {các loại:đội} đến nhưng là một phen Vô Tình trào phúng. Hắn sắc mặt tái nhợt trong lộ ra mơ hồ xanh mét, cắn răng, đề xuống lửa giận, nói: "Miệng lưỡi chi tranh không thú vị, ngại gì quay về ta lời nói đến!"

Vô Cữu gật một cái, nhếch miệng cười cười: "Ta là người sớm đã nhảy ra Tam Giới bên ngoài, không có ở đây trong ngũ hành. Chính là Càn Khôn chi uy, lại làm khó dễ được ta, hắc hắc, ha ha, hắc hắc... Ai ôi!!!" Hắn gặp chỗ động khẩu ngồi Mộc Thân đã là hai mắt tròn tròn, mà mặt giận dữ, cười đến càng đặc ý, rồi lại không đề ý, bờ mông tron ướt, "Bịch" rơi xuống nước trong nước, vội vàng chật vật đứng lên, rồi lại vẫn không quên ngẩng đầu nhe răng vui lên.

Mộc Thân đã từ dưới đất đứng lên, trong hai mắt phun lửa giận, sẽ không chú ý mặt khác, thò tay tế ra nhất trương phù phù lục, oán hận nói: "Tiểu tử, chó có cán rồi..." Thuận theo ngón tay một điểm, ánh lửa hiện ra, thoáng qua giữa, chỗ bốn phương tức giận đến biến hóa, một mảnh Hỏa Vũ gào thét mà đi.

Vô Cữu phiền muộn lâu như vậy, khó được thống khoái một hồi, cũng rất có tự mình biết rõ, mới gặp Mộc Thân đứng lên, liền vội vàng quay người bỏ chạy, mượn cột đá khó khăn lắm tránh né, lại đuổi thân xuất đầu đến cẩn thận nhìn quanh.

Hỏa Vũ đầy trời mà đến, lập tức đã đem huyết động bao phủ hơn phân nửa, bốn phía ngọc bích ánh phải đỏ bùng, giọt nước bị bóng thành sương mù, hung mãnh cuồng liệt xu thế, nghiêm nhiên liền muốn thôn phệ hết thảy mà hoang tàn!

Mộc Thân gặp Phù Lục hiển uy, thần sắc chấn động

Vô Cữu thì là âm thầm tặc lưỡi, hoảng sợ không liệu.

Đúng không sai lúc, điên cuồng Hỏa Vũ đột nhiên {ngừng lại:một trận}, mắt thường có thể thấy được, lấy cột đá {vì: là} mới, tạo nên tầng tầng uy thế vô hình, lập tức kéo Hỏa Vũ đột nhiên ngược lại cuốn mà tình quang vắng khắp nơi. Một lần tàn sát bữa bãi sát cơ, chậm rãi biến mất. Mà chỗ động khẩu Mộc Thân, cũng đã không thấy thân ảnh.

Chốc lát, trong huyết động an tĩnh lại.

Vô Cữu tả hữu nhìn quanh, kinh sợ thở dài âm thanh.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa được đốt thành tro rồi!

Hắn sợ bóng sợ gió về sau, lại không khỏi mừng rỡ, thò tay vỗ vỗ cột đá: "Gậy ông đập lưng ông, rất có binh pháp chi tình diệu! Nguyên không ngừng cố gắng, chết cháy người kia!" Màu xanh nhạt thấy một cách dễ dàng, cột đá trong cỏ giấu còn sót lại Càn Khôn Tinh Thạch. Hắn lại cao thấp tường tận xem xét, hai mắt thiết tha.

Thứ tốt a, chính là quá {vì là} vừa thô vừa to rồi, không phải vậy chặt đi xuống mang theo trên người, lại là một kiện phòng thân hộ chủ bảo bối đây!

"Hừ, có bản lĩnh tới đây cho ta..."

Theo hừ lạnh một tiếng truyền đến, chỗ động khẩu toát ra một đạo nhân ảnh, đúng là đi mà quay lại Mộc Thân, lại không có lúc trước thông dong tự nhiên, ngược lại là quần áo không chỉnh tề tạm thời hun khói lửa cháy bộ dáng.

Vô Cữu ra vẻ hiếu kỳ nói: "Ồ, như thế nào đã thành cái này đức hạnh, chẳng lẽ lại tự làm tự chịu, thực là đáng đời..." Hắn chế nhạo một câu, lại không khỏi PHỐC vui lên: "Hắc hắc, ta liền không qua, ngươi lại đối đãi các người như thế nào!"

Mộc Thân cắn răng, chậm rãi đã đi ra cửa động, tại trái phải bồi hồi một lát, lại một bỏ ống tay áo quay đầu phản hồi tại chỗ.

Huyệt động hẹp dài, {làm lúc} lúc giữa hơi chật vật, cột đá khoảng cách hai bên thạch bích bất quá ba lăm trượng, đúng là Linh Thạch uy thế chỗ. Nếu muốn từ biên giới trong khe hở quanh co vòng vèo qua, khó khăn lắm miễn cưỡng, lại không thể tới gần cột đá, cuối cùng vẫn như cũ không có cơ hội có thể thừa lúc.

Hắn ở đây chỗ động khẩu khoanh chân mà ngồi, trong ánh mắt tàn khốc thoáng hiện: "Người bất quá mượn nhờ địa lợi chi tiện mà may mắn nhất thời, rồi lại né tránh không được cả đời. Ta liền ở chỗ này vây người, chết đối người!" Được phép không hết hạn, hắn lại dẫn khinh bỉ thần sắc, cười gằn nói: "Một cái thấp hèn phạm phu tục tử, người lấy cái gì cùng ta đấu..."

Vô Cữu chăm chú nhìn Mộc Thân cử động, gấp đôi phương không hề giãy vò, âm thầm yên lòng, mà thanh âm đàm thoại rơi vào tay trong tai, hắn đuôi lông mày không khỏi hơi nghiêng chọn, ngược lại từ cột đá đằng sau đi ra, nhe răng nhếch miệng hừ hừ một tiếng, ánh mắt trực bức phía trước: "Mộc Thân, ngươi nhục nhã ta nhiều quay về, quyền {làm lúc} được chó cắn rồi, tạm không so đo chính là, mà ngươi rồi lại được một tác lại muốn tiến một thước, thực không phải thứ gì!"

Mộc Thân còn không có bị người ở trước mặt mắng qua, thần sắc cứng đờ.

Vô Cữu khỏi bày giải, nhanh lại nói tiếp: "Người chẳng lẽ không phải cha sinh nương dưỡng, cha người mẹ chẳng lẽ đều là Tiên Nhân không thành, theo người nói đến, người cảm giác không phải là một cái tiện chủng! Người tạm thời nhớ kỹ cho ta, người gấp gờ ta về sau, không phải chết sự phụ, chính là ném bảo vật, ta mới là của người số mệnh khắc tính! Không tin? Tạm thời chờ xem, ta sẽ cho người quỳ xuống đất cầu xin tha thứ đấy!"

Mộc Thân sắc mặt là trắng bệch lại màu xanh, màu xanh rồi lại trắng, nhin không được liền muốn phát tác.

Vô Cữu cũng đã quay người tránh ra, còn ngang cái đầu lăm bằm lăm bầu: "Tên kia tuy xấu, cũng là nhờ ra câu đầu đề câu chuyện. Dựa vào ngày dựa vào đây, cũng không bằng dựa vào chính mình a! Mà ta chỉ là một cái trách trời thương dân thư sinh yếu đuối, không biết làm sao, không biết làm sao, nài như thế nào..."

Mộc Thân sắc mặt dọa người, bờ môi có chút run rẩy, cường ép bình ức rồi hồi lâu, trong lòng đích một cái hòn sỏi mới tính chậm lại. Hắn hướng về phía cái kia ở trong nước quơ tới quơ lui bóng người âm u chậm chậm chỉ chốc lát, ngược lại nhắm hai mắt lại.

Tiểu tử, tạm thời chờ xem..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hắn đang mắng người

Quyển 1: Phong Hoa Khởi Vân Yên

.....

Nguyên bản yên tĩnh trong huyệt động, thỉnh thoảng vang lên "Rắc...rắc..." tiếng nước.

Đây là người nào đó ở trong nước đi bộ động tĩnh.

Nhũ thạch bên trên tích thủy liên tục, dần dần hội tụ thành nhẹ nhàng thủy đàm, mà quanh năm suốt tháng xuống, không nên chỉ vện vện có như thế chỉ màu xanh nhạt. Quả nhiên, tại huyết động phần cuối trong góc, ngọc bích đã nứt ra vài đạo hơi yếu khe hở, khiến cho giọt nước chậm rãi chảy vào mà lại không rõ đi về phía.

Vô Cữu tại thạch bích trước ngừng chân một lát, quay người tiếp theo đi bộ.

Khoảnh khắc, hần lại ngừng lại, cũng rút ra Ngọc Tĩnh phong xứng phát cây đoản kiếm kia, hướng về phía trong vách động một khối nổi lên ngọc thạch mãnh liệt chém "Phanh, phanh", chốc lát, mấy khối hơn thước vuông ngọc thạch được đào đi ra. Cả ngày đều tại đào tảng đá, cũng là cười xe nhẹ đi đường quen. Hai canh giờ về sau, hơn mười tảng đá xếp thành một đống. Hần đem chỉ đem đến cột đá trước, song song bày thành một phương đá giường, lại lấy đoản kiếm tiêu diệt tu chính, vẫn không quên thêm cái đá gối.

Đá giường lần lượt cột đá, cùng bảy tám trượng bên ngoài cửa động xa xa tương đối.

Mộc Thân vẫn còn tại nhắm mắt tĩnh tọa, rồi lại đối với bốn phía động tĩnh rõ như lòng bàn tay, phát hiện người nào đó đang bận lấy an cư lạc nghiệp, không khỏi khó chịu một tiếng. Tiểu tử, ta xem ngươi còn có thể tiêu dao bao lâu!

Vô Cữu có chút hài lòng đánh giá đá giường, nằm đi lên. Bốn phía thủy quang dịu dàng, ngọc bích nhũ thạch cái bóng, thỉnh thoảng vài tiếng tí tách leng keng, có phần có vài phần thú tao nhã. Chẳng qua là ngọc thạch quá nguội lạnh, có chút hàn khí bức người.

Tạm thời thích hợp, chỉ ít có cái ngủ nghỉ ngơi địa phương.

Vô Cữu nằm ở đá trên giường, lại tả hữu vận vẹo rồi vài cái, cảm thấy thư thái, bỗng nhiên thần sắc hơi quái lạ.

Lúc trước khai thác hai khối ngọc thạch, liền đã mệt phải thở hồng hộc. Ngày hôm nay một hơi đào ra rồi hơn mười cục, giống không có việc gì bình thường. Chẳng lẽ là được cái kia Mộc Thân bức đẩy, lúc này mới hơi có vẻ thần uy. Chỗ vị gấp mạnh tức thì mạnh mẽ, như thế cũng?

Vô Cữu không có làm suy nghĩ nhiều, thò tay móc ra một miếng thịt khô. Mang hoạt hơn nửa ngày, lại lo lắng hải hùng, sớm đã bụng đói kêu vang, tạm thời ăn một chút gì rồi hãy nói.

Còn muốn bỏ đói ta, chẳng phải biết tùy thân mang theo ăn, chính là bản thân trước sau như một ham mê. Cái này gọi là trong tay có lương thực, trong lòng không hoảng hốt!

Vô Cữu đem thịt khô nuốt vào bụng, thoáng nghiêng đầu, há mồm đón nhũ thạch tiếp vài giọt nước uống, lại nghiêng đầu hướng về phía cửa động phương hướng liếc xéo liếc, lúc này mới móc ra một quyển tập lật xem.

Dựa vào ngày dựa vào đây, không bằng dựa vào chính mình. Đạo lý tuy rằng như thế, sự thật cũng rất Vô Tình. Chính mình không có Linh căn, lại không thể tu luyện, đều muốn đối phó cái kia Mộc Thân, cuối cùng chỉ có thể bắt tranh cái miệng lưỡi cực nhanh!

Có đạo là: Cho tới bây giờ có kiếp nạn, mất mùa một đường qua; chỉ cần còn sống, tạm thời nhìn nhật nguyệt mới!

Chắc chắn, cái này bốn câu lời nói quả thực bình thường, thực sự chuẩn xác hợp với tình hình đây! Mà dưới mắt bị nhốt, cũng không thể một vị trong lòng run sợ mà không có việc gì.

Lại không quản có thể hay không tu tiên, không ngại đem cái này bản 《 tiên đạo tập lục 》 đọc một chút. Nếu như muốn cùng tu sĩ độ sức, biết mình biết người mới được a!

Vô Cữu mở ra Tông Bảo tặng cho 《 tiên đạo tập lục 》, chậm rãi nhìn lại.

Trước đây đối với cái này loại tập không có hứng thú, là ngại chậm trễ công phu. Hôm nay tình thế đọc chỉ, thực sự tầm mắt mở rộng ra.

Thí dụ như, nguyên lai ngoại trừ Hữu Hùng, chỉ biết là mấy cái gần nước láng giềng. Mà tiên đạo tập lục bên trong, thì là từng cái chú giải. Hữu Hùng đi về phía nam, {vì:là} nam láng nước cùng bá phục nước; hướng đông thì là Hỏa cát nước cùng Thanh Khâu nước; đi tây thì là cổ tổ nước cùng Tây Chu nước; hướng bắc thì là mới châu nước cùng ngư lệ nước. Trước sau tổng cộng có cửu quốc, tịnh xưng {vì:là} Thần Châu, có thể nói địa vực bao la, tạm thời rộng lớn vô biên.

Thần Châu cửu quốc, có tất cả tiên môn, bên trên đỡ Vương Đình, sau an bá tánh. Xem ra Tiên Nhân tuy rằng thần bí khó lường, rồi lại có mặt khắp nơi a!

Mà ở Thần Châu bên ngoài, vẫn còn có ba cực xa xôi, tạm thời thần bí khó lường địa phương, phân biệt là hạ châu, bộ phận châu cùng lô châu, rồi lại không thấy tự thuật, không được tình hình cụ thể và tỉ mỉ.

Tập đã {vì:là} tiên đạo tập lục, có quan hệ lãnh thổ quốc gia chẳng qua là hơi thêm đề cập, chú trọng tự thuật hay vẫn là tiên đạo tồn tại, truyền thuyết, cùng với chuyện bịa,...,

Trong đó nhắc tới Tiên Nhân đẳng cấp, cùng kỳ tán nhân theo như lời đại khái giống nhau, rồi lại càng thêm cẩn thận, tạm thời đơn giản rõ ràng dễ hiểu.

Vũ sĩ, hoặc là tán nhân, chính là Luyện Khí thành công người.

Đạo nhân, chính là Trúc Cơ thành công người.

Nhân tiên, chính là Kim Đan thành công người. Một con đường riêng không được toàn bộ, pháp không hợp thành tể, hình dạng và tính chất tạm thời vững chắc, nhiều an ít bệnh, tám tà không thể làm hại, Âm Dương Ngũ Hành quán thông.

Địa Tiên, chính là Nguyên Anh thành công người. Thiên Địa chỉ nửa, Thần Tiên chỉ tài. Không tinh đại đạo, dừng ở tiểu thành phương pháp. Không thể nhận ra công, duy lấy Trường Sinh ở thế hệ, mà không đã chết tại nhân gian người.

Phi Tiên, chính là luyện hình {vì là} khí, thành tựu Thuần Dương Chi Thể người.

Thiên Tiên, chính là siêu phẩm nhập thánh, không gì làm không được đại thần thông người.

Mà cái gọi là Quỷ Tiên, thì là bị phá huỷ thân thể mà Âm Thần đại thành người. Trong âm siêu thoát, Thần Tượng không rõ, quỷ cửa quan không họ, Tam Sơn vô danh. Cuối cùng không chỗ nào về, dừng ở đầu thai liên bỏ mà thôi.

Tiên Nhân cao thấp bất đồng, tu chân trước sau tự động, riêng phần mình tu vi lại phân chín tầng, tạm thời Pháp lực thần thông cùng thọ nguyên khác lạ. Vũ sĩ, thọ nguyên có thể đạt tới trăm năm đến hai trăm tuổi; Trúc Cơ đạo nhân, có thể đạt tới ba, năm trăm tuổi; Kim Đan trở lên tu vi Tiên Nhân, chỉ cần Nguyên Thần bất diệt, thọ nguyên khó có thể đánh giá!

Như trên kể lại, chỉ có vượt qua Thiên Kiếp, mới có thể rèn luyện Thuần Dương, mà thành liên bay tiên thể, cũng chính là cái gọi là tiên chân, lại xưng người thật.

Ngoài ra, Luyện Khí tầng năm có thể ngự kiếm, Trúc Cơ đạo nhân có thể bay ngày, Chân Tiên cười gió trong Thiên Địa...

Bất quá, thành là tiên nhân người, có thể đếm được trên đầu ngón tay; thành tựu Địa Tiên người, càng là rải rác không có mấy. Về phần Phi Tiên cùng Thiên Tiên, thì là tồn tại trong truyền thuyết. Tu tiên khó khăn, quả thực vượt quá tưởng tượng!

Về phần Tiên Nhân từ đâu mà đến, đồng dao viết: Viễn Cổ có cầu vòng, từ phía trên đi lên, rắc khắp nơi một hạt tấc (hạt kê), ruộng dâu cùng Thương Hải. Nói cách khác, cực kỳ lâu trước kia, tiên nhân là thừa lúc cầu vòng đến đấy, tiện tay mà liền, thế sự xoay vần, thiên thu vạn tải...

Hơi mong tập không có vài trang, nhưng là trên trời dưới đất không chỗ nào mà không bao lấy. Chi tiếc không có tu luyện công pháp, không phải vậy cũng có thể thử ngồi xuống một chút. Mà không có Linh căn liền không thể tu tiên, thật sự thật là không có đạo lý. Cuối cùng ghi chép đồng dao có chút thú vị, 'Rắc khắp nơi một hạt tấc (hạt kê), ruộng dâu cùng Thương Hải' ta nếu là có này thần thông thuận tiện rồi, tạm thời tạo nên cầu vòng, tiến đến tìm Tử Yên, hắc hắc...

"Rầm Ào Ào" —— "

Trong mơ mơ màng màng, phảng phất cầu vòng rơi xuống mà trượt chân nhập biển. Ôi, cứu mạng a...

Vô Cữu đang nằm ở đá trên giường, đột nhiên ngồi dậy mà còn buồn ngủ.

Ngủ rồi? Nguyên lai là cánh tay chầy xuống trong nước, lúc này mới sợ bóng sợ gió một cuộc!

Vô Cữu nhặt lên bên người da thú tập ước lượng vào trong ngực, dụi dụi mắt góc, lại vung lên nước đến rửa mặt, đã thấy chỗ động khẩu cái kia ngồi ngay ngắn bóng người vẫn như cũ như trước, lúc này đang lạnh lùng xem ra. Hắn có chút ư ờ nói: "Cây quán sữ, người còn chưa đi à?"

Mộc Thân âm trầm nói: "Ta rời đi, ai đến cấp người nhặt xác..."

Vô Cữu đi theo âm thanh ngược lại mĩa mai: "Ta trẻ tuổi lắm, không cần hậu nhân dưỡng lão tổng chung (*chăm sóc người thân trước lúc lâm chung)!"

Mộc Thân hai mắt lật qua lật lại, trong lỗ mũi phát ra hừ lạnh một tiếng.

Vô Cữu lại xoa xì xào gọi là bụng: "Ai nha, trong động không ngày đêm, Thiên Địa vĩnh cửu dài; Đại Mộng chậm chạp tỉnh, hôm nay tịch ra sao tịch..."
Kìa giường nứt chung quanh, tự cho là đúng nói: "Có lẽ ngủ một đêm, hoặc đã lúc sáng sớm!"

Trong huyết động không thấy mặt trời, căn bản phân biệt không xuất ra canh giờ biến hóa. Mà có ba gấp, cùng mỗi ngày làm việc và nghỉ ngơi nhiều có quan hệ. Bởi vậy phỏng đoán, hoặc cũng bất 𠄎 không rời mười.

Vô Cữu đứng dậy, chuyển lấy lạnh buốt giọt nước, đi tới huyết động phần cuối, tìm một góc gạch rơi, thấy vậy chỗ không có giọt nước, còn có cái hố nhỏ, liền cởi bỏ quần áo gắn bong bóng nước tiểu, lại từ từ trở lại đá giường ngồi xuống, tiếp theo thò tay sờ hướng trong ngực, không khỏi âm thầm nhếch miệng.

Tỳ thân mang thịt khô vốn là không nhiều lắm, còn tưởng là tảng đá ném ra một khối, hôm nay không có ăn rồi, làm sao đây?

Vô Cữu về mặt đau khổ ngồi chỉ chốc lát, dứt khoát nằm xuống thân, cũng nghiêng đầu miệng mở rộng, một giọt một giọt tiếp theo nhũ thạch tích thủy, cũng tự mình an ủi. Ít nhất sẽ không khát nước, tạm thời rót cái nước no bụng. Chốc lát về sau, hắn lại từ trong lòng móc ra da thú tập thoát nhìn.

Nếu như Mộc Thân không muốn rời đi, đành phải như thế đông dài. Nhớ rõ tên kia chỉ có luyện khí tăng bốn tu vi, còn không thể đem ra sử dụng Pháp Khí. Mà ta có hộ chủ đoàn kiếm bên người, còn có cột đá ngăn địch, còn có thể đừng sợ hấn!

Có quan hệ Pháp Khí, 《 tiên đạo tập lục 》 trong có mây: Kinh tu sĩ luyện chế qua binh khí, có thừa nhận Linh lực, pháp trận cùng thần thông khả năng, đã phi phạm Binh, xưng là Pháp Khí. Lại lấy luyện chế bất đồng, mà uy lực khác lạ. Nhân tiên trở lên người, sử dụng binh khí gọi là Pháp bảo, biến hóa vô hình mà càng thêm lợi hại.

Pháp Khí cùng Pháp bảo bên ngoài, còn có luyện đan, Phù Lục, trận pháp chi đạo,,,,, không phải trường hợp cá biệt.

Hôm nay nghĩ đến, tu tiên cũng không tệ ôi!!! Ít nhất không đập chịu đói, không sợ nóng lạnh, còn có thể bay đây! Nhưng nếu có ngày, cùng Tử Yên Bi Dục Song Phi, đọc đã mất Thiên Địa bao la hùng vĩ, nhìn cổ gắng hết sức Văn Hà sắc đẹp, chắc chắn...

...

Xem chừng đã là hai ngày qua, trong huyết động tình hình như hôm qua. Chẳng qua là một người ngồi ở cửa động, yên tĩnh như cũ; một người ngồi ở đá trên giường, trở nên buồn bã ỉu xiu.

Tu sĩ Tích Cốc, mười ngày nửa tháng không ăn cái gì không có gì, mà phạm nhân nếu đói bên trên ba năm ngày, vậy thì thật là phải chết đấy.

Vô Cữu ngồi ở đá trên giường, hai tay ôm đầu gối, thần thái bại hoại, trong ánh mắt lộ ra bất đắc dĩ. Chính là tiên đạo tập lục, cũng không tâm tư xem tiếp đi.

Thiên Địa đủ bao la, làm cho người hướng về; tiên đạo đủ truyền kỳ, làm cho người mộng tưởng. Mà cái kia hết thảy cũng không thể {làm lúc} com ăn. Dưới mắt ta đây, quả thực đói bụng đến phải sợ!

Lại như vậy xuống dưới, kết cục có thể nghĩ. Huống chi còn có một gia hỏa chờ nhặt xác đâu rồi, làm sao có thể nhượng hấn toại nguyện!

Vô Cữu ngồi không yên, đứng dậy đã đi ra đá giường, trực tiếp đi đến huyết động phần cuối, cũng cúi đầu đánh giá nước chảy phương hướng. Khoảng khắc, hấn giờ lên ra khỏi vô đoàn kiếm, hướng về phía thạch bích liền mãnh liệt chém đứng lên, lập tức "bùm bùm trong, cách cách" mà ngọc mảnh bay tán loạn.

Mộc Thân có chỗ phát hiện, ánh mắt lưu ý.

Chốc lát, tại liên tiếp mặt đất trên thạch bích, cuối cùng bị móc ra một cái cửa động hình dạng.

Vô Cữu chậm khẩu khí, hai tay cầm kiếm lại là một hồi bận rộn. Kia dụng ý đơn giản, liền là muốn rời khỏi nơi đây.

Nước chảy nơi đi, tất có đường hầm hoặc là khe hở tương liên, chỉ cần theo đào xuống dưới, có lẽ có thể tìm được đường ra. Trước đây liền có phát hiện, chậm chạp không có động thủ, hay vẫn là sợ Mộc Thân nhìn ra sơ hở, thế cho nên bị mất cuối cùng chuyển cơ. Mà hôm nay tên kia giống như đầu thú vệ khuyến, không mang theo chuyển ở đây, như tiếp tục chờ đợi xuống dưới, đến lúc đó đói bụng đến phải không còn khí lực làm việc, mới thật sự là khóc không ra nước mắt đây!

Không có cách nào khác a, đều là bức đấy!

Một canh giờ sau đó, cao cỡ nửa người cửa động sơ hiện quy mô, cũng đã sâu đạt vài thước, có thể nói tiến cảnh khả quan!

Bất quá, Vô Cữu nhưng là tức giận đến ném đi đoàn kiếm mà bịch ngồi trong nước.

Đều đã đào sâu như vậy, vẫn như cũ không thấy thạch bích trong có rõ ràng khe hở. Có trời mới biết còn muốn đào được khi nào, chẳng lẽ đường này không thông...

Hấn vừa thấy thất vọng, lại là đói khát, như thế hư nhược trên lửa lên cao, cũng là không thể tránh được. Mà liền tại hấn phiền muộn chỉ ranh giới, rồi lại mãnh liệt nắm lên đoàn kiếm té sau này trốn đi.

Tới đồng thời, một đạo thân ảnh quen thuộc đang tại không biết quý chưa phát giác ra mà dán thành động biên giới chậm rãi tới gần.

Vô Cữu phản hồi cột đá trước, rồi mới từ trong nước chạt vật bò lên, vẫn cứ nổi khiếp sợ vẫn còn chưa tiêu, khí cấp bại phôi nói: "Chỗ cần còn biết gọi là hai tiếng, người cũng không dặn dò liền nhào lên, thật là không có đạo lý!"

Mộc Thân đã vu về tới cái kia mới móc trước động khẩu, sắc mặt âm tình bất định. Chờ hai ngày, rất dễ dàng thừa cơ tới gần rồi một hồi. Ai ngờ tốn công vô ích, ngược lại bị trêu đùa hí lộng.

Nếu như đánh lên, phải tới dặn dò sao?

Không đúng nha, hấn đang mắng người đây...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Quái cái quá thay

Ai nói thư sinh không biết mắng người, chỉ là không nôn chữ thô tục mà thôi. Chanh chua, càng thực cốt ba phần!

Đáng tiếc là, mắng chữ người không đĩnh dói!

Vô Cữu nằm tại trên thạch tháp, nghiêng ngoẹo đầu, miệng há lấy, hấp hối bộ dáng. Mà bốn phía đều là nước, hẳn lại chỉ muốn ăn đồ vật. Cho dù là Kỳ tán nhân đồ ăn canh, có thể là mùi tanh khó ngửi con giun thịt cũng thành.

"Hừ! Bây giờ đã qua bảy ngày, ngươi ngược lại là còn sống, lại kéo dài hơi tàn, mà không còn sống lâu nữa! Lại bò qua đến, nói ra bảo vật hạ lạc. Xem ở dĩ vãng về mặt tình cảm, ta liền thả ngươi một con đường sống!"

Vô Cữu vẫn như cũ nằm ngửa, không nhúc nhích. Nghe từ chỗ động khẩu truyền đến thanh âm đàm thoại, không khó tưởng tượng người nào đó tấm kia đắc ý sắc mặt.

Đã hỗn loạn đi qua bảy ngày, lại còn còn sống?

Ta cũng rất là ngạc nhiên đâu!

Bất quá, Mộc Thân gia hoá kia y nguyên ý lại cửa hang không chịu đi. Muốn ta bò qua đi cầu tha, thật sự là không biết mùi vị!

Nguyên vốn còn muốn đào ra một đầu đường ra, ai ngờ toi công bận rộn một trận, lại thêm có người thừa cơ quấy phá, đành phải bỏ dở nửa chừng! Bây giờ như vậy gượng chống lấy, lại dói đến bất tỉnh trời ngã xuống đất. Không thể ngủ, nếu không vẫn chưa tỉnh lại. . .

Vô Cữu cánh tay rơi ở trong nước, quên băng hàn đâm người, chỉ cảm thấy vào tay trơn ướt non mềm, không cần suy nghĩ chính là một trảo, lập tức mang theo vệt nước lâm ly hát lên, đúng là trắng muốt một đoàn, giống như là sợi bông, lại như màn thầu. Hẳn là lưỡi liếm liếm, thanh lương ngọt, há miệng liền cắn, lại cũng có thể ăn? Hắc hắc. . .

Mộc Thân từ đầu đến cuối đang chú ý trên thạch tháp động tĩnh, cũng nghĩ đến làm sao nhặt xác, đã thấy nào đó người đã tới bụng dói ăn quàng tình trạng, hẳn ra và thương hại, lắc đầu, lập tức lại có chút ngạc nhiên.

Người kia găm lên tảng đá, ngược lại cũng thôi, còn vui ra tiếng, không phải là dói điên rồi? Còn có cái kia nhũ thạch nhìn xem mềm nhũn, cuối cùng vẫn là tảng đá, hẳn đưa tay liền bắt, giống như rất nhẹ nhàng.

Vô Cữu có lẽ là dói điên rồi, vậy mà nắm lấy bên cạnh trong nước nhũ thạch găm, trong bụng có đồ vật hạng chót, lập tức cảm thấy thực sự, chính là khó nhịn dói khát cũng rất là làm dịu. Mà không cần một lát, hẳn ngồi dậy, tựa hồ giặt mình, lại lại tiếp tục đưa tay chụp vào nhũ thạch, cũng nói một mình: "Ta ngược lại thật ra quên « bách linh Kinh » chưa đựng, nhũ thạch lại tên nhỏ sữa, lô thạch, có mặt sáng ịch ịch, thông lợi trăm khiêu hiệu quả, nói cách khác nó là được vật, có thể cửa vào. Mà ngọc thạch linh quang xuất ra nhũ thạch, lại danh thủy đan, có bổ mệnh, phá cố, ẩm thể, sinh máu thần kỳ. . ."

Đã có thể ăn, sao không lại đến một khối?

Vô Cữu nắm lấy nhũ thạch ghé vào bên miệng, "Rắc xoẹt, rắc xoẹt" lại là một khối.

Không bao lâu sau công phu, hai khối lớn nhũ thạch hạ bụng. Có chút bụng trương, lại dói khát biến mất. Lại uống miếng nước, dễ chịu chút. Người cũng tỉnh thần rất nhiều, chỉ ít không đầu óc choáng váng mà trong lòng phát hoảng.

Kỳ quái là, cái này nhũ thạch tại sao trở nên như vậy mềm mại?

Ai u, tại sao trong bụng căng đau. . .

Vô Cữu ăn no rồi bụng, tâm tư linh hoạt, mà chưa suy nghĩ nhiều, liền cảm giác lấy trong bụng căng đau, đúng là khó mà nhẫn nại, không chịu được thăm hừ một tiếng. Ít khi, hẳn đã là sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng, hai tay chăm chú ôm bụng, hoảng sợ không biết làm sao.

Nhất định là họa từ miệng mà vào! Nhũ thạch có lẽ có thể ăn, mà ăn nhiều cũng phiền phức!

Vô Cữu bỗng nhiên nhảy dựng lên, lội qua nước đọng, mấy bước liền lên đến hang động nơi hẻo lánh hẳn từng đi tiểu địa phương, tiếp lấy rút đi quần áo,

chống mông lên ngồi xổm xuống, không quên cất giọng hô to: "Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó gần, nha. . ." Hân rên rĩ thống khổ âm thanh, tiếp lấy kêu lên: "Mộc Thân, ngươi nếu dám tới, không xứng làm người. . ."

Chỗ động khẩu, đã không có bóng người. Mộc Thân rời đi, chính như hân đến, không có dấu hiệu nào, lặng yên không một tiếng động.

Vô Cữu thầm hô may mắn, ôm đầu lại là một trận hừ hừ. Lập tức "À ào", hân rốt cục thở phào một hơi. Đợi thanh lý đầu đuôi, buộc tốt quần áo, nhìn lại, trắng muốt hỏ đá bên trong, đúng là đen nhánh một đồng. Hân bận bịu che mũi, lại nạo một khối thạch phiến đắp lên, lúc này mới như trút được gánh nặng đi ra, lại nhìn không được uốn éo cái mông, vẫn cứ nóng bỏng vẫn chưa thỏa mãn.

Từ nhỏ liền nghe cha mẹ nói qua, không tốt loạn ăn cái gì. Bây giờ ăn đau bụng, đúng là bất đắc dĩ. Mặc dù lại cho kéo ra ngoài, lại không đói khát khủng hoảng, lại dần dần thân thanh mắt sáng, giống như cái này bảy ngày từ không có thiếu khuyết ăn uống!

Còn có cái kia Mộc Thân, chẳng biết lúc nào biến mất. Hân là muốn dục cầm cổ tủng đầu, vẫn là bị ta cắt đứt đại hun chạy?

Vô Cữu đối với Mộc Thân rời đi không vì mừng thầm, ngược lại là nghi hoặc trùng điệp. Hân đi đến thạch tháp cái khác nhũ thạch trước, liền muốn lại bắt một khối xem rõ ngọn ngành, mà cánh tay ngã vào nửa đường, thân sắc nao nao.

Uớt捏 ống tay áo bên trong, lộ ra một nửa cánh tay, nguyên bản da thịt trắng nõn, bây giờ lại là lộ ra một tầng như có như không hắc khí, mà theo nắm đấm nắm chặt, hắc khí lại bỗng nhiên không thấy. Giống như là ảo giác, lại không thể nào tìm kiếm.

Quái cái quá thay, hân là tảng đá cũng có thể ăn ra bệnh đến?

Vô Cữu phát giác cánh tay dị thường, vội vàng huy động mấy lần, chẳng những không hề khó chịu, ngược lại cảm thấy rất có sức lực. Hân đưa tay chụp vào nhũ thạch, nhưng lại chuyển hướng thạch tháp. Theo ngón tay có chút gắng sức, cứng rắn ngọc thạch lại bị "Phốc" cầm ra mấy cái dấu vết thật sâu. Hân tay giờ lên, âm thâm kinh hô một tiếng.

Bản nhân tuy nói là vẫn võ song toàn, lại cũng chưa từng lợi hại như vậy qua. Đoạn thạch ngọc vỡ, không gì không phá a! Nếu là đem Mộc Thân nắm trong tay, há không dễ dàng liền có thể bóp nát sọ não của hân?

Vô Cữu lập tức liền đưa trên cánh tay hắc khí đem quên đi, chỉ vì khí lực tăng gấp bội mà mừng rỡ không thôi.

Không cần suy nghĩ nhiều, đây đều là nhũ thạch công lao. Nhìn đến còn phải ăn uống thả cửa, dù là cái mông chịu không được!

Mộc Thân, lại tiếp tục đông dài, ngươi nếu có gan thì đừng đi a. . .

Vô Cữu có theo ý lại, dừng khí phóng đại, nhắc chân liền hướng cửa hang đi đến, mà đi chưa được mấy bước, lại bỗng nhiên dừng lại.

Đen kịt trong động khẩu, chậm rãi toát ra Mộc Thân thân ảnh, lại cùng lúc trước khác biệt, đúng là cau mày mà thân sắc sàu lo. Hân đứng vững về sau, lại im lặng một lát, cái này mới khôi phục thái độ bình thường, ánh mắt vẩy một cái, trên mặt châm chọc nói: "Muốn rời đi nơi đây? Xin a. . ." Nó tránh ra một bước, bày ra đưa tay mời tư thế.

Vô Cữu rất thẳng thắn lắc đầu, hân còn chưa tới quên hết tất cả tình trạng.

Mộc Thân không còn làm ra vẻ, trong lúc vô tình phát tay áo hát lên, không thấy làm bộ, trên tay đột nhiên bay ra một đạo kiếm quang gào thét mà đi.

Vô Cữu mặc dù tại cột đá linh uy bao phủ phía dưới, lại rời động miệng bắt quá xa ba, năm trượng, đột nhiên bị đánh lén, dọa đến hân hải nhiên biến sắc, lao đảo hai bước quay đầu liền chạy.

"Oanh ——"

Kiếm quang lăng lệ, chớp mắt đã áp sát. Trong nháy mắt, thể không thể đỡ phong mang đã như thiểm điện chấp sau lưng. Cùng này sát na, cột đá linh uy bỗng nhiên thoáng hiện. Theo sau chính là một tiếng oanh minh, bóng người bay tứ tung, quang mang chói mắt, xóc xếch sát cơ hoành quyền 4 phương.

"Phanh"

Vô Cữu thẳng bay ra ngoài hơn mười trượng, hung hăng nện ở hang động cuối trên vách đá, tiếp lấy "Bịch" quăng xuống đất, cũng vui đầu ghé vào nước động bên trong không nhúc nhích, cũng đã áo quần rách nát, tình hình cực kỳ thảm đạm vật. Càng là hân cánh tay trái vỡ ra một đạo thật sâu miệng máu, rất là nhìn thấy mà giật mình!

Tới đồng thời, cái kia đạo kiếm quang bén nhọn lăng không nổ tung, trong nháy mắt hóa thành một tấm bùa, chưa bay xuống, liền đã giữa không trung đốt cháy hầu như không còn.

Mộc Thân thì là tại linh uy phản phệ hạ liền tiếp lui về phía sau, biến mất trong nháy mắt tại trong động khẩu. Mà bắt quá mấy cái thờ đốc công phu, hân vội vã hiện thân, vọt thẳng ra cửa hang, cũng thuận vách động biên giới, chạy hang động cuối cùng quanh co mà đi.

Tấm kia kiếm phù, chính là hân đi vào Linh Sơn về sau trường bối ban thưởng, vì trức cơ đạo nhân luyện chế, uy lực rất là bất phàm, một mực giữ lại phòng thân mà không bỏ được tùy tiện sử dụng. Vừa mới đột nhiên xuất thủ, quả nhiên thu hoạch kỳ hiệu!

Mộc Thân liền giống như là một đầu rình mò nhiều ngày rồi, rốt cục tìm được đi săn thời cơ, lập tức lộ ra hân diện mục dữ tợn cùng sắc bén nanh vuốt, hung tợn nhào tới.

Tiểu tử kia liền ghé vào ba năm trượng bên ngoài hồ nước bên trong, lần này nhất định phải đem hân nghiền xương thành tro cho thống khoái!

Mộc Thân tránh đi cột đá tán phát linh uy, dưới chân một điểm, phi thân hướng phía trước, cũng vung vẩy hai tay, giống như hùng ưng vỗ thò mạnh mẽ hung mãnh. Vừa nơi này lúc, cái kia nguyên bản nằm sấp ở trong nước bóng người bỗng nhiên vùng vẫy dưới, bất lực đứng lên, lại đột nhiên quay cuồng lên, liền giống như một đầu khát khô đợi chết mà đột nhiên gặp nước cá, rất là điên cuồng mà liều lĩnh, lại đột nhiên ở giữa vọt trở lại cột đá trước, lại "Bịch" rớt xuống, bọt nước văng khắp nơi, tiếp lấy lại như người chết mà không nhúc nhích.

Mộc Thân hai cước rơi xuống đất, trở mắt ngạc nhiên, còn muốn động tác, thì đã trễ. Hân nhìn xem cái kia nằm sấp ở trong nước bóng người, không chịu được nghiêng răng nghiêng lợi.

Hừ, nếu không có linh uy phản phê, tiểu tử kia hân phải chết không nghi ngờ. Mặc dù như thế, hân hay là trốn không thoát bị thương nặng mà chết hạ tràng!

Vị này mộc quân sự xem như hận chết không tội trạng, lại song phương giằng co nhiều ngày, cuối cùng đánh lên đắc thủ, ai ngờ lại phức tạp. Mà việc đã đến nước này, hân cũng chỉ có thể như vậy trò chuyện lấy từ * an ủi. Tâm kia kiếm phù chính là trúc cơ đạo nhân cũng không dám khinh thường, huống chi một phạm nhân. Cùng xem ra, cái kia đáng giận tiểu tử cuối cùng khó tránh khỏi vừa chết!

Bất quá, từ khi Vô Cữu tránh thoát năm đó tai họa diệt môn về sau, vận khí từ đầu đến cuối không sai, mặc dù không dám nói tất có hậu phúc, chỉ ít dưới mắt không tới thời điểm chết. Chính như Mộc Thân thấy, hân vẫn không thể nào tránh thoát kiếm phù đánh lên. . .

Lúc này, Vô Cữu y nguyên nằm sấp trong nước, búi tóc thừa thốt, vết máu rơi, tứ chi mở ra, hoàn toàn giống một người chết. Mà sau một lát, thân thể của hân run rẩy dưới, hai tay chống đất, hai đầu gối quỳ, cái mõng mẩn mê, chỉ có khuôn mặt còn thắm ở trong nước, nhưng lại giằng co bất động, giống như là một khối không có cơ sinh cơ tăng đá.

Mộc Thân đã thuận đường cũ trở về, cũng gắt gao ngăn chặn cửa hang. Hân là lo trước khỏi họa, để tránh lần nữa sinh biến, nhưng lại đầy mắt hồ nghi, lạnh lùng nhìn chăm chăm cột đá trước đạo nhân ảnh kia.

Vô Cữu y nguyên quỳ ở trong nước, tựa như đã không chịu nổi giãy dụa, lại như là tại góp nhặt sức mạnh, đột nhiên bỗng nhiên ngẩng đầu đến, xóc xếch tóc dài mang theo vô số bọt nước, tiếp lấy mở cái miệng rộng mà phun máu như tiền.

Thoáng qua ở giữa, bốn phía nước động đỏ thắm một mảnh.

Vô Cữu phun ra tụ huyết, lại là một trận thờ hồng học liên tục. Ít khi, hân đưa tay lau dòng máu trên mặt, quỳ bò mấy lần, đem mình chuyển đến trên thạch tháp, lúc này mới cúi đầu đánh giá tự thân tình hình.

Cả người đã bị huyết thủy tưới thấu, cánh tay trái kiếm thương cang là sâu đạt bạch cốt, lại da tróc thịt bong, vô cùng thâm trọng.

Hân khòe mắt co quắp dưới, chậm rãi quay đầu thoáng nhìn.

Mộc Thân đang lạnh lùng quan sát, bỗng nhiên trong lòng một lảo, không khỏi vì đó muốn trốn tránh, nhưng lại nhất thời không dám bề nghịch.

Hoảng hốt thời khắc, cái kia trên thạch tháp vết máu rơi thân ảnh, đột nhiên nhiều hơn một loại không hiểu tức sát chi khí, nhất là hân xuyên thấu qua loạn phát quang tới trong ánh mắt, lại chớp động lên tà cuồng cùng không bị trói buộc, khiến cho người không rét mà run! Mà đây chẳng qua là một phạm nhân mà thôi, có lẽ chỉ là nhất thời ảo giác?

Vô Cữu không tiếp tục để ý Mộc Thân, mà là đưa tay phải ra bắt lấy một khối nhũ thạch, cũng há miệng gặm ăn, yên tĩnh trong huyết động, lập tức vang lên một trận "Rắc xoẹt, rắc xoẹt" âm thanh. Hân liền tiếp nuốt vào hai khối lớn nhũ thạch, lại đem ướt nhẹp tay áo quần chặt lấy cánh tay trái kiếm thương, ngửa mặt nằm xuống, lập tức hai mắt nhắm lại mà trạng thái như ngủ say. . .

...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hình Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.